

DaNIEL SILVA
HIDEGVÉRREL

A mű eredeti címe: The Kill Artist

Copyright © 2000, by Dániel Silva

HIDEGVÉRREL

Fordította:

Marthy Barna

Szerkesztette:

Takács Annamária

Főszerkesztő:

Laux József

ISBN 963 936 805 9

Minden jog fenntartva! / All rights reserved! .

Kiadási és fordítási jogok © 2001, Jokerex Kiadó •

Nyomdai előkészítés: .

Abelovszky Judit

Pálmai Rita

Készült a debreceni Kinizsi Nyomdában •

Felelős vezető: Bördös János

Jamie-nek,

aki ezt a könyvet lehetővé tette,

meg minden egyebet is.

„És szóla az Úr Mózesnek, mondván: Küldj férfiakat, hogy kémleljék meg Kánaán földét, amelyet én adok Izrael fiainak; az ő atyáik mindenik törzséből egy-egy férfiút küldjetek, mind olyat, aki főember közöttök. (Mózes, 13: 2-3)"

Megtévesztés útján vívod majd háborúd.

A Moszad mottója

0019600304302

A SZERZŐ MEGJEGYZÉSE

A Hidegvérei kitaláció, és így is kell kezelni. A regényben található szereplők, helyiségek és incidensek egytől egyig a szerzői képzelet termékei — vagy ha nem, semmi közük a valósághoz. Bármilyen élő vagy halott személyre való hasonlóság csupán a véletlen műve. A történet valószerűbbé tétele érdekében mindazonáltal felhasználtam valós történeteket az izraeli titkosszolgálat és a palesztin gerillák közti háborúzásokból. Abu Jihad PFSZ rohamosztagparancsnok 1988-ban történt meggyilkolása például (a kisebb módosításokat leszámítva) a könyvben leírtak szerint történt, Francesco Vecellio olasz festőművész pedig valóban létezett és valóban Tiziano kevésbé ismert öccse volt. A regényben szereplő A pásztor áhítata című festménye viszont kitaláció. A gyilkolás művészetében ábrázolt galéria (akárcsak a tulajdonosa) sajnálatos módon, nem létezik.

Előszó

Bécs, 1991. január

A restaurátor felhajtotta szeme elől a nagytórostélyt és kikapcsolta a világító munkaasztalt. Várt egy kicsit, míg szeme hozzászokott a székesegyház esti homályához, majd megvizsgált egy aprócska részletet a festményen — egész pontosan a Szent Beastyén lábán levő nyílütötte seb alatti részt. Az évszázadok során a festék már egészen a vászonig kopott. A restaurátor oly nagy gonddal javította ki az aprócska hibát, hogy speciális felszerelés nélkül szinte lehetetlen volt megkülönböztetni az eredeti munkát az övétől, ami azt bizonyította, hogy igencsak jó munkát végzett.

Leguggolt a munkafelület mellé, megtörölgette az ecseteit és a palettáit, festékeit pedig egy lapos, csiszolt fadobozba pakolta. A beköszöntő éjszaka feketére mázolta a székesegyház magasból lenéző festett ablakait. A bécsi éjszaka megszokott moráját párnaként tompította a frissen lehullott hótakaró. A Szent István Székesegyházban olyan mély volt a csend, hogy a restaurátor még azon sem lepődött volna meg, ha hirtelen egy középkori sekrestyést pillant meg, amint fáklyával a kezében tovasuhan a főhajón keresztül.

Macskaüggyességgel mászott le az állványról, és nesztelenül ért földet a kápolna kőpadlóján. Néhány perce egy turistacsoport figyelte a munkáját. A restaurátor rendszerint nem szerette a bámészkodókat. Olyannyira, hogy sokszor elleplezte emelvényét egy fekete vitorlavászonnal. Az aznap esti csöndület széteszlott, amint magára öltötte tengerész-kabátját és fejébe nyomta gypjúsapkáját. Miközben alig hallhatóan buona sera-t intett a jelenlévőknek, ösztönösen

8

Dániel Silva

megjegyzett minden egyes arcot. Emlékképei oly időtál-loak voltak, mint a vászonra festett portrék.

Egy vonzó német turistalány próbált vele beszédbe elegyedni. Gyenge olaszággal beszélt hozzá. A restaurátor németül szólt a lányhoz. Gyorsan, berlini akcentussal beszélt, az édesanyja Charlottenburgban élt a háború előtt. Közölte a

DaNIEL SILVA hidegvérrel

lánnyal, hogy találkoznia kell valakivel, és nincs ideje beszélgetni. Kényelmetlenül érezte magát, ha német lányok társaságában volt. Szemei kutatón végigmérték a lányt, a nagy, domború mellét, le meg fel pásztázták a hosszú lábait. A lány a fürkésztést flörtnek vélte, átvillantotta mosolyát a lenszöke hajzuhatagán, és egy kávét indítványozott a tér szemközti oldalán. A restaurátor elnézést kért, és közölte a lánnyal, hogy mennie kell.

- Meg aztán - mondta, és felnézett a hajó tetejére - ez itt a Szent István Székesegyház Fraulein, nem holmi flört-kocsmá. Egy pillanat múlva már ki is lépett a katedrális ajtaján, és átvágott a Stephansplatzon. Magassága közepes volt, jóval egynyolcvan alatt. Fekete haja őszes volt a halántékánál. Orra elég hosszú volt és szögletes, éles ornyerge azt a benyomást keltette, mintha fából faragták volna ki. Ajkai teltek, álla határozott, arccsontjai szélesek és szögletesek. Mandulaalakú szemei természetellenesen zöldek és igen gyors mozgásúak. Valamiért az orosz sztyeppékét juttatták az ember eszébe. Szemerőltető munkálja dacára látása tökéletes volt. Járása határozott. Nem jampecesen kihívó, sem katonásan pattogó, csak friss, ruganyos, mintha csak valami olajozott, finom rugósszerkezet mozgatta volna, ahogy léptei minden erőfeszítés nélkül lendítették keresztül a hóborította téren. A festékeit és ecseteit tartalmazó fadoboz a bal hóna alatt lapult, a szokás szerint bal csípőjén viselt fém tárgyra támaszkodva.

Végigsétált a Rotenturmstrasse-n, a csillogó butikokkal és kávéházakkal teletűzdelt széles járdán, meg-megállt a kirakatok előtt, megbámulta a csillogó Mont Blanc tollakat és a Rolex órákat - igaz, neki nem volt szüksége ilyes-

HIDEGVÉRREL

9

mikre. Megállt egy hóval borított kolbászárus bódénál, vett egy kasewürstöt, amit alig néhány méterrel odébb a szemetesbe dobott anélkül, hogy egyet is harapott volna belőle. Belépett egy telefonfülkébe, bedobott egy shillinget és bepötyögött néhány légbőlkapott számot, miközben tekintete mindvégig az utat és a kirakatokat pásztázta. Egy hang közölte vele, hogy szörnyű hibát követett el. A restaurátor visszatette a kagylót, kivette a leeső shillinget, és tovább sétált.

Egy kis olasz étterembe igyekezett a zsidónegyedbe. A nácik előtt majdnem kétszázezer zsidó élt Bécsben, ők uralták a város kulturális és kereskedelmi életét. Mára már csak néhány ezren maradtak (jobbára keletről) és az úgynevezett Zsidó Negyed egy sor ruházati boltból, étteremből és éjszakai klubból állt, amelyek a Judenplatz körül csoportosultak. A bécsiek csak Bermuda Háromszöggént emlegették a helyet, amit a restaurátor enyhén sértőnek talált.

A felesége és a kislánya már várták - az ajtóra néző hátsó asztalnál, pontosan, ahogy megtanította nekik. A kislány az anyja mellett ült, és vajás spagettiszálakat cuppogtatott befele rózsaszín ajkaival. A restaurátor megállt egy pillanatra megigézve felesége szépségétől, mint amikor egy remekbe készült festményt csodál az ember: a technikát, a struktúrát, az összhangot. Sápadt olivatónusú volt a bőre, ovális barna szemekkel, hosszú fekete haját összefogta, és keresztbe előretette a vállára.

A férfi belépett az étterembe. Homlokon csókolta kislányát, egy kicsit csevegett a pultossal olaszul, majd leült. Felesége bort töltött neki.

- Ne túl sokat, ma még dolgoznom kell.

- A székesegyház?

Elbiggyesztette az ajkát és egy aprót bólintott.

- Összepakoltál? - kérdezte.

A nő bólintott, aztán a pult feletti televízióra nézett. Újabb légiriadó Tel Avivban, egy újabb iraki rakéta húzza a csíkot Izrael felé. A Tel Aviv-i polgárok gázmaszkokat vesznek, és fedezékbe vonulnak. Vágás: tűznyelvek csap-

10

Dániel Silva

nak a város felé a fekete égből. A restaurátor felesége átnyúlt az asztalon, és megérintette a férje kezét.

- Haza akarok menni!

- Hamarosan - mondta a restaurátor, és töltött magának még egy kis bort.

Felesége közvetlenül az étterem előtt hagyta kocsiját, egy négyajtós kék Mercedeszt bécsi rendszámmal, amit egy kisebb, vegyészettel foglalkozó cég lízingelt Bernben. A

restaurátor beültette kislányát a hátsó ülésre, bekapcsolta a biztonsági övét, megcsókolta a felségét.

- Ha nem lennék ott hatra, valami nem úgy ment, ahogy kellett volna. Emlékszel, mit kell tenned?

- Repülőtérről, jelszó, azonosító kód... és gondunkat viselik.

- Hat óra — mondta még egyszer. - Ha hat óráig nem léptem még be az ajtón, menj egyenesen a repülőtérre. Hagyd a kocsit a parkolóban, a kulcsot meg dobd el. Rendben?

Bólintott.

- Inkább érvizsza hatra!

A restaurátor becsukta az ajtót, röviden búcsút intett az ablakon keresztül, majd elindult. Az öreg város háztetői közül a székesegyház fénycsúcsosodott előtte. Még egy éjszaka, gondolta. Aztán irány haza néhány hétre az újabb megbízásig.

Hallotta a háta mögött amint a Mercedes gyújtója felpörög majd megakad, mint amikor a lemezjátszó rossz sebességen játssza az albumot. A restaurátor megállt és megpördült a sarka körül.

- Nee! — kiáltotta, de a felesége már újból elfordította a kulcsot.

Első fejezet

Port Navas, Cornwall - napjaink

Tymothy Peel véletlenül éppen azon a júliusi héten érkezett a faluba, mint az idegen, ő és anyja a tölcseértorkolat csücskénél levő rozoga házba költöztek anyja legújabb szeretőjével, egy még be nem futott, Derek nevezetű drámaíróval, aki több bort ivott a kelleténél, és ki nem állhatta a gyerekeket. Az idegen két nappal később érkezett a patak partján kissé fentebb fekvő kis nyaralóba, nem messze az osztrigateleptől.

Peelnek nem sok dolga volt azon a nyáron. Ha az anyja meg Derek éppen nem szeretkeztek nagyon zajosan, akkor erőltetett menetű, ihletszerző sétákat tettek a sziklák között. A gyerek tehát elhatározta, hogy megtud mindent az idegenről, és kideríti azt is, mit keres Corn-wall-ban. Úgy döntött, kezdetben csak nézni fogja. Mivel tizenkét éves volt és elvált szülők gyermeke, Peelnek igen nagy tapasztalata volt az emberek megfigyelésében és kifürkészésében. A hálószobája ablaka előtt állította fel őrhelyét, ahonnan egyenesen a patakra látott. A lom-tári kacatok közt talált egy Zeiss márkájú távcsövet, a faluban meg vett egy golyóstollat, meg egy füzetet, amibe majd a megfigyeléseit vezeti. Az első dolog, amit Peel észrevett, hogy az idegen szereti a régi dolgokat. Kocsija egy régi típusú nyitott tetejű MG sportautó volt. Peel figyelte, amint az idegen órák hosszat görnyed a motor fölött, épp csak a háta dudorodik elő a motorháztető alól. Erős koncentrációs készség, következtetett Peel. Magas fokú mentális teherbírás.

\4_____Dániel Silva

Egy hónap után az idegen eltűnt. Napok teltek el, majd egy hét, aztán még egy. Peel attól félt az idegen észrevette és elmenekült. A figyelés izgalma nélküli halálos unalmában rossz fát tett a tűzre. Azon kapták, hogy egy teázó kirakatát bezúzza egy kővel. Derek egy hét szobafogságra ítélte.

De azon az estén Peelnek sikerült kiosonnia a házból. Nála volt a távcső is. Végigsétált a főnyenyen, elment az idegen sötét háza és az osztrigatelep mellett, és megállt azon a helyen, ahol a patak a Helford folyóba ömlik. Nézte, amint a hajók a part felé tartanak a dagályban. Kiszúrt egy motormeghajással közeledő vitorlást. Szeméhez emelte a távcsövet, és szemügyre vette a kormány mögött álló férfit.

Az idegen visszatért Port Navasba.

A vitorlás már régi volt, és igencsak ráfért a felújítás, amit az idegen éppen olyan odaadással végzett, mint a rozoga MG-jén végzett javításokat. Órák hosszat dolgozott minden nap: csiszolt, politúrozott, festett, rezet fényezett, kötelet és vásznat cserélt. Ha meleg volt, derékig levetkőzött. Peel önkéntelenül összehasonlította testét Derekével. Derek puha volt és petyhüdt, az idegen tömör és kemény — az a fajta, akivel ha összeverekedik az ember, igen gyorsan megbánja. Augusztus végére az idegen bőre majdnem olyan barna lett, mint a pác, amivel a hajópadlót bekente.

Napokra eltűnt a vitorlással, Peelnek meg nem volt rá módja, hogy kövesse. Csak képzelődni tudott az idegen úti céljával kapcsolatosan. Talán lement a tengerre a Herrordon lecsurogva? Végigvitorlázott a Lizard-öblön a Sjcnt Miklós-hegy vagy Penzance felé? Netán megke-rültc a fokot és St. Ives-nek vette útját?

Aztán Peelnek egy másik lehetőség jutott eszébe. Cornwall régen híres volt kalózáiról, a környéken még mindig igen sokan éltek csempészséből. Lehet, hogy az idegi n kivitorlázott a nyílt tengerre, ahol találkozott a

Mii' 'hajókkal, és a partra szállította a csempészárut?

HIDEGVÉRREL_____15

Amikor az idegen újra megérkezett egyik hajóútjáról, Peel szigorú megfigyelés alatt tartotta az ablakából. Azt remélte rajtakapja majd, amint kirakodja a csempészárut a hajóról. De ahogy kiugrott a fedélzetről, nem volt más a kezében, csak egy vászon hátizsák és egy nejlonzacskó.

Az idegen kedvtelésből utazott, nem pénzért.

Peel elővette a füzetét, és keresztülhúzta a csempész szót.

A nagy csomag szeptember első hetén érkezett. Nagy lapos faláda volt, majdnem akkora, mint egy csűrkapu. Londonból érkezett egy mikrobuzson egy kis izgága ember társaságában, aki krétavonallas szövetű ruhát viselt. Az idegen napjai azonnal ritmust váltottak. Éjjelente lámpavilág látszott a felső emeleti ablakból, de nem rendes lámpaé, állapította meg Peel, hanem valami nagyon tiszta, fehér fényű lámpaé. Reggelente, amikor Peel iskolába indult, általában annak lehetett szemtanúja, amint az idegen lefele hajókázik vitorlásával a patakon, vagy az MG-jét javítja, vagy éppen a Hertford Passage felé baktat szakadozott túrabakancsában. Peel úgy vélte, biztosan délutánonként alszik, ámbár olyasfajta embernek tűnt, aki sokáig bírja pihenés nélkül.

Peel azon gondolkodott, vajon mit csinálhat az idegen éjszakákon keresztül? Belebújt egy szvettetbe, felvett egy kabátot, és kiosont anélkül, hogy anyjának egy szót is szólt volna. A feljárón megtorpant és felnézett az idegen házára. Az ablakok nyitva voltak, a levegőben valami csípős szag terjengett, mintha alkohol és benzin keveréke párolgott volna. Zenét hallott a házból - valami ének volt, talán opera.

Éppen közelebb akart menni, amikor egy kéz nehezedett a vállára. Megpördült a sarka körül, és meglátta a dühtől eltorzult atcú Dereket, amint föléje tornyosul.

- Az anyád halálra aggódja magát! - mondta Derek.

- Ha annyira aggódik, miért küldött téged?

- A kérdésemre válaszolj fiú! Mit állodgálsz itt?

- Semmi közöd hozzá!

A sötétben Peel nem látta a közeledő pofont — a nyitott

Dániel Silva

tenyér oldalról találta el, füle rögtön csengeni kezdett tőle, és könnyei is azonnal eleredtek.

- Te nem vagy az apám! Ehhez nincs jogod!

- Te meg nem vagy a fiam, és amíg az én házamban laksz, addig azt csinálod, amit mondok!

Peel megpróbált elfutni, de Derek elkapta a ruhája nyakánál fogva, felemelte a levegőbe.

- Engedj el!

- Azt mondtam, hazajössz!

Derek tett néhány lépést, aztán megtorpant. Peel hátrafordította a fejét, hogy ő is lássa, mi a helyzet. Akkor vette észre az idegent, amint ott áll a sétány közepén mellkasa előtt összefont karokkal, fejét enyhén oldalra biccentve.

- Mit akar? — förmedt rá Derek.

- Zajt hallottam, gondoltam, valami gond lehet.

Peel rájött, hogy most hallotta először az idegent beszélni. Tökéletes angolsággal beszélt, de ott rejlett valami halvány nyoma egy idegen akcentusnak. Beszédmodora olyan volt, mint a testfelépítése: kemény, tömör, határozott, semmi fölösleg, semmi kövérség.

- Semmi probléma, csak ez a gyerek van ott, ahol nem kellene.

- Talán inkább úgy kellene bánni vele, mint egy gyerekkel, nem mint egy kutyával.

- Maga meg talán ne üsse bele a koszos orrát más dolgába!

Derek elengedte Peelt, és a kisebb termetű emberre szegezte tekintetét. Peel attól félt egy pillanatig, hogy Derek megüti az idegent. Emlékezett a férfi feszes, kemény izmaira, amik arra engedték következtetni, hogy a férfi tud egyet s mászt a verekedésről. Mintha Derek is megérezte volna ezt. Könnyökön ragadta Peelt és a házuk felé vette az irányt. Útközben Peel visszasandított a vállá fölé, és látta, > .1/ idegen még mindig ott áll a feljárón karbatett el, mint valami csendes őrszem. Amire azonban felért obijába, és kipillantott az ablakon, az idegen már nem

Hidegvérrel 17

volt ott. Csak az ablakból áradt még mindig kifelé a tiszta fehér fény.

Késő őszre Peel ideges lett. Még a legalapvetőbb dolgokat sem derítette ki az idegenről. Még mindig nem volt neve. Ja, suttogott a falu néhány lehetséges nevet róla, mindkettő latinoshnak tűnt - és még mindig nem derült ki az éjjeli munka mibenléte. Úgy döntött, ideje keményebb módszerekhez folyamodni.

Másnap reggel, amikor az idegen beült az MG-jébe és elviharzott a falu fele, Peel gyorsan felsietett a rakparton a házhoz, és bemászott az egyik nyitott ablakon a kert felől.

A válaszfalak jobbára ki voltak ütve, amitől a beltér egyetlen nagy szobává változott. Középen egy nagy fehér asztal volt. Szélére egy mikroszkóp volt felfogatva, amit egy karral félre lehetett húzni. A furcsa szagok, mint Peel rájött, a másik asztalon levő vegyszeres tégelyekből jöttek, ahol még volt két furcsa, sisakrostélyszerűen lehajtható nagyítóüveg is. Az asztal fölött, egy magas, állítható állványon egy táblányi fluoreszkáló lámpa, a ház furcsa fényének forrása.

Voltak ott még egyéb eszközök is, amiket Peel nem tudott beazonosítani, de ebben a pillanatban Peelt nem ez izgatta.

Két festmény volt egy nagy festőállványra állítva. Az egyik nagy volt, igen réginek nézett ki, valamiféle vallásos jelenetet ábrázolt. Néhány rész felpattogzott rajta. A másik festményen egy öregember, egy fiatal nő és egy gyerek volt látható. Peel megnézte az aláírást a jobb alsó sarkon: Rembrandt.

Megfordult, hogy visszamenjen a házukba. Szemtől szembe találta magát az idegennel.

— Mit csinálsz?

— Bo-bocsánat - hebegte -, azt hittem itt tetszik lenni.

— Dehogyan hitted. Nagyon is jól tudtad, hogy nem vagyok itthon, mert figyeltél az ablakodból, amikor elmentem.

Tulajdonképpen már nyár óta figyelsz.

Dániel Silva

- Gondoltam, lehet, hogy csempésznek tetszik lenni.

- Hát ezt meg honnan vetted?

- A hajó... — hazudta Peel. Az idegen elmosolyodott.

- Hát, most már tudod az igazat.

- Hát, azt nem mondanám - mondta Peel.

- Restaurátor vagyok. A festmények, régi dolgok, néha javításra szorulnak, mint mondjuk egy hétvégi ház.

- Vagy egy hajó — mondta Peel.

- Pontosan. Néhány festmény, mint például ezek is itt, igen értékesek.

- Többet érnek egy vitorlásnál?

- Sokkal. No de most, hogy tudod, mi van itt benn, van egy kis probléma.

- Nem mondom el senkinek. - fogadkozott Peel -Becsszó!

Az idegen végigsimította rövid, erős szálú haját.

-Jól jönne, ha segítene valaki - mondta szelíden -, ha valaki vigyázna itt a dolgokra, ha én nem vagyok itt. Szeretnék betölteni ezt az állást?

- Igen.

- Vitorlázni megyek. Szeretnél velem jönni?
- Igen.
- Nem kellene elkéredzned a szüleidtől?
- O nem az apám, anyámat meg nem érdekli.
- Biztos vagy benne? -Ja.
- Hogy hívnak?
- Én Peel vagyok. És te? De az idegen csak körülnézett, hogy megbizonyosodjon, nem nyúlt-e Peel a dolgaihoz.

Második fejezet Párizs

Emily Parker idegenekre jellemző angolos zárkózottsága zavartalanul folytatódott volna, ha egy borgőzös vacsorabulin — amit egy bizonyos Leila Khalifa nevű jordániai egyetemista rendezett egy nyirkos, kései októberi estén — össze nem találkozik egy férfival, akit Renének hívtak. Akárcsak az idegen, Emily Parker is önjelölt száműzött-ként töltötte napjait: Párizsba költözött, remélve, hogy ott majd meggyógyul összetört szíve. Fizikai tulajdonságai azonban igencsak eltértek az idegenétől. Nyakigláb volt és idétlenül ment. Lábai túlságosan hosszúak voltak, csípője túl széles, mellei meg túl nagyok. Ez azt eredményezte, hogy mozgás közben úgy nézett ki, mintha minden testrésze a saját külön útját járná.

Ruhatára nem volt valami változatos: kopott farmerok, divatosan felhasított térdel, egy kockás blézer, amiben olyan volt, mint egy díszpárna. Aztán meg ott volt az arca, egy lengyel paraszt arca, ahogy az anyja mondta: dundi arc, vastag száj, erős állkapocs, tompa barna, egymáshoz túl közel álló barna szemekkel.

— Attól tartok az apád arcát örökölted — mondta mindig az anyja —, az apád arcát és az ő törékeny szívét.

Emily a Musée de Monmartre-ban találkozott Lei-lával. A lány a Sorbonne-on tanult. Megdöbbséget vonzó jelenség volt buja fekete hajával és nagy barna szemeivel. Ammanban, Rómában meg Londonban nevelkedett, vagy féltucatnyi nyelvet folyékonyan beszélt. Minden ráillett, ami Emilyre nem: szép volt, magabiztos és nagyvilági. Emily lassacskán minden titkát felfedte neki — hogy az anyja mennyit érezte vele csúfságát, hogy mennyire fáj neki a vőlegényével való szakítás.

20

Daniel Silva

hogy mennyire fél attól, hogy senki nem fogja már őt szeretni. Leila azt ígérte, hogy mindent helyrehoz. Leila megígérte, hogy bemutatja egy fiúnak, aki majd elfeledteti vele azt a bolond szerelmet, ami főiskolás korában magával ragadta.

Leila házibuliján történt. Húsz vendég kapott meghívást a zsúfolt kis lakásba a Montparnasse-on. Ott evett minde-ki, ahol egy talpalatnyi helyet talált: heverőn, ágyon, vagy éppen a földön. Minden olyan párizsiasan bohém volt: a sült csirke a sarki rotisserie-hoi, a nagy halom saládé verte, a sajt és az elpusztíthatatlanul sok olcsó bordói. Voltak ott egyetemisták a Sorbonne-ról, egy művész, egy ígéretes és fiatal német esszéista, egy olasz grófi sarjadék, egy csinos szőke angol, aki a Lord Reggie névre hallgatott és egy jazz-zenész, aki úgy játszott a gitáron, mint Al DiMeola. A szoba olyan volt mint egy bábeli torony. A társalgás franciáról angolra váltott, majd angolból olaszba, aztán olaszról spanyolra. Emily nézte Leilát, amint az emberek közt mozog - arcokat csókol és cigarettákat gyújt meg. Csodálta azt a könnyedséget, amivel Leila barátokat szerzett és hívott össze.

— Emily, itt van... tudod, a férfi, akibe bele fogsz szeretni. René. René, valami déli faluból, amiről Emily sosem hallott, valahonnan a Nizza feletti dombok közül. René, aki kapott egy kis pénzt a családjától, akinek sosem volt ideje meg érkezése arra, hogy dolgozzon. René, aki sok könyvet olvasott. René, aki megvetette a politikát.

A politika a húgyagyuaknak való, Emily. A politikának semmi köze nincs a való világhoz. René, akinek arca nem tűnne fel egy tömegben, de ha jól megfigyeli az ember, egészen jóképű. René, akinek a szemében valami ismeretlen tűz izzott. René, aki Leila házibulija után ágyába vitte Emilyt, és olyan dolgokat tárt fel előtte, amit addig nem tartott lehetségesnek. René, aki azt mondta, szeretne Párizsban maradni néhány hétig. Odatolakodhatnék a lakásodba, Emily?

Leilánál nincs elég hely. Ismered, túl sok ruha, túl sok cucc. Túl sok férfi. - René, aki újra boldoggá tette.

Hidegvérrel

21

René, aki azon volt, hogy újra összetörje a szívet, amit meggyógyított.

Máris elkezdett kicsusszanni Emily karjai közül. Úgy érezte, mintha minden nap egy kicsit távolabb sodorná őket egymástól. René egyre több időt töltött egyedül — órákra eltűnt minden nap, majd minden figyelmeztetés nélkül megjelent. A kérdésekre, hogy merre járt, homályosan válaszolt. Emily félt, hogy egy másik lány van a dologban. Egy vékony francia lány, gondolta. Egy olyan lány, akit nem kell megtanítani szeretkezni.

Azon a délutánon Emily átfurakodott a Montmartre szűk utcáin a rue Norvins felé. Megállt egy bisztró bordó napernyője alatt, és benézett a kirakatablakon. René ott ült egy asztalnál az ajtó mellett. Érdekes, mindig ragaszkodott az ajtó melletti asztalokhoz. Egy ember volt vele — sötét haj, néhány évvel fiatalabb nála. Amikor Emily belépett a bisztróba, a férfi gyorsan felállt és kisietett. Emily levette a kabátját és leült. René bort töltött neki.

— Ki volt az az émbet? - kérdezte a lány.

— Csak egy régi ismerős.

— Hogy hívják?

— Jean — mondta a férfi. — Szeretnél egy...

— A barátod itt felejtette a háti táskáját.

- Ez az enyém — mondta René, és rátette a kezét.
 - Tényleg? Sosem láttalak még vele.
 - Bízz bennem, Emily! Az enyém. Éhes vagy? Megint tereled a szót.
 - Éhen halok. Egész délután a hidegben sétáltam.
 - Tényleg? És miért?
 - Csak gondolkodtam egy kicsit. Semmi különös.
- A férfi elvette a hátitáskát a székről, és a lába mellé tette a földre.
- Min gondolkodtál?
 - Tényleg, René. Tényleg nem fontos.
 - Volt, amikor még megosztottad velem a titkaid.
 - Igen. Le viszont sosem mondtad el nekem a tied.

22 _____ Dániel Silva
ni.

- Még mindig mérges vagy a táska miatt?
- Nem vagyok mérges, csak kíváncsi, semmi több.
- Rendben. Hát ha tudni akarod, meglepetés.
- Kinek?
- Neked - mosolygott a férfi. - Később akartam odaad-
- Vettél nekem egy hátitáskát? Ó, olyan figyelmes vagy, René, olyan romantikus!
- A meglepetés benne van a táskában.
- Nem szeretem a meglepetéseket -Miért nem?
- Mert eddigi tapasztalataim azt mutatják, hogy a meglepetés mindig alulmúlja a várakozást, ami azt megelőzi. Túl sokszor csalódtam. Nem akarok többet csalódn!
- Emily, én sosem hagylak cserben. Ahhoz túlságosan szeretlek.
- Ó, René. Bárcsak ne mondtad volna ezt!
- Történetesen ez az igazság. Együnk valamit, jó? Aztán sétálunk egy nagyot.

Zev Eliyahu nagykövet a Musée d'Orsay nagy központi termében álldogált, és minden diplomáciai fortélyát latba vetve próbálta palástolni, hogy szinte sír az unalomtól. Jó erőnlétben levő, kisportolt termete volt, bőre a borongós párizsi őszen ellenére napbarnított, csak úgy pezsgett benne az életerő. Idegesítették az ilyesfajta összejövetelek. Semmi kifogása nem volt a művészetek ellen, egyszerűen nem volt rájuk ideje. Még most is egy kibbutznik munkamoráljával dolgozott, a követségi megbízások között meg milliókat keresett banki befektetésekkel.

Egy dologért sikerült őt rábeszélni erre a mai estére: lehetősége adódhatott így, hogy váltson néhány nem hivatalos szót a francia külügyminiszterrel. Jelen pillanatban fagyos volt a kapcsolat a francia kormány és Izrael között. A franciák dühösek voltak, mert azon kaptak két izraeli titkos ügynököt, hogy be akarnak szervezni egy hivatalnokot a hadügyminisztériumból. Izrael meg azért volt dühös,

Hidegvérrel

23

mert a franciák vadászgépeket és nukleáris technológiát adtak el Izrael arab ellenségeinek. Amikor azonban Eliyahu közeledni próbált a francia külügyminiszter felé, az ügyet sem vetett rá, majd látványosan leállt az egyiptomi nagykövettel társalogni a közel-keleti békefolyamatról.

Eliyahu mérges volt. Mérges volt, ráadásul eszeveszetten unta magát. Izraelbe készült másnap reggel. Papíron egy külügyminisztériumi gyűlésen kellett, hogy részt vegyen, de azt is tervezte, hogy eltölt majd néhány napot Eilatban a Vörös-tenger mellett. Már alig várta. Hiányzott neki Izrael — a kakofóniája, a tolongás, a porral keveredő porszag a Jeruzsálem felé vezető úton, a téli esők Galileában.

Egy fehér egyenruhás pincér pezsgővel kínálta. Eliyahu megrázta a fejét.

— Hozzon egy kávét, legyen szíves!

Szemei Hannah-t, a feleségét kutatták a fényes tömegben. Moshe Savir követségi chargé d'affaires mellett szúrta ki, amint vele beszélget. Savir hivatásos diplomata volt: lekezelő, arrogáns, éppen a megfelelő tulajdonságok a párizsi feladatok ellátásához.

A pincér visszatért egy ezüstszínű tálcával, amin egyetlen csésze feketekávé gőzölgött.

- Hagyja csak! - mondta Eliyahu, és keresztülpréstele magát a tömegben.

- Hogy ment a dolog a külügyminiszterrel? - kérdezte Savir.

— Hátat fordított nekem.

- A szemét!

A nagykövet felesége felé nyújtotta kezét.

— Menjünk! Elegem van ebből a badarságból.

- Ne feledje, holnap reggel - mondta Savir. — Reggeli nyolckor a La Monde szerkesztőségévei.

— Bárcsak inkább a fogamat húznák!

— Zev, ez fontos.

- Nyugalom! Elbűvölő leszek, mint mindig. Savir a fejét csóválta.

<- Hát akkor holnap.

24

Daniel Silva

A Pont Alexandre III volt Emily kedvenc helye Párizsban. Imádott kiállni éjszaka a nagy, méltóságteljes híd közepére, és lebámulni a Szajnára, elnézni a Notre Dame felé a jobb oldalon levő aranyozott Église de Döme és a baloldalon levő Grand Palais között.

Vacsora után René a hídra vitte Emilyt, hogy átadja a meglepetést. Végigsétáltak a hídkorlát mellett, elhaladtak a díszes lámpák, a kerubok és a nimfák mellett, amíg el nem érték a híd közepét. René egy díszcsomagolásban levő dobozkái venelő a hátitáskából, és átnyújtotta a lánynál

II | \.1 tied.

I m ni lépte le a díszcsomagolást és ki-
ír, n | öngyökkel, gyémántokkal

i volt benne. Egy va-

Hiúzta .1 kabátot. René felhúz-

összekapcsolta. Emily a lám-

uioiia Aztán megfordult, nekidőlt háttal a

i-ni.ik, i:,s lebámult a folyóra. — így szeretnék

I)c René már nem figyelt. Kifejezéstelen arca a Musée d' ()rsay-ra meredt.

A pincér, akinek kezében egy tál tandoori csirke volt, azt a feladatot kapta, hogy figyelje a nagykövetet. Elővett egyenruhájából egy mobiltelefont, és megnyomta a gombot; egy tárolt számot hívott. Két csengés, egy férfi hangja, háttérben a párizsi forgalom zaja.

- Oui.

- Indul. Klikk.

Eliyahu nagykövet kézen fogta Hannah-t, és keresztülvezette a tömegen, meg-megállva néha, hogy elbúcsúzzon

Hidegvérrel 25

néhány vendégtől. A múzeum bejáratánál két testőr csatlakozott hozzájuk. Űgy néztek ki, mint két hétköznapi fiú, de Eliyahu tudta, hogy ki lettek képezve az emberölésre, és bármit megtennének érte. Ez megnyugtatta. Kiléptek a hideg éjszakai levegőre. Várakozó limuzin, begyújtott motor. Az egyik testőr előre ült a sofőr mellé, a másik hátra ült be, a nagykövettel és annak feleségével együtt. A kocsni elindult, táfordult a rue de Bellechasse-ra, aztán gyorsulni kezdett a Szajnaparton.

— Ki volt az, René?

— Senki. Téves.

Emily újra lehunyta a szemét, de egy pillanattal később újabb hanghatás érte: két kocsi ütközött össze a hídon. Egy mikrobusz belerohant egy kétajtós Peugeot-ba. Az aszfalton törött kocsiablakok, a forgalom elakadt. A két sofőr kiugrott a kocsiból, és gyors franciasággal ordítani kezdtek egymásra. Látta Emily, hogy nem franciák, arabok lehettek, talán észak afrikaiak. René megragadta a hátitáskáját, és lelépett az autóútra a mozdulatlan autók közé.

— René! Mit csinálsz?

De ő úgy tett, mintha nem hallotta volna a lányt. Csak ment egyre tovább, de nem a lerobbant kocsik, hanem egy hosszú fekete limuzin felé, ami fennakadt a forgalmi dugóban. Menet közben elhúzta táskáján a cippzárat, és egy géppisztolyt húzott elő belőle.

Emily nem hitt a szemének. René, a szerelme, aki feltűnt az életében és elrabolta a szívét, most géppisztollyal a kezében sétált a Pont Alexandre III-n. Kezdeti összeállni a kép. A folyton visszatérő gyanú, hogy René valamit eltitkol előle. A hosszú, megmagyarázatlan távollétek. A sötét hajó, idegen a bisztróban aznap délután. Leila?

Ami ezután következett, olyan volt számára, mintha lassítva történt volna a zavaros víz alatt. René bedobja táskáját a limuzin alá. Vakító fény villan fel, perzselően forró légáram. Géppisztolylövések, sikolyok. Valaki motorbicik-

26 Daniel Silva

lire ül. Fekete símásk, hideg fekete szemek figyelnek a maszk alatt, nedves ajkak csillognak a szájrészen. Egy kesztyűs kéz idegesen szorongatja a gáz nyakát a sportmotoron. De a szemek, a szemek vonták magukra legjobban Emily figyelmét. Soha életében nem látott még ilyen szép szemeket.

Végül a távolban meghallotta a párizsi rendőrkocsik kéthangú szirénáját. Elvette tekintetét a motorosról, és látta, amint René feléje közeledik a véréngzésen keresztül. Kilökte fegyveréből az elhasznált tárat, higgadtan újat tett bele, és csőre töltötte.

Emily kapálózott, miközben odanyomták a korláthoz. Lenézett a hömpölygő fekete folyóra.

- Szörnyeteg vagy! - sikoltotta angolul, mivel rémületében elfelejtett franciául. — Egy kibaszott szörnyeteg vagy! Ki a fasz vagy?

- Ne próbálj elmenekülni! — jött a válasz ugyanazon a nyelven —, csak rontasz a helyzeteden.

Felemelte a pisztolyt, és szíven lötte egyszer, kétszer, háromszor. A lövések ereje átlendítették Emilyt a híd-korláton.

Érezte, amint zuhan a folyó felé. Saját kinyújtott kezén pillantása a csuklóján levő karkötőre esett, a karkötőre, amit szerelme, René adott neki néhány pillanattal ezelőtt. Milyen szép karkötő volt! Milyen kár!

Csattanva esett a folyóba, és azonnal elmerült. Kitátotta száját, tüdeje dermesztő, hideg vízzel telt meg, érezte szájában saját vérenek ízét. Vakító fehér fényt látott, valahol édesanyja szólította a nevét. Aztán már csak sötétség volt. Hatalmas, hangtalan sötétség. És hideg.

Harmadik fejezet Tiberias, Izrael

A párizsi események ellenére az idegennek sikerülhetett volna megőrizni elvonult magányát, ha vissza nem hívják hivatalába Ari Shamront, a legendás mesterügynököt. Szükségtelen volt aznap éjjel felkelteni Shamront, lévén, hogy már régen elvesztette azt a képességét, hogy aludni tudjon. Éjszakai valóban olyannyira nyugtalanok voltak, hogy a személyes biztonságaért felelős katonai beosztott, Rami, elnevezte őt Tiberias Kísértetének. Shamron először azt gyanította, a kor a ludas. Nem régen töltötte be hatvanötödik életévét, és életében először megfordult a fejében az a lehetőség, hogy egy napon majd akár meg is halhat. Mikor nagy morogva elment a rendes évi orvosi szűrésre, az orvosa volt olyan pimasz, hogy azt tanácsolja -Tényleg csak tanács, Isten látja lelkem — Ari, meg nem próbálnék neked parancsokat osztogatni —, hogy nem ártana esetleg csökkenteni egy kicsit azon a napi tizenkét kávé, meg hatvan erős török cigaretta adagon. Shamron ezt a javaslatot enyhén mulatságosnak tartotta.

Kényszerű visszavonulása közben, állapította meg krónikus álmatlanságának kiváltó okát, mikor is, tőle szokatlan önvizsgálati roham kerítette hatalmába. Oly sokat hazudott már, oly sok cselszövést ölt ki, hogy néha már nem tudta megkülönböztetni a tényeket a képzelettől, az igazat a nem igaztól. Meg aztán ott volt a gyilkolás. Őt már embert saját kezűleg, utasított már másokat, fiatalabbakat, hogy öljenek helyette. A sok árulás és erőszak megszédítte a vámot. Van, aki megőrül az ilyen élettől, van, aki kiég. Ari Shamron arra ítéltetett, hogy élete végéig ébren maradjon.

28

Dániel Silva

Shamron kénytelen-kelletlen megbékélt bajával, ahogy az ember hozzászokik elmebajához, vagy a halálos betegségéhez. Éjjeli vándor lett belőle, fel-le rőtta homokszínű villájának szobáit, amelynek ablakai a galileai tengerre nyíltak, vagy a teraszon üldögélt mikor szép, enyhék voltak az éjszakák és nézte Felső Calilea holdsütötte területeit. Néha lesurrant stúdiójába, és nagy szenvedéllyel vetette bele magát a rádiójavításba. Ez utóbbi volt az egyetlen tevékenység, ami teljesen kikapcsolta, felszabadította tudatát a munka gondjai alól.

Néha lesétált a biztonsági kapuhoz, és eltöltött néhány órát az örkabinban Rami meg a többi fiú társaságában.

Cigarettazott, kávé ivott, és történeteket mesélt nekik. Ra-minak az Eichmann elfogatása volt a kedvence. Valahányszor új fiú került az osztaghoz, Rami újra elmondatta Shamronnal ezt a történetet, amiből aztán az új fiú megértette, hogy Shamront, a sabrai szuperembert, Izrael bosz-szúállós angyalát védelmezni kitüntetés, amiben éppen ő részesül. Rami ezen az estén is elmondatta vele a történetet. Szokás szerint, sok emlék előkerült ilyenkor, nem feltétlenül kellemesek. Mivel nem voltak most régi rádiók, amelyek javításába belefeledkezhetett volna, kint ülni meg túlságosan hideg és esős volt az idő, csak feküdt az ágyában tágra nyílt szemmel, újabb hadműveleteket tervelt ki, régieket idézett fel, kereste az ellenség gyenge oldalát, tervezte az elpusztítását. Ezek után, amikor megszólalt a telefon az ágy mellett, Shamron egy öregember megkönnyebbült sóhajával nyúlt a kagyló után, aki hálás bármilyen társaságért. Felvette a kagylót, és a füléhez emelte.

Rami kilépett az örfüléből és látta, amint az öreg lefele tart a felhajtón. Kopasz volt, tömzsi, és acélkeretes szemüveget viselt. Száraz arcát mély barázdák szántották végig. - Mint a Negev - gondolta Rami. Kheksizínú nadrág volt rajta, mint általában, és egy ősrégi bőrből készült borri-berdzseki, amin a jobb mellénél egy szakadás éktelenke-

HIDEGVÉRREL

29

dett, kicsivel a hónaljrészt alatt. A hivatalban két történet keringett erről a szakadásról. Volt, aki meg volt róla győződve, hogy golyó szakította fel az ötvenes években, egy jordániai megtorló légitámadás során. Mások azt mondták, hogy egy haldokló terrorista ujjai szakították fel, akit Shamron egy kairói sötét sikátorban fojtott meg. Shamron kötötte az ebet a karóhoz, hogy a valóság ennél sokkal prózaibb, vagyis, hogy a dzsekijét becsípte a kocsiját, és attól szakadt el. Persze a Hivatalban ezt senki nem vette komolyan.

Járása olyan volt, mintha minden pillanatban támadást várna hátulról. Könyöke kifelé fordult, fejét leszegte. A Shamron-féle csoszogás, a testtartás, ami azt mormogta: Húzz a picsába az utamból vagy parasztrengelít csinálók a golyóidból. Rami érezte, hogy az öregember közeledtére pulzusa felgyorsul. Ha Shamron azt mondta volna neki, hogy ugorjon a kútba, szó nélkül megteszi. Ha azt mondta volna, hogy álljon meg félúton a levegőben, így vagy úgy, de azt is megteszi.

Ahogy Shamron közelebb ért, Rami megpillantotta az öreg arcát. Szája körül a ráncok a szokásosnál is mélyebbek voltak. Dühös - állapította meg Rami a szemeibe nézve —, de mintha ott bujkálna a mosoly is cserepes szája szögletében. Vajon mi a fenén mosolyog. A főnököket nemzá-varják fel éjfél után, hacsak nem nagyon sürgős, vagy nem valami nagyon rossz hírt közölnek. Rami hirtelen rájött a mosoly okára: Tiberias Kísértete egyszerűen fel volt dobva, amiért levették válláról egy újabb harc és ellenség nélküli éjszaka terhét.

Negyvenöt perccel később Shamron páncélozott Peugeot-ja besurrant az észak Tel Aviv-i Saul király sugárút végén fekvő komor irodaház garázsába. Belépett a magánliftbe, és felment vele a legfelső emeleti irodákhoz. Eszter királynő - Shamron öreg, békétűrő titkárnője — az asztalára készített már egy megbontatlan csomag cigarettát a teli termosz kávé mellé. Shamron azonnal meggyújtott egy cigarettát és leült.-

Hivatalba való visszatérése során első dolga volt, hogy elvitette az elődje által odahozatott elegáns skandináv bútorzatot, és odaadományozta egy orosz bevándorlót támogató jótékonyági szervezetnek. Az iroda most már úgy nézett ki, mint egy tábornoki főhadiszállás a csatatér kellős közepén. A hangsúly a mozgékonyaságra és a hatékonyságra esett, nem a stílusra és az eleganciára. Íróasztalnak Shamron egy nagy összekarcolt könyvtári asztalt vett igénybe. A fal mellett kékekesszürke fémből készült irattartó fiókok sorakoztak. Asztala mögötti polcon egy harminc éves német gyártmányú rövidhullámú rádió volt. Mivel fél tucat nyelvet beszélt folyékonyan, és körülbelül még egy annyit tökéletesen értett, Shamronnak nem volt szüksége a Hivatal rádiós hírósszefoglalóira. Ráadásul, ha elromlott a rádiója, meg tudta javítani maga. Tulajdonképpen bármilyen elektronikai műszert meg tudott javítani, ha arról volt szó. Volt már olyan, hogy amikor beosztottjai megérkeztek, Shamront nyakig Eszter királynő videolejátszója bújva találták. Csupán az asztalával szemben elhelyezkedő nagy képernyőjű tévé sor utalt korszerű technológiára. Távirányítóját használva egyenként bekapcsolta a tévéket. Egyik fülére nem hallott jól, ezért elég rendesen felcsavarta a hangerőt. A végén már olyan volt az irodája hangulata, mintha egy angol egy olasz, meg egy amerikai férfi veszekedett volna egymással torkaszakadtából.

Ajtója előtt, Eszter és az ő irodája között, toporogtak beosztottjai, mint ideges ministránsgyerekek, várva, hogy behívja őket a mester. Ott volt Eli, akinek megjelenése egy tankra emlékeztetett, és ott volt Talmudic Mordecai, a szolgálat végrehajtó tisztje. Ott volt az Oxfordban végzett Yosi az európai részlegről és Lev, a lobbánékony hadművelleti rónök, aki értékes szabad óráit azzal töltötte, hogy ragadozó rovarokat gyűjtött. Egyedül rajta nem látszott, hogy félne Shamrontól. Szinte percenként bedugta a fejét Shamron ajtaján, és beordított.

Hidegvérrel

31

— Az Isten verje meg, mikor? Remélem, még valamikor hajnal előtt!

De Shamron különösebben nem sietette a találkozást. Biztos volt benne, hogy már többet tudott az aznap esti szörnyű párizsi eseményekről, mint amennyit ők valaha is tudni fognak.

Egy órán keresztül ült Shamron a székében, egyik cigarettát a másik után szívta, miközben egyik tévé a CNN International-t nézte, másikon a BBC-t, a harmadikon meg a francia nemzeti televíziót. Arra, hogy a tudósítók mit mondanak, nem igazán volt kíváncsi, abban a fázisban voltak még, amikor szinte semmit nem tudnak. Tudta, hogy egy ötperces telefonjába kerülne, és azt mondanák a híradók, amit ő akar. Inkább a tanúkról akart megtudni valamit, akik saját szemükkel látták a gyilkosságot. Ok majd elmondják, amit tudni akar.

Egy német lány a CNN-en leírta a gyilkosságot megelőző autóbalesetet. Két jármű volt, egy minibusz, meg egy kétajtós. Talán egy Peugeot volt, de erre nem emlékszem pontosan. Pillanatok alatt megbénult a hídon a forgalom.

Shamron elnémította távirányítójával a CNN-t, és felhangosította a BBC-t. Egy elefántcsontparti taxisofőr leírást adott a gyilkosról: sötét hajú, jól öltözött, jóképű, nyugodt. A gyilkos egy lánnyal álldogált a hídon, amikor a baleset bekövetkezett. Egy szőke lány volt, elég trampli, nem francia volt, az biztos. A taxisofőr azonban nem látott többet, mert lebukott a műszerfal mögé, amikor a bomba felrobbant, és elő sem bújott, amíg meg nem szűnt a lövöldözés.

Shamron egy kopott noteszt vett elő inge zsebéből, óvatosan az asztalra tette, és kinyitotta egy üres oldalra. Tiszta, formás kézírással egyetlen szót írt le.

LÁNY.

Shamron tekintetét újra a tévé felé fordította. Egy vonzó, Beatrice nevű angol hölgy éppen a támadást elevenítette fel a BBC tudósítójának. Elmondta, hogy

32

Dániel Silva

egy mikrobusz, meg egy személygépkocsi egymásnak ment a hídon, és megbénította a forgalmat, megállítva így a nagykövet kocsiját is. Leírta, ahogy a gyilkos otthagya a barátnőjét, és előhúzott egy fegyvert a táskájából. Meg azt is, ahogy a gyilkos a táskáját belökte a limuzin alváza alá, várt, amíg az felrobban, aztán odasétált a kocsihoz, és hidegvérrel megölt mindenkit, aki benne ült.

Azt is leírta Beatrice, ahogy a gyilkos lassan odasétált a lányhoz, akivel néhány perccel azelőtt szenvedélyesen csókolózott, és többször is mellbe lötte.

Shamron megnyalta tolla hegyét és egy újabb szót írt a LÁNY szó alá:

TARIQ.

Shamron felemelte biztosított telefonját, és bepötyögte a párizsi támaszpont főnöke, Uzi Navot, telefonszámát.

- Volt egy beépített emberük azon a fogadáson. Valaki riasztotta a kinti csoportot, amikor a nagykövet elindult. Tudták, merre megy. Megrendeztek egy balesetet, hogy leállítsák a forgalmat, és elvágják a sofőr elől a menekülés útját.

Navot egyetértett. Navotnak már szokásává vált, hogy egyetértsen Shamronnal.

- Egy csomó értékes műtárgy van abban az épületben — folytatta Shamron —, valami azt súgja, biztonsági kamerák is vannak az épületben, ugye?

- Hát persze, főnök.

- Közdöd barátaimkal a francia titkosszolgálatnál, hogy azonnal kiküldünk egy csapatot Párizsba., hogy tudósítsanak a fejleményekről, és megadjanak nekik minden segítő seget. Aztán szerezd meg azokat a videoszalagokat, és küldd el nekem!

- Rendben!
- És a híd? Vannak rendőrségi kamerák a hídon? Ha van egy kis szerencsénk, felvették az egész támadást, meg az előkészületeket is.
- Utánanézek.

Hidegvérrel

33

- Maradt valami a limuzinból?
 - Attól tartok, nem sok. Felrobbant az üzemanyagtartály és elégett minden. A holttestek is.
 - Hogy menekült el?
 - Felpattant egy motorkerékpárra és másodpercek alatt eltűnt.
 - Valami hír róla?
 - Semmi.
 - Nyomok?
 - Ha van is, a párizsi rendőrség nem osztja meg velem.
 - És a csoport többi tagja?
 - Ok is eltűntek. Jók voltak, főnök. Átkozottul jók.
 - A halott lány kicsoda?
 - Egy amerikai.
- Shamron lehunyta a szemét és halkán káromkodott. Amerikaiak. Még csak ez hiányzott, hogy ők is belekeveredjenek!
- A fél nagykövetség a hídon ücsörög.
 - Neve is van a lánynak?
 - Emily Parker.
 - Mit keresett Párizsban?
 - A jelek szerint üdülni jött. Most fejezte be az egyetemet, kivett néhány hetet.
 - Remek. És hol lakott?
 - Montmartre. Egy francia nyomozócsapat szaglászik a szomszédoknál, próbálnak összekaparni valami nyomot.
 - Megtudtak valami érdekeset?
 - Semmi mást nem hallottam, főnök.
 - Reggel menj el a Montmartre-ra, nézz körül te is! Kérdezzeg egy kicsit. Csak finoman, Uzi. Talán valaki a helyi kávézóban, vagy az épületben szemügyre vette a szépfiút.
 - Remek ötlet, főnök!
 - És tégy meg nekem egy szívességet! Vidd magaddal a fényképeket Tariq anyagjából.
- Gondolod, hogy ő van az ügy mögött?
- Inkább nyitva hagynám még ezt a kérdést.
 - Még ha meg is mutatom a fényképeit, azok a régi fo-

34

Dániel Sii.va

tók nem hiszem, hogy sokat fognak segíteni. Azóta már százszor is megváltoztatta a külsejét.

— Szerezz nekem örömet! Shamron kiszúrta a telefonon villogó zöld lámpa szemét, és megszakította a vonalat.

Még sötét volt, amikor Shamron Peugeot limuzinja végigrobogott a part menti síkságon, és felkanyarodott a Jú-deai-hegységbe Jeruzsálem felé. Shamron levette a szemüvegét, és megdörzsölte a gyulladt vörös bőrt a szeme alatt. Hat hónapja volt annak, hogy visszahívták nyugdíjából. Küldetése egyszerű volt: állítsa helyre a titkosszolgálat stabilitását, amit az utóbbi időben igen komolyan megtépázott néhány baklövés (ami igen nagy nyilvánosságot kapott), és néhány perpatvar az állomány tagjai közt. Feladata az volt, hogy visszahozza azt a morált,/azt a közösségi szellemet, ami jellemezte hajdan a Hivatalt.

Sikerült elállítani a vérzést. Már nem voltak olyan szégyenteljes kudarcok, mint az elődje által vezérelt - elbaltázott gyilkossági kísérlet — egy erőszakos ammani muzulmán pap ellen, de nem könyvelhettek el kimagasló eredményeket sem. A Hivatal nem a finomkodásáról volt híres. A régi szép időkben még MIG-eket lopott, kémeket épített be barátai és ellenségei közé, terrorral sújtotta azokat, akik terrorizálni merészték Izrael népét. Shamronnak nem az volt a szándéka, hogy egy olyan hivatalt hagyjon örökségül, ami nem követ el hibákat. Olyan Hivatalt akart maga mögött tudni, amely bárhol lesújthat kedve szerint. Egy olyan Hivatalt, aminek hallatán a föld többi titkos szolgálata csak álmélkodva csóválja a fejét.

Tudta, hogy nincs sok ideje. Visszatérése a Saul király sugárútra nem váltott ki osztatlan tetszést. Voltak, akik úgy vélték, Shamron ideje már lejárt, és jobban tenné, ha ott maradna Tiberiasban a rádióival, meg a rossz lelkiismeretével, és átadná a stafétát a fiatalabb generációnak. Az olyanok, mint Mordecai, kétségkívül megérdemelték volna a főnöki széket a sok, lövészárokban eltöltött hónap után, érveltek Shamron ellenlábasai. Élinek minden adott-

HIDEGVÉRREL

35

sága megvan, ami egy jó vezérnek kell, mondták. Csak egy kis finomításra van szüksége a végrehajtóknál, és készen állna a vezetői posztra. Még Levét, a hadműveleti főnököt is alkalmasnak gondolták, habár Lev néha elvesztette a

türelmét, és ezzel megszerezte az évek során a maga ellenségeit.

Shamron kátyúban volt velük. Mivel csak problémamegoldó volt, szinte semmi hatalma nem volt, hogy a Saul király sugárúti vezetőségben változásokat vigyen végbe. Ennek eredményeképpen minden lépését ragadozó szemek figyelték, a gyengeség első jelét várva. A vulkántermészetű Lev volt a legveszélyesebb, mert kinevezte magát Shamron személyes Brutusának. Szegény kis Lev — gondolta Shamron —, nem tudja kivel baszakodik!

- Zev Eliyahu személyes jóbarátom volt - mondta a miniszterelnök, miközben Shamron helyet foglalt. — Ki tette ezt vele?

Kávét töltött, a csészét meg áttolta az asztalon, miközben szeme végig Shamronra szegeződött. Mint általában, Shamronnak most is az volt az érzése, hogy birkák próbálnak a veséjébe látni.

— Biztosat nem tudok mondani, de azt gyanítom, Tariq lehetett.

Csak úgy, Tariq. Semmi előnév. Szükségtelen. Életrajza mélyen Shamron agyába volt vésve. Tariq al-Hou-rani, egy felső galileai falusi tekintély fia, született és nevelkedett Libanonban, egy Sidon melletti menekülttáborban, tanulmányait végezte Bejrútban és Európában. Idősebb testvére a Fekete Szeptember tagja volt, Shamron maga vezette a speciális egységet, akik meggyilkolták. Tariq bátyja megbosszulásának szentelte életét. Beállt Libanonban a PFSZ-be, harcolt a polgárháborúban, aztán elfogadott egy hón áhított posztot a Tizenhetes alakulatnál, ami Yasir Arafát személyes biztonságaért és a titkos hadműveletekért volt felelős. A nyolcvanas években széles körű kiképzést kapott a vasfüggöny mögött

36

Daniél. Silva

Kelet-Németországban, Romániában és Moszkvában, majd áthelyezték a Jihaz el-Razd alá, a PFSZ biztonsági és hírszerző apparátusába. Nem régen ő vezetett egy speciális egységet, aminek feladata az volt, hogy vizsályt szítson az izraeli titkos ügynökök és a diplomáciai beosztottak körében. A nyolcvanas évek elején, amikor Arafát tárgyalni kezdett Izraellel, kivált Arafát csapatából és létrehozott egy apró, jól összefogott terrorszervezetet. Céljuk minden áron véget vetni Arafát béketárgyalásainak. Tariq neve hallatán a miniszterelnök szeme megvillant, aztán visszatért bele a nyugodt elismerés.

- Miből gondolod, hogy Tariq volt az?

- A leírások és a támadás kivitelezése mind az ő keze munkájára vall. Az akció aprólékos megtervezése és kivitelezése úgyszólván. — Shamron meggyújtott egy cigarettát és ellegyintette a füstfellege. - A gyilkos nyugodt volt, és abszolút könyörtelen. És ott van a lány. Tariq szaga van a dolognak.

- Szóval azt akarod mondani, sejtelled szerint Tariq volt az?

- Sejtésnél azért többről van szó - vágta Shamron a miniszterelnök hitetlenkedő arcába, - most kaptuk a hírt, miszerint Tariq szervezete újra akcióba lép. Már felvázoltam ezt neked, ha nem tévedek, miniszterelnök úr.

A miniszterelnök bólintott.

- Arra is emlékszem, hogy erősen ellenjavalltad ennek a hírnek a szélesebb körökben való ismertetését. Zev Eliyahu talán még ma is élne, ha értesítjük a külügyminisztériumot.

Shamron elnyomta a cigarettáját.

- Sértőnek találok azt a feltételezést, hogy a Hivatal bármilyen felelősség is terhelne a nagykövet haláláért. Zev Eliyahu nekem is barátom volt. Ráadásul kollégám. Tizenöt évig dolgozott a Hivatalban, gondolom ezért szúrta őt ki Tariq. A hír közzétételét pedig azért ellenjavalltam, hogy védjem a hírforrást. Néha szükség van az

Hidegvérrel

37

ilyesmire, ha életbe vágó fontosságú hírről van szó, miniszterelnök úr.

- Semmi szükségem a kiselőadásaidra, Ari! Tudod bizonyítani, hogy Tariq volt az?

- Valószínűleg.

- Es ha nem? Akkor mi van?

- Ha be tudom bizonyítani, hogy Tariq volt az, engedélyt szeretnék kérni, hogy elkapjam.

A miniszterelnök mosolygott.

- Hogy elkapd? Ahhoz egyszer meg kellene találnod. Tényleg azt gondolod, hogy a Hivatal, jelenlegi állapotában képes az ilyesmire? Nem engedhetünk meg magunknak még egy Amman-féle szituációt. Most nem, amikor a békefolyamat ilyen paprikás hangulatban zajlik.

- Az ammani hadművelet gyengén volt előkészítve, és förtelmesen volt kivitelezve, jórészt az én helyemet elfoglaló személy példátlan kotnyelességének és siettetésének betudhatóan. Ha megkapom az engedélyt, hogy Tariq után menjek, ígérem, hogy egészen másfajta lesz a hadművelet, és az eredménye is egészen másfajta lesz.

- Miből gondolod, hogy Tariqot egyáltalán meg tudod találni?

- Abból, hogy most jobb helyzetben vagyok vele szemben, mint eddig bármikor.

- Erre a bizonyos forrásodra gondolsz?

- Igen.

- Mondj nekem valamit erről a forrásról!

Shamron elmosolyodott, és piszkálni kezdte jobb hüvelykujján a körmöt. - Volt egy ügy, amit személyesen felügyeltem hajdan, jóval azelőtt, hogy közölték velem, hogy nincs többé szükség szolgálataimra a Saul király sugárúton. Hosszas

DaNIEL SILVA hidegvérrel

előkészítésű ügy volt, évek teltek el, mire szárba szökkent. Nos, a forrás Tariq szervezetének az előkészítő és logisztikai részébe van beavatva.

- Hát, csináld! — mondta a miniszterelnök. — Kapd el Tariqot! Hadd fizessen Eliyahuért, meg a többiekért,
38

Dániel Silva

akiket megölt az évek során! Úgy kapd el, hogy esélye ne legyen még egyszer talpra állni.

— Kész vagy arra a visszhangra, amivel egy ilyen gyilkosság jár?

— Nem lesz visszhang, ha jól dolgozunk.

— A palesztin hatóságok és barátai Washingtonban meg Nyugat-Európában nem lesznek elragadtatva a gyilkosságtól, még ha Tariq is a célpont.

— Hát ügyelj rá, hogy ne hagyj ujjlenyomatokat! Vigyázz rá, hogy kidonjaidat ne kapják el, mint azokat a kétkézesekeket Ammanban. Abban a pillanatban, amikor aláírom a parancsot, a hadművelet teljes mértékben a te kezeidben van. Ügy szabadulsz meg tőle, ahogy jónak látod, a lényeg, hogy megszabadulj tőle. Izrael népe sosem engedné meg nekem, hogy békét kössek, amíg az ilyenek, mint Tariq zsidókat öldösnek.

— Szükségem van az ügygel kapcsolatos teljes dokumentációra, mielőtt beindítom a dolgokat.

— Még naplemente előtt megkapod.

— Köszönöm, miniszterelnök úr.

— És kit szemeltél ki a munkára?

— Azt hittem nem akarsz beleavatkozni.

— Csak kíváncsi vagyok, kire osztod ki az ügyet. Nem hinném, hogy ez beleavatkozásnak minősülne.

— Allonra gondoltam.

— Gábiel Allonra? De hát ő otthagyta a hivatalt a bécsi incidens után.

Shamron megvonta a vállát: az ilyesmi nem számított, ha Gábiel Allonról volt szó.

— Régen volt, hogy a Hivatalban bárki is ilyen ügygel foglalkozott volna. És ha igen, akkor meg általában el-baszták.

De van egy másik ok is, amiért Allont akarom. Tariq jobbára Európában tevékenykedik. Allon igen jól ismeri Európát. Tudja, hogyan oldjon meg dolgokat, anélkül, hogy tűzijátékot csinálna belőlük.

— Most hol van?

Hidegvérrel

39

-Valahol Angliában élt, mikor legutóbb hallottam felőle.

A miniszterelnök elvigyorodott.

-Könnyebb lesz Tariqot megtalálni, mint Gábiel Allont.

- Megtalálom Allon-t, ő pedig megtalálja Tariqot -húzza össze Shamron a száját vészjóslóan. - Aztán jön, aminek jönnie kell.

Negyedik fejezet

Samos, Görögország

A törökországi komp tizenkét órát késett a Mycale-szorosi háborgó tenger miatt. Tariq sosem szerette a hajókat — utálta, hogy mindenütt víz veszi körül, ami elvágja a menekülés útját. Ott állt a hajóorrban az éjszakai szél miatt feltűrt gallérral, és nézte, ahogy közeledik Samos. Jól kivethető volt a holdfényben az Ampelos hegység, mögötte a távolban meg a Kerkis-hegység. A párizsi gyilkosság óta eltelt öt nap alatt délkelet fele vette az irányt Európán keresztül, folytonos rafinált útlevél- és küllemváltoztatás közepette. Hatszor cserélt kocsit. A nagy sötétzöld kombi Volvót, amivel legutoljára jött, otthagyta a kusadasi ellenőrzőpontnál, a szoros török oldalán. Egy ügynök vitte el onnan a szervezetéből.

Odüsszeiája során három nőt csábított el: egy pincérnőt Münchenben, egy fodrászlányt Bukarestben és egy szállodáslányt Szófiában. A német lánynak azt adta be, hogy olasz kelmekereskedő, és éppen Párizsba tart. A román lány számára egyiptomi kereskedő volt, aki Ukrajnában akart üzletelni, a bolgár szállodáslány számára franciának adta ki magát, aki pénzes szülei révén megengedhette magának, hogy utazgasson, és filozófia-könyveket olvasson. Mindhárom lánnyal másképp szerette. A német lányt felpofozta, és nem érdekelt, hogy kielégül-e vagy sem. A román lányt többször is eljuttatta az orgazmusig, és egy arany karkötőt adott neki ajándékba. A bolgár lánynak sötét haja, és dióbarna bőre a palesztin lányokra emlékeztette. Egész éjjel szerettek, mígnem-a lánynak újra munkába kellett mennie. Szomorú volt, mikor a lány elment.

42

Daniél. Silva

A komp besiklott a kikötő csendes vizére, és kikötött. Tariq elhagyta a fedélzetet, és elindult a fényesen kivilágított kocsma felé. Egy kék robogó volt ott leparkolva betört visszapillantó-tükörrel, ahogy megfigyelték. Kulcs a kabátzsebében. Fellökte utazótáskáját a csomagtartóra, és elindította a motort. Egy pillanat múlva már ott robogott a hegyre vezető szűk poros úton.

Nem volt éjfél motorozáshoz öltözve. Vékony bőrkesztyűje, szellős papucscipője és fekete farmerja nem igazán védett

a hideg ellen. Azért csak gázolt, ahogy csak tudott, hogy mihamarabb felérjen robogójával a Kerkis-hegyi támaszpontra. Lassított egy kicsit a szerpentin miatt, aztán újra ráhúzta a gázt, ahogy keresztülszárguldott egy szőlősen, és leereszkedett egy kisebb völgybe. A szőlősből olajfaliget emelkedett ki, az olajfaligetből pedig ciprusfák tornyosultak nedvesen fénylő csillagtakaróval a háttérben. A levegőre erős ciprusfaillat nehezedett. Valahol sült hús sistergett a faszén fölött. Az illatok Libanonra emlékeztették. Jó volt otthagyni Párizst, gondolta. Párizs nyomasztó volt és szürke így késő ősszel. Jó volt visszatérni a Földközi-tenger keleti oldalára. Az út egy szűk, gödrös sávban folytatódott. Tariq megcsavarta a gázt. Buta dolog volt ilyen gyorsan hajtani egy ismeretlen úton, de Tariq az utóbbi időben rászokott a szükségtelenül kockázatos dolgokra. Mióta elhagyta Párizst, most gondolt először az amerikai lányra. A lány halála, ha mégoly kellemetlen is, abszolút szükséges volt.

Megint megcsavarta a gázt, és leviharzott egy lankás lejtőn egy aprócska völgybe. Elgondolkodott ezen a kényszerén, szükségletén, hogy egy lány mindig mellette legyen hadműveletei közben. A Sidonban töltött gyermekéveket okolta. Még fiatal volt, amikor apja meghalt, és bátyját, Mahmoudot, meggyilkolták a zsidók. Csak egyetlen szoba volt a tábori viskójukban, így Tariq egy ágyban aludt az anyjával és a nővérével. O aludt középen, feje az anyja mellén nyugodott, hátulról meg a nővére vékony teste melegítette. Sokszor becsapódó töl-

I

Hidegvérrel

43

tények zajára ébredt éjjel, és hallgatta a tábor fölött elhúzó Izraeli helikopterek propellercsattogását. Olyankor mindig apjára gondolt, akinek megszakadt a szíve a szomorúságtól, aki úgy halt meg, hogy felső-galileai családi házuknak még zsebében volt a kulcsa. Aztán szegény Mahmoudra gondolt. Tariq olyan hévvel gyűlölte a zsidókat, hogy belefájdult a mellkasa. Félelmet azonban sosem érzett. Ha egy nő feküdt ágyában, aki vigyáz rá, akkor nem.

A fehérre meszelt villa a szirtes domboldalból kiszögellő szikla tetején állt, Mesogion és Pírgos favak között. Ta-riqnak fel kellett küzdeni magát egy meredek ösvényen, ami egy öreg szőlőskerten vezetett keresztül. Még érződött a szüret illata a levegőben. Leállította a motort, és belecsendült a füle a nagy csendbe. Kitámasztotta a robogót, elővette Makarov márkájú pisztolyát, és átsétált a kis kerten a villa bejárata felé.

Becsúszta a kulcsot a zárba, lassan fordította el — figyelve, nincs-e a zárban valami természetellenes ellenállás. Majd kinyitotta az ajtót és belépett. Makarovja lövésre készen. Ahogy becsukta az ajtót, a nappaliban felgyúlt a lámpa egy vékony, hosszú hajú fiatal férfit világítva meg egy ódon heverőn. Tariq majdnem lelőtte, mielőtt észrevette volna, hogy a férfi pisztolya az asztalon van, kezei pedig a megadás jeleként a levegőben.

Tariq pisztolyát a fiatalember arcába nyomta.

- Ki vagy?

— Nevem Ahmed. Kernel küldött.

— Majdnem megöltelek. Akkor aztán sosem tudom meg, mi célból küldött ide Kernel.

- Úgy volt, hogy reggel jössz. Csak itt tudtam várni.

- Késett a komp. Ezt te is kideríthetted volna, ha veszed a fáradságot, és megeresztesz egy rövidke telefont. Mit akar Kernel?

— Találkozni akar. Azt mondta, meg akar veled beszélni valamit, ami túl fontos ahhoz, hogy a megszokott kommunikációs csatornákat használja.

44 _____Dániel Silva

- Jól tudja, hogy nem szeretem a szemtől szembeni találkozásokat.

- Különösen elővigyázatos leszel.

- Éspedig?

- Nem tartanád azt a pisztolyt valami más irányba?

- Eltaláltad. Honnan tudhatnám, hogy tényleg Kernel küldött? Lehet, hogy Izsák az igazi neved, vagy Jonathán. Lehet, hogy izraeli vagy. Lehet, hogy a CIA-riek dolgozol. Lehet, hogy Kernel megalkudott, és azért vagy itt, hogy eltegyél engem láb alól.

A fiatalember kapkodva vette a levegőt, amikor beszélni kezdett.

- Kernel találkozni akar veled három nap múlva egy első osztályú fülkében a Zürich és Prága közötti járaton. Ott kellene csatlakoznod hozzá, ahol csak akarsz, ahol úgy érzed, biztonságos.

- Jegyet hoztál?

- Igen-

- Add ide!

Ahmed benyúlt a zsebébe. Tariq felemelte a Makarovot.

- Csak lassan!

Ahmed elővette a jegyet, felemelte, hogy Tariq láthassa, aztán az asztalra ejtette. Tariq kurtán szemügyre vette. Utána visszafordította tekintetét az előtte ülő fiúra.

- Mennyi ideig vártál itt a villában?

- Szinte egész nap.

- Szinte egész nap?

- Bementem a faluba délután.

- Minek?
- Éhes voltam, és körül akartam nézni.
- Beszélisz görögül?
- Egy kicsit.

Pompás, gondolta gúnyosan Tariq. Egy fiatal férfi, aki néhány szót beszél görögül (azt is arab akcentussal) egész délután a faluban lófrált. Tariq elképzelte: egy buzgó-mó-csing görög boltosnak nem tetszik, hogy egy arab egész

Hidegvérrel

45

nap ott ógyeleg a falu utcáin, és felhívja a rendőrséget. A rendőr kiszáll, hogy maga is szemügyre vegye a gyanús alakot. Talán van egy barátja vagy egy unokatestvére, aki a görög biztonságiaknál dolgozik. A fenébe! Csoda, hogy le nem kapcsolták, amikor leszállt a kompról.

- Hol számítottad az éjszakát tölteni? - kérdezte.
- Gondoltam, maradhatok itt.
- Szó se lehet róla! Menj a Taverna Petrino-ba, ott van a kikötőtől nem messze. Kapsz ott szobát, aránylag olcsón. Reggel meg felszállsz az első kompra Törökország felé.
- Rendben.

- Ahmed előrehajolt, hogy felvegye a pisztolyát. Tariq beleeresztett két golyót a feje búbjába.

A vér a kőpadlóra fröccsent. Tariq ránézett a holttestre, és csalódottságon kívül semmi egyebet nem érzett. Már alig várta, hogy egy pár napig pihenjen ezen a szigeten a következő küldetése előtt. Fáradt volt, idegzete lerongyolódott, és a fejfájások egyre kellemetlenebbek lettek. Most menekülhetett tovább. Csak, mert a háborgó tenger késleltette a kompot, Kernel meg egy tökkelütött idiótára bízott egy fontos üzenetet.

Becsúszta a Makarovot a nadrágszíjába, eltette a jegyet, és kiment.

Ötödik fejezet

Tel Aviv

Uzi Navot másnap reggel Tel Avivba utazott. „Feketében” jött Shamron irodájába, ami annyit jelentett, hogy sem Lev, sem más vezetőségbeli tag nem volt tanúja érkezésének. Kazánkovácshoz méltó kezében fém-ből készült aktatáskát lóbált, olyasfajta, mint a nagyvilági üzletembereké, akik irataikat túl értékesnek találják ahhoz, hogy sima bőr aktatáskában hordozzák őket. A Párizsból induló El Al-járat többi utasával ellentétben Navotot senki nem kérte, hogy táskáját bemutassa ellenőrzésre. Nem kellett továbbá a járat napbarnította biztonsági embereinek örületbe kergető kérdéseit sem elszenvednie. Amint belépett Shamron irodájába, beállította a zárkódot, és a párizsi követség óta először kinyitotta a táskát. Belenyúlt, és kivette az egyetlen dolgot, ami benne volt: egy videoszalagot.

Navot már régen nem számolta, hányszor is nézte meg a szalagot az öreg. Hússzor, harmincszor, az is lehet, hogy ötvenszer. Közben meg annyit elszívott az ócska török cigarettájából, hogy Navot már jóformán a képernyőt sem látta a nagy füstben. Shamron teljesen át volt szellemülve. Űlt a széken karba tett kézzel, fejét enyhén hátrabiccnve, hogy keresztül tudjon nézni a dárdaszerűen előreugró orráról lecsúszó szemüvegen. Navot kommentálta a képeket, de Shamron saját külön hangjaira figyelt.

- A múzeumi biztonságiak azt mondják, Eliyahu és kísérete huszonhétkor szállt be a kocsijába. - mondta Navot. - A képernyő időkijelzésén jól látszik, hogy az arab pontosan huszonhatkor telefonál.

48

Dániel Silva

Shamron nem szólt semmit, csak a távirányítót böködte. Visszacsevélte a szalagot, aztán újra megnézte.

— Nézd csak a kezét! — mondta Navot lélegzetviasszafojtva. — A szám már be van táplálva a mobilba. Csak két gombot nyom meg a hüvelykujjával és már beszél is.

Ha Shamron érdekesnek is találta ezt a fikarcnyi észrevételt, vagy akár egy cseppet is lényegesnek, akkor sem mutatta semmi jelét.

— Talán a telefontársaságtól megkaphatnánk az adatokat — tüsténkedett Navot. — Talán megtudhatnánk, milyen számot hívott. A telefon elvezethetne Tariqhoz.

Ha Shamron vette volna a fáradságot, tudtára adta volna az ifjú Navotnak, hogy valószínűleg fél tucat operátoron ment keresztül a hívás, mielőtt eljutott volna egy francia mobiltársaságon keresztül Tariqhoz. Az ilyen jellegű észrevételek, azon túl, hogy dicséretesek, nem vezettek sehova.

— Mondd csak, Uzi, — szólalt meg végre Shamron — milyen étel van a fiú ezüsttálcáján?

— Hogy micsoda, főnök?

— A kaja, a hors d'oeuvres, a tányéron. Mi az?

— Csirke, főnök.

— Miféle csirke, Uzi?

— Nem tudom, főnök. Csirke. Passz. Shamron csalódottan csóválta a fejét.

— Tandoori csirke, Uzi. Tandoori csirke, Indiából.

— Tandoori csirke — ismételte Shamron. — Érdekes. Ezt tudnod kellett volna, Uzi!

Navot kivett egy hivatali kocsit, és veszélyesen elviharzott a parti úton, fel Caesarea felé. Most hozott össze egy szép munkát. Ellopta a videoszalag másolatát a Musée d'Orsay-ból, az öreg meg fennakad a csirkén. Mi a francért érdekes, hogy tandoori csirke volt, vagy éppen kibaszott Kentucky Fried Chicken? Talán igaza volt Levnek. Talán tényleg lejárt

már Shamron ideje. A fenébe az öreggel.

A Hivatalban egy közmondás forgott közszájon az

Hidegvérrel

49

utóbbi időben: „Mennél több idő telt el a legutolsó katasztrófa óta, annál kevesebb van a következőig”. Csak belelép Shamron is a szarba. Akkor aztán kivágják. Ezúttal végérvényesen.

De Navot be kellett vallja magának, hogy igenis adott az öreg véleményére. Mint a legtöbb korabeli tiszt, felnézett a nagy Shamronra. Egy csomót dolgozott már az öregnek. Piszkos melókat, amit senki nem akart megcsinálni. Olyan melókat, amiről Lev meg a többiek nem tudhattak. Bármit megtett volna, hogy visszakérüljön az öreg kegyeibe.

Elérte Caesareat, és leparkolt egy bérháznál a tengertől nem messze. Besurrant az előcsarnokba, és felment a lifttel a negyedik emeletre. Megvolt még a kulcsa, de úgy döntött, inkább kopog. Nem telefonált, hogy jön - lehet, hogy egy másik férfival van Bella. Sok pasi pályázott rá.

A lány kopott farmerban és szakadt pólóban nyitott ajtót. Szép, nyúlánk teste volt és szép arca, amin mintha állandó gyász ült volna. Alig leplezett rosszállással hordozta végig Navoton a tekintetét, aztán félrelépett, hogy utat engedjen neki. Lakása antikvárium-hangulatú volt, tömjénillattal, író és történész volt, arab szakértő. Valamikor a Hivatalnak is dolgozott, mint konzultáns szíriai és iraki politikai ügyekben. Együtt voltak, míg Navotot a Hivatal át nem helyezte Európába. Kissé megvetette Navotot, amiért a karriert választotta és nem őt. Navot megcsókolta, és gyengéden a hálószoba felé húzta. O ellenállt. Néhány másodpercig.

- Min gondolkodsz? - kérdezte, mikor befejezték.

- Shamronon.

- Már megint mit kavar?

Navot elmondta neki amennyit elmondhatott — nevek és konkrétumok nélkül. Csak a lényeget.

- Tudod, hogyan dolgozik Shamron - mondta a lány. - Beledöngöl a földbe, ha akar valamit tőled. Két választásod van. Visszameész Párizsba, és elfelejted az ügyet, vagy

50

Dániel Silva

elkocsikázol Tiberiasba, és kideríted, mit akar tőled a vén szarházi.

- Talán nem vagyok rá kíváncsi.

- Lószart, Uzi. Naná, hogy kíváncsi vagy. Ha azt mondanám, nem akarlak látni többé, rá se rántanál, de mihelyst csak egy kicsit is csúnyán néz rád az öreg, összeroskadsz, mint a colostok.

- Tévedsz, Bella.

- Melyik részt illetően?

- Az elsőt. Ha azt mondanád, hogy látni sem akarsz többé, abban a pillanatban otthagynám a Hivatal, és megkérném a kezed.

A nő szájon csókolta és azt mondta:

- Látni se akarlak többé.

Navot mosolygott, és lehunyta a szemét.

- Úristen, egy átkozott hazudozó vagy, Uzi Navot.

- Van Caesariában indiai étterem?

- Még hozzá igen jó, nincs is messze.

- Van ott tandoori csirke?

- Ez olyan, mintha azt kérdeznéd egy olasz étteremben, hogy van-e spagetti.

- Öltözz fel! Odamegyünk.

- Összeütök inkább itt valamit. Nem akarok elmenni. De Navot már rángatta felfele a nadrágját.

- Öltözz, tandoori csirkét akarok!

Az elkövetkező hetvenkét órában Ari Shamron úgy viselkedett, mint aki füstöt szimatol, és elkeseredetten keresi a tüzet. Közeledtének még a hírére is úgy kiürültek a szobák, mintha egy kibiztosított gránát gurult volna végig a szőnyegen.

Dühös fenevadként portyázta végig a Saul király sugárúti irodákat, bejelentés nélkül rontott be a megbeszélésekre — keménységre és több figyelemre sarkantyúzva a beosztottakat. Honnan jelentettek Tariqról utoljára? Mi történt a párizsi rohamosztagnál többi tagjával? Fogtak-e e' valami érdekes elektronikus üzenetet? Beszélnek azóta a tagok egymással?

Terveznek újabb csapást? Shamront el-

HIDEGVÉRREL

51

kapta a hév, mondta Lev ebéd közben Mordecainak. A vérszomj. El kellene szigetelni azoktól, akiket még nem fertőzött meg. Ki kellene küldeni a sivatagba. Hadd üvölt-sön a holdra, amíg elmúlik.

A második felvonás huszonegy óra múlva következett azután, hogy Navot átadta a videoszalagot. A keszegarcú Shimon tette a felfedezést. Atlétatrikóban, mezítláb rohant fel Shamron irodájába egy köteg aktát szorongatva lerágott körmű ujjai közt.

- Mohammed Azziz az, főnök. A Népfrontnak volt tagja, de miután a Népfront csatlakozott a béketárgyalásokhoz, Azziz

átállt a Tariq csapatába.

- Ki az a Mohammed Azziz? - sandított rá kíváncsian Shamron egy füstfellegen keresztül.
- A fiú a Musée d'Orsay-ból. A technikusokkal digitalizáltattam a videoszalagot, aztán átfuttattam a képeket az adatbázison. Semmi kétség. A mobilos pincér Mohammed Azziz.
- Biztos vagy benne, hogy Azziz az?
- Biztos, főnök.
- Abban is biztos vagy, hogy Azziz jelenleg Tariqnak dolgozik?
- Az életemet tenném rá.
- Vigyázz, mit mondasz, Shimon!

Shimon otthagya az iratsomót az asztalon és elment. Shamron megkapta, amit akart. Megvolt a bizonyíték, hogy Tariq kézjegyet viselte az egész a párizsi támadás. Még aznap este megjelent lakásán a vizenyős szemű Yossi.

- Érdekes dolgot hallottam, főnök.
- Beszélj, Yossi!
- Egy barátunk a görög titkosszolgálatnál épp az imént küldött el egy üzenetet az athéni támaszpontra. Egy Ahmed Natour nevű palesztint meggyilkoltak pár napja a Samos szigeten. Két golyót eresztettek a fejébe, és otthagyták a villában.
- Ki az az Ahmed Natour?

52

Dániel Silva

"i Nem tudunk semmi biztosat. Shimon most szaglászik.

- Kié a villa?
- Ez a legérdekesebb, főnök. A villát egy Patrick Reynolds nevű angol úriembernek adták ki. A görög rendőrség próbálja megtalálni.
- És?

- A bérbeadási szerződésen szereplő londoni cím alatt nem lakik semmiféle Patrick Reynolds. A londoni telefonkönyvben szintén nincs Patrick Reynolds. Amenny-nyire a görög és a brit hatóságok meg tudják ítélni, Patrick Reynolds nem létezik.

Az öreg el fog utazni egy időre. Rami érezte. Shamronnak nyugtalan éjszakája volt, még a Ti-beriaszi Kísértet laza mércéjével nézve is. Egy csomó ideig a teraszon járkált, aztán néhány órát egy régi Philco márkájú rádió javításával ütött agyon, ami aznap érkezett az Egyesült Államokból. Nem aludt, nem tele-, fonák és csak egyetlen látogatója volt: a bűnbánó arcú Uzi Navot. Tizenöt percig beszélgettek a teraszon, azrán Navot elment. Amint kifelé ment, arckifejezése Ramit Shamronéra emlékeztette a párizsi támadás éjjelén: arcán egyfelől komor elszántság tükröződött, másfelől ott bujkált rajta az a bizonyos önelégült vigyor is.

Ami azonban végleg meggyőzte Ramit legsötétebb sejtelméiről is, az a ruhatartó táska volt: olasz gyártmány, fekete bőrből, riktó arany színű csatokkal és kapcsokkal. Minden volt ez, csak nem az öreg. Az öreg minden cókmozását be tudta tenni a farzsebébe, de úgy, hogy még a pénztárcájának is maradt hely. Aztán meg ott volt a fülön himbálózó névkártya: Rudolf Heller - berni cím, berni telefonszám. Shamron bevetésre készült.

Rami távolságtartó volt a reggelinél, mint az anya, aki az elválás napján keresi gyerekével a perpatvart. Nem ült le vele az asztalhoz, csak felült a kredencre, és erőszakosan ropogtatta ujjai közt a Maa'riv sportrovatát.

Hidegvérrel

53

- Könyörgök, Rami — szólalt meg Shamron, — most olvasod azt az újságot vagy vallatod?
- Hadd menjek magával, főnök!
- Nem akarok erről több vitát nyitni. Lehet, hogy nehéz ezt elhinni rólam, de tudok magamra vigyázni terepen. Már akkor katsa voltam, amikor te még ötletszinten sem léteztél.
- Főnök, már nem olyan fiatal, mint hajdan. Shamron leeresztette az újságját, és Ramira nézett bifokális szemüvegén keresztül.
- Ha bármikor úgy gondolsz, hogy készen állsz, kipróbálhatjuk, jó erőben vagyok-e vagy sem.

Rami ujjjaival pisztolyt formált és Shamronra irányította.

- Bumm-bumm, főnök, megöltem.

De Shamron csak mosolygott, és végigolvasta az újságot. Tíz perccel később Rami lekísérte a kocsihoz, és betette a csomagját. Állt, és nézte a távolodó kocsit, míg Ari Shamronból nem maradt más, csak egy apró rózsaszín galileai porfelhő.

Hatodik fejezet

Zürich

A Schloss Pharmateuticals Európa legnagyobb gyógyszercége volt, és a világon is egyike a legnagyobbaknak. A cégnek az egész földgolyón voltak kutatólaboratóriumai meg gyárai, de központi székhelye Zürichben volt, egy tekintélyt parancsoló szürke kőépületben a patinás Bahnhof-strasse-n, nem messze a tóparttól. Szerda lévén a részlegigazgatók és a rangidős alelnökök összegyűltek a kilencedik emeleti faburkolata ülésteremben a szokásos heti megbeszélésre. Martin

DaNIEL SILVA hidegvérrel

Schloss ült az asztalfőn cégalapító déd-nagyapja, Walter Schloss, portréja előtt. Rövidre nyírt ezüstös haja remek szabású fekete öltönyével elegáns külsőt kölcsönzött neki. Tizenkét óra harminc perckor rápillantott az órájára, és felállt, ezzel jelezve, hogy a gyűlés kezdetét vette. Néhány végrehajtó legyeskedett körülötte, remélve hogy válhatnak még néhány szót a nagyfőnökkel a megbeszélés után.

Kernel Azouri összeszedte a dolgait, és észrevétlenül távozott a teremből. Magas, arisztokratikus termete volt, éles vonásai és halvány zöld szeme. Kirírt a Schloss birodalomból nem csak megjelenése, de élettörténete által is.

Libanonban született egy palesztin menekülttáborban, orvostanhallgató volt néhány évig Bejrútban, mielőtt munkát kezdett keresni Európában. A Schloss cégnél kapott egy harmadrangú állást az értékesítési osztályon. Olyan jól végezte a dolgát, hogy öt éven belül már ő volt a főnöke az egész közel-keleti értékesítőrészlegnek. Munkája miatt folyton úton volt, családi- és magánéletére semmi ideje nem jutott. Kernelt azonban nem zavarta az a tény, hogy nem jutott ideje megnősülni és gyermeket nemzeni. Egy

56

Dániel Silva.

csomó más dolog kárpótolta ezért. Egy évvel ezelőtt előléptették az értékesítési osztály nagyfőnökévé. Martin Schloss milliomost csinált belőle. Volt egy hatalmas háza, kilátással a Limat-folyóra, és külön sofőr hordozta őt Zürichben a cég Mercedesén.

Belépett az irodájába: nagy terem, magas plafon, perzsaszőnyeg, halvány dán bútorok, csodálatos zürichi panoráma.

Leült az asztalához, és átnézte a megbeszélésen készített jegyzeteit.

Belépett a titkárnője.

— Jó reggelt, Herr Azouri, remélem jól ment a megbeszélés.

A titkárnő németül beszélt hozzá, ő is hibátlan németiséggel válaszolt.

- Jól ment Margerite. Üzenet?

*- Az asztalára tettem, Herr Azouri. A vonatjegye is itt van, a prágai szállodájának ismertetőjével. Jobb lenne, ha sietne. A vonata fél óra múlva indul.

Kernel átlapozta a telefonüzeneteket. Semmi sürgős. Felvette kabátját, puhakalapot nyomott a fejébe, nyakára meg selyemsálát tekert. Margerite egy kis bőröndöt és egy utazótáskát nyújtott át neki.

- Szeretném kihasználni az időt a vonaton, hogy utolérjem magam a papírmunkával.

- Nem fogom zaklatni, hacsak nincs vészhelyzet. A sofőr már lent várja.

- Mondja neki, hogy délutánra szabad. Gyalog megyek a Hauptbahnhofra. Szükségem van egy kis mozgásra.

Hópelyhek táncoltak a szélben, ahogy elhaladt Kernel a Bahnhofstrasse csillogó kirakatai előtt. Belépett egy bankba, és kivett egy nagyobb összeget a személyes számlájáról. Öt perccel később újra kinn volt, a pénzt a táskája titkos zsebébe dugta. Belépett a Hauptbahnhofba, keresztülsétált a főcsarnokon, közben megtorpant, hogy megnézzé, követik-e. Aztán odalépett a hírlapárushoz, és vett egy pár újsá-

HIDEGVÉRREL

57

got az útra. Miközben átnyújtotta a pénzt az árusnak, megint körbepillantott a pályaudvaron, hogy figyel-e valaki.

Semmi.

Odasétált a peronra. A vonatra már szinte mindenki felszállt. Kernel fellépett a kocsiba, és elindult a folyosón, hogy megkeresse az első osztályt. Üres volt. Felakasztotta a kabátját, és leült, miközben a vonat elindult. Benyúlt a táskájába, és elővette az újságjait. A Wall Street Journal európai kiadásával kezdte, aztán jött a Financial Times, a londoni Times, és végül a Le Monde.

Negyvenöt perccel később a vonatpincér kávét szolgáltat fel. Kernel elkezdte átrágni magát egy nagy halom délamerikai eladási mutatón. Már megint egy sikeres üzletkötő, aki már annyira túl van pörögve, hogy egy pillanatig sem képes lazítani. Kernel elmosolyodott. Aki ezt gondolta, igen messze járt az igazságtól.

Evek óta kettős életet élt. Egyik életében a Schloss Phar-manueuticals-nak dolgozott, ugyanakkor, másik életében ügynöki szerepet töltött be a PFSZ-nél. Munkájánál és tisztes külleménél bombabiztosabb álcát keresve sem találhattak volna, így hát utazhatott, amennyit akart a Közel-Kelet és Európa között anélkül, hogy magára vontat volna a biztonságiak vagy a titkosszolgálatok gyanúját. Mint valami tökéletes bárányszőrbe bújt farkas. Európa művelt, elit köreiből mozgott, a kontinens leghatalmasabb vezető üzletembereivel dolgozott együtt, gazdag és híres emberekkel cseresznyézett egy tából. Eközben mindvégig a PFSZ-nek dolgozott: karban tartotta a hálózatot, ügynököket szervezett be, hadműveleteket tervezett, üzeneteket vitt, pénzadományokat gyűjtött a Közel-Keleten. A Schloss cég szállítmányozási hálózatát használta fel, ha fegyvereket vagy robbanóanyagot kellett szállítani az akciók színhelyére. Egyfajta morbid örömet lelt a gondolatban, hogy az életmentő gyógyszerek közt ott lapulnak a gyilkolás és a terror eszközei is.

Jelenleg még bonyolultabbá vált a helyzete. Yasir Arafát felhagyott az erőszakkal, és tárgyalni kezdett a cionis-

58

Dániel Silva

tákkal, ami Kernelt felháborodással töltötte el, és titokban egyesítette erőit régi bajtársával, Tariq al-Houranival. Kernel

DaNIEL SILVA hidegvérrel

volt a tervező, az értelmi szerző és az operációs főnök Tariq csapatában. O foglalkozott a hadműveletek gazdasági oldalával, ő működtette a kommunikációs hálózatot, biztosította a fegyvereket meg a robbanóanyagot, az ő kezén mentek keresztül a hadműveletek tervei - mindennek központja pedig zürichi irodája volt. Egyedi párost alkottak: Tariq, a könyörtelen terrorista, a hidegvérű gyilkos, és Kernel, a körmönfont, megbecsült frontember, aki az eszközöket szolgáltatta a rémtettekhez.

Kemel becsukta az eladási jelentéseket, és felnézett. A fenébe! Hol lehet? Talán valami közbejött.

Éppen amint ezt gondolta, kinyílt az ajtó és egy szőke hosszú hajú fickó lépett be napszemüvegben, Yankees sildes sapkában, fülhallgatójából rockzene bömbölt. Szent ég! Ki ez az idióta? Tariq így biztos nem mer majd bejönni -gondolta.

- Elnézést, rossz kabinba jött. Ezek a székek már foglaltak — mondta.

A fickó leszedte az egyik fülhallgatóját.

- Mi van? Nem hallom.

Úgy beszélt angolul, mint az amerikaiak.

- Ezek a helyek foglaltak - ismételte meg türelmetlenül Kemel. - Menjen máshova, vagy hívom a személyzetet

De a fickó leült, és levette a napszemüvegét.

- Béke veled, testvérem! - mondta Tariq halkán arabul. Kernel önkéntelenül elmosolyodott.

- Tariq, te alávaló!

- Aggódtam, amikor Achmed nem jelentkezett, miután Görögországba küldtem - mondta Kemel. - Aztán megtudtam, hogy megtalálták a holtestét abban a samosi villában. Rögtön tudtam, hogy találkoznotok kellett. Tariq lehunyta szemét, fejét enyhén oldalra biccentette.

- Puhány volt. Jobban meg kéne válogatnod a küldönceidet.

Hidegvérrel

59

— Tényleg muszáj volt megölni?

— Találsz másikat, remélhetőleg egy jobbat. Kemel egy pillanatra figyelmesen szemügyre vette.

— Hogy érzed magad, Tariq? Nem..

— Jól! — vágott közbe Tariq. — Amsterdamban hogy mennek a dolgok?

— Egész jól. Leila már megérkezett. Talált neked nőt meg lakhelyet.

— Beszélj a nőről — mondta Tariq.

— Egy bárban dolgozik a piroslámpás negyedben. Az Amstelen lakik egy hajón.Tökéletes.

— Mikor megyek?

— Úgy egy hét múlva.

— Pénzre van szükségem.

Kemel benyúlt az aktatáskájába, és átadta Tariqnak a pénzes borítékot. Tariq becsúsztatta a zsebébe. Aztán szemei Kernenen állapodtak meg. Mint mindig, Kernelt most is az a kényelmetlen érzés környékezte, hogy Tariq azt latolgatja, hogyan ölné őt meg, ha a helyzet azt kívánná.

— Nem hinném, hogy azért rángass ide, hogy Achmed miatt ejnye-bejnyézz, és az egészségi állapotom felől érdeklődj.

Mit akarsz még mondani?

— Érdekes hírem van számodra.

— Hallgatlak.

— A Saul király sugárúton meg vannak róla győződve, hogy te álltál a párizsi támadás mögött.

— Micsoda briliáns észrevétel.

— Ari Shamron a fejedet akarja, és a miniszter szabad kezet adott neki.

— Ari Shamron már évek óta akarja a fejedet. Miért olyan fontos ez?

— Mert egy régi barátodat fogja megbízni. -Kit?

Kemel elmosolyodott és előrehajolt.

Hetedik fejezet

St. James udvar, London

A valaha még fizetőképes Isherwood Fine Arts cég székhelye egy düledező viktoriánus raktárépületben a St. James udvar egy rejtett zugában volt, amit Mason's Yardnak hívtak. Egy kisebb hajózási társaság és egy kocsmá között foglalt helyet, az utóbbi mindig csinos irodistalányokkal volt tele, akik robogón közlekedtek. Egy hivatalos tábla hirdette az alsó emelet ablakán, hogy a galéria csak a régi, nagy mesterek műveivel foglalkozik. A tulajdonos, Julián Isherwood, jóhírű tagja a Londoni Műkereskedők Szervezetének és gyűjteményét csak előzetesen megbeszélte időpontban lehet megtekinteni. A tábla velencei és New York-i galériákkal is dicsekedett annak ellenére, hogy ezek már régen bezártak, csak Isherwoodnak nem volt szíve vagy pénze, hogy a régi táblát lecserélje, és ezzel rávilágítson birodalmának fogyatkozó tartalékaira.

Shamron tizenkét óra harminc perckor érkezett. Bomberdzsekijét és khakiszínű nadrágját kétsoros öltöny, selyeming, izléses sötét árnyalatú nyakkendő és kasmirkabát váltotta fel. Az acélkeretes szemüveg helyett most divatos teknőspáncél kereten át figyelt. Csuklóján arany Rolex, jobb kezének kisujján pecsétgyűrű. A karikagyűrű hiánya

DaNIEL SILVA hidegvérrel

szexuális elérhetőséget sugallt. Köny-nyed, nagyvilági léptekkel sétáfkált, nem a megszokott támadó rohamosztag-járásával.

Shamron megnyomta a repedt elektromos csengőt a földszinti bejáratnál. Egy pillanattal később Isherwood sok fiatal hasznavehetetlen titkárnője közül az éppen aktuális Heather bűgő hangja szólt a távbeszélőbe.

62

Dániel Silva

- Nevem Rudolf Heller - mondta Shamron német akcentusé angolsággal - Mr. Isherwoodhoz jöttem.

- Beszélt meg vele időpontot?

- Attól tartok, nem, de Julián és én régi jó barátok vagyunk.

- Egy pillanat, kérem.

A pillanattól kettő lett, aztán három. Végül kattant az automata ajtónyitó. Shamron belépett, és felment egy emeletet a nyikorgó lépcsőn. A pihenőnél a szőnyegen nagy barna folt éktelenkedett. Heather a várószobában üldögélt az üres íróasztal és a néma telefon mögött. Isherwood női alkalmazottjait ugyanaz a szabvány jellemezte: csinos kis képzőművészeti akadémiás végzősök voltak, akiket a kaland- és tudásvágy csábított az állás betöltésére. Legtöbbjük egy-két hónapon belül felmondott, amikor már nem bírta tovább az unalmat, vagy amikor már elege lett abból, hogy Isherwood nem képes összevakarni annyi készpénzt, hogy kifizesse őket.

Heather éppen a Loot egy példányát lapozgatta. Mosolygott, és lerágott végű rózsaszín ceruzájával Isherwood irodája felé mutatott. Isherwood kiviárhazott az ajtón krétacsíkos öltönyében és selyemingében, és olaszul hadart kábel nélküli telefonjába.

- Menjen be, ha mer! - mondta Heather unott flegma hanghordozással, amitől Shamronnak kinyílt a bicska a zsebében. - Mindjárt befejezi. Hozhatok egy italt?

Shamron megrázta a fejét, és bement. Leült, szemügyre vette a szobát. Művészmonográfiákkal teli könyvespolcok, bekötött nyilvántartások, régi katalógusok, egy fekete bársonnyal bevont emelvény, amin a potenciális vevők megnézhatték a képeket. Isherwood a Mason's Yardra néző ablak előtt járkált. Egy alkalommal megállt, Shamronra bámult, aztán megpróbált működésre bírni egy nyekergő faxgépet. Isherwood bajban volt - Shamron érezte. De hát Isherwood mindig bajban volt.

Julián Isherwood igen kényes volt arra, hogy milyen ké-

HIDEGVÉRREL

63

péket vesz meg, arra pedig végképp, hogy kinek adja el azokat. Búskomorsági rohamot kapott, valahányszor egy festménye kísértelt az ajtón. Ennek eredményeképpen egyike volt azon műkereskedőknek, akik nem adtak el sok képet. Csak úgy tizenötöt évente - húszat, ha jobban ment az üzlet. Egy vagyont keresett a nyolcvanas években. Akkoriban mindenki jól keresett, akinek volt egy pár négyzetméter galériája és egy cseppnyi esze. De hát abból a vagyonból már semmi nem maradt.

Rendetlen íróasztalára dobta a telefont.

- Bármit is akarsz kérni tőlem, a válaszem: nem.

- Hogysmint, Julián?

- Menj a pokolba! Mit keresel itt?

- Elküldenéd a lányt egy pár percre?

- Ha itt van a lány, ha nincs, a válaszem: nem.

- Szükségem van Gábielre — mondta csendesen Shamron.

- Nos, nekem pláne szükségem van rá, éppen ezért nem kaphatod meg.

- Csak azt mondd meg, hol van! Beszélnem kell vele.

- Húzzál már el — pattogott Isherwood. — Ki a fenének képzeled magad, hogy csak így rámtörsz, aztán még parancsolgatni is kezdesz nekem? Nos, ha képet szeretnél vásárolni, talán segítségemre lehetek. Ha pedig szándékom nem kapcsolódik a művészetekhez, hát Helen megmutatja, merre van a kijárat.

- Heathernek hívják.

- A fenébe! - rogyott le Isherwood az asztala melletti székbe. — Helen a múlt hónapban volt. Nem tudom már számon tartani őket.

- Nem mennek jól a dolgok, Julián?

- Az utóbbi időben nem mentek jól, de annak hamarosan vége, éppen ezért mondom, hogy mássz vissza a szikla alá, és hagyd engem meg Gábielt békén!

- Mit szólnál egy ebédhez? - indítványozta Shamron. — Elmondod a problémáidat, aztán hátha találunk valami kölcsönösen előnyös megoldást.

64

Dániel Silva

- Ijddig még sosem tűnt fel, hogy olyan borzasztóan érdekelnének a kompromisszumok.

- Vedd a kabátodat!

Shamron elővigyázatosan egy csendes sarokban foglaltatott asztalt a Duke Street-i Green's étteremben. Isherwood hideg,

DaNIEL SILVA hidegvérrel

főtt kanadai homárt rendelt, mellé a legdrágább Sancerre-t a borlistáról. Shamron kicsit szívta a fogát. Híres volt szűkmarkúságáról, ha a Hivatal keretéből kellett költeni, de szüksége volt Isherwood segítségére. Ha ez egy drága ebédbe került a Green's étteremben, hát megcsapolta egy kicsit a kiadásszámlát.

A Hivatal szakzsargonjában az ilyen emberek, mint Isherwood, voltak a sayanim-ok: a segítők. Bankárok, akik leadták a drótot Shamronnak, ha egy arab nagyobb pénzüsszeget vett fel, akiket fel lehetett hívni éjnek évadján, ha egy katsa bajba került, és sürgősen pénzre volt szüksége. Kapusok, akik kinyitották az ajtókat, ha Shamron körül akart nézni odabenn. Autókölsönzők, akik biztonságos autókkal látták el Shamron akcióban lévő ügynökeit. Rokonszenvező tisztek az ellenséges hivatalokban. Újságírók, akik falaztak Shamron hazugságainak. Nem volt még egy hírszerzés, amelyiknek ilyen sok hűséges embere lett volna. Ők voltak Shamron titkos gyümölcsei a diaszpórából.

Julián Isherwood speciális sayanim volt. Őt Shamron egy nagyon fontos katsa segítése miatt szervezte be, ezért volt olyan szokatlanul elnéző Isherwood érzelmkitöréseivel szemben.

- Elmondom neked, miért nem tudom most Gábielt odaadni neked - kezdte Isherwood. - Múlt augusztusban egy erősen megviselt darab bukkant fel Hull-ban egy árverésen. Tizenhatodik századi olasz oltárkép. Fára festett olaj. Címe: A pásztor áhítata, a művész ismeretlen. Figyel rám, Herr He/leri

Shamron bólintott, Isherwood meg tovább szárnyalt.

- Volt valami fura sejtelmem a festménnyel kapcsolatban, úgyhogy betettem a kocsiba egy kazal szakkönyvet, és Hidegvérrel Gt

elugrottam Yorkshire-be, hogy vessek rá egy pillantást. Rövid vizuális vizsgálódást követően örömmel nyugtáztam, hogy sejtelmem helyes. Szóval, mikor ugyanez a koszos, igen megrongálódott kép árverésre került a mindenható Christie árverési csarnokában, sikerült bagóért megvennem.

Isherwood megnyalta a szája szélét, és cinkosán áthajolt az asztalon.

Elvittem a festményt Gábielhez, ő meg elvégzett rajta néhány próbát. Röntgen, infravörös fénykép, ahogy kell. Ez a nagyon koszos, megrongálódott kép a Hull-i árverési csarnokból nem más, mint egy hiányzó oltárkép a velencei San Salvatore templomból, a festő pedig nem más, mint Francesco Vecellio, Titian öccse. Hát ezért van nekem szükségem Gábielre, és ezért nem fogom megmondani, hol van.

Megérkezett a pincér. Shamron egy abroszból kilógó cérnát piszkálgatott, amíg Isherwood belemerült a bor rituális vizsgálatába: gondos szaglászás, hörpintés, majd ízlelgetés és merengés. Egy pillanatnyi drámai bizonytalanság után alkalmasnak ítélte a bort. Nagyon gyorsan megivott egy pohárnyit belőle, aztán újratöltött.

Mikor visszaszállt a földre, hangja játékosabbá vált, szemei csillogni kezdtek.

- Emlékszel még a régi szép időkre, Ari? Volt egy galériám a New Bond Strassén, éppen Richárd Green mellett. Ma már nem engedhetem meg magamnak a New Bond Strassét. Tele van Guccival, meg Ralph Lauren-nel meg Miki-Faszom-Motoval. És tudod ki van most a helyemen? Az a gennyes Giles Pittaway! Már két galériája van, csak a Bond Streeten, és úgy tervezi, hogy még kettő nyit egy éven belül. Jesszusom! Úgy terjeszkedik, mint az ebola vírus: mutálódik, erősödik, közben meg kinyír minden értéket maga körül.

Egy köpcös, rózsaszín inges műkereskedő haladt el azt asztaluk mellett, csinos lánnyal az oldalán. Isherwood megszakitotta a beszélgetését, amíg odaköszönt egy Hello Oliver-t, és csókot hintett felé a levegőbe.

66 Dániel Silva

- Ez a Vecellio egy igazi nagy húzás. Kell egy ilyen húzás néhány évente. Az ilyen nagy húzások tartják életben az üzletet. Ezek teszik lehetővé, hogy sok elfekvő kép legyen a raktárban és kárpótolnak a kisebb eladásokért, amikből szinte semmi hasznom.

Isherwood megállt egy kicsit, és hosszasan kortyolt a borból.

- Önnek is jól jönnek néha az ilyen húzások nemde, Herr Heller? Jól jön néha egy kis siker. Ami elfeledteti a hibákat. Egészség!

^ - Egészség! - mondta Shamron, és kortyolt a poharából egy hajszálnyit.

- Giles Pittaway is ott volt. Megvehette volna a Ve-celhot, de elment mellette. Elment mellette, mert ő, meg a csapata nem vették a fáradságot, hogy megcsinálják a házi feladatot. Nem tudták beazonosítani. Egyedül én tudtam beazonosítani, mert egyedül én csináltam meg a házi feladatomat. Giles Pittaway egy vercellit sem tudna megkülönböztetni egy Vecellio-tól. Szart árul. Felfűjt szart. Láttad már a cuccait? Egy rakás szar. Abszolút mértékű, képeslapszintű fos.

Shamron, Herr Hellert játszva, közölte, hogy már jó ideje nem járt a hírhedt Giles Pittaway galériáiban.

Isherwood áthajolt az asztalon tágra nyitott szemekkel és nedves ajkakkal.

- Ezt a Vecelliót meg kell tisztítanom, tavaszra eladásra készen kell lennie - mondta sotto voce. - Ha nincs kész tavaszra, elvesztem a vevőmet. Nem minden fán terem ma vevő, főleg nem egy Vecellio oltárképre. Egy kezemen össze tudom számolni a potenciális vevőket. Ha ez az egy vevőm berezel, lehet, hogy nem lesz több. És ha nem lesz több, akkor a Vecelliót odacsaphatom az elfekvőbe a többihez. Elég, ahogy mi mondjuk ezt a szakmában. Ti ügynököket égettek le, mi képeket. Egy képet vagy elkapkodnak, vagy elmállik egy műkereskedő raktárában. És ha egy kép elég, az attól kezdve értéktelen, mint az ügynökeid, ha elkapják őket. —

Hidegvérrel 67

— Megértem az aggodalmaid, Julián.

DaNIEL SILVA hidegvérrel

— Tényleg megérted? Körülbelül öt ember van az egész világon, aki rendesen helyre tudná hozni azt a Vecelliót. Gábiel Állon az egyik, a többi négy meg sohasem alacsonyodna odáig, hogy nekem dolgozzon.

— Gábiel igen tehetséges. Sajnos, nekem is szükségem van a tehetségére, és ez egy kicsit fontosabb, mint egy ötszáz éves festmény.

— Nem hiszem. A cápák köröznek, a hitelezőim meg vízre akarnak bocsátani. Nem fogok tudni elég gyorsan támogatót találni, aki megmentse a süllyedő hajót. Giles Pittaway-nek vannak támogatói. A Lloyds Bank. Amikor a művészet kezd frigyre lépni a nagybiznisszel, az olyanok, mint én, indulhatnak a hegyekbe, hogy elkezdjék építeni a kibaszott bárkájukat.

Szünet.

— És jut eszembe, Herr Heller, kevés dolog fontosabb ezen a világon, mint a jó festmények. És nem érdekel, hogy milyen régiek.

— Nem éppen a jó kifejezést használtam, Julián.

— Ha fel kell számolnom a céget, a gatyám is rámegy - mondta Isherwood. - Ha szerencsém van, minden fontért kapok harminc pennit, ha a festményeim igazi értékét vesszük.

Shamront nem hatotta meg ez a beszéd.

— Hol van?

— Miért árulnám el?

— Mert szükségem van rá, Julián, nekünk szükségünk van rá.

— Az Isten szerelmére! Ne gyere nekem megint ezzel a szarral, nem fog még egyszer működni. Hallottam már a történeteidet, és ismerem a végüket. És, jut eszembe, Gábiel ugyanezen a véleményen van. Elege van belőletek.

— Akkor meg miért nem mondd meg, hol van? Mi bajod lehet belőle?

— Mert túlságosan jól ismerlek ahhoz, hogy megbíz-

68

Daniel Silva

zam benned. Akinek egy csepp esze van, nem bízik meg benned.

- Ha nem mondd meg, hol van, megtaláljuk majd nélküled. Lehet, hogy tovább tart majd egy pár nappal, de meg fogjuk találni.

- Tegyük fel, hogy megmondom. Mit tudsz felajánlani cserébe?

- Talán tudnék neked találni egy támogatót, aki felszínen tart, amíg eladod a Vecelliódat.

- A megbízható támogatók ritkák, mint a megbízható Vecelliók.

- Ismerek valakit, aki fontolgatja már egy ideje, hogy belevág a műkereskedésbe. Talán szólhatnék nála néhány szót az érdekedben.

- Hogy hívják?

- Attól tartok, ragaszkodna a névtelenséghez.

- Ha Gábiel rájön, hogy elmondtam...

- Nem fog rájönni semmire. Isherwood megnyalta vértelen ajkait.

Nyolcadik fejezet

Port Navas, Cornwall

Akkor jött az öreg, amikor az idegen éppen elment a vitorlásával. Peel kiszúrta őt a hálósobájából, amint a férfi próbálta felmásztatni a nagy Mercédest a keskeny, partra néző feljárón. Megállt a hétvégi háznál, megnyomta a csengőt és kopogott az ajtón. Peel még a patakon túlról is hallotta az öreg bütykeinek koppanásait: rövid, durva koppanások voltak. Szvettett és kabátot vett magára, és kiiramodott a házból. Egy pillanattal később már ott állt lihegve, futástól kipirult arccal az öreg mögött.

— Hát te ki vagy? — kérdezte az öreg.

Akcentus, jegyezte meg magában Peel. Hasonló az idegenéhez, csak erősebb.

— Peel vagyok. Maga kicsoda?

De az öreg eleresztette a kérdést a füle mellett.

— Azt az embert keresem, aki ebben a házban lakik.

— Nincs itthon.

— Egy barátja vagyok. Meg tudod mondani, hol van? Peel nem szólt egy szót se. Nevetséges duma volt. Ha barát, akkor miért nem tudott az idegen az érkezéséről? Az öreg elnézett a rakpart felé, majd tekintete megint Peelen állapodott meg.

— Kivitorlázott, ugye?

Peel bólintott. Volt valami a férfi szemében, amitől összeborzongott. Az öreg feltekintett az égre: ónos felhők nyomultak az öböl felől, cipelték vállukon a közelgő esőt.

— Kissé kellemetlen idő a vitorlázáshoz.

— Nagyon ért hozzá.

-Az igaz. Mikor jön vissza?

70

Dániel Silva

— Sosem mondja meg. Majd szólok neki, hogy itt járt.

— Azt hiszem, megvárom inkább. — Ügy is nézett ki, mint aki sokáig tud várni, ha egyszer rászánja magát. — Meg lehet itt valahol inni egy csésze kávé?

Peel elmutatott a falu felé.

Az öreg azonban nem ment el a faluba kávéért. Nem ment sehova. Csak bemászott a Mercedesbe, és ült a kormány mögött, mint egy szobor. Peel lement a stéghez, és felállított magának egy főhadiszállást az osztrigatelep mellett. A folyóparton járőrözve várta az idegen jöttét. Délután közepe táján fehér foltok jelentek meg a folyón, a vihar egyre feljebb kúszott. Négykor teljesen besötétedett. Peel bőrig ázott, és halálra fágyott. Már éppen azon volt, hogy felhagy a várakozással, amikor egy imbolygó halványkék lámpafényt vett észre, amint a szitáló esőben felfelé tart a folyón. Egy pillanattal később már hallotta a motor ütemes zakatolását: az idegen pompás favitorlása motorra kapcsolva tartott hazafelé.

Peel felkapcsolta az elemlámpáját, és jelzett az idegennek. A vitorlás elfordult jobbra, és a fekete hullámokat szelve a stég felé tartott. Mikor a hajó már csak egy pár méterre volt a parttól, az idegen kikiáltott:

- Mi a baj?
- Egy ember vár rád.
- Mit akar?
- Azt mondja, a barátod.
- Hogy néz ki?
- Mogorvának.
- Van akcentusa?
- Mint a tied, csak erősebb.
- Menj haza.

De Peel nem akart hazamenni.

- Megvárlak a mólónál, segíték kikötni.
- Tedd, amit mondtam! - mondta az idegen, és eltűnt a fedélzet alatt.

Gábrriel belépett a hajókonyhába. A gáz fölötti be-

HIDEGVÉRREL

71

épített szekrényéből elővette pisztolyát, egy kilencmilliméteres, félautomata Glockot. A közepes modellt kedvelte a legjobban. Igaz, nem volt annyira pontos a rövidebb cső miatt, de könnyebb volt elrejtteni. Hátrahúzta a nagy, szögletes závárt, és csőre töltötte a pisztolyt, aztán becsúsztatta tengerészköpenye jobb oldali első zsebébe. Eloltotta a lámpákat, és visszamászott a fedélzeté.

Alább vette a sebességet, ahogy a hajó megkerülte a stéget, és befordult a csendes kis patakra. Meglátta a nagy Mercedest a háza előtt. Kinyílt a kocsij ajtaja, a kis elektronikus jelző csipogni kezdett. A kocsij belső lámpáját eloltották. Benyúlt a zsebébe, keze a Glock köré kulcsolódott, ujjja közel a kibiztosítóhoz.

A betolakodó átvágott a mólón, és egy tövid lépcsősoron lejutott a víz mellé. Gábrriel bárhol felismerte volna: golyófej, viharverte állkapocs, az a különös járásmód, amivel egy harcos megy be a ring közepére. Egy pillanatig azt latolgatta, hogy megfordul, és visszamegy inkább a szélviharba, de aztán elengedte a Glockot, és a móló fele irányította a hajót. Shamron felsietett Gábrriel stúdiójába, és megállt a Vecellio előtt.

— Szóval ez lenne Isherwodd nagy dobása, az elveszett Vecellio oltárkép. Ha belegondolok, hogy egy rendes zsidó fiú ilyesmivel tölti az idejét. Nem tudom felfogni, hogyan lehet időt és pénzt pocsékolni az ilyesmire.

— Nem lep meg. Mit tettél szegény Juliannel, hogy eláruljon.

— Meghívtam ebédre a Green's-be. Sosem volt az a sztoikus alkati.

- Mit keresel itt?

De Shamron nem akart még kirukkolni.

- Egész jól élsz itt - mondta. — Ez a ház jó sok pénzbe kerülhetett.
- Az egyik legmegbecsültebb restaurátor vagyok a világon.

----- Dániel Silva

- Mennyit kapsz Julian-tól a Vecellióért?

- Ahhoz neked semmi közöd

- Százezer fontot.

- Láttál ebből már egy fillért is?

- Julián Isherwoodról beszélünk, azt hiszem, ha eladta a Vecelliót Takkor valószínűleg, T

- Egy gyors munka a Christie's-nek. W. I n , dolgozni rajta. Talán egy kicsit ki kftc "

retusálá, Még nem ménem fel teljesen ^ W ^

Shamron otthagya a Vecell. Vlr «L.. -hoz, amin Gabrielltéke^a-; ^ " ^

- Melyik személyazonosságodat használod?

I Olaí egy'ket Sem' ha e"e ^ k-áncs.,

- Igen. A te neved pedig?

- Rudolf Heller.
- Ah, Herr Heller, egyik kedvencem. Remélem az fi, let ;ol ment önnek az utóbbi időben, Herr HeZ
- Vannak jobb napok, és vannak rosszabbak Gabnel felkapcsolta a fluoreszkáló lámpablokkot és Shamronra irányította.

F^uioKKot es

Shamron hunyorgott.

- Oltsd már le azt az izét'
- Tudom, Herr Heller, hogy ,,,, mkább á
- Kocsikázzunk egyet!

g!:S SS'rtj; ^ ****-«

Hidegvérrel

73

jobban rálépett a gázra. Shamron cigarettafüsttel próbált bosszút állni, de Gábrriel erre leengedte az ablakokat, és dermesztő hideg tört be. Shamron kipattintotta cigarettáját a sötétbe — jelezve ezzel a fegyverletételt.

- Hallottál Párizsról?
- Néztem tévét, és olvastam újságot.
- Jók voltak. Jobbak, mint amivel jó ideje találkoztunk. Olyan jók voltak, mint amilyen jó a Fekete Szeptember volt. Ezek nem kődobálók voltak, hanem vagy ötvenfontnyi Semtexszel körütekert örültek, akik besétálnak a vásárcsarnokba. Ezek profik voltak, Gábrriel.
- Gábrriel a vezetésre koncentrált, nem az öreg dob-pergésszerű hangjára. Nem tetszett neki az a reakció, amit az öreg máris kiváltott belőle. Pulzusa felgyorsult, tenyere izzadni kezdett.
- Nagy csapattal dolgoztak. Voltak vagy tízen, talán tizenketten is. Volt pénzük, volt szállítójuk, volt hamis útlevelük. Minden meg volt tervezve az utolsó részletig. Harminc másodpercbe telt nekik az egész akció. Egy percen belül az egész rohamosztag eltűnt a hidról. Mindegyiknek sikerült lelépni. A franciák semmit nem találtak.
- És mi közöm mindehhez nekem?

Shamron lehunyta a szemét és egy sort idézett a bibliából. „Es tudni fogják majd ellenségeim, hogy az igaz Isten én vagyok, ha majd bosszúm lesújt rájuk. ”

- Ezékiel - mondta Gábrriel.
- Én abban hiszek, hogy ha valaki megöl valakit a népem közül, nekem meg kell ölnöm azt a valakit. Te miben hiszel Gábrriel?
- Valamikor én is ezt hittem.
- Mi több, hiszek abban, hogy ha egy fiú felvesz egy követ, hogy fejbe dobjon vele, jobb, ha lelövöm, még mielőtt a kő elhagyná a kezét. - Shamron gyújtója felvillant, arcára árnyékot vetettek a mély táncok. — Lehet, hogy maradi vagyok. Emlékszem, ahogy anyám a mel-

74 _____ Dániel Silva _____

lére szorított, amikor az arabok kifosztották és felégették a birtokunkat. Az arabók megölték apámat a harmincötös sztrájk során, mondtam már?

Gábrriel a kanyargó cornwalli utat nézte, nem szólt egy szót se.

- A te apádat is megölték. A Sinai-hegyen. És az édesanyád, Gábrriel? Hány évet élt még az apád halála után? Kettőt? Hármát?

Egy kicsit tovább, mint egy évig, gondolta Gábrriel, felidézve, ahogy kikíséri anyja ráktól megviselt holttestét a domboldali temetőbe a Jezreel Völgy fölött.

- Mire akarsz kilyukadni?
- Hogy a bosszú jó. A bosszú egészséges. A bosszú megtisztít.
- A bosszú és a gyilkolás csak újabb bosszúhoz és gyilkoláshoz vezet. Minden megölt terrorista mögött ott várakozik egy kisgyerek, aki arra vár, hogy követ vagy fegyvert ragadjon. Olyan ez, mind a cápa fogai. Ha kitörik, új nő helyette.
- Szóval csak ülünk karba tett kézzel? Ezt akarod mondani? Álljunk, és nézzük tétlenül, hogy ezek a gazemberek mészárolják a népünket?

- Tudod, hogy nem erre gondoltam.

Shamron elhallgatott, a Mercedes keresztülcikázott a kihalt falun.

— Amúgy nem az én ötletem. A miniszterelnöké. Békét akar kötni, de addig nem teheti, amíg a szélsőségesek paradicsomokat dobálnak a tárgyalókra.

- Mondd csak, Ari, mióta lettél ilyen nagy békebuzi?
- Az én különbejáratú véleményem nem lényeges. Én csak egy ügynök vagyok, aki azt teszi, amit neki mondanak.
- Lószart!

— Jól van, ha a véleményemre vagy kíváncsi, hát én azt mondom, a békekötés után sem leszünk nagyobb biztonságban, mint előtte. Ha engem kérdezel, soha nem alszik ki a tűz a palesztin szívekben, míg a zsidókat vissza

Hidegvérrel

75

nem szorították a tengerbe. És mondom én neked még valamit, Gábrriel. Sokkal szívesebben harcolok esküdt ellenségeim ellen, mint az olyan ellenség ellen, aki barátként tetszeleg, miközben a megfelelő alkalmat lesi.

DaNIEL SILVA hidegvérrel

Shamron megdörzsölte az ornyergét, ahol az elegáns teknőspáncél-keretes szemüveg megnyomta. Megöregedett, jegyezte meg magának Gábiel, amikor az öreg levette a szemüvegét. Még a nagy Shamron sem tudott örökké ellenállni az idő vasfogának.

- Hallottad, mi történt Ammanban? - kérdezte Shamron.

— Olvastam az újságban róla. Arról is olvastam, ami Svájcban történt.

— Na ja, Svájc — sóhajtott fel Shamron, mintha valami kellemetlen szerelmi afférról lett volna szó, amit az ember legszívesebben elfelejt. — Egy egyszerű hadművelet, nemde? Elhelyezni egy poloskát egy muzulmán szélsőséges lakásán. Semmiség. A régi szép időkben az ilyesmi behunyt szemmel is ment volna. Elhelyezni a szerkezetet, aztán elhúzni onnan, mielőtt még bárki rájönne, hogy ott jártunk. De ezek a balfaszok elfelejtik, hogy a svájciak a legszemfülebb emberek a világon. Egy öreg nyanya betelefonál, és az egész csapat a svájci rendőrség kezébe kerül.

- Milyen kár!

- Én meg loholhatok Svájcba az első repülővel, és könyöröghetek svájci testvéreinknek, hogy ne hozzák már nyilvánosságra a dolgot.

— Ezt örömmel megnéztem volna!

Shamron torkából röfögésszerű nevetés tölt elő. Gábiel rájött, hogy valami furcsa módon hiányzott neki az öreg. Mióta nem találkoztak már? Nyolc éve? Nem, már szinte kilenc. A bombarobbanás után Shamron elment Bécsbe eltakarítani a romokat, és megbizonyosodni arról, hogy Gábiel ottlétének igazi oka nem tudódott ki. Gábiel azután csak egyszer látta Shamront. Amikor Tel Avivba ment, hogy közölje vele, ki akar szállni.

— _____, Dániel Silva

— Nem tudom, hol szúrtuk el. — mondta Shamron. — Mindenki azt hiszi, hogy most, karnyújtásra a békekötéstől, hogy túlélésünket nem fenyegeti már több veszély. Nem akarják megérteni, hogy a béke csak még jobban elkészeríti a fanatikusokat. Nem értik, hogy ugyanolyan keményen kell majd kémkedni arab barátaink ellen, mint amikor még nyíltan törekedtek elpusztításunkra.

— Egy kém munkája sosem teljes.

— Manapság az okosabb fiatalok letudják a kötelező katonaságot az izraeli hadseregben, aztán mennek, amerre a szemük lát. Pénzt akarnak keresni, és mobilon csevegni a Ben Yehuda utcai kávézóban. Valamikor a legjobbak hozzánk jöttek. Mint ahogy te is, Gábiel. Mostanában csak olyanok kerülnek hozzánk, akik túl buták, vagy lusták, hogy máshol boldoguljanak.

— Változtass a szervezési módszereiden!

— Már megtettem. De most szükségem van valakire. Valakire, aki végre tud hajtani egy hadműveletet Európában a helyi ország engedélye nélkül, és nem végzi a Sunday Times címlapján. Szükségem van rád Gábiel. Egy hercegre van szükségem. Szükségem van rád, hogy ugyanazt megtegyd a Hivatalal, amit a Vecellióval teszel. A titkosszolgálatunk megrongálódott. Szükségem van rád, hogy helyrehozd, felújítsd.

— Ötszáz évnyi mocsokkal és gondatlansággal meg tudok birkózni. Tízévnnyi intézményes hozzá nem értés már egészen más dolog. Keress valaki mást, hogy megfoltozza a Hivatalodat, és elkapja a terroristáidat. Engem most köt a szerződése.

Shamron levette a szemüvegét, rálehelte, és megtörölgette a sáljával.

- Amúgy Tariq volt az — mondta, miközben szemüvegét vizsgálta a műszerfal gyenge fényénél. — Említettem már ezt, Gábiel? Tariq ölte meg a nagykövetet és a feleségét Párizsban. Tariq volt az, aki a Szajnáton honfitársaink vérével festette a vörösré. Tariq, a régi barátod.

Hidegvérrel _____ 77

Gábiel úgy rátaaposott a fákra, hogy Shamron szemüvege a szélvédőnek csapódott.

Gábiel keresztülkocsikázott Lizar Town-on, aztán keresztülhajtott egy szélfútt füves síkon a tenget felé. Leparkolt a világítótoronytól nem messze, és kitekerte a slussz kulcs nyakát. A kocsit összerázkódott a szélben. A sötét ösvényen levezette Shamront a sziklák közé. A levegőben hullámpermet szállt. Amikor megszólalt a ködkürt, Shamron feszülten megpördült, mintha hirtelen, csendben meg akarna ölni valakit.

Égtek a lámpák a sziklaperemen levő kis kávézóban. Már zárásra készülődtek, de Gábiel még elbűvölte őket egy omlett meg egy bögre tea erejéig. Shamron, Herr Hellert játszva, szalvétával törölgette drága svéd papucs cipőjét. A lány, aki kiszolgálta őket, karkötőkkel és fülbevalókkal volt teleaggatva, olyan hangot adott ki, mint a széljelző, amiket megmozdult. Volt benne valami Leah-ból. Gábiel látta ezt. Shamron is észrevette.

- Miből gondolod, hogy Tariq volt az?

- Hallottál a lánytól? Az amerikai lányról? Akit fedezéknek használt hidegvérű gyilkosságához? Tariq mindig szerette a nőket. Sajnálatos, hogy mind ugyanúgy végezte.

- Ennyi az összes bizonyítékod? Egy halott amerikai lány?

Shamron beszélt a videoszalagról, beszélt a titokzatos pincérről, aki éppen egy perccel a nagykövet és a felesége indulása előtt telefonált.

- Mohammed Azziznak hívják. A pincérügynökségnek azt mondta, algériai. Tíz éve tagja már Tariq szervezetének. Egy csomó akciójában szerepelt már mint kisegítő.

Shamron elhallgatott. A karkötős kiszolgálólány forró vizet öntött a teáskannájukba.

Mikor elment, az öreg megkérdezte.

- Van barátnőd?

Semmiféle gátlása nem volt a személyes kérdéseket il-

II _____ Dániel Silva

letően. Legyen az barát vagy ellenség, az életének egyetlen apró kis szöglete sem volt szent előtte.

Gábiel megrázta a fejét, és teájával kezdett foglalatzkodni. Tej alul, tea fölül, ahogy Angliában szokás. Shamron belerázott három tasak cukrot a csészéjébe, erőszakosan megkavarta, aztán folytatta a kérdezősködést.

— Semmi kis affér? Semmi kis szabad nőcske, akit felcsábítottál a hajóra egy kis kénjutazásra?

— Nem vittem nőt a hajóra. Csak Peelt. -Ja, Peelt, az őrződet.

— Az őrzőmet. ^J

— És megkérdezhetem, miért nem?

— Nem kérdezheted meg.

Shamron összevonta szemöldökét. Szokva volt hozzá, hogy Gábiel szabad belátást engedett mindig a magánéletébe.

— Mit szólsz ehhez a lányhoz itt? - kérdezte.

— Még gyerek.

— Te is gyerek vagy még.

— Ötven felé közeledek.

— Negyvennek nézel ki.

— Ez csak azért van, mert már nem dolgozom neked. Shamron lecsippentette az omlettet a szája széléről.

— Lehet, hogy azért nem akarsz megint összejönni valakivel, mert félsz, hogy Tariq őt is megöli?

Gábiel úgy kapta fel a fejét, mint ha pisztolylövést hallott volna.

— Talán, ha segítesz elkapni Tariqot, meg tudsz bocsátani magadnak a Bécsben történekmért. Tudom, hogy hibáztatod magad, Gábiel. Ha nincs Tunis, Dani és Leah nem lettek volna Bécsben.

— Hallgass már el...

— Talán, ha segítesz elkapni Tariqot, el tudsz szakadni Leah-tól és újra tudod kezdeni az életedet.

Gábiel felállt, odadobott az asztalra egy összegyűrt tízfontost, és kiment. Shamron bocsánatkérően a lányra

Hidegvérrel

79

mosolygott, és követte. A szikla aljánál egy apró, szürke homokfövenyen a Polpeor Cove-nál egy életmentő kabin romjai heverték. A Hold nedvesen csillant át a szakadozott felhők között visszatükröződve a tenger habjain. Gábiel zsebre vágta a kezét, és Bécsre gondolt. A bombarobbanás előtti délutánra. Amikor utoljára szeretkezett Leah-val. Amikor utoljára szeretkezett egyáltalán. Leah ragaszkodott hozzá, hogy ne húzzák be a hálószoba sötétítőjét, annak ellenére, hogy ablakuk a tömbház udvarára nézett, és Gábiel biztos volt benne, hogy a szomszédok kukkolnak. Leah remélte. Valami perverz igazságszolgáltatásnak érezte, hogy két zsidó, még ha az egyik olasz restaurátornak adja is ki magát, olyan városban bujálkodik, ahol oly sok üldöztetésben volt részük. Gábiel még emlékezett Leah testének párás melegére, bőrének sós ízére. Utána aludtak. Amikor felébredt, Leah az ágy szélén ült és őt nézte.

- Azt akarom, hogy ez legyen az utolsó munkád. Nem bírom ezt tovább. Azt akarom, hogy otthagyd a Hi-vataltrés fogj valami normális dologba. Maradhatnánk Európában, és dolgozhatnál, csak mint restaurátor, ígérd meg nekem, Gábiel! Shamron csatlakozott hozzá a parton. Gábiel felnézett.

- Miért mentél vissza a Hivatalba? Miért nem tudtál ott maradni Tiberiasban, és élni az életed?

- Túl sok a befejezetlen ügy. Soha senkit nem, ismertem, aki úgy vonult vissza a titkos világból, hogy minden ügyét lezárja. Mindannyian hagyunk elvarratlan szálakat magunk után. Egykori hadműveleteket, egykori ellenségeket.

Visszahúznak. Mint a régi nagy szerelmek emléke. Meg aztán nem bírtam nézni, ahogy Lev és a Farkaskutya szétcincálják a szervezetet.

- Miért tartottad meg Levet?

- Mert rákényszerültem. Lev egyértelművé tette a miniszterelnök számára, hogy ha megpróbálom félretenni, nem fog szó nélkül távozni. Egy megbénult operáció

80

Dániel Sii.va

osztály a legutolsó dolog, amire szüksége van a miniszterelnöknek. Berezelt, és érinthetatlenné tette Levét.

- Kígyó.

- A miniszterelnök?

- Lev.

- Mindazonáltal igen mérges fajta, akivel jobb, ha óvatosan bánik az ember. Ha a Farkaskutya visszavonul, Lev úgy gondolta, ő lesz majd a jogos trónkövetelő. Már nem fiatal. Érti, hogy kicsúszik a trónterem kulcsa a kezei közül. Ha olyan gyorsan távozik, ahogy visszajöttem, Levnek még lehet esélye. Ha végig szolgálatban maradok, ha elhúzom az időt és baszok meghalni, a miniszterelnök talán egy fiatalabb utódot fog majd választani. Nem kell ecsetelnem, hogy Levét nem számolom a támogatóim közé a Saul király sugárúton.

- Engem sosem kedvelt.

- Mert irigykedett rád. Irigykedett a szakmai sikereidre, irigykedett a tehetségedre. Irigy volt arra is, hogy háromszor annyit keresel az álcamunkáddal, mint amennyi az ő fizetése a Hivatalban. Még Leah miatt is irigykedett rád. Minden

voltál, ami ő lenni szeretett volna, és ezért gyűlölt téged.

- Benne akart lenni a Fekete Szeptember csapatban is.

- Lev nagy agy, csak nem való terepre. Az ő helye a főhadiszálláson van.

- Tud arról, hogy itt vagy?

- Nem tud semmiről - mondta hűvösen Shamron. - És ha úgy döntesz, hogy visszatérsz, arról sem fog tudni semmit.

Személyesen foglalkozom veled, mint a régi szép időkben.

- Azzal, hogy megölöm Tariqot, Leah nem fog visszajönni. És Dani sem. Nem tanultál semmit a leckéből? Amíg mi azzal voltunk elfoglalva, hogy leöldössük a Fekete Szeptember tagjait, Egyiptom és Szíria .nagyban azon mesterkedett, hogy a tengerbe kergessen minket, és szinte sikerült nekik. Megöltünk tizenhárom tagot a

Hidegvérrel

81

Fekete Szeptemberből, de ezzel egyetlen Münchenben meggyilkolt fiút sem támasztottunk fel.

- De azért jó érzés volt.

Gábiel lehunyta szemét: egy tömbház Rómában a Piazza Annabalianón, sötét lépcsőház, fájdalmasan cingár palesztin tolmács, neve Wadal Abdel Zwaiter. A Fekete Szeptember olaszországi operációs vezetője. Emlékezett a zongorán gyakorló szomszédra (valami unalmas darabot játszott, nem ismerte fel) meg a gyomorfelforgató tompa puffanásokra, ahogy a golyó átszakítja a szövetet, és eltöri a csontot. Egyik lövése félrement, és eltört egy üveg fügebort, amit Zwaiter néhány perccel korábban vásárolt. Valamilyen oknál fogva Gábielnek mindig a bor jutott eszébe, ahogy a sötét, barnás bíborszínű ital kifolyik a kópadlóra, és összekeveredik a haldokló vérével.

Kinyitotta a szemét, és Róma eltűnt.

- Egy ideig jó érzés volt, igen, de aztán, ha belegondol az ember, te is ugyanolyan bűnös vagy, mint akiket megölsz.

- A háború mindig megviseli a katonákat.

- Amikor belenéz az áldozat szemébe, akit lelész, inkább gyilkosságnak érzed, mint háborúnak.

- Ez nem gyilkosság, Gábiel. Ez sosem volt gyilkosság.

- Miből gondolod, hogy meg tudom találni Tariqot?

- Abból, hogy találtam valakit, aki neki dolgozik. Valakit, aki hitem szerint elvezet Tariqhoz.

- Hol van ez az ember?

- Itt Angliában. -Hol?

- Londonban. Ez okoz némi problémát. A brit titkosszolgálattal való megegyezésünk szerint értesítenünk kell őket, ha az ő területükön lépünk akcióba. Én ezt a megegyezést szeretném nem betartani, mert a britek leadják majd a drótot a barátaiknak Langley-be, Langley meg

82

Daniéi. Silva

nyomást fog majd gyakorolni ránk, hogy lefűjjuk a dolgot a béketárgyalások miatt.

- Hát ez tényleg probléma.

- Ezért kellesz nekem te. Szükségem van valakire, aki le tud bonyolítani egy akciót Angliában — anélkül hogy felkeltené az itthoniak gyanúját. Aki képes kivitelezni egy egyszerű, megfigyeléses feladatot anélkül, hogy el-baszná.

- Én figyelem őt, ő meg elvezet Tariqhoz?

- Egyszerűnek hangzik nemdebár?

- Az ilyesmi sosem egyszerű, Ari. Főleg, ha a te kezed is benne van a dologban.

Gábiel besurrant a házába, dzsekijét ledobta a priccsre a nappaliban. Azonnal érezte a Vecellio vonzását. Mindig így volt. Sosem hagyta el a házat anélkül, hogy még egy utolsó pillantást ne vetett volna a képre, és sosem érkezett úgy meg, hogy első dolga ne a stúdióba vezetett volna, hogy a képet szemügyre vegye. Az volt az első dolog, amit délután megpillantott, amikor felkelt, és az utolsó, amit még megnézett egyszer reggel lefekvés előtt. Olyan volt, mint egy megszállott, de Gábiel hitt benne, hogy csak egy megszállott lehet igazán jó restaurátor. Akárcsak egy igazán jó gyilkos.

Felment a lépcsőn a stúdióba, felkapcsolta a fluoreszkáló lámpákat, és nézni kezdte a festményt. Te jó Isten, mennyi ideje is dolgozott már rajta? Hat hónapja? Vagy hét? Vecellio valószínűleg hetek alatt befejezte a művet. Gábielnek legalább tízszer annyi időre volt szüksége, hogy megjavítsa.

Arra gondolt, amivel már végzett. Két hétig tanulmányozta Vecelliót. Eletét, az őt ért hatásokat, technikáját. Egy hónapig elemezte A pástort áhittatá-t mindenféle korszerű technikájú eszközzel, mint amilyen a Wild mikroszkóp, amivel a felszín nézte meg, aztán a röntgen-felvétel, hogy meglássa, ami a felszín alatt lapul, ultraviola sugár, hogy felfedje a legutóbbi retusálás nyo-

HIDEGVÉRREL

83

mait. A felmérés után négy hónapig tartott, amíg eltávolította a piszkos, elsárgult külső mázat. Kicsit más munka volt ez, mint letörölni egy kávézóasztalt. Unalmas volt és időigényes. Gábielnek először is meg kellett találni azt a tökéletes arányú oldószert, ami oldja a mázat, de a festéket alatta békén hagyja. Saját készítésű gya-potpamacsát belemártotta az oldószerbe, addig pödörgette a festmény felszínén, amíg a pamacs szürke lett a ráragadt piszkos máztól. Aztán készített egy új pama-csot, és kezdte az egészet előlről. Már... pödör... kidob. Már... pödör... kidob. Mint aki fogkefével sikál egy hajófedélzetet. Egy nap alatt akár néhány négyzetcentiméterről is el tudta távolítani a lerakodást.

DaNIEL SILVA hidegvérrel

Mostanra már a munka utolsó szakaszába lépett: elkezdte retusálni az oltárképen a sérült vagy az évszázadok során teljesen lekopott részeket. Kitartást igénylő, aprólékos munka volt, egész napokat ott állt arccal a festménybe bújva, nagyítóval a szemén. Az volt a célja, hogy a retusálás szabad szemmel észrevehetetlen legyen. Az ecsetvonások, a struktúra, minden ugyanolyan kellett hogy legyen, mint az eredeti. Ha az eredeti környezet repedezett volt, Gábiel is odafestett egy műrepedést a retusálásra. Ha a festőművész különös árnyalatú lapis la-zuli kéket kevert ki, Gábiel esetenként akár órákat töltött el, amíg palettáján kikeverte az árnyalat pontos mását. Küldetése az észrevétlen beavatkozás volt. Hogy keze alól úgy kerüljön ki a festmény, mint ahogy megkapta, csupán régi hajdani tündöklésével együtt, megszabadítva minden tisztatlanságtól.

Alvásra volt szüksége, de időre még inkább szüksége volt a Vecellióhoz. Shamron felbolydította az érzelmeit, kiélezte érzékenységét. Tudta., hogy jól tette a munkájának. Bekapcsolta a hifit, feltette fejére a nagyítót, és kezébe vette a palettát, ahogy végigsimogatták a Bohémélet első akkordjai. Egy kis Mowolith 20-at rakott a palettára, adagolt hozzá egy kis száraz festéket, felhígította a masszát alkoholos oldattal, amíg az állagot meg-

84 _____ Dániel Silva

felelőnek nem tartotta. A Szent Szűz nyakán egy aprócska rész lepattogzott. Gábiel már több, mint egy hete kínlódott vele. Belemártotta ecsetét a festékbe, lehajtotta a nagyítószildet a szeme elé, és finoman odaérintette az ecsetet a festmény felszínéhez, óvatosan utánozva Vecellió ecsetvonásait. Kisvártatva teljesen belevesztett munkájába és Puccini zenéjébe. Két óra elteltével Gábielnek sikerül egy fél ingombnyi területet retusálnia. Felemelte a nagyítószildet, és megdörzsölte a szemét. Megkeverte még egy kis festéket, és folytatta.

Egy óra elteltével Shamron tolaodott be a gondolataiba.

Tariq ölte meg a nagykövetet és a feleségét Párizsban. Ha nincs az öreg, Gábielből sosem lehetett volna restaurátor. Shamron bombabiztos álcát akart, egy olyan állást, ami lehetővé teszi, hogy Gábiel törvényesen utazgasson Európában. Gábiel tehetséges festő volt. Rangos intézményben tanult Tel Avivban, utána egy évet Párizsban is, úgyhogy Shamron elküldte őt Velencébe, hogy ismerkedjen meg a restaurálással. Mire inasévei befejeződtek, Shamron már beszervezte Julián Isher-woodot, aki munkát keresett neki. Ha Shamronnak Genfben volt szüksége Gábielre, Isherwood felhasználta a kapcsolatait, hogy találjon ott egy felújításra váró festményt. Legtöbb munka a magángyűjteményekből került ki, de dolgozott néha kisebb múzeumoknak vagy más műkereskedőknek is. Gábiel annyira tehetséges volt, hogy hamarosan egyike lett a világ legkeresettebb restaurátorainak.

Hajnali kettőkor a Szent Szűz arca kezdett összefolyni Gábiel szemei előtt és a nyaka is égett cudarul. Hátrahajtotta a szildet, lekaparta a festéket a palettáról, elpakolta a dolgait. Lement a földszintre, ruhástól beomlott az ágyba, és megpróbált aludni.

Tariq volt az, aki a Szajná honfitársaink vérével festette vörösre.

Hidegvérrel

85

Gábiel kinyitotta a szemét. Lassan, képenként, rétegenként visszaemlékezett mindenre, mintha egy láthatatlan kéz perverz freskóként festett volna fekvés közben a plafonjára: a nap, amikor Shamron beszervezte, kiképzése az Akadémián, a Fekete Szeptember hadművelet, Tunisz, Bécs... fülébe csenget az örült héber alapú szakzsargon: kidon, katsa, sayan, bodel, bat leveyha.

Mindannyian hagyunk elvarratlan szálakat magunk után. Egykori hadműveleteket, egykori ellenségeket. Visszahúznak. Mint a régi nagy szerelmek emléke.

A fenébe, Shamron, gondolta Gábiel, találj valaki mást!

Hajnaltól a padlóra lendítette a lábát, kimászott az ágyából, és megállt az ablak előtt. Az ég közel volt, sötét volt, és ott kavargott benne a közeli eső. Túl a mólón, a hajótól mellett kis rajnyi sirály veszekedett zajosan. Lement a konyhába, és készített magának egy kávé.

Shamron hátrahagyott egy iratcsomót. Egyszerű gyűrűs mappa volt, a borítóján nagy kávéfolttal és egy égő cigaretta üstökösszerű nyomával. Gábiel lassan nyitotta ki, mintha attól félt volna, hogy felrobban, és finoman orrához emelte. Igen, a Hivatal irattárának szaga. A borítólaphoz odacsatolva a tisztek neveinek listája, akik ezt az iratcsomót valaha is kivették. Mind álnevek voltak, nem mondtak neki semmit. Kivéve az utolsó nevet. Rom. Ez volt a titkosszolgálat főnökének a fedőneve. Odalapozott az első oldalra, megnézte az alany nevét, aztán átlapozott egy csomó zavaros, megfigyelés közben készített fényképet.

Gyorsan átolvaszt az anyagot, majd töltött még egy kis kávé, és újra elkezdte átolvasni, most már lassabban. Az a furcsa érzés kerítette hatalmába, mintha gyermekkorában szobáiban kószálna, minden ismerős volt, de egy kicsit más, egy kicsit kisebb, talán egy kissé megviseltebb. Mint mindig, most is döbbenetesnek találta a restauratori szakma és a szakszerű gyilkolás közti hasonlóságot. A módszertan szakasztott ugyanaz volt: tanul-

86 _____ Dániel Silva

mányozni a célpontot, eggyé válni vele, elvégezni a munkát, nyomtalanul távozni. Akár egy Francesco Vecellióról szóló tanulmány is olvashatót volna a Hivatal mappája helyett, amiben egy Yusef al Tawfik nevé terroristánól voltak összegyűjtve az adatok.

Talán ha segítesz elkapni Tariqot, el tudsz szakadni Leah-tól, és újra tudod kezdeni az életedet.

Amikor újra elolvasta az anyagot, kinyitotta a kagyló alatti szekrényt, és elővett onnan egy rozsdamentes acéldobozt.

DaNIEL SILVA hidegvérrel

Egy pisztoly volt benne. Egy huszonkettes félautomata Beretta, speciális, hosszú csővel ellátva, mint a versenylövész pisztolyok. A Hivatal ezt a fegyvert tartot: ta legalkalmasabbnak a gyilkolásra. Halk volt, gyors és megbízható. Gábrriel megnyomta a zárógombot, és hüvelykujjával beadagolt nyolc töltényt a tárba. A hüvelyekben nem volt sok löpor, ezért a Beretta igen halkan tüzelt. Amikor Gábrriel lelőtte Rómában a Fekete Szeptember egyik Tagját, a szomszédok a pukkanásokat petárdának hitték. Belökte a tárat a nyélbe, és hátrahúzta a závárt, ami betolta a csőbe az első töltényt. Behangolta a rugószerkezetet, hogy ellensúlyozza a kistöltésű golyókat. Felemelte a pisztolyt, és átnézett az irányzéken. Egy kép jelent meg lelki szemei előtt: sápadt, olajbarna bőr, halványbarna szemek, lenyírt fekete haj. Tariq volt az, aki a Szajnáti honfitársaink vérével festette vörösre. Tariq, a régi barátod. Gábrriel leeresztette a pisztolyt, összeecsukta az aktát, tenyere sarkát a szemére szorította. Tett magának egy ígéretet Bécs után. Otthagynia a Hivatalt örökre, semmi visszatérés, semmi séta az emlékek útvesztőjében, semmi kapcsolat a főhadiszállással — pont. ígéretet tett magának, hogy restaurálgatja a festményeit, packázik a tenger hullámaival, és megpróbálja elfelejteni azt, ami Bécsben történt. Túl sok veteránt látott már, akiket visszaszippant a Hivatal, ha valami piszkos munka van, amit senki nem akar elvégezni. Túl sok embert látott már, aki sohasem tudta igazán maga mögött hagyni a titkos világot.

HI DFX, VÉRREL

87

De mi van akkor, ha igaz? Mi van, ha ez a fiú tényleg elvezeti Tariqhoz?

Talán, ha segítesz elkapni Tariqot, meg tudsz bocsátani magadnak a Bécsben történektért.

Léptei ösztönösen vitték fel a lépcsőn a stúdióba, megállt a Vecellio kép előtt, és megvizsgálta az aznap elvégzett munkát. Meg volt elégedve. Legalább valami jó is kisült Shamron látogatásából. Belehasított a bánat. Ha elmegy Shamronnak dolgozni, itt kell hagynia a Vecel-liót. Teljesen elidegenedik a képtől, mire visszajön. Előlről kell majd kezdenie az egészet. És a Rembrandt? A Rembrandtot visszaküldene a Christie's-nek, sűrű szakmai bocsánatkérés közepette. De a Vecelliót azt nem. Túl sok időt fektetett már bele, túl sokat rakott már bele önmagából. Az már az ő festménye volt. Meg kell, hogy várja őt Julián.

Lesurra a földszintre; eloltotta a gázt, eltette a Be-rettát, Shamron iratcsomóját meg becsúsztatta egy fiókba. Ahogy kilépett a szabadba, egy szélleket a sarkára billentette. A levegő kínzón hideg volt, arcán úgy kopogott a jég, mint a sörét. Úgy érezte, mintha valaki kifelé rángatná egy meleg, biztonságos fészekből. A hajókotelek neki-neki csapódtak a vitorlás falának. A sirályok felemelkedtek a folyó tükréről, a tenger felé fordultak heves szárnycsapásokkal dacolva a szürke felhőkkel. Gábrriel szemébe húzta a csuklyáját és elindul.

A faluban volt egy nyilvános telefon a bolt mellett. Gábrriel felhívta a Savoy Hotelt, és Rudolf Heller szobáját kérte. Shamront, portréként mindig egy telefon fölött képzelte el: a barázdált arc, a kérge kéz, a viharvert vonások, egy foknyi befestetlen vászon a szíve helyén. Mikor Shamron felvette a telefont, néhány percig elbáj-csevegtek németül, aztán visszaváltottak angolra. Gábrriel mindig feltételezte, hogy lehallgatják a beszélgetést, ezért durva kódnyelven beszélt.

- Egy ilyen vállalkozás nagy tőkét igényel. Szükségem

_____Dániel Silva

lesz pénzre a személyre, a szállításhoz, irodahelység biztosításához, albérlétfizetésre, meg kell valami apró a váratlan kiadásokra.

— Biztosíthatom, a tőke nem okoz gondot. Gábrriel Lev-re terelte a szót, hogy miként fogják előre eltitkolni a dolgot.

— De, ha emlékezetem nem csal, a bank, ahonnan a pénzt önnek folyósítani szokták az efféle vállalkozásokhoz, most a versenytársaink ellenőrzése alatt áll. Ha most támogatást kér tőlük, ezzel figyelmeztetheti szándékainkról versenytársainkat.

— Ha arról van szó, rendelkezem egyéb pénzforrásokkal is, ahonnan riválisaink tudta nélkül is pénzhez tudok jutni.

— Ha elfogadom a javaslatát, teljesen szabad kezét követelek, hogy mindent úgy intézzek, ahogy jónak látom. A vállalkozás elhallgatása érdekében független szállítókra és szabadúszó személyzetre van szükségem. Ez mind pénzbe kerül. Szabad kezét kérek továbbá a költségekben és a tartalékok felhasználásában, amennyiben szükségesnek ítélem.

— Megkapja, ámbár a teljes akció ellenőrzése az én kezem alatt marad Genfben.

— Elfogadom. Áttérnék az én bérezésemre.

— Attól tartok, abban a helyzetben van, hogy ön szabja meg az árat.

— Százötvenezer font. Ha a munka hat hónapnál tovább tart, újabb százezer fontot kérek.

— Rendben. Akkor megegyeztünk?

— Naplemente előtt megmondom.

De nem Shamron tudta meg először, hanem Peel.

Késő este Peel hangokat hallott a móló felől. Felemelte fejét a házi feladata felől, és kikandikált az ablakon. Ott volt az idegen az elhaló szürkületben, sárga ten-gerézsapkában és fekete tengerészsapkában, ami annyira a szemére volt húzva, hogy Peel alig látta a szemeit. Tar-

Hidegvérrel

89

talékalományba tette a vitorlást: leszedte a vitorlákat, leszerelte az antennákat. Arcán komor elszántság tükröződött.

Peel még sosem látta ilyennek. Le akart futni, hogy nincs-e valami baj, de az idegen nem úgy viselkedett, mint aki most szívesen fogad vendégeket.

DaNIEL SILVA hidegvérrel

Egy óra elteltével az idegen eltűnt a házba. Peel folytatta a házi feladatát, aztán pár perc múlva újabb zajra kapta fel a fejét, ezúttal a idegen MG-jének motorja bömbölt fel. Peel éppen időben rohant az ablakhoz, hogy lássa, amint a kocsi lassan leereszkedik a felhajtón, lámpájának fényében csillogtak az esőcseppek. Felemelte a kezét, ami inkább nézett ki megadásnak, mint integetésnek. Egy pillanatig azt hitte, az idegen nem is látja. Aztán a lámpa villant egyet, és a kis MG eltűnt.

Peel ott állt az ablakban, amíg a kocsi motorjának el nem halt a hangja. Egy könnycsepp gördült le az arcán. Lepofozta. A nagy fiúk nem sírnak, mondta magának. Az idegen sosem hullatna könnyet miattam. Hát én se fogok. A földszinten az anyja meg Derek már megint veszekedtek. Peel bemászott az ágyába és fejére húzta a párnát.

Kilencedik fejezet

Holborn, London

A Looking Glass Communications többmilliárd dolláros nemzetközi kiadói tömörülés volt egy, a New Square-re tűző központi irodaépülettel. Tulajdonosa nem más volt, mint Benjámin Stone, a két méter huszonegy centi magas, százötven kilós zsarnok. Stone felhőkarcolója tetején pa zárul berendezett rezidenciájáról uralta a Közel-Kelettől az Egyesült Államokig terjedő cégbirodalmát. Tulajdonában volt néhány tucat újság, néhány magazin, és komoly érdeklősége volt a jó híru New York-i Horton & McLawson kiadóházhál is. De az ékkő Stone Koronáján a Daily Sen tinel volt, Nagy Britannia harmadik legolvasottabb nemzeti lapja. A Fleet Stree-i újságírók körében Daily Stone nak emlegették az újságot, mert nem volt szokatlan, hogy egy nap akár két sztorit is leközltek Stone üzleteiről és jó tékonysági tevékenységéről.

Azt, hogy Stone, aki születése szerint magyar zsidó, Shamron legértékesebb sayanja is volt, a vetélytársak nem tudhatták. Ha Shamron egy katsatel akart valahol helyezni egy kis időre, a Daily Sentinel falazott neki. Amikor egy elbocsátott katsa egy kiteregető könyvet akart írni a Hiva tárlól, Shamron Stone-hoz és a New York-i kiadójához fordult segítségért, hogy ezt megakadályozza. Ha Shamron el akart terjeszteni valamit a nyugati újságokban, csak fel kellett hívnia Benjámin Stone-t, és sügni néhány szót a fülébe.

Mindazonáltal Stone legfontosabb támogatása a pénz volt. A Saul király sugárúti személyzet körében adakozá saival a Hadassah becenevet érdemelte ki magának Stone cégeinek nyugdíjpénztárai már évek óta pénztek

92 _____ Dániel Silva

a Hivatal hadműveleteit. Valahányszor Shamronnak tá-mogatásra volt szüksége, Stone néhány fedővállalaton és fantomcégen keresztül pénzt utalt Shamron genfi operációs számlájára.

Stone aznap este rikító városházájában üdvözölte Shamront.

- Baszd meg! - dübörögte, csak rá jellemző baritonján

- Rudolf! Szerelmem! Nem is tudtam, hogy itt vagy a városban! Miért nem szóltál, hogy jössz? Valami méltóval várhattalak volna! Valami bulival, vagy emberáldozattal vagy valami!

Stone Shamron vállára tette hatalmas mancsát.

- Te áruló gazember! Még szerencséd, hogy itt találtál! Csodálatos! Szenzációs! Gyere! Ül le! Egyél! Igyál!

Stone bevonszolta Shamront a fogadószobájába Minden túlméretezett volt, hogy alkalmazkodjon Stone hatalmas tömegéhez: öblös székek, hatalmas kézi készítésű borheverők, vastag vörös szőnyeg, testes puffok, alacsony asztalok, telerakva friss virággal és mindenféle más gazdagoktól kapott ajándék csecsebecséivel. Stone belenyomta Shamront egy székebe, mintha vallatni akarná, megnyomott egy gombot, amitől szétlibbent a nehéz bársonyfűggöny. Egy ablaktisztító fiú tevékenykedett az üveg másik oldalán. Stone megkocogtatta az ablaküveget, és karate-ütészerűen áthadonászott a munkásnak.

- Én vagyok az úr és a mester, mint látod, Herr Heller - jelentette be Stone, miközben a kilátásban gyönyörködött. - Ez az ember minden nap lemossa az ablakomat Ki nem állhatom a koszos ablakokat. Te igen? Ha azt parancsolnám neki, hogy ugorjon ki, kiugrana, és később megköszönné az ötletet. Nem hűségéből tenné. Nem is tiszteletből. Pláne nem szeretetből. Azért tenné meg, mert nem merné nem megtenni. A félelem az egyetlen érzés, ami igazán számít.

Az ablakpucoló gyorsan befejezte a munkáját, aztán gyorsan leereszkedett az épület oldalán. Stone átdübörgött a szobán, megállt a bárpult mögött, és kinyitotta a hűtőt

Hidegvérrel

)

Elővett két üveg pezsgőt - egyet sosem nyitott ki -- és új csapta vissza az ajtót, mintha egy konkurrenst rúgna ti kön. Megpróbálta kinyitni az egyik üveget, de vastag ujj;i nem arra tervezték, hogy fóliát hámozzon, és vékony k drótokat tekeressen. Végül hátrahajtotta a fejét és t bődült:

— Angelina!

Egy rémült portugál szobalány lépett be a szobába ria szemekkel.

— Vidd ezeket! - parancsolta Stone nyakuknál odanyú va az üveget, mintha csak meg akarná fojtani őket. — Hú: ki a dugókat, és temesd őket jég alá! Hozz kaját! Kaj hegyeket! Kaviárt, füstölt lazacot, és ne felejs el ept hozni! Nagy kibaszott epteket akarok, akkorákat, mint e: tinédzserlány cicije.

Stone belezuhant egyik karosszékebe, és feltette a láb egy puffra. Levette a nyakkendőjét, galacsint gyúrt belő és vállá fölött a földre dobta. Egyiptomi pamutból, kéz; készített csíkos inget viselt és gesztenyebarna nadrágtarn

Aranymandzsettái szinte akkorák voltak, mint tőm aranyból készült karórája. Angelina visszatért, lerakta t; cán a.

DaNIEL SILVA hidegvérrel

megrendelt ételeket, és elmenekült. Stone pezsgőt töltött a söröspohár nagyságú poharakba. Megragadott e szilvanagyságú epreket, belemártogatta a pezsgőbe, és i emésztette. Olyan volt, mintha egyben nyelte volna Shamron hirtelen úgy érezte magát, mint Alice Csoc országban. Minden olyan nagy volt: a poharak, az eprek nagy darab füstölt lazacok, a mamutképtnyős tévé am hang nélkül mentek az amerikai üzleti hírek, - Stone muris hangjával.

— Levethetjük az álarcot, Herr Heller?

Shamron bólintott. Egy technikus a Hivatal londe részlegéről már ellenőrizte előző este a helyiséget, és nt talált lehallgatókészüléket.

— Ari, kedves barátom!

Stone egy pirítóssal belepancsolt egy nagy tál kaviár! Shamron nézte, ahogy egy háromszáz dolláros falat lecs

94

Dániel Silva

szik Stone gigáján. Húsz percen keresztül traktálta Shamron üzleti húzásaival, jótékonyági tevékenységeivel, nemrégi találkozásával a walesi herceggel, meg aktív és változatos szexuális életével. Egyszer hagyta abba csupán, amikor kiordított Angelinának egy újabb kosár kaviárért. Shamron keresztülvetett lábbal ült és nézte, amint a buborékok felfelé szállnak a pezsgőből. Néha mormogott egy „Ez igazán érdekes”-t meg egy „Ez lenyűgöző”-t.

- Hogy vannak a gyerekek? - böfönt Stone váratlanul témát váltva. Volt egy fia Shamronnak, aki az izraeli hadseregben szolgált, a dél libanoni biztonsági zónában, meg egy lánya, aki elköltözött Új Zélandra, megállapodott, és nem vette fel a telefont.

- Jól - mondta Shamron. — És te? Hogy vannak a fiúk?

- Ki kellett rúgnom Christophert a múlt héten.

- Éppen hallom.

- A konkurenszek igen jól mulattak, de szerintem ezzel bátorságomat is megmutattam. Minden Looking Glass alkalmazott, legyen az bármennyire ^az alján a számlátrának, tudja mára, hogy kemény fickó vagyok, de igazságos.

- Nem volt ez sok egy kicsit azért, mert öt percet késett a megbeszélésről?

- Itt elvekről van szó, Ari, elvekről. Használnod kéne a módszereimet valamelyik üzletedben.

- És Jonathan?

- Elment a konkurenciának dolgozni. Mondtam neki, felejtse el az örökséget, mire ő, hogy már régen elfelejtette.

Shamron a fejét csóválta: milyenek a gyerekek!

- Szóval, mi járatban nálam, Ari Shamron^Nem az ingyen kaja miatt, az biztos. Hozzá se nyúltál a kaviárhoz, sem a pezsgőhöz. Ne ülj ott úgy, mondj már valamit, Ari!

- Pénzre van szükségem.

- Hát azt látom, annyira hülye azért nem vagyok. Ügy nézel ki, mintha a sapkádat gyűrögetné a kezében. Mire kell, oszd már meg velem! Ennyit megérdemlek mindazért a segítségért, amit eddig adtam.

Hidegvérrel

95

- Köze van a párizsi eseményekhez. Attól tartok, többet nem mondhatok.

- Gyerünk már, Ari, tudsz te ennél többet is. Mondj valamit, aminek van is valami teteje.

- El kell kapnom a tettes terroristát.

- Na, erről van szó. Mennyi kell?

- Félmillió.

- Milyen ízesítés?

- Dollár.

- Részletekben vagy egyszerre?

- Az igazat megvallva, lehet, hogy hitelkeretre lenne szükségem, attól függően, hogy mennyi időbe telik elkapni a fiúkat.

- Azt hiszem, menni fog. Milyen találást szeretnél?

- Van egy kis hajózási társaság Nassauban, az a neve, hogy Carlton Limited. A legnagyobb tartályhajójukat most éppen a kikötőben javítják. Sajnos a javítások sokkal hosszabb ideig tartanak, és több pénzbe kerülnek, mint ahogy azt a Carlton Limited előre láthatta. Gyors készpénzinjekcióra lenne szükségük, egyébként a hajójuk elsüllyed, és magával viszi a Carlont is.

- Értem.

Shamron elrecsegte a bahamai számlaszámát, amit Stone lefirkantott egy aranytollal.

- Reggelre ott lesz a pénz a számlán.

- Köszönöm.

- Más egyéb?

- Szeretném, ha befektetnél egy másik helyre is.

- Egy másik hajózási társaság?

- Egy műkereskedésbe itt, Londonban.

- Művészet? Kösz, Ari, nem kérek belőle.

- Szívességet kérek.

Stone megeresztett egy nagy sóhajt. Shamron érezte a kaviár- és a pezsgőszagot a lehelletén.

- Hallgatlak.

- Szeretném, ha nyújtanál egy kis áthidaló hitelt egy Isherwood Fine Árts nevű műkereskedő cégnek.

96

Dániel Silva

- Isherwood! Shamron bólintott.

—Julián Isherwood? Julié Isherwood? Voltak már kétes kimenetelű befektetéseim, Ari, de Julián Isherwoodnak pénzt kölcsönözni annyi, mint tüzet rakni belőle. Azt nem. Bocs, de nem tudok segíteni.

- Úgy kérem ezt tőled, mint személyes szívességet!

- Én meg azt mondom, hogy nem. Julié másszon ki a csávából egyedül, ha tud. — Aztán Stone szokása szerint hirtelen témát váltott. — Nem is tudtam, hogy Julié is tagja a baráti körnek.

- Nem is mondtam, hogy az.

- Voltaképpen nem érdekes, mert úgysem kap tőlem pénzt. Döntöttem, téma lezárva.

- Csalódott vagyok.

- Ne fenyegezz, Ari Shamron. Hogy merészelsz fenyegetni azok után, amit tettem érted? A Hivatalnak egy lyukas garasa sem lenne nélkülem. Már nem is számolom a milliókat, amit nektek adtam.

- Igen bőkezű voltál, Benjámín.

- Még hogy bőkezű! Baszd meg! Én tartottalak el titeket saját kezűleg! De, ha nem vetted volna észre, a dolgok nem mennek valami fényesen mostanában a Looking Glass-nál. Hitelezők szaglászhatnak nálam minden zugban. A bankok nem akarnak több pénzt adni, amíg meg nem adom a tartozásaimat. A LookingjGlass zavaros vizeken evez, gyöngyöm! És ha a Looking Glass elsüllyed, akkor vége a kimeríthetetlen pénzforrásoknak.

- Tisztában vagyok a jelenlegi problémáiddal — mondta Shamron —^ de azzal is tisztában vágyóok, hogy a Looking Glass ki fog kerülni ebből a hullámvölgyből, még hozzá nagyobb hatalommal, mint valaha.

- Tényleg? Valóban azt hiszed? Lófaszt! És mégis miből gondolod?

- Abból, hogy megbízom a képességeidben.

- Ne hízelegj itt nekem, Ari. Mindig annyit adtam, amennyit kértetek, és sosem kértem cserébe semmit. De

Hidegvérrel

97

most nekem van szükségem a segítségetekre. Szükségem van, hogy a barátaid rábeszéljenek a fővárosiak lelkére, hogy kicsit megnyissák a markukat nekem. Arra lenne szükségem, hogy meggyőzd az izraeli befektetőimet, hogy nekik is jó lenne, ha egy kicsit elnézőbben kezelnék az adósságaimat.

- Meglátom, mit tehetek.

— És van egy másik dolog is. Én kinyomtatom a fekete propagandádat, amikor csak kéred. Miért nem löpsz nekem koncnak egy igazi sztorit néha? Valamit, ami sistereg egy kicsit? Valamit, ami eladja az újságjaimat? Valamit, hogy megmutassam a pénzes gyerekeknek, hogy a Looking Glass még nem a múlté.

— Megpróbálok kitalálni valamit.

— Ki fogsz találni valamit. - Stone egy újabb adag kaviárt lökött az atcába. — Te meg én, Ari, hegyeket tudunk megmozgatni. De ha a Looking Glass leköszön, a dolgok tényleg igen húzóssá fajulhatnak.

Másnap reggel Shamron és Gábiel Hampsted Heath-ben találkoztak. Végigsétáltak a csöpögő bükkfákkal öve zett ösvényen. Shamron megvárta, amíg a két kocogó elha lad mellettük aztán beszélni kezdett. - Megvan a pénz, öt százezer amerikai. A megszokott számlán Genfben.

- És ha kell még?

- Akkor szerzek még. De a kút nem kiapadhatatlan. T mindig tudtál vigyázni a pénzre. Remélem ez most seri változik, hogy nem kell tartanod a Saul király sugárút-könyvelőktől.

- Annyit költök, amennyire szükségem van. Shamron témát váltott. Mivel a londoni osztag Levhc tartozott, Gábielnek semmiféle kapcsolatot nem volt sz; bad létesíteni velük. Volt Londonban három bodelim, aki hűségesek voltak Shamronhoz, akikre számíthatott Gal riel, ha szüksége lett volna valamire anélkül, hogy me; mondanák a felettesüknek. Shamron elszavalt néhány tel fonszámot, Gábiel elraktározta őket a memóriába. Oly;

98

_____Dániel Silva

volt, mintha újra az akadémián lennének, és buta kis memóriajátékokat játszanának, meg figyelemgyakorlatokat, mint amikor emlékezni kell, hány fok volt a lépcsőn, vagy mi volt valakinek a ruhásszekrényében, vagy egy tucat leparkolt kocsni rendszámát kellett fejben tartani egyetlen futó pillantás után.

Shamron folytatta. A biztosított londoni vonal nem használható, mert minden beszélgetést ellenőriz a főnök. A Londoni Támaszpont postaládája szintén nem használható, ugyanazon oknál fogva. Kritikus helyzetben Gábiel használhatja egy Amos Argov nevű diplomata levélküldő dobozát. Egy barát a külügyminisztériumnál majd továbbítja Shamronnak a Saul király sugárútra. De inkább ne használja ezt, ha lehet. Gábielnek továbbá tilos volt a londoni biztosított lakások közül bármelyiket is használni, mert Lev gondosan ellenőrizte használatukat. Shamron elrecsegett még egy oslói telefonszámot is, amin keresztül el lehetett őt érni tiberiasi otthonában. Gábielnek úgy kellett ezzel a vonallal bánni, mint ami nem biztonságos.

DaNIEL SILVA hidegvérrel

-^Ha személyesen kell találkozni, a helyszín Párizs lesz -mondta Shamronj- A Fekete Szeptember helyszíneit használjuk majd, a régi szép idők emlékére. Ugyanaz a sorrend, ugyanazok a tartalékok, ugyanaz a testbeszéd. Emlékszel a párizsi színhelyekre?

— Azokra mindig emlékezni fogok.

- Kérdés?

Gábiel megrázta a fejét.

— Van még valami, amit tehetek érted?

- Hagyd el az Egyesült Királyságot, amilyen gyorsan csak tudod! — mondta Gábiel.

Aztán sarkon fordult és elsietett.

Tizedik fejezet

St. James Uvar, London

- Figyelj csak Julié — mondta Olivér Dimbley áthajolva nagy húsos fejével az asztal fölött és elhalkítva a hangját. — Tudom, hogy bajban vagy. Az egész környék tudja, hogy bajban vagy. Errefelé nincsenek titkok, haver.

Olivér Dimbley rózsaszín ember volt, rózsaszín ingben, túlradó önelégültséget sugallva. Haja göndör volt és vörös, apró kis szarvacskákkal a füle körül. Isherwood meg ő annyira közel álltak egymáshoz, amennyire csak két konkurens londoni műkereskedő közel állhat egymáshoz, ami annyit tett, hogy Isherwood őt csak egy kicsit vetette meg.

- Elvesztetted a támogatódat, - mondta Dimbley. -Egy árva képet nem tudsz eladni. Még az e havi lányt is elvesztetted két héttel hónap vége előtt. A pokolba is, mi volt a neve?

- Heather.

- Ó, igen, Heather. Tiszta kár egy ilyen lányt elveszíteni, ugye? Szívesen megismertem volna egy kicsit jobban. Nálam jelentkezett, még mielőtt Giles Pittaway felé vette volna az irányt. Elragadó teremtés, de mondtam neki, hogy nem vadászok a barátom bozótjában. Elküldtem. Sajnos a New Bond Strasse-on kötött ki, egyenesen az ördög karjaiban.

- Jó, bajban vagyok - mondta Isherwood. — De te mit akarsz?

- Pittaway a probléma ügyebár. Kinyír mindannyiunkat. - Volt egy kis öböli akcentusa Dimbley-nek, amit az a két üveg burgundi, amit elfogyasztottak ebéd közben a Wilton's étteremben, még jobban kihozott. — Hadd avas-

98

Dániel Silva

volt, mintha újra az akadémián lennének, és buta kis memóriajátékokat játszanának, meg figyelemgyakorlatokat, mint amikor emlékezni kell, hány fok volt a lépcsőn, vagy mi volt valakinek a ruhásszekrényében, vagy egy tucat leparkolt kocsni rendszámát kellett fejben tartani egyetlen futó pillantás után.

Shamron folytatta. A biztosított londoni vonal nem használható, mert minden beszélgetést ellenőriz a főnök. A Londoni Támaszpont postaládája szintén nem használható, ugyanazon oknál fogva. Kritikus helyzetben Gábiel használhatja egy Amos Argov nevű diplomata levélküldő dobozát. Egy barát a külügyminisztériumnál majd továbbítja Shamronnak a Saul király sugárútra. De inkább ne használja ezt, ha lehet. Gabrieliék továbbá tilos volt a londoni biztosított lakások közül bármelyiket is használni, mert Lev gondosan ellenőrizte használatukat. Shamron elrecsegett még egy oslói telefonszámot is, amin keresztül el lehetett őt érni tiberiasi otthonában. Gábielnek úgy kellett ezzel a vonallal bánni, mint ami nem biztonságos.

- Ha személyesen kell találkozni, a helyszín Párizs lesz -mondta Shamron. - A Fekete Szeptember helyszíneit használjuk majd, a régi szép idők emlékére. Ugyanaz a sorrend, ugyanazok a tartalékok, ugyanaz a testbeszéd. Emlékszel a párizsi színhelyekre?

- Azokra mindig emlékezni fogok.

- Kérdés? Gábiel megrázta a fejét.

- Van még valami, amit tehetek érted?

- Hagyd el az Egyesült Királyságot, amilyen gyorsan csak tudod! - mondta Gábiel.

Aztán sarkon fordult és elsietett.

Tizedik fejezet

St. James Uvar, London

- Figyelj csak Julié — mondta Olivér Dimbley áthajolva nagy húsos fejével az asztal fölött és elhalkítva a hangját.

-Tudom, hogy bajban vagy. Az egész környék tudja, hogy bajban vagy. Errefelé nincsenek titkok, haver.

Olivér Dimbley rózsaszín ember volt, rózsaszín ingben, túlradó önelégültséget sugallva. Haja göndör volt és vörös, apró kis szarvacskákkal a füle körül. Isherwood meg ő annyira közel álltak egymáshoz, amennyire csak két konkurens londoni műkereskedő közel állhat egymáshoz, ami annyit tett, hogy Isherwood őt csak egy kicsit vetette meg.

- Elvesztetted a támogatódat, — mondta Dimbley. — Egy árva képet nem tudsz eladni. Még az e havi lányt is elvesztetted két héttel hónap vége előtt. A pokolba is, mi volt a neve?

- Heather.

- ü, igen, Heather. Tiszta kár egy ilyen lányt elveszíteni, ugye? Szívesen megismertem volna egy kicsit jobban. Nálam jelentkezett, még mielőtt Giles Pittaway felé vette volna az irányt. Elragadó teremtés, de mondtam neki, hogy nem vadászok a barátom bozótjában. Elküldtem. Sajnos a New Bond Strasse-on kötött ki, egyenesen az ördög karjaiban.

- Jó, bajban vagyok - mondta Isherwood. - De te mit akarsz?

DaNIEL SILVA hidegvérrel

- Pittaway a probléma ügyebár. Kinyír mindannyiunkat. - Volt egy kis öböli akcentusa Dimbley-nek, amit az a két üveg burgundi, amit elfogyasztottak ebéd közben a Wilton's étteremben, még jobban kihozott. — Hadd avas-

100 Dániel Silva

salak be egy apró kis titokba öreg harcos! Egy hajóban evezünk. Nincsenek vevők, és nincsenek jó képek, amiket eladhatnánk nekik, ha lennének is. A modernnek, meg az impresszionisták mennek, senki nem engedheti meg magának a Van Gogh-okát meg a Monet-kat, csak a nagymenők. Valamelyik nap egy popsztár jön be a galériámba. Azt mondja nekem, kellene neki valami, ami összhangba hozna a paplanhuzatát a Santa Fé-i szőnyegével. Mondom neki, menjen a Selfridgeshez. Nem vette a poént a bamba. Az apám figyelmeztetett, hogy maradjak ki a műkereskedés-ből. Néha azt mondom, Krisztusra, bárcsak hallgattam volna a vén kujonra! Giles Pittaway minden levegőt elszívott a piacról. A szarral, amit árul. Az eszem megáll. De hát szart árul, Julie, nem?

- A szar nem kifejezés, Olivér! - mondta Julié, és töltött még egy kis bort.

- Egyik héten besétáltam az egyik galériájába. Benéztem a kirakaton. Volt ott egy nagyon mézes, nagyon mázos darab szar egy colmari francia virágfestőtől. Fenébe, nem jut eszembe a neve.

- Jean George Hirn-re gondolsz?

- Azaz. Jean Georges Hirn. Rózsacsokor, nárciszsokor, jacintcsokor, böjtfű meg reggeli glória, aztán még egy kis virág. Érted, mit mondok.

Isherwood bólintott, és belekortyolt a borába. Dimbley vett egy mély levegőt és tovább zúdította.

- Ugyanazon a napon, este, a Mirabelle-ben vacsoráztam. I udod, milyen az, ha az ember Roddyval vacsorázik.

Mondanom sem kell, hogy éjjélkor hagytuk el az éttermet, és igen emelkedett hangulatban. Nem fájt semmi. Zsibb. Egy darabig sétálgattunk az utcákon, Roddy meg én. Ép- -pen válik. A feleségének elege lett a régiségekből. Na, de mindegy. A lényeg az, hogy egyszer csak ort találtuk magunkat az imént szóban forgó magasságos Giles Pittaway imént szóban forgó galériája előtt, és bámultuk az imént szóban forgó Jean George Hirn-féle rózsabokrétás, nárci-szos, böjtrüves reggeli glóriás és más virágos szart.

Hidegvérrel

101

— Nem vagyok róla meggyőződve, hogy a többire is kíváncsi vagyok — dünnyögte Isherwood.

— Dehogynem, haver. — Dimbley még jobban előrehajolt, és megnedvesítette ajkait fürgé kis nyelvével. - Roddy bepörgött. Elkezdett szónokolni, ahogy szokott. Annyira ordított, hogy szerintem még a St. John's Wood-nál is hallották. Azt mondta, Pittaway az ördög. Azt mondta, hatalomra jutása az apokalipszis előjele. Jó kis beszéd volt, ha azt nézzük. Én csak álltam a járdán, tapsoltam, és néha beszóltam egy-egy „hogya volt, hogya volt”-ot, csak a rend kedvéért.

Dimbley még közelebb hajolt, és izgatottan suttogni kezdett.

-Amikor befejezte a példabeszédét, elkezdte akataskájával a kirakatot ütni. Tudod, azzal az ormótlan fém izével, amit mindig magánál hord. Néhány ütés után a kirakat betört, és beindult a riasztó.

— Olivér, mondd, hogya ez is csak az egyik rablómesé. Te jó Isten!

— Ez az igazság, Julié. A színtiszta igazság. Nem lódtok. Elkaptam Roddyt a gallérjánál, és futni kezdtünk, mint a kurva élet. Roddy annyira be volt tintázva, hogya semmire nem emlékszik.

Isherwoodnak kezdett a bortól fájni a feje.

— Van valami értelme annak, hogya elmondtad ezt a száalmas történetet, Olivér?

— Van, mégpedig az, hogya nem vagy egyedül. Mindannyian szenvedünk. Giles Pittaway mindannyiunknak fogja a tőkét. Az enyém már kékül, hogya a fene essen belé.

-Tuléled, Olivér, még hízol is. Hamarosan egy nagyobb galériára lesz szükséged.

— Hát, nem megy olyan rosszul köszönöm szépen, de mehetne sokkal jobban is. És neked is, Julié. Nem kritizálni akarlak. De eladhatnál egy kicsit többet is azokból a régi képeidből, mint amennyit eladsz.

— Jóra fog fordulni minden. Csak néhány hétig bírjam

102 Dániel Silva

még ki, és minden rendben lesz. Amire tényleg szükségem van, az egy új lány.

- Szerezhettek neked egyet.

- Nem olyan lányra gondoltam. Olyanra gondoltam, aki tud beszélni a telefonon, aki tud valamit a művészetekről.

-A lány, akire gondoltam nagyon jói tud bánni a telefonnal, és maga is egy igazi műremek. Csaknem arra a képre alapozod nagy reményeidet, amit a Christie's-nél vettél a múlt nyáron?

- Olivér, honnan?

- Mint már mondtam, haver, errefelé nincsenek titkok.

- Olivér, ha valami lényeg is van ebben a beszélgetésben, térj rá minél hamarabb.

- A lényeg az, hogya össze kell fognunk. Szövetségre kell lépniünk, ha nem akarunk elpusztulni. Giles Pittawayt elpusztítani nem fogjuk soha, de ha kölcsönösen védjük egymást, talán meglehetünk békében egymás mellett.

- Össze-vissza pofázol Olivér. Próbálj már meg, egyszer életedben egyenesen beszélni. Nem a csajod vagyok.

- Oké, egyenesen fogok beszélni. Társulásra gondoltam.

- Társulásra? Miféle társulásra?

- Egyenes beszédet akarsz?

- Persze.
- Olyan társulást, ahol én téged felvásárollak.
- Olivér!
- Szép galériád van.
- Olivér!
- Szép festményeid vannak odalenn az alagsorban.
- OliveA
- Még a hírnevedből is sikerült megőrizned valamennyit. Szeretném leltárba venni a képeidet, és becsületes árat adni értük. Elég nagyot ahhoz, hogy megadd az adósságaidat. Aztán szeretném elégetni az elfekvőidet, kapni valami pénzt értük, és belekezdeni valami újba. Bőséges fizetése kapnál, plusz juttatásokat. Jól jönnél ki belőle Julié.

Hidegvérrel _____103

— Hogy én dolgozzak neked? Teljesen elment az eszed? Olivér, hogy merészelsz?

— Ne kapd fel a vizet! Hagyd most a büszkeséged! Ez üzlet, semmi személyes. Fuldokolsz, Julián. Én életmentő övet dobok neked. Ne légy bolond! Fogadd el!

De Julián már talpon volt, és pénz után kotorászott a zsebében.

— Julián, kérlek! Hagyd a pénzt! A mai bulit én állom. Ne viselkedj már így.

— Menj a fenébe! - Isherwood egy pár húszfontost dobott Dimbley arcába. - Hogy merészelsz? Tényleg!

Kiviharzott az étteremből, és visszasétált a galériához. Szóval a St. James udvar sakáljai már köröznek, és Olivér Dimbley magának akarja a legnagyobb darabot a dögből. Méghogy Olivér felvásárol engem! Még van pofája! Méghogy én annak a töppedt nogyülölőnek dolgozzak! Már majdnem felhívta Giles Pittawayt, hogy elmondja neki a történetet a kirakatról. /"

Amint átsétált a Mason's Yard-on, Isherwood megfogadta magában, hogy nem adja fel harc nélkül. De ahhoz, hogy harcolni tudjon, szüksége volt a tiszta Vecellióra, ahhoz meg Gábiel kellett. Meg kell őt találnia, mielőtt teljesen Shamron bűvöletébe esik, és eltűnik örökre. Felsétált a lépcsőn, és beengedte magát a galériába. Borzasztóan nyomasztó volt az egyedüllét. Megszokta már, hogy egy csinos lány fogadja az íróasztal mögött, mikor visszatér ebéd után. Leült az íróasztalához, előkereste Gábiel számát, és felhívta. Kicsöngött vagy hússzor, amire lecsapta. Lehet, hogy csak bement a faluba. Vagy lehet, hogy éppen azon az átkozott vitorlásán van valahol.

Vagy az is lehet, hogy Shamron már elérte.

— A rohadt életbe! - mondta halkan.

Elhagyta a galériát, leintett egy taxit a Piccadilyn, elment a Great Russel Street-ig. Kifizette a taxit néhány tömbbel a British Museum előtt, és bement a Cornellsen &C Son művészellátó boltba. Fura módon nyugodt lett,

1^1 _____Dániel Silva

ahogy ott állt a fényezett fapadlón, palettákkal, festékekkel, papírral, vászonnal, ecsetekkel és szécercuzákkal megrakott polcokkal körülvéve.

Egy Pénelopé névre hallgató lenszőke angyal mosolygott rá a pult mögül.

- Hello, Pen.

- Julián! Szuper! — Lehelte. Hogy vagy? Te jó ég, de ki vagy készülve!

- Olivér Dimbleyvel ebédeltem. - Nem volt szükség több magyarázatra. - Figyelj csak, arra gondoltam, nem láttad-e véletlenül a barátunkat. Nem veszi fel a telefont. Attól félek, hogy lelépett a szikla tetejéről Cornwallban vagy valami.

- Sajnos elég régóta nem ért az a szerencse, hogy szemeimet azon az elragadó férfin legeltessem.

- Más sem hallott felőle semmit a boltban?

- Várj egy percet, megkérdezem.

Pénelopé megkérdezte Shermant, Sherman megkérdezte Triciat, és ez így ment tovább, mígnem egy cérnavékony férfihang kiszólt valahonnan messziről, talán a műanyagfesték-részlegről, amennyire a hangból meg lehetett ítélni, és kenetteljesen bejelentette:

- Én éppen ma reggel beszéltem vele.

- Megmondanád, ha szépen megkérlek, mit akart? -kérdezte Isherwood a plafontól.

- Lemondta a havi megrendelését.

- Hány havit egész pontosan?

- Az összest, amíg újra nem szól.

- Nem mondta miért?

- Megmondta valaha is, szívem?

Másnap reggel Isherwood lemondta a hétre az összes megbeszélését, és bérelt egy kocsit. Öt órán keresztül nyomta a gázt az autópályán nyugat fele, Bristolnak, aztán dél fele, a csatorna mentén. Aztán le a hosszú úton, Devonon és Cornwallon keresztül. Az időjárás változékony volt, mint Isherwood kedve. Egyik percben öklömnyi eső-

_____Hidegvérrel_____1_03

cseppek, másik percben gyenge, téli napsütés. A szél, az legalább kitaró volt. Olyannyira, hogy Isherwood néha alig bírta a kis Ford Escortot az úton taratani. Vezetés közben ebédelt, és mindössze háromszor állt meg. Egyszer tankolni, egyszer pisilni, egyszer meg Dartmoornál, mert elütött valami tengeri madarat. Nejlonzacskóba burkolt kezébe felvette a

halott madár testét, elmondott a halottért egy rövid zsidó imát, aztán színpadiasan a hanga közé dobta. Nem sokkal három előtt ért Gábiel hétvégi házához. Gábiel vitorlásán ponyva volt. Átment a feljárón és becsengetett. Csengetett még egyet, bedörömbölt az ajtón, aztán megrázta a kilincset. Zárva volt. Benézett az ablaküvegen. A konyha makulátlan volt. Gábielt sosem érdekelte nagyon az étel. Egy kis száraz kenyéren és pár szem rizsen elmenetelt ő még ötven mérföldet. A konyha viszont még Gábiel mércéjével nézve is kivételesen tiszta volt és üres. Elment, vonta le Isherwood a következtetést. Elment, mégpedig nagyon hosszú időre. Belépett a hátsó kertbe, végigpróbálgatta az ablakokat, hátha Gábiel nyitva felejtett egyet, bár nem volt rá jellemző. Visszament, amerre jött és megállt a mólón. A tenger felől puska poros felhők gomolyogtak felfelé a folyón. Egy kövér esőcsepp esett a homlokára, és lecsordult a szemüvege alatt az arcára. Levette a szemüvegét, a folyó elhomályosult. Elővágta a zsebkendőt, megtörölte az arcát és visszatette a szemüvegét. Amikor újra kitisztult körülötte a kép, egy kisfiút pillantott meg néhány méterre. Mintha a semmiből tűnt volna elő, mint egy macska, ami prédára les. Isherwood-nak sosem volt gyereke, nehezen tudta betájolni a korukat. Arra tippelt, „a vékonyarcú kisfiú úgy tizenegy-tizenkét éves lehet.

— Miért ólálkods a ház körül — kérdezte a kisfiú.

— Nem ólálkodok, te meg ki a fene vagy?

— Peel vagyok. Maga kicsoda?

i9i>_____Dániel Silva

- Én a barátja vagyok annak az embernek, aki itt lakik. Nevem Julián.

Isherwood kezét nyújtott, de a kisfiú nem mozdult, csak állt merev, feszült testtartással.

- Sosem említette, hogy lenne egy barátja, akit Julian-nek hívnak.

- Sok mindent nem szokott említeni.

- Mit akar?

- Beszélni akarok vele.

- Elment.

- Azt látom. Tudod, hogy hova ment?, ~ Nem mondta.

Az eső egyre hevesebben kezdett esni. A kisfiú nem mozdult. Isherwood a szeme elé tartotta kezét, és a hétvégi házra nézett.

- Azt tudod, hogy miből él? - kérdezte. Peel bólintott.

- Tudja még valaki a faluban? Peel megrázta a fejét.

- Nekem dolgozik — mondta Isherwood, mintha valami gaztettet vallana be.

- Enyém a kép, amit éppen restaurál.

- A Rembrandt vagy a Vecellio?

Isherwood elmosolyodott. — A Vecellio, édes öregem.

- Szép.

- Az. Valóban az.

Alltak ott egymás mellett egy darabig, ügyet sem vetve az esőre. Isherwood egy kicsit magára ismert Gábiel apró kis őrszemében. Egy újabb Gábiel által befogadott menekült, egy újabb Gábiel után virrasztó roncs, egy újabb összetört lélek, amit csak Gábiel szakértő keze tud helyrehozni.

— Ki vitte el? - kérdezte végül Isherwood.

— A kopasz ember, aki úgy megy, mint egy katona. Ismeri?

— Sajnos igen. — Isherwood rámosolygott Peelre. — Éhes vagy?

Hidegvérrel

107

Peel bólintott.

Van a faluban egy hely, ahol lehet teát és édességet kapni.

- Meg fánkot. Szereti a kolbászos fánkot?

- Nem mondhatnám, hogy valaha is megkóstoltam. De hát a legjobb alkalom mindig a most. Nem kéne elkéredzned előbb a szüleidtől?

Peel a fejét rázta.

— Az nem az apám, anyámat meg nem érdekli.

Ari Shamron másnap estére ért a Tel Aviv-i Lod repülőtérre. Rami ott várt rá a kapunál. Átistápolta Shamroni az érkezési részen, és egy biztosított terembe vezette, ami a Hivatal embereinek volt fenntartva. Shamron leszedte magáról az európai üzletember öltönyét, és felvette a kek-inadrágját meg a bomberdzsekijét.

— A miniszterelnök látni akar ma este, főnök.

Nna, gondolta Shamron, ennyit arról, hogy nem üti bele az orrát a hadműveletbe.

A jeruzsálemi hegyek felé kocsikáztak. Shamron azzal töltötte az idejét, hogy a távolléte alatt felgyűlt papírmunkát lapozgatta. Mint általában, most is krízishelyzetben volt a miniszterelnök megosztott koalíciója. Mielőtt elérte az irodát, Shamronnak át kellett verekednie magát egy füsttel és egymással veszekedő politikusokkal tele folyosón.

A miniszterelnök elmélázva hallgatta Shamron beszámolóját. Természeténél fogva cselszövő típus volt. Karrierjét az

akadémia késdobáló hangulatában kezdte, aztán átment a külügyminisztérium darázfészkébe. Mire megjelent a politikai szintéren, már igen jártas volt a bürokrata árulás sötét művészetében. A párton belüli hierarchiában való, meteorszerű emelkedését erős szellemének, és annak a hajlamának köszönhetette, hogy akaratát mindenféle fortélyal, ármánnyal, félrevezetéssel, vagy akár zsarolással is, de mindenképpen érvényre juttatta. Shamronban rokonielekre talált. O sem riadt volna vissza semmitől, ha úgy gondolta, jó úgy érdekében teszi.

108

Dániel Silva

— Egyetlen probléma van csupán, — mondta Shamron. A miniszterelnök türelmetlenül felnézett a plafonra. Egyik kedvenc mondása volt, hogy „megoldásokat akarok hallani, nem problémákat”. Shamron alapvetően bizalmatlan volt a zengzetes elvek szerint élő emberekkel.

— Benjámin Stone.

— Már megint mi van vele?

— Rosszul megy neki az üzlet. Kirabolja Pétert, hogy kifizesse Pált, és Péter barátai kezdik ezt megelégedni.

— Érint ez minket?

— Ha csendben sülyyed el, akkor csak a pénze fog hiányozni. De ha nagy dérrrel-dúrral, akkor igen sok kellemetlenséget okozhat nekünk. Attól tartok, túl sokat tud.

— Benjámin Stone soha semmit nem csinál csendben.

— Pontosan.

— Mi van azokkal az elragadó házi felvételekkel, amik az elmúlt évben készültek róla?

— Akkoriban még jó ötletnek tűnt, de Stone eléggé felfejlesztette már a botrányküszöbét. Nem hinném, hogy különösebben zavarba jönne attól, hogy a világ meglátja, amint éppen egy izraeli prostituált szolgáltatásait élvezi.

— A politikusok, akik itt kinn viczorognak az ajtóm előtt, azok az én gondjaim, — mondta a miniszterelnök. — Attól tartok, Benjámin Stone meg a te gondod. Tégy vele, amit jónak látsz.

Tizenegyedik fejezet

Maurice Halévy az egyik legjobban menő ügyvéd volt Marseilles-ben a háború előtt. Feleségével egy méltóságteljes öreg házban laktak a Rue Sylvabelle-en, a Beaux Quartier-ban, ahol a legtöbb sikeres, elfranciásodott zsidó letelepedett. Büszkéek voltak arra, hogy ők franciák. Elsősorban franciának tartották magukat, s csak azután zsidónak. Maurice Halévy már annyira francia volt, hogy a zsinagógába igen ritkán látogatott el. Amikor azonban bejöttek a németek, a Halévy család marseilles-i románcának egyszerre végeszakadt. 1940-ben a németbarát Vichy-kormány kibocsátotta a Statut des Juifs-et, azt a zsidóellenes rendeletet, ami igen megcsappan-totta Franciaországban a középosztálybeli zsidók számát. Maurice Halévyt megfosztották attól a jogától, hogy ügyvédként tevékenykedjen. Regisztráltatnia kellett magát a rendőrségen, később pedig feleségével együtt rájuk kényszerítették, hogy Dávid-csillagot viseljenek a ruhájukon. 1942-ben, amikor a németek miután a szövetségesek Észak-Afrikában kemény csapásokat mértek rájuk, megszállták a Vichy féle Franciaországot is, Halévy-ék sorsa még rosszabbra fordult. A német biztonsági erők a Vichy-hatóságok segítségével megtorló kivégzéseket rendeltek el. Maurice Halévy nem nézhette tétlenül a fenyegető veszélyt. Rachel teherbe esett. Arra, hogy a gyerek a zürzavaros Marseilles-ben jöjjön a világra, még gondolni sem akart. Úgy döntött otthagyni a várost, és kiköltözik vidékre. Egyre fogyatkozó félretett pénzéből kibérelt egy házat az Aix-en-Provence-i dombok között. Januárban Rachel egy fiút hozott a világra, Isaacot.

112 _____ Dániel Silva _____ ^ _____

Egy hétre rá a németek és a francia rendőrség elkezdte felhajtani a zsidókat. Egy hónapba telt, amíg ráakadtak Maurice és Rachel Halévy-re. Egy februári estén két SS-tiszt jelent meg a házuknál a helyi gendarme kíséretében. Húsz percet adtak a Halévy házaspárnak, hogy összeszedjék a holmijukat, a csomag súlya nem haladhatta meg a harminc kilót. Miközben az SS-tisztek és a rendőrök az ebédlőben várakoztak, az ajtóban a szomszédasszony jelent meg.

— Nevem Anne-Marie Delacroix — mondta. — Halévyék vigyáztak a kisgyerekekre, amíg a piacra mentem.

A gendarme átnézte a papírokat. A dokumentumok szerint csak két zsidó lakott a házban. Hívták Halévy-eket. — Ez az asszony azt mondja, övé a gyerek. Igaz ez?

— Persze, hogy igaz, — mondta Maurice, megszorítva Rachel kezét, mielőtt az még szóhoz jutott volna. — Csak vigyáztunk rá a délután. — A gendarme hitetlenkedve mérte végig Maurice Halévy-t, aztán még egyszer átnézte a dokumentumokat. — Vegye a gyereket és menjen innen — rivallt rá az asszonyra —, még meggondolom, hogy bevigyem-e magát is, amiért ezekre a koszos zsidókra merte bízni a gyereket.

Két hónapra rá Maurice és Rachel Halévyt megölték So-biborban.

A felszabadulás után Anne-Marie Delacroix elvitte Isaac-ot a zsinagógába, és elmondta a rabbinak, ami azon a bizonyos estén történt Aix-en-Provence-ban. A rabbi felajánlotta az asszonynak, hogy elhelyezi a gyereket egy zsidó családnál, de meg is tarthatja, és felnevelheti maga. Ann-Marie visszavitte Aix-be, és zsidó nevelésben részesítette a kisfiút, a saját katolikus gyerekei mellett. 1965-ben Isaac Halévy elvett egy Nimes-ből való lányt, és beköltözött a régi családi házukba Marseilles-ben, a rue Sylvabelle-en. Három évvel később a házaspárnak megszületett egyedüli gyereke. A lányt Saraknak nevezték.

Hidegvérrel

113

Párizs

Michel Duval volt Párizs legdögösebb fényképésze. A divattervezők imádták, mert képeit valami veszélyes, szemet rabul ejtő, szexuális aura lengte körül. Jaqueline Delacroix szerint egy disznó volt. Tudta, hogy kivételes fotóit a modellek megrontásával érte el. Nem vágyott vele dolgozni egy cseppet sem.

Kiszállt a taxiból, és bement a rue St-Jaqueline-i bérházba, ahol Michel stúdiója volt. Az emeleten egy kisebb tömeg várta: sminkmesterek, fodrász, stíliszta, egy képviselő a Givenchy-től. Michel egy létra tetején állt, a lámpákat igazgatta. Jóképű fiú volt vállig érő szőke hajjal, macskaszerű vonásokkal. Keskeny csípőjén fekete bőrnadrágot viselt bő, fekete pulóverrel. Rákacsintott Jaqueline-re, amikor belépett. A lány mosolygott. — Örvendek a találkozásnak.

— Jó menet lesz ma, érzem.

- Remélem.

Bement az öltözőbe, levetkőzött, és hideg profi szemekkel megvizsgálta testét: magas, kecses kezek és lábak, elegáns csípő, sápadt olivabarna bőr. Mellei esztétikailag tökéletesek voltak: kemények, gömbölydedek, nem túl kicsik, de nem is abnormálisan nagyok. A fényképészek mindig szerették a melleit. A legtöbb modell utálta a fe-hérneműs munkákat, de Jaqueline-t nem zavarta. Mindig több ajánlata volt, mint amennyit bele tudott programjába sűríteni.

Tekintete a testéről az arcára siklott. Hollőfekete, göndör haja a vállára omlott, orra hosszú de kecses. Arccsontjai szélesek voltak és arányosak, állkapcsa szögletes, ajkai teltek. Büszke volt arra, hogy arcát még soha nem érte plasztikai szike. Előrehajolt, megvizsgálta a szeme alatti részt. Nem volt meglepődve vele. Nem ránc volt ott, hanem valami rosszabb, láthatatlanabb, vészjósióbb. Az idő láthatatlan jele. Már nem olyan volt a szeme, mint egy

114 _____ Dániel Silva

gyereké. Még mindig szép vag, Jaqueline, de szembe kell nézned a tényekkel. Öregszel.

Felvett egy fehér fürdőköpenyt, bement a szomszédos szobába, és leült. A sminkmester elkezdte felvinni az alapozót az arcára. Jaqueline nézte a tükörben, ahogy arca lassan átváltozik egy másik, számára ismeretlen arccá. Arra gondolt, vajon a nagypja mit szólna, ha látná mindezt. Valószínűleg szégyenkezne...

Amikor a sminkmester és a fodrász végzett, Jaqueline belenézett a tükörbe. Ha nagyszülei meg Anne-Marie Delacroix nem tanúskodnak hajdan oly nagy bátorságról, ma nem lehetne itt. A ruha (fekete, vállpánt nélküli estélyi) már ki volt készítve neki. Levetette a fürdőköpenyt és belebújt, melltartó nélkül. Aztán belepillantott a tükörbe: ellenállhatatlan.

Koppant az ajtó.

- Michel készen áll, Miss Delacroix.

- Mondd meg Michelnek, egy pillanat és ott vagyok.

Miss Delacroix... Még ennyi év után sem szokott hozzá: Jaqueline Delacroix. Ügynöke, Marcel Lambert tanácsára megváltoztatta a nevét. „A Sarah Halévy túlságosan ... tudod,... tudod te miről beszélek mon chon. Ne kényszeríts arra, hogy kimondjam hangosan. Elég közönséges, de hát ilyen a világ.” Francia nevének hallatán néha felfordult a gyomra. Amikor megtudta, mi történt a nagyszüleiével, égetően gyűlölni kezdett minden franciát, és gyanakvó lett velük.

Valahányszor meglátott egy öregembert, arra gondolt, vajon mit csinált a világháború alatt. Vajon ő volt a Gurs-ben vagy Les Milles-ben vagy valamelyik másik fogolytáborban? Gendarme volt, aki segített a németeknek, hogy családját kézre kerítsék? Vagy talán bürokrata volt, aki lepecsételte a halált jelentő papírokat? Titokban igen nagy örömet lelte abban, hogy becsapja a divatvilágot. Micsoda képet vágnának, ha megtudnák, hogy a magas, hollóhajú marseilles-i szépség valójában egy provence-i zsidó, akinek nagyszüleit elgázostották Sobiborban. Modell mivól-

116

Dániel Silva

- Nincs rá szükségem.

- Egy kis kokó?

- Tudod, hogy már nem élek az ilyesmivel.

- Hát én igen.

- Vannak dolgok, amik sosem változnak.

Michel az inge zsebéből elővett egy kis zacskó kokaint, leült egy kellékszékre, és leszórt két csíkot az üvegasztalra. Egyiket beszippantotta, aztán odanyújtotta a csővé göngyölt százfrankost Jaqueline-nak.

- Na? Nem akarunk rosszalkodni egy kicsit?

- Tied lehet az egész, Michel. Nálam nem pálya. Előrehajolt, és felszippantotta a második csíkot is. Aztán ujjával feltörölte, ami maradt, és az ínyére kente.

- Hát, ha az ital meg a kokó nem dob fel, akkor talán valami más. Talán valami mást kell kitalálnunk, hogy lángra lobbanj.

- Mint például? - kérdezte, de persze tudta, mi jár Michel fejében.

A férfi megállt mögötte, kezét a meztelen vállára tette.

- Talán arra gondolsz, hogy milyen jó volna, ha valaki jól megbaszna. - Kezei a válláról egyre lejjebb vándoroltak, simogatni kezdték bőrét, épp a melle fölött. - Talán tehetnénk valamit annak érdekében, hogy kicsit valóságosabbá tegyük ezt a gondolatot a fejedben.

Csípőjét odadörzsölte Jaqueline fenekéhez, a lány érezte a férfi erekcióját a bőrnadrágon keresztül. Elhúzódott.

- Csak segíteni akarok, Jaqueline. Csak biztos akarok lenni benne, hogy jók lesznek a képek. Nem akarom, hogy a

karriered a szemem előtt omoljon össze. Indíttatásom teljesen önzetlen.

- Nem is tudtam, hogy ekkora emberbarát vagy, Michel.

A férfi nevetett.

- Gyere! Akarok neked mutatni valamit. - Kézen fogta, és elhúzta őt a fotóberendezésektől. Végigmentek egy folyosón, és beléptek egy szobába, ahol az összes bútorzat

Hidegvérrel

117

egy hatalmas ágy volt. Michel levetette az ingét, és elkezdte kigombolni a nadrágját.

- Mégis mit képzelsz? - kérdezte Jaquelin.

-Jó képeket akarsz? Én jó képeket akarok. Előbb kerüljünk a megfelelő hangulatba! Vesd le a ruhát, még ősz-szegyűrődik!

- Baszd meg magad, Michel! Én elmentem. -Naaaaa, Jaqueline! Ne hülyéskedj, bújj már be az ágyba!

- Nem!

- Mi ebben a nagy ügy? Rober Leboucher-vel is lefeküdtél, hogy megkapd azt a fürdőruha-fotózást Mustique-ben.

- Ezt meg honnan tudad meg?

- Hát elmondta.

- Genny alak vagy, vele együtt. Nem vagyok egy tizenhét éves kis ribanc, aki szétteszi a lábát, csak hogy a nagy Michel Duval jó képeket csináljon róla.

- Ha innen most így elmész, a karrierednek lóttek.

- Leszarom.

Az erekciójára mutatott.

- Ezzel meg mi lesz?

Marcel Lambert ott lakott nem messze, a rue de Tour-non-on, a Luxembourg Quartier-ban. A sötétség már kezdett befelé csordogálni a házak közé, a bisztrókban és a kávézókban kigyulladtak a lámpák, cigaretta és sült fokhagyma illata terjengett a hűvös levegőben.

Jaqueline átmert a Luxembourg Quartier-ba. Milyen gyorsan eljött ez a nap, gondolta. Michel Duval megpróbálta lenyúltni egy gyors menetre két beállítás között. Néhány évvel ezelőtt még nem sokat teketóriázott volna. Mostanra azonban már érzékenyebb lett, Marcel pedig úgy döntött, hogy próbára teszi.

Néha bánta, hogy egyáltalán belevágott ebbe a szakmába. Balerina akart lenni, a legrangosabb Marseilles-i tanodában tanult, de tizenhat évesen felfedezte valaki. Egy tehetségkutató egy párizsi modellügynökségtől, aki odaad-

118 Daniel Silva

ta nevét Marcel Lambert-nek. Marcel elhívta egy próbafényképezésre, odaadta neki a lakását, megtanította, hogy úgy mozogjon, mint egy modell és ne mint egy balerina. A próbafotók döbbenetesen jók lettek. Porba tiporta a lencsét játékos szexualitásával. Marcel a róla készült fotókat nagy csendben forgalomba hozta Párizsban. Csak a képeket meg a névjegykártyáját. Semmit nem árult el a lányról. A reakció nem váratott magára. Egy héten keresztül el nem hallgatott a telefonja, a fényképészek csúsztak-mász-tak előtte, csak hogy dolgozhassanak a lánnyal. A divattervezők listára akarták venni a lányt az őszi kollekciójukhoz. Párizsból Milánóba, Milánóból New Yorkba ment a lány híre. Az egész divatvilág meg akarta tudni, ki ez a titokzatos, hollófekete francia szépség. Jaqueline Delacroix.

Mennyire másképp festettek most a dolgok. A minőségi munkák megritkultak mire betöltötte a huszonhatot, most pedig, hogy harminchárom éves lett, a jó munkák elapadtak. Volt még néhány munka a kifutón Párizsban és Milánóban, de csak a másodrangú divattervezőknél. Még mindig futottak vele a fehérnemű-reklámok. „Semmi gond a ciciddel kedvesem!” - mondta Marcel, de néha már odaengedte más jellegű fotózásra is. Jaqueline épp most fejezett be egy sörreklám-fotózást, amiben egy sikeres középkorú német üzletember feleségeként szerepelt.

Marcel figyelmeztette, hogy ez fog történni. Figyelmeztette, hogy tegye félre a pénzt, gondoljon azokra a napokra is, amikor modellkarrierje véget ér. Jaqueline sosem vette komolyan. Azt hitte, a pénz majd idők végezetéig folyik majd hozzá. Néha megpróbált belegondolni, hol is szúrta el a dolgokat. Talán a ruhákkal, talán a veszélyes életmóddal Párizsban és New Yorkban. Talán az extravagáns karibi és dél-csendes-óceáni vakációzásokkal. Talán azzal a tonnányi kokainnal, amit felszipogatott, mielőtt végleg a jó útra tért volna.

Michel Duválnak egy dologban igaza volt: valóban lefeküdt valakivel, hogy megkapjon egy munkát. Név szerint

Hidegvérrel 119

Rober Leboucher-val, a francia Vogue egyik főszerkesztőjével. Minőségi munka volt, és borzasztó nagy szüksége volt erre a munkára, erre a fürdőruha- és nyári viselet-fotózásra Mustique-ben. Sok minden múltott ezen a munkán. Anyagilag talpra állhatott és megmutathatta volna az iparnak, hogy még mindig megvan benne minden, ami kell a tüzes fotókhoz. Még legalább egy évig. Talán még kettőig is. És akkor!

Bement a tömbházba, ahol Marcel lakott, beszállt a liftbe, és felment a lakására. Amikor bekopogott, az ajtó azonnal kicsapódott. Marcel ott állt tágra nyílt szemmel és eltá-tott szájjal.

- Jaqueline, gyöngyvirágom! Mond, kérlek, hogy nem igaz! Mond, hogy nem rúgtad tőken Michel Duvalt! Mond, hogy csak kitalálta az egészét!

DaNIEL SILVA hidegvérrel

— Nos Marcel, igenis tökön rúgtam Michel Duvalt. Marcel hátrahajtotta a fejét, és hangosan hahotázni kezdett. - Biztos vagyok benne, hogy te vagy az első, aki ilyesmit tesz vele. Úgy kellett a geciládának! Claudette-et is szinte elrontotta. Emlékszel mit tett vele? Szegény kicsikém! Milyen szép volt, milyen tehetséges! Elbiggyesztette a száját, szabadjára engedett egy gallos rosszallást, aztán kézen fogta Jaqueline-t, és behúzta a szobába. Egy pillanattal később már a nappaliban itták a bort, az esti forgalom zümmögött a nyitott ablakon. Marcel meggyújtott neki egy cigarettát, a gyufát meg ügyetlenül eloltotta. Szűk, kopott farmert viselt, fekete cipőt és szürke, magas nyakú pulóvert. Ritkuló szürkés haja rövidre volt nyírva. Nem régen varratta fel az arcát, kék szemei természetellenesen nagynak és düledtnak tunk, mintha folyamatosan meg lenne lepődve. Jaqueline-nek eszébe jutott az a nap, amikor Marcel először hozta fel őt ide, amikor felkészítette őt a rá váró életre. Itt mindig biztonságban érezte magát.

-- Szóval, ezennel milyen trükkal próbálkozott Michel?

Jaqueline elmesélte a fotózást, semmit nem hallgatott el. Kevés titok volt köztük. Mikor befejezte, azt mondta Marcel:

120

Dániel Silva

— Nem kellett volna tökön rúgnod. Perrel fenyegetőzik.

— Hadd pereljen! Minden lány vallani fog ellene, akit eddig belerángatott, hogy lefeküdjön vele. Kikészítem.

— Néhány perccel azelőtt, hogy megjöttél, felhívott Róbert Laboucher. Visszakozni akar a mustique-i fotózásból. Azt mondja, nem dogozhat olyan nőkkel, akik tökön rugdossák a fényképezéseket.

- Gyorsan terjednek a hírek a szakmában.

- Mindig is gyorsan terjedtek. Azt hiszem, sikerülni fog beszélnem Róbert fejével. - Marcel egy kicsit tétovázott, majd azt mondta:

- Persze, ha te is úgy akarod.

— Persze, hogy akarom.

- Biztos vagy benne, Jaqueline? Biztos, hogy megvan még benned, ami kell az ilyen munkához?

Nagyot kortyolt a borból, aztán odahajtotta fejét Marcel vállára.

— Az igazat megvallva, vannak kételyeim.

- Tégy meg nekem egy szívességet, szívem. Menj el néhány hétre délre, a házádba. Vagy menj el egy olyan hosszú kirándulásra, amilyenre szoktál! Tudod, amivel kapcsolatban olyan titokzatos szoktál lenni! Pihenj egy kicsit!

Szellőztesd ki a fejed! Gondolkodj el a dolgaidon! Én megpróbálok beszélni Robert-rel. De neked kell eldöntened, hogy akarod-e ezt valójában.

Jaqueline lehunyta a szemét. Talán most kellene kiszállni, amíg még maradt egy csipetnyi a méltóságából.

- Igazad van, - mondta. - Jól jönne néhány nap vidéken. De azt akarom, hogy most rögtön felhívd azt a kibaszott Roer Laboucher-t, és megmondd neki, hogy tartsa be az ígétét.

- És mi van, ha nem tudom rábeszélni, hogy meggondolja magát?

- Mondd meg neki, hogy akkor őt is tökön rúgom.

- Jaquelin, virágszálam! - mosolygott Marcel. - Mindig bírtam a stílusod.

Tizenkettedik fejezet Bayswater, London

Fiona Barrows igen sok hasonlóságot mutatott azzal a tömbházzal, aminek házmestere volt a Sussex Garden-ben:

nagydarab, tömzsi, fényes festékmázzal, amivel nem sikerült elrejteni, hogy öregszik, méghozzá nem valami méltóságteljesen. A liftől az üres lakásig megtett út teljesen kifulladásztotta. Párnás kezével belökte a kulcsot a zárba, aztán az ajtó apró morderlással kinyílt. — Ez lenne az trillázta.

Gyorsan körülvette a férfit a lakásban. Volt benne egy nappali lestrapált heverővel bebútorozva, két egyforma hálószoza dupla ágygal és éjjeliszekrénnel, egy kicsinyke ékező modern füstszínű üvegasztallal, végezetül pedig egy rozoga kis konyha két tűzhellyel és egy mikrohullámú sütővel.

A férfi visszasétált a nappaliba, megállt az ablak előtt és felhúzza a rolót. Az utca másik oldalán egy másik tömbház volt.

- Ha engem kérdez, ezért az árért aligha talál jobb helyet Londonban — mondta Fiona Barrows. — Az Oxford Street közel van, a Hyde Park meg itt van egy sarokra. Vannak gyerekei?

- Nincsenek — mondta szórakozottan Gábrriel, még mindig az utca másik oldalán levő tömbházat nézve.

- Mivel foglalkozik, ha nem baj, hogy megkérdezem?

- Restaurátor vagyok.

- Vagyis régi festményeket csinosít ki?

- Olyasmi.

- Keretekkel is foglalkozik? Van a lakásomban egy régi keret, amire ráférne egy felújítás.

- Attól tartok, csak festményekkel foglalkozom.

122

Dániel Silva

Az asszony szemügyre vette ahogy kifele bámult az ablakon. Jóvágású férfi, gondolta. Szépek a kezei. A jó kezek nagyon szexuálisak tudnak lenni egy férfiban. Egy restaurátor fog lakni nála. Nem ártana egy kis előkelő levegőfuallat ennek a környéknek. Oh, ha még facér lenne, húsz évvel fiatalabb, és tíz. kilóval kevesebb... Óvatos ember volt, azt látta. Az a fajta, aki egy lépést sem tesz anélkül, hogy minden szögből meghányná-vetné. - Szóval, mit gondol?

- Tökéletes - mondta az ablaknak.

— Mikor szeretné kivenni? Gábiel lehúzta a rolót. - Most.

Gábiel két napig csak nézte. Az elő napon csak egyszer látta, amikor nem sokkal dél után felkelt, és futólag megjelent az ablakban egy fekete alsóban. Sötét, göndör haja volt, szögletes arcéle és telt ajkai. Teste szikár, izomzata gyenge. Gábiel kinyitotta Shamron dosszióját, és összehasonlította a borítóra csatolt fényképet az ablakban álló fiúéval.

Ugyanaz az ember.

Gábiel érezte, hogy eluralkodik rajta a harci hűvösség az ablakban álló alak vizsgálgatása közben. Egyszerre minden körvonal élesebb lett és világosabb. A zajok hango-sabbnak tündek és jobban kivehetőnek: a csukódó kocsiajtók, a szomszédban veszekedő szerelmesek, a csengő telefonok, a konyhában sikító teáskannája. Ezeket a mellékzajokat kiiktatta, mint amikor a rádiót hangol az ember, és minden figyelmét a szembeni ablakban álló emberre összpontosította. Yusef al-Tawfiki: részint palesztin nacionalista költő, egyetemista a University of London-ban és kiszolgáló egy libanoni, Kebab Factory nevű étteremben az Edgware Roadon és egészen a Tariq titkos hadseregének ügynöke. Egy, a bőréhez képest sápadt, világítóan fehér kéz jelent meg Yusef mellkasán. Egy nő keze: Rövid, szőke hajfürtök villantak Gábiel szemébe. Aztán Yusef eltűnt a függöny mögött.

Hidegvérrel 123

A lány egy óra múlva ment el. Mielőtt beszállt volna a taxiba felnézett az ablakra, hogy szerelme ott van-e. Az ablak üres volt, a függönyök elhúzva. A kellenél egy kicsit erősebben csukta be a kocsiajtót, és elment a taxival.

Gábiel levonta az első következtetést. Yusef nem bánik jól a nőivel.

A következő napon Gábiel úgy döntött, hogy laza, fizikai megfigyelést végez.

Yusef dél körül hagyta el a lakását. Fehér inget, fekete nadrágot és fekete bőrdzsekit viselt. Amint kilépett a járdára, meggyújtott egy cigarettát, miközben végigfűrkészte a parkoló kocsikat, nem figyeli-e valaki. Eloltotta a gyufát, és elindult az Edgware Road felé. Úgy ötven métert mehetett, amikor hirtelen megfordult, és visszasietett tömbházának bejáratához.

A szokásos követésselhárítás, gondolta Gábiel. Profi.

Öt perc múlva Yusef megint kinn volt, és az Edgware Road felé gyalogolt. Gábiel bement a fürdőbe, hajformázó olajat kent rövid hajára, és piros keretes szemüveget biggyesztett az orrára. Aztán felvette a kabátját, és kiment.

Az utca másik oldalán, a Kebab Factoryvel szemben volt egy kis olasz étterem. Ide ment be Gábiel, és leült egy ablak melletti asztalhoz. Nem felejtette el az akadémián tanultakat. Ha egy célpontot figyelsz a kávézóból, ne tégy olyasmit, mint aki egy célpontot figyel egy kávézóból. Például, ha egy órán keresztül üldögélsz egy asztal mellett, és úgy teszel, mintha újságot olvasnál. Túl egyértelmű.

Gábiel átalakult. Cedric lett belőle, egy francia magazinnál feltörekvő író. Szinte érthetetlen francia akcentussal beszélt. Bevallása szerint egy sztorin dolgozott, ami arról szólt, hogy miért olyan izgalmas manapság London, és miért olyan unalmas Párizs. Gitannes cigarettát szívott, és sok bort vedelt mellé. Dumájával lefárasztott két svéd lányt a szomszédos asztalnál. Az egyiket meghívta magához a szállodai szobájába. Amikor az nemet mondott,

124

Daniel Silva

elhívta a másikat. Amikor az is visszautasította, meghívta mindkettőjüket. Kiöntött egy üveg Chiantit. Az üzletvezető, Signor Andriotti, megjelent az asztalánál, és figyelmeztette Cedricet, hogy maradjon csendben vagy távoznia kell. Cedric pedig mindvégig Yusefet figyelte az utca másik oldalán. Figyelt, miközben mesterien kezelte az asztaltársaságát. Akkor is Yusefet figyelte, amikor arab nyelvű újságot vett az újságárusnál. Figyelte, miközben egy csinos fekete hajú lány lefirkantotta telefonszámát a fekete szalvétára, és betűzte ingzsebébe megőrzésre. Figyelte, miközben egy szemfüles kinézetű arabbal folytatott parázst. Amikor a Chiantit kiöntötte, voltaképpen az Arab Nissanjának rendszámát memorizálta éppen. Amikor a bosz-szankodó Signor Andriottit csitíttatta, éppen azt figyelte, ahogy Yusef telefonál. Vajon feivel beszél? Egy nővel? Ramallab-i unokatestvérével? A felettesével?

Egy óra elteltével Gábiel úgy döntött, nem bölcs dolog tovább a kávézóban üldögélni. Kifizette a számlát, bőkezű borraivalót hagyott, elnézést kért otromba viselkedéséért. Signor Andriotti kikísérte az ajtóig, és szelíden útjára bocsátotta.

Aznap este Gábiel az ablaka előtt ült a székben, és várta, hogy Yusef hazajöjjön. Az utcán csillogott az esti eső. Egy motorbicikli zúgott tova, egy fiú vitt egy lányt hátul, a lány könyörgött, hogy lassítson már. Valószínűleg nem lényeges, azért feljegyezte a füzetébe az időponttal együtt: tizenegy óra tizenöt perc.

Fájt a feje a bortól. A lakás máris nyomasztotta. Hány és hány éjszakát töltött már így el? Egy steril irodában vagy egy koszolt albérletben ülve, várakozva. Vágyott valami szépre. Betette a Bohéméletet a lábánál levő hordozható magnóba, és suttogóra halkította. A hírszerző munka türelem, mondta mindig Shamron. A hírszerzés maga az unalom.

Felállt, kiment a konyhába, bevett egy aszpirint a fejfájására. A szomszéd szobájában egy anya veszekedett a

Hidegvérrel

125

lánnyal libanoni akcentussal, arabul. Eltört egy pohár. Aztán még egy, csapódó ajtó, rohanás kint folyosón.

Gábiel leült, lehunyta a szemét, és egy pillanat múlva már megint ott volt, Észak-Afrikában. Tizenkét éve történt.

A gumicsónak finoman ringatózva ért partot Rouad-nál. Gábiel kiszállt, sípcsontig merült a meleg vízben, és partra

DaNIEL SILVA hidegvérrel

húzza a gumicsónakot a homokra. A Sayaret kommandó tagjai fegyverrel az oldalukon követték. Valahol egy kutya csaholt. Egőfa és sült hús illata terjengett a levegőben. A lány a Volkswagen mikrobusz kormányra mögött várakozott. A rohamosztag tagjai közül négyen beszálltak Gábiellel. A többi tag becsusszant egy kombi Peugeot-ba, ami a mikrobusz mögött állt. Néhány másodperccel később egyszerre berregtek fel a motorok, és a két kocsi elhajtott a hűvös áprilisi estébe.

Gábiel apró ajakmikrofont viselt, ami a dzsekije zsebében levő adóhoz volt kapcsolva. Az adó biztosított frekvencián egy különlegesen felszerelt Boeing 707-es felé közvetítette az adást, ami Tunézia partjai mentén repült egy polgári légifolyosón az El Al menetrendszerinti járatának álcázva. Ha bármi rosszul sülné el, pillanatok alatt le tudják fűjni a küldetést.

Anyja biztonságban megérkezett, mormolta Gábiel. Elengedte a beszélőgombot, és a következő szavakat hallotta:
— Továbbhaladni anyja házához.

Gábiel az út alatt lába között fogta Berettáját, dohányszagú idegei csillapítására. A lány mindkét kezét a kormányon tartotta, szeme a sötét útra szegeződött. Magas volt, magasabb, mint Leah, szeme fekete, fekete hajzuhatagát egy egyszerű ezüstcsattal fogta össze a nyaka mögött. Legalább olyan jól ismerte az útirányt, min Gábiel. Amikor Shamron Tuniszba küldte Gábielt, hogy felmérje a terepet, a lány vele ment, a feleségének adva ki magát. Gábiel kinyújtotta a kezét, és gyengéden megszorította a vezető lány vállát. Izmai merevek voltak. Nyugi, mondta neki halkán, ő meg rámosolygott és kiengedett egy nagy lélegzetet. Jól csinálod.

126

Dániel Silva

Sidi Boussaid-ba értek, egy gazdag tuniszi külvárosba, nem messze a tengertől, és leparkoltak a villa előtt. A Peugeot mögéjük húzott. A lány kitekerte a gyújtás nyakát. (Tizen-ötöt-húszat.) Pontosan terv szerint.

Gábiel úgy ismerte a villát, mint a saját otthonát. Minden lehetséges szögből és pozícióból lefényképezte a házat megfigyelés közben. Felépítették a ház pontos mását, ahol ő és társai számtalanszor elpróbálták az ostromot. A főpróbán huszonkét másodperc alatt sikerült kivitelezni a küldetést.

— Itt vagyunk anyja házában - mormolta Gábiel az adóba.

— Látogassátok meg mamát. Gábiel megfordult.

— Indulás!

Kinyitotta a minibusz ajtaját, siető léptekkel, de nem futva, átment az úttesten. Hallotta a Sarayet csapat halk lépteit maga mögött. Lélegzett néhány mélyet, hogy lecsillapítsa egy kicsit a szíve ritmusát. A villa Khalil el-Waziré volt, ismertebb nevén Abu Jihad, a PFSZ operációs vezetője, Yasir Arafát legbizalmasabb hadnagya.

A villa előtt állt leparkolva Jihad Arafáttól ajándékba kapott Mercédese, a sofőr a kormány mögött aludt. Gábiel a sofőr füléhez nyomta hangtompítós Berettáját, meghúzta a ravaszt, és tovább haladt.

A villa bejáratánál Gábiel félrelépett, amíg két Sayaret speciális, halkan robbanó plasztikot ragasztott a nehéz ajtóra. Annyi zajt sem csapott a felrobbanó plasztik, mint két összeüjtött tenyér. Az ajtó kitért. Gábiel beengedte maga elé a csapatot, előrenyújtott kezében tartva Berettáját.

Egy tuniszi biztonsági őr jelent meg. Ahogy fegyvere felé kapott, Gábiel többször mellbe lőtte.

Gábiel odalépett a haldoklóhoz.

— Mondd meg, hol van, és nem lölek szemem.

De a biztonsági őrnek csak eltorzult az arca a fájdalomtól, nem mondott semmit.

Gábiel kétszer az arcába lőtt.

Hidegvérrel

127

Felment a lépcsőn) új tárat tett közben a Berettájába, és a dolgozószoba felé indult, ahol Abu Jihad rendszerint éjszakáit töltötte a munkája fölött. Berobbant az ajtón, apaiesztin vezető éppen az intifadáról szóló híreket nézte, amit maga segített irányítani Tujiiszból. Abu Jihad pisztolyáért nyúlt. Gábiel előrelendült, és közben tüzelt, ahogy Shamron tanította. Két lövés mellbe találta Abu Jihadot. Gábiel megállt fölötte, halántékához szorította a pisztolyt, és belelőtt még két golyót. A test összerándult, ahogy a halál görcsbe rántotta.

Gábiel, mint a nyű, elhagyta a szobát. A folyosón Abu Jihad felesége magához szorította kisfiát és tizenéves lányát, és lehuny szemmel várta, hogy őt is lelövik.

- Menjetek vissza a szobába! - kiáltott rájuk arabul. Aztán a lányhoz fordult. - Menj és vigyázz az anyádra!

Gábiel villámgyorsan kisietett a házból a Sayaran csapattal együtt, beültek a Peugeot-ba meg a mikrobuszba, és elhajtottak. Sidi Boussaid-on keresztül visszamentek Rouad-ba, ahol otthagyták a járműveket, és beszálltak a gumicsónakba. Egy pillanat múlva már a Földközi-tenger fekete habjain siklottak, egy izraeli őrzárathajó égő lámpákkal várta őket.

- Tizenhárom másodperc, Gábiel! Tizenhárom másodperc alatt csináltad meg az egészet!

A lány mondta ezt, aki kinyúlt felé, hogy megérintse, de akitől elhúzódott. Nézte, amint a hajó fényei egyre közelednek. Felnézett a tintafekete égre a vezérgép után kutatva, de csak egy körömhégynyi holdat látott, és egy pár odafröcskölt csillagot. Aztán beúszott Abu Jihad arca meg a feleségéé, aztán a gyerekéé, akiknek e szemében csak úgy izzott a gyűlölet, amikor szembenézett velük.

DaNIEL SILVA hidegvérrel

A tengerbe dobta a Berettát, és reszketni kezdett.

A szomszédban elcsendesedett a veszekedés. Gábiel valami másra akart gondolni, mint Tunisz, inkább felidézte, amint vitorlásával áthajózik a Helford Passage-on. Aztán a Vecellióra gondolt, az évszázados lerakódástól megtisztított képre, amint századok alatt elszenvedett rongálódások

128

Dániel Silva

meztelenednek le a szemei előtt. Peelre gondolt, és aznap először Danira. Visszaemlékezett, amikor kihúzta Bécsben a lángoló kocsironcsból ami még megmaradt a kicsi/ testből, és ellenőrizte, nem maradt-e valami csoda folytán életben, - hálát adva Istennek, amiért leszakadt lábbal, leszakadt karral és félig leszakadt arccal nem élte túl a robbanást.

Felállt, és járkálni kezdett a szobában, hogy megpróbálja elhessegetni az emlékképeket, és valamiért Peel anyja jutott eszébe. Port Navas-ben egy csomószer aznap kapta magát, hogy róla fantáziál. Mindig ugyanúgy kezdődött: összefut vele a faluban, ő meg felajánlkozik, hogy mivel Derek épp elment egy hosszú sétára, hogy helyrehozza a második felvonást, hát... Csak órák múlva fog visszajönni, mondja neki. Átjönne egy teára? Elfogadja, de a nő tea helyett az emeletre viszi Derek ágyába, és engedi, hogy kilencévi önmegtartóztatását rugalmas testébe csorgassa. Aztán fekszenek, fejét a hasán nyugtatja, nedves mellszőrzete lucskosan göndörödik arca előtt. Ön valójában nem is restaurátor, ugye?— kérdi a nő. Gábiel pedig elmondja neki az igazságot. Embereket ölök az izraeli kormány megbízásából. Abu Jihadot felesége és gyermekei szeme láttára öltem meg. Tizenhárom másodperc alatt három embert öltem meg aznap este. A miniszterelnök kitüntetett érte. Volt valaha egy feleségem és egy fiam, de egy terrorista bombát rakott a kocsijukba, mert viszonyom volt egy bat leveyha-val Tuniszban. És Peel anyja sikoltva rohan ki a házból, magára kapva egy fehér ágytakarót, ami Leah vérétől foltos.

Visszatért a székéhez, és tovább várta Yusefet. Peel anyjának arcát Vecellio Szűzmáriája váltotta fel. Hogy kitöltse valamivel az üres órákat, Gábiel képzeletbeli festékbe mártott egy képzeletbeli ecsetet, és gyöngéden gyógyítgatni kezdte a sebzett arcot.

Yusef hajnali háromkor ért haza. Egy lány volt vele, az a lány, aki korábban odaadta neki a telefonszámát. Gábiel Hidegvérrel

129

nézte, amint eltűnnek a bejárat ajtón. Az emeleten felgyúlt a villany, minek utána Yusef ismét előadta az ablakos jelenetét. Gábiel jó éjszakát kívánt neki, ahogy eltűnt a függöny mögött. Rároskadt a kanapéra, és lehunyta a szemét. Ma a szemével figyelt. Holnaptól már a fülével is figyelni kezd.

Tizenharmadik fejezet

Amsterdam

Három órával később egy Inge van der Hoff nevű fiatal nő kilépett a bárból a piroslámpás negyedben, és szapora léptekkel elindult a szűk sikátorban. Öltözete fekete bőrszoknya, fekete lábszárvédő, fekete bőrdzseki, szöges bakancsa csattogott a sikátor kövein. Az óváros utcái még mindig sötétek voltak. Enyhén szitált az eső. Arcát az ég felé fordította. A szitálás sós volt, érződött rajta az Északi-tenger íze. Két férfi haladt el mellette: egy részeg meg egy fűdiler. Lehajtott a fejét, lépdelt tovább. A főnökének nem tetszett, hogy minden este egyedül gyalogol haza, de az éjszakai felszolgálás meg a sok részeg vendég nyomulása után jól esett egyedül lenni néhány percig.

Hirtelen nagyon fáradtnak érezte magát. Szüksége volt egy utazásra. Amire most igazán szükségem van, az egy jó adag — gondolta. Remélem Leilának van valamije.

Leila... Szerette a név hangzását. Mindent szeretett vele kapcsolatban. Két hete találkoztak a bárban. Három este jött el egymás után, mindháromszor egyedül. Üldögélt néhány óráig, megivott néhány jenever-t, vagy egy Grolsch-ot, elszívott néhány füves spanglit, hallgatta a zenét. Valahányszor az asztalához ment, Inge magán érezte a lány szemét. Ingének tetszett a dolog. A lány észveszejtően vonzó volt, buja fekete hajjal és nagy barna szemekkel. Végül a harmadik nap bemutatkozott neki, és beszélgetni kezdtek. Leila elmondta neki, hogy apja üzletember, és hogy már mindenféle lakott a világon. Kihagy egy évet Párizsban az egyetemen, és csak él meg utazgat. Azt mondta, Amsterdam elbűvöli. A festői csatornák, a tornyos há-

132

Dániel Silva

zak, a parkok, a múzeumok. Maradni akar néhány hónapig, hogy kicsit jobban megismerje a helyet.

— Hol laksz? — kérdezte Inge.

— Egy ifjúsági szállóban, Dél-Amsterdamban. Szörnyű egy hely. És te, merre laksz?

— Egy lakóhajón az Amstelen.

— Lakóhajón, de jó!

— A bátyámé, de ő jelenleg Rotterdamban dolgozik valami nagy építkezésnél.

— Azt akarod mondani, felajánlod, hogy ott lakjak a hajódon néhány napig?

— Sőt, addig maradhatsz, ameddig csak akarsz. Olyan rossz üres lakásba hazamenni.

A folyó fölött hasadt a hajnal, a part mentén sorakozó lakóhajókban kezdtek kigyulladni a lámpák. Inge egy kicsit sétált a mólón, aztán fellepett az egyik hajó fedélzetére. A függönyök be voltak húzva. Átment a fedélzeten, és belépett a szalonba. Azt hitte, ágyban találja Leilát, amint javában alszik, ehelyett a lány a kályha mellett volt, és kávé készített. Mellette a földön egy bőrdő hевert. Inge becsukta az ajtót, próbálta elleplezni csalódottságát.

DaNIEL SILVA hidegvérrel

— Tegnap, amíg dolgoztál, felhívtam a bátyámat Párizsban — mondta Leila. Az apám nagyon beteg. Azonnal haza kell mennem, hogy legyen valaki anyámmal. Sajnálom, Inge.

— Mennyi időre mész el?

— Egy hétre, legfeljebb kettőre.

— Visszajössz még?

— Persze, hogy visszajövök! — Arcon csókolta Ingét és átnyújtott neki egy csésze kávé. — Két óra múlva indul a járatom. Ül le, beszélünk kellene valamiről.

Leültette a szalonban. Leila megszólalt.

— Egy barátom holnap Amsterdamba érkezik. Ügy hívják, hogy Paul. Francia. Arra gondoltam, nem maradhatna-e esetleg itt egy pár napig, amíg talál magának valami szállást?

— Leila, nem hiszem, hogy...

Hidegvérrel

133

— Jó fej, Inge. Nem fog rád hajtani, ha amiatt aggódsz.

— Tudok vigyázni magamra.

— Szóval befogadod Pault néhány napra?

— Mennyi az a néhány nap?

— Talán egy hét.

— És mit kapok érte?

Leila benyúlt a zsebébe, és egy kis zacskónyi fehér port vett elő, meglóbálta Inge előtt hüvelyk- és mutatóujja közé csippentve.

Inge kitörő örömmel kapott utána.

— Leila, te egy angyal vagy!

— Tudom.

Inge bement a hálósobájába, és kihúzta az öltözőasztala felső fiókját. Ott volt a felszerelése: néhány fecskendő, gyertya, kanál, gumicső, amivel elszorítsa a karját. Elkészítette a drogot, miközben Leila elrakta utolsó cuccait. Aztán betöltötte az anyagot a fecskendőbe, és óvatosan belecsusszantotta a tűt egy vénába a bal karján.

Teste szinte azonnal kellemes zsibbadtsággal telt el. A legutolsó dolog, amire még emlékezett, Leila volt, gyönyörű szerelme, ahogy kisurran az ajtón, és átlebeg a lakóhajó fedélzetén.

Tizennegyedik fejezet Bayswater, London

Randall Karp egykoron annak a bizonyos Virginia állambeli Langley-ben található hivatalnak volt technikai szolgáltatója, aztán a londoni, kétértelműen elnevezett, Cla-rendon International Security-nek tette ugyanezt, most pedig Gábrriel lakására érkezett meg a hajnalhasadás előtti nyugodt percekben. A reggeli hideg ellen gyapjúpulóvert viselt, alul fakó farmert, szarvasbőr szandált és vastag gyapjúzoknit. Pókszerű kezében két vászontáska lógott: egyikben a felszerelés, másikban a szerelőeszközök voltak. Letette táskáit a nappaliban, és szóltan elégedettséggel méltatta a környezetet.

- Tetszik, amit a hellyel műveltél, Gabe. - Jól kivehető dél-kaliforniai akcentussal beszélt, és mióta Gábrriel utoljára látta, copfot növesztett, hogy ellensúlyozza egyre jobban elharapódzó kopaszságát. - Még a szaga is olyan, amilyennek lennie kell. Mi is ez? Curry? Cigi? Egy kis romlott tej? Azt hiszem, jól megleszek itt.

- Igazán örvendek.

Karp odament az ablakhoz.

- Szóval, hol van a mi kis madárkánk?

- Harmadik emelet. Pont a bejárat fölött. Fehér függöny.

- Kicsoda ő?

- Egy palesztin, aki ártani akar a hazámnak.

- Ezt valahogy én is sejtettem. Kicsi bővebben? Hamas? Hezbollah? Jihad?

De Gábrriel nem szólt egy szót sem, és Karpnak több esze volt annál, hogy forszírozza a dolgot. Karp minden hájjal megkent műszaki volt, és a műszakiak szokása volt,

136

Dániel Silva

hogy csak félig tárják fel előttük a képet. Legendás hírnévre tett szert nyugaton, amikor is egy orosz titkosügynököt úgy hallgatott le Prágában, hogy a készüléket az orosz kutyájára szerelte fel. Gábrriel Cipruson találkozott vele egy libanoni ügynök amerikai-izraeli közös megfigyelésén. Shamron tanácsára Gábrriel kibérelt akkor egy jachtot, és körbehajózázták a szigetet. Karp ugyanolyan jó tengerésznek bizonyult, mint amilyen jó műszakinak. Háromnapos luxusutazásuk során erős szakmai és személyes kötelék alakult ki kettőjük között.

- Miért éppen én, Gabe? - kérdezte Karp. - Haver, hát nektek vannak a legjobb játékszereitek a pályán. Szép darabjaitok vannak. Minek neked egy magamfajta kívülálló ehhez a gyerekjátékhoz?

- Mert a mi gyerekeink az utóbbi időben nem voltak képesek végigcsinálni egy ilyesmit, anélkül, hogy megégették volna az ujjukat.

DaNIEL SILVA hidegvérrel

- Éppen olvastam. Ami engem illet, én inkább a rácson kívül maradok, ha érted, mire gondolok.
- Nem fog itt senki rács mögé kerülni, Randy. Karp megfordult, és kibámult az ablakon.
- Na, és az a fickó ott szemben? Ő börtönbe megy, vagy talán egyéb terveitek vannak vele?
- Mit akarsz kérdezni ezzel?
- Azt, hogy ez a fickó vajon egy sötét sikátorban végzi-e majd huszonkettes kaliberű lyukakkal a bőrén. Az emberek valamiért elkezdenek meghalni, ha te megjelensz a színen.
- Csak megfigyelés. Tudni akarom, kivel beszél és mit. A szokásos.

Karp összefonta a karját, és a szögeket vizsgálgatta.

- Profi?

- Annak néz ki. Nagyon fegyelmezetten viselkedik.
- Használhatnánk ablaküveg-érzékelőt, de ha profi, akkor ellenőrzi, és megkeseríti az életünket. Ráadásul a lézer nem válogat. Csak érzékeli az ablakrezgést, aztán hanggá alakítja. A forgalomtól is berezonál, a szél is megrázhatja, a szomszédok vagy a CD-lejátszója. Nem a legjobb dolog.

Hidegvérrel

137

- Mit akarsz tenni?
- Elkaphatnám a telefonját az elosztódoboznál.
- Az előfizető elosztónál?

Karp felemelte a karját és a tömbház felé mutatott.

- Az a pléhdoboz a bejárat mellett. Ott lépnek a British Telecom kábelei az épületbe. Onnan ágaznak szerte a vonalak a magánlakásokhoz. Tehetek oda egy egyszerű r/f poloskát. Az küld nekünk egy analóg jelt, mi meg egy egyszerű ultrarövid hullámú rádióon hallgathatjuk a telefonbeszélgetéseit.

- A szobáját is le akarom fedni.
- Ha normális szobalefedést akarsz, akkor be kell menni a lakásba.
- Hát akkor majd bemegyünk.
- Így kerülnek az emberek rács mögé, Gabe.
- Nem megy senki rács mögé.
- Van a madárkánknak számítógépe?
- Gondolom. Egyetemista is - többek között.
- Rátehetem a Vihart.
- Bocs Randy, de távol voltam a szakmától néhány évig.
- Ez egy olyan szerkezet, amit egy Van Eyck nevezetű holland tudós talált fel. A számítógép úgy kommunikál a monitorral, hogy jeleket küld neki a kábelen keresztül. Azoknak a jeleknek frekvenciájuk van, és egy megfelelően beállított vevővel érzéklni is lehet őket. Ha a számítógépen dolgozik, innen látni fogjuk. Olyan lesz, mintha ott állnánk a vállán.
- Hozd össze! - mondta Gábrriel. - A munkahelyi telefonját is akarom.
- Merre van a munkahelye?
- Az Edgware Roadon.
- Egy r/f poloska sosem fog nekünk elhordani az Ed-geware Roadtól idáig. Túl nagy a veszteség útközben. Fel kell valahol állítanom egy erősítőt a lakás és az étterem között.
- Mire van ehhez szükséged?
- Valamiféle járműre.

138

Dániel Silva

- Egy kocsi jó lesz?
 - Megteszi.
 - Szerzek majd egyet.
 - Tiszta lesz?
 - Tiszta.
 - A gazdag nagybácsi?
 - Azzal te ne törődj, hogy hogyan szerzem.
 - Csak ne lopd, arra kérlek. Nem szeretek borssal a seggem alatt vezetni.
- Abban a pillanatban megjelent az ablakban Yusef, és elvégezte reggeli szemlélését.
- Szóval ő lenne a mi madárkánk? -Ő.
 - Mondd csak, Gabe, egész pontosan hogy gondoltad a lakásba való bejutást?
- Gábrriel Karp-ra nézett és mosolygott.
- Szereti a lányokat.

Másnap hajnali kettőkor Karp és Gábrriel besurrantak a Kebab Factory mögötti sikátorba. Ahhoz hogy hozzáférjenek a telefonkábel elosztó dobozához, Karpnak egy nagy, ide-oda guruló szemeteskuka tetején kellett egyensúlyoznia, ami tele volt rothadó szeméttel. Kiügyeskedte a zárat, kinyitotta a kis ajtót, és két percig hangtalanul dolgozott a foga között

tartott kis elemplámpa fényénél.

Gábrriel odalent örködött, figyelmét a sikátor bejáratára összpontosítva.

— Mennyi idő még? — suttogta.

— Egy perc, ha nem pofázol, kettő, ha mégis ragaszkodsz hozzá.

Gábrriel megint lenézett. Két bőrdzsekis férfi közeledett felé. Az egyik felkapott egy üveget, és a falhoz vágta. A haverja majdnem feldőlt a röhögéstől.

Gábrriel egy kicsit távolabb ment Karptól, és úgy tett, mintha hányna. A két férfi odament hozzá. A nagyobb Hidegvérrel

139

darab vállon ragadta. Egy fehér forradás húzódott a jobb arcán, és bűzlött a whiskytől meg a sörtől. A másik fickó bután vigyorgott. Vékony volt és borotvált fejű. Sápadt bőre világított a homályos sikátorban.

— Kérem! Nem akarok semmi rosszat - mondta Gábrriel francia akcentussal. — Csak hánynom kell. Túl sok pia, tudják..

— Egy kibaszott béka — énekelte a kopasz. — Meg úgy néz ki, mintha még buzi is lenne.

— Kérem, én nem akarok senkinek problémát okozni.

— Benyúlt a zsebébe, egy csomó összegyűrt húszfontost vett elő, és odanyújtotta. - Itt van. Vigyék a pénzem, csak hagyjanak békén!

De a nagy, sebhelyes arcú férfi kiütötte a pénzt Gábrriel kezéből.

Két perccel később már ott is voltak a lakásban. Karp az étkezőasztalra kitergetett felszerelése előtt trónolt. Felkapott egy mobiltelefont, és felhívta az éttermet. Amíg kicsengett, letette a telefont, és felcsavarta a hangerőt a vevőjén. Az üzenetrögzítő megszólalt, hogy a Kebab Factory most zárva van, és nem nyit ki másnap tizenegy harmincig. Felhívta még egyszer. Megint hallotta az üzenetet a vevőn. A poloska és az erősítő tökéletesen működtek.

Miközben eszközeit pakolta elfelé, eszébe jutott Gábrriel aznap esti közreműködése. Karp számításai szerint pontosan három másodpercig tartott. Nem látott belőle semmit, figyelme akkor is a munkájára összpontosult. Négy élesen csattanó ütés volt. Az utolsó volt a legfélelmetesebb. Karp határozottan hallotta, hogy törik a csont. Mikor befejezte a dolgát, és bezárta a dobozt, lenézett. Erezte, hogy sosem fogja elfelejteni az öt fogadó látványt, amint Gábrriel Állon gyengéden egyenként odahajol az áldozatai fölé, és ellenőrzi a pulzusukat, hogy megbizonyosodjon, nem ölte meg őket. Másnap reggel Gábrriel kiment, hogy megvegye a napi lapokat. Az enyhén szitáló esőben elgyalogolt az Edgware

140

Dániel Silva

Road-ra, és vett egy Times-t. Bedugta az újságot a kabátja alá, és átsétált a túlsó oldalon levő kis piacra. Ott ragasztót meg ollót vásárolt, és megvett még egy Times-ot.

Karp még aludt, amikor Gábrriel visszaért a lakásba. Leült az asztalhoz és kiterítette maga elé a két újságot. Az egyik oldal tetejére odaírta, hogy szigorúan titkos, és a címzett fedőnevét, Rom, vagyis a főnök.

Tizenöt percen keresztül írt, jobb kézzel, ritmikusan, bal keze a halántékán. A szöveg feszes volt és gazdaságos, ahogy Shamron szerette.

Amikor befejezte az írást, vette az egyik 77w«-példányt, kinyitotta a nyolcadik oldalon, és figyelmesen kivágta egy férfidivatáru üzletlánc reklámját. Eldobta, ami megmaradt a példányból, aztán vette a másik példányt, és kinyitotta ugyanarra az oldalra. Rátette a jelentést a reklámra, aztán ráragasztotta a kivágott részt. Összefogta a lapot, és benyomta egy fekete utazótáska oldalzsebébe. Aztán kabátot vett, vállára vette a táskát és elhagyta a lakást.

Elsétált a Marble Arch-ig, és lement a földalattihoz. Vett egy jegyet az automatából, és mielőtt átment volna a jegyellenőrző gépen, lerendezett egy gyors telefont. Tizenöt perccel később megérkezett a Waterloo állomásra.

Shamron bodel-ja. ott várt rá egy kávézóban, az Eurostar jegyirodája mellett, kezében egy amerikai cigaretta nevét viselő reklámszatyor. Gábrriel odaült a szomszédos asztalhoz, teát ivott, és újságot olvasott. Amikor megitta a teát, felállt, és újság nélkül távozott. A bodel fogta az újságot, becsúsztatta a reklámszatyrába, és elindul a másik irányba.

Gábrriel a pályaudvaron várt, hogy bemondják vonata indulását. Tíz perc múlva felszállt az Eurostar járatára Párizs felé. Tizenötödik fejezet

Amsterdam

A Herengracht volt az elegáns csatorna menti ház, Amsterdam központi csatornagyűréjében, az Arany Hajlatban. Magas, tágas ház, csatornára néző ablakkal, és egy kicsúcsosodó toronnyal. A ház tulajdonosa, Dávid Mor-genthau, a világ egyik legnagyobb szemüvegkeret-tervező cégének, az Optique-nak volt a multimilliomos elnöke. Emellett buzgó cionista is. Az évek során dollármilliókat adományozott izraeli jótékonyági cégeknek, és újabb milliókat fektetett be izraeli vállalkozásokba. Holland zsidó származású amerikai volt, aki több New York-i zsidó szervezetben is tevékenykedett, és sólyomként emlegették, ha Izrael biztonságáról volt szó. Feleségével, Cynthiával, aki menő belsőépítész volt New Yorkban, minden évben menetrendszerűen ellátogattak szülővárosukba, Amszterdamba, számszerint kétszer. Egyszer nyáron, amikor cannes-i villájuk felé tartottak, egyszer meg az ünnepekkor, télen. Tariq egy kávézóban ült a csatorna másik partján, és forró, édes teát szűrőszőlgetett. Tudott egy-két dolgot Mor-genthau-ról, ami nem jelent meg a világ üzleti lapjainak közéleti oldalain. Tudta, hogy Morgenthau személyes jó-barátja az izraeli miniszterelnöknek, és hogy tett már Ari Shamronnak egyszer egy szívességet, amikor közvetítő szerepet vállalt az izraeli kormány és a PFSZ között. Ezen okok miatt Tariq kimondta fölötte a halálos ítéletet.

DaNIEL SILVA hidegvérrel

Leila részletes megfigyelési jelentést adott le, amíg Amsterdamban volt. Dávid és Cynthia Morgenthau minden reggel elhagyták a házat, és múzeumokat látogattak, vagy elmentek vidékre korcsolyázni. Napközben, mikor

142

Dániel Silva

távol voltak, egyetlen egy ember maradt a házban, egy holland szobalány.

Túl könnyű lesz.

Egy sofőrös Mercedes lefékezett és megállt a ház előtt. Tariq az órájára nézett: 4.00, pontosan időben. Egy magas, szürke hajú férfi szállt ki. Vastag szveter volt rajta, kordbársony nadrág, vállán egy pár korcsolya. Egy pillanattal később egy vonzó nő követte testre feszülő fekete nadrágban és pulóverben. Miközben bementek a házba, a Mercedes elment.

Tariq hagyott az asztalon néhány holland forintot, és kiment.

Hó kavargott a Herengracht, miközben lassan közeledett az Amstelen horgonyzó lakóhajóhoz. Biciklisták suhantak el mellette, fekete csikokat hagyva maguk után a friss fehér hóban. Az esti forgatag mindig elszomorította az idegen nagyvárosokban. Gyúltak a fények, zártak az irodák, a kocsmák és a kávéházak lassan felteltek. Látta az ablakokon keresztül a gyerekeikhez hazaérkező szülőket, a feleségükhöz hazaérkező férjeket, szeretőket, amint újra találkoznak, a meleg otthoni fényeket. Az életet. Mások életét, mások hazájában.

Arra gondolt, amit Kernel mondott neki a vonaton. Visszatért Tariq régi bosszúálló anygala, Gábiel Állon, hogy segítsen Shamronnak megtalálni őt. Nem nagyon kavarta fel a hír. Sőt, örömmel fogadta. Ez még édesebbé teszi az elkövetkező néhány hetet. Nem elég, hogy dugába dönti a békétárgyalásokat, de még Gábiellel is leszámol egy füst alatt...

Nem lesz könnyű megölni Allont, de ahogy lefele sétált a herengracht parton, tudta, hogy máris van egy nagy előnye ellenfelével szemben. Az, hogy tudott arról, hogy Állon keresi őt valahol, már előnyhöz juttatta Tariqot. A vadásznak kell odamenni a prédához, ha meg akarja ölni. Ha jól játsza ki a kártyáit, talán csapdába csalhatja Allont. Es akkor majd megölöm, mint ahogy ő is megölte Mahmoudot.

Hidegvérrel

143

A titkosszolgálatoknak alapvetően két módszerük van arra, hogy egy terroristát elfogjanak. Használhatják fejlett technikájukat, és így lehallgathatják a beszélgetéseiket vagy behatolhatnak a szervezetükbe. Ezt megtehetik egy ember beépítése révén vagy megtehetik egy már aktív tag meggyőzésével, hogy átálljon az ők oldalukra. Tariq és Kernel igen óvatosan tartották a kapcsolatot. Amikor lehetett, elkerülték a telefon és az internet használatát, helyette inkább közvetítőt használtak. Mint például azt az idiótát, akit Kernel odacsodított Samos-ra. Nem, úgy semmi esetre sem fogják elkapni, hogy elcsípi a kapcsolatait. Tehát megpróbálnak majd beépíteni valakit. Nem könnyű egy terrorszervezetbe beépülni, főleg nem Tariqéba. Az ő szervezete kicsi volt, szoros fonatú és igen mozgékony. Mindannyian felesküdték a harcra, jól képzettek és megbízhatóak voltak. Egyik ügynöke sem árulná őt el a zsidóknak soha.

Ebből Tariq előnyt tudott kovácsolni. Utasította Kernalt, hogy lépjen kapcsolatba minden ügynökkel, és adjon nekik egy egyszerű utasítást. Ha bármelyikük valami szokatlant észlel (mint például, hogy valaki figyelni őket, vagy egy idegen próbál közelebb kerülni hozzájuk) azonnal jelentsék. Ha Tariq rájön, hogy Izrael keze van a dologban, az üldözöttből pillanatok alatt üldöző lesz.

Egy hadművelet jutott eszébe, amit még a Jihaz el-Razd-nál, a PFSZ hírszerzésénél vezetett. Beazonosított egy ügynököt, aki a diplomácia leple alatt dolgozott a madridi izraeli nagykövetségen. Ennek az ügynöknek sikerült elhelyezni néhány kémeket a PFSZ-ben, és Tariq úgy döntött, hogy ideje megfizetni. Elküldött egy palesztint Madridba mint politikai menekültet. Ez az ember találkozott az izraeli ügynökkel, és megígérte neki, hogy kényes információkat ad át a PFSZ vezetőiről és azok személyes szokásairól. Az izraeli ellenezte a dolgot. Tariq számított erre, és ellátta az emberét néhány igaz, de aránylag irtai matlan információval, amit már amúgy is tudtak 'izraeliek. Az izraeli most már azt hitte, tényleg

144

Dániel Silva

tikai menekülttel van dolga, és egy hétre rá újabb találkozót kért a palesztintói egy madridi kávéházban. Ezennel azonban Tariq ment Madridba. Besétált a kávézóba a megbeszélt időpontban, kétszer arcon lőtte az ügynököt, és hidegvérrel kisétált.

Odaért a folyóhoz, még mennie kellett egy kicsit a parton, amíg a lány lakóhajójához ért.

Nyomasztó egy hely volt. Kosz meg narkó- és szexuális segédeszközök voltak mindenütt, elbűjni azonban tökéletes volt. Átment a fedélzeten, és belépett a kabinba. Az utcalámpákat belepte az új hó, a szalonban dermesztő hideg volt. Tariq felkapcsolt egy lámpát, aztán bekapcsolta a kis elektromos radiátort. Hallotta, hogy a lány a hálószobájában forgolódik a takarói alatt. Szánalmas roncs volt, nem olyan mint a lány, akivel Párizsban lakott. Ez nem fog hiányozni senkinek.

A lány a másik oldalára fordult, és összeragadt szőke haján keresztül ránézett.

— Hol voltál? Aggódtam érted.

— Csak sétáltam egyet. Imádok ebben a városban sétálni, főleg, mikor havazik.

— Mennyi az idő?

— Négy harminc. Nem kellene felkelned?

— Még van egy órám indulásig.

Tariq készített neki egy bögre Nescafé-t, és odavitte az ágyába. Áthengeredett és a vállára bújt. A pokróc lecsúszott róla, kivillantak a mellei. Tariq odaadta neki a kávé-t és másfelé nézett. A lány a kávé itta, szemei a bögre pereme fölött Tariqra néztek.

— Valami baj van? - kérdezte.

— Nem, nincs semmi.

— Miért fordítod rólam el a tekinteted?

Felült a lány, és kitakarta a testét. Tariq legszívesebben elzavarta volna, de félt, hogy egy francia, aki nem kap egy vonzó fiatal hölgy ajánlatán, gyanút keltene. Megállt hát az ágy előtt, és engedte, hogy a lány levetközzön. Néhány Hidegvérrel

145

pillanat múlva belelőve, de nem a lányra gondolt, hanem arra, ahogy Gábrriel Allont fogja megölni.

Egy darabig még az ágyban hevert, amíg a lány elment, és hallgatta a folyón közlekedő hajók zakatolását. A fejfájás egy órával azután jött. Mostanában egyre gyakrabban jött. Háromszor, akár négyszer is egy héten. Az orvosa figyelmeztette, hogy ez lesz. A fájdalom lassan erősödött, mígnem már majdnem megvakult a kintől. Hidegvizes törölközőt tett a fejére. Fájdalomcsillapítót nem használt. Eltompították az érzékeit, túl mélyen aludt tőlük, és ha bevette őket, az volt az érzése, hogy egy szakadékba zuhan háttal lefele. Inkább feküdt a holland lány ágyán, és úgy érezte magát, mint akinek forró ölmot öntenek a koponyájába a szemgödrein keresztül.

Tizenhatodik fejezet Valbonne, Provence

A reggel hideg volt és hűvös, a napfény lecsorgott a domboldalakon. Jaqueline hosszú lovaglónadrágot vett magára, finom gyapjúpulóvert, hosszú haját a sötétkék sapka alá gyűrte. Feltett egy körbeérő napszemüveget, és megvizsgálta magát a tükörben. Úgy nézett ki, mint egy nagyon jó kiállítású férfi. Ez is volt a célja. Lenyújtott egy kicsit a hálószobája padlóján, aztán lement a bejárait ajtóhoz, ahova Bianchi versenykerékpárját támasztotta. Kitolta a kerékpárt az ajtó elé, és átment a köves út másik oldalára. Egy pillanat múlva már ott cikázott keresztül a hideg árnyakon, lefele a faluba vezető hosszú domboldali lankán.

Átsuhan Valbonne-on, és tovább felfele a hosszú lejtőn Opio felé. A hideg levegő égette az arcát. Az első néhány kilométeren lassan, ritmusosan pedálozott, amíg izmai bemelegedtek. Aztán nagyobb sebességre váltott, és gyorsította pedál tempóját. Hamarosan szinte repült a szűk utcán, lábai pumpáltak, mint a motordugattyú. Levendula illata szállt a levegőben. Olajfa-lugas ömlött le a domboldalon. Az olajfák árnyékából kiérve meleg, napsütötte síkság következett. Néhány pillanat múlva már érezte az első verej-tékcsoportot pulóvere alatt.

Félúton a stopperére pillantott. Csak harminc másodperccel volt a személyes csúcsa mögött. Nem is rossz ahhoz képest, hogy hideg decemberi reggel van. Átment egy körforgalmon, váltott, és elindult felfele egy hosszú domboldali hágón. Néhány pillanat múlva légzése megérdesedett, lábai égni kezdtek. Túlsók istenverte cigi! De erőt vett magán, nem állt fel a nyeregből, ahogy felfele vánszorgott a hosszú domboldalon. Michel Duvalra gondolt. Disznói

148

Daniel Silva

Száz méterre a csúcstól felállt a nyeregben, dühösen taposva a lábtartót, hangosan bíztatva magát, hogy tovább, tovább, ne törődj a fájdalommal. Jutalma egy hosszú ereszkedő volt. Megfordulhatott volna, de inkább gyorsan ivott egy kicsit, aztán lesprintelt a domboldalon. Tizenöt másodperccel rávert saját csúcsára. Kösz szépen, Michel Duval. Leszállt a kerékpárról, és keresztültolta az ősrégi városkán. A központban odatámasztotta egy oszlophoz, újságot és meleg croissant-t vett, mellé nagy csésze café an lait-t. Mikor végzett, fogta a kerékpárt, és végigtolta egy árnyékos utcán. Az utca végén, a parkolóra néző üdülőkkel szemben egy irodaház volt. Egy címke lógott az ablakban: AZ EGÉSZ FÖLDSZINT ELADÓ. Hónapok óta üresen állt. Jaque-line szemellenzőt csinált a kezéből, és benézett a piszkos ablaküvegen: nagy, nyitott terem, fapadló, magas plafon. Tökéletesen megfelelne t  ncst  di  nak. Abbahagyn   a rao-dellked  st, és nyitna egy balettiskol  t Valbonne-ban. Az év nagy részében a helyi lányokat tanítaná, nyáron meg, amikor a helyet elárasztják a turisták, vend  gtan  tv  nyokat is fogadna. Minden nap oktatna néhány   r  t, aztán felpattanna a ker  kp  rj  ra, k  rbekarik  zn   a környező dombokat, kávét inna és újságot olvasna a téren.   regb  ten   hírnevét és a k  zvet  lem  nyben róla   l   képen is változtatna. Visszav  ltozna Sarah Halévy-v  , a marseille-i zsid  l  nny  . De ahhoz, hogy megnyissa ezt az iskolát, pénzre volt szüksége, és ahhoz, hogy pénzt keressen, modellkednie kellett m  g egy darabig. Vissza kellett mennie Párizsba, és el kellett szenvednie az olyan embereket, mint Michel Duval.

Felült a ker  kp  rj  ra, és lassan hazakarik  zott a házához. Egy nem túl nagy, homokkő színű villában lakott, aminek vörös cser  ptetej  t eltakarták a háza körül tornyosuló ciprusf  k. A nagy, teraszos kertben levendula és vad rozmaring nőtt az olajfák és a lehorgasztott sűrű borsf  k között. Kertje végében egy téglalap alakú   sz  medence k  klet. Jaqueline kinyitotta az ajtót, f  lnak támasztotta a kerékpárt az előszobában, és bement a konyhába.   zenet-

HIDEGVÉRREL

149

r  gz  t  j  n pislogott a jelzőlámpa. Benyomta a lej  ts  zgombot, és odatett egy kávét, amíg mentek az üzenetek. Yvonne Mont   Carl  ba hívta, egy milliomos spanyol teniszb  t  kos bulijára. Michel Duval telefonált, hogy elnézést kérjen előző

DaNIEL SILVA hidegvérrel

napi viselkedéséért. Szépen gyógyult a seb. Marcel szólt, hogy beszélt Robert-rel. A Mustique-i fotózás megint játszik. — Három hét múlva indulnod kell, angyalom, úgyhogy hagyj abba a sajt meg a tésztazabálást, és hozd formába azt a csinos kis segged.

A kerékpártúrájára gondolt, és mosolygott. Lehet, hogy az arca már mutatta a harminchármat, de a teste soha nem nézett ki jobban.

— Ja, és egy Jean Claude nevű egyén is keresett az irodában. Azt mondta, beszélni akar veled valami munkáról. Jaqueline letette a kávéskannát, és az üzenetrögzítőre meredt.

— Mondtam neki, lenn vagy délen. Azt mondta, éppen oda tart, és megkeres, amint megérkezik. Ne haragudj, angyalom. Rendes fickónak tűnt. Meg jóképű is. Eszméletlen féltékeny lettem. Puszi. Ciao!

Visszapörgette, és lejátszotta az üzenetet még egyszer. Jól hallotta.

— Ja, és egy Jean Claude nevű egyén is keresett az irodában. Azt mondta, beszélni akar veled valami munkáról. Reszkető kézzel lenyomta a törlőgombot, a szíve majd kiugrott a helyéből.

Jaqueline kinn üldögélt a napsütötte teraszon, és arra az éjszakára gondolt, amikor Shamron beszervezte őt.

Mo-dellgázsijából egy csomó pénzt elköltött volt éppen, hogy szüleinek megvegyen egy kis tengerparti lakást

Herzliya-ban, ajándék gyanánt. Mindig meglátogatta őket Izraelben, valahányszor el tudott szabadulni egy pár napra.

Teljesen beleszeretett az országba. Az egyetlen hely volt, ahol igazán szabadnak érezte magát, és ahol igazán úgy érezte: biztonságban van. Az meg mindennél jobban tetszett neki, hogy ott nem kellett takargatnia, hogy zsidó.

150

Dániel Silva

Egy este egy idősebb ember lépett hozzá egy Tel Aviv-i jazzbárban. Kopasz volt, elég csúf, acélkeretes szemüveget viselt, khakiszínű nadrágot és egy bőrből készült bom-berdzsekít, aminek jobb mellén egy szakadás éktelenkedett.

- Hello, Sarah, csatlakozhatok? Riadtan nézett fel.

- Honnan tudja, hogy Sarah-nak hívnak?

- Hát elég sokat tudok magáról. Nagy rajongója vagyok.

- Kicsoda maga?

- Nevem Ari. Egy szervezetnek dolgozom, ami a hadügyminisztériumhoz tartozik, de csak laza kötelékkel. A neve: Koordinációs Intézet. Mi csak úgy hívjuk, a Hivatal.

- Nos, igazán örülök, hogy ezt tisztáztuk. A férfi hátravetette a fejét és nevetett.

- Egy munkahelyről szeretnék beszélni önnel. Nem baj, ha Sarah-nak szólítom? Valahogy nem jön a Jaqueline a nyelvemre.

- Már csak a szüleim szólítanak Sarah-nak.

- Hát a régi jó barátok?

- Alig van néhány barátom — mondta. Hangjából kicsengett a szomorúság. - Ok legalábbis a barátaimnak nevezik magukat. Minden régi barátom, akit Marseilles-ből ismertem, elhidegült, miután modell lettem. Úgy gondolták, a munka nagyon megváltoztatott.

- De hát így is történt, nem igaz, Sarah?

- Hát, gondolom, igen. — Aztán meg azt gondolta: Ezt meg minek mondom el ennek a pacáknak, akivel csak most találkoztam? Vajon mindenkivel ilyen gyorsan bizalmas viszonyba kerül?

- És nem csupán egy munka ez, nincs igazam, Sarah? Ez egy életmód. Híres divattervezők és fényképészek között van állandóan. Fényes partikra és drága éttermekbe jár, rocksztárokkal, színészekkel meg milliomos szépfüűkkal. Olyanokra gondolok, mint például az az olasz gróf, akivel összejött Milánóban, az az újságtulajdonos. Hát persze, hogy más ez, mint amit a kis marseilles-i lánytól megszok-

HIDEGVÉRREL

151

tak. A kis zsidólánytól, akinek nagyszüleit megölték a nácik Sobibor-ban.

— Valóban tud rólam egy pár dolgot. - Óvatosan ránézett. Vonzó, finom emberek társaságához volt szokva, erre fel itt ül, ezzel az elég csúf, szakadt dzsekis, acélkeretes szemüvegű emberrel. Volt ebben a férfiban valami primitív, volt valami benne a bennszülött izraeliek nyerseségéből, amiről annyit hallott. Az a fajta férfi volt, aki nem tudott nyakkendőt kötni, de nem is akart. Igen sármosnak találta. De ami még ennél is fontosabb volt, hogy kíváncsivá tette.

— Mint marseilles-i zsidó, biztosan tudja, hogy népünknek sok az ellensége. Sokan szeretnének elpusztítani bennünket, földig rombolni mindent, ami sikerült itt felépítenünk. — Miközben beszélt, keze a levegőt véste. — Az évek során Izrael sok háborút vívott az ellenségeivel. Ebben a pillanatban nincsenek csaták, de Izrael most is háborúzik. Ez egy titkos háború. Ez egy véget nem érő háború. Igen sokat segíthetne nekünk útlevele miatt, és, minek is tagadnánk, a megjelenése sincs hátrányára.

— Azt akarja mondani, hogy csapjak fel kémnek? A férfi nevetett.

— Attól tartok, ennyire azért nem drámai a dolog.

— Mit akar, mit tegyek?

— Azt akarom, hogy bat leveyha legyen.

— Elnézést, de nem beszélek héberül.

DaNIEL SILVA hidegvérrel

— A bat leveyhának a női kisegítőinket nevezzük. Mint bat leveyhát, a Hivatal önt különböző feladatokkal bízhatja meg. Néha talán férfitisztjeink felesége vagy barátnőjeként kell fellépni. Néha olyan életbevágó információk megszerzésével is megbízhatják, amihez egy nőnek könny-nyebb hozzájutni, mint egy férfinak.

Egy pillanatra abbahagyta a beszédet, és lassan meggyújtott egy cigarettát. ~ Néha másféle feladatokkal is megbízhatják. Olyannal, aminek egy nő még a gondolatát is kellemetlennek találja.

— Mint például?

152

Dániel Silva

- Megbízhatjuk például azzal, hogy csábítson el egy férfit, egy ellenségünket, hogy kompromittáló helyzetbe hozhassuk.

- Elég szép nő van Izraelben. Mi a csudának lenne pont énám szükségük?

- Mert ön nem izraeli. Mert önnek törvényes francia útlevele van, törvényes munkahellyel.

- Az a törvényes munkahely, ahogy maga nevezi, egész jól fizet. Nem vagyok hajlandó eldobni az önök kedvéért.

- Ha úgy dönt, hogy dolgozik nekünk, gondoskodom róla, hogy megbízásai rövidek legyenek, és kárpótoljuk önt a kihagyott időért. — A férfi megnyerően mosolygott. — No persze, nem hinném, hogy megengedhetjük magunknak a szokásos háromezer dolláros óránkénti gázsiját.

- Ötezer — mondta mosolyogva.

- Gratulálok.

- Át kell gondolnom.

- Megértem. De miközben gondolkodik, egy dolgot ne felejtson el. Ha a második világháború előtt lett volna egy Izrael, Maurice és Rachel Halévy akár még ma is élhetne. Hivatásom, hogy életben tartsam az államot. Ha valami örült megint szappant akarna készíteni a népünkben, legyen hova menekülniük. Remélem, segít nekem ebben.

Odaadta neki a névjegykártyáját, és azt kérte, másnap délutánig közölje vele a döntést. Aztán kezét rázott vele, és elballagott. A legkeményebb kéz volt, amit valaha is érzett.

Jaqueline-nek, voltaképpen egy percig sem voltak kételyei válaszával kapcsolatban. Hétköznapi mércével nézve izgalmas és tündöklő életet élt, de mindez szürkének és jelentéktelennek tűnt ahhoz képest, amit Shamron ajánlott. Az unalmas fotózások, a taperoló ügynökök, a nyávigó fotósok egyszerre még mesterkéltébbnek és képmutatóbbnak tűntek. Visszatért Európába az őszi időnyre. Szerződéseit Párizsba, Milánóba és Rómába szőlítették, novemberben

Hidegvérrel

153

meg, amikor lecsendesedtek a dolgok, megmondta Marcel Lambert-nek, hogy kiégett, és pihenésre van szüksége.

Marcel leradírozta a naptárt, homlokán csókolta és azt javasolta, menjen olyan messze Párizstól, amilyen messze csak tud. Azon az éjszakán odament a Charles de Gaulle reptéren a jegyirodához, elkérte az első osztályú jegyet, amit Shamron otthagytott neki, és felszállt az első Tel Aviv-ba tartó El Al-járatra.

A férfi már várta, amikor megérkezett a Ben Gurion reptérre. Egy speciális raktárhelységbe kísérte. Minden úgy volt megtervezve, hogy észrevegye belőle: most már ő is az elithez tartozik. Észrevegye, hogy amint azon az ajtón átsétál, élete már sosem lesz olyan, mint azelőtt. A repülőtérrel átsuhantak Tel Aviv utcáin, és egy biztosított luxuslakásba mentek, az Operatoronyban. A lakás hatalmas terasza a sétányra és a Ge-Ula partra nézett. — Ez lesz az otthonod az elkövetkező néhány héten. Remélem, kedvedre való.

— Csodálatos.

- Ma pihensz. Holnaptól elkezdődik a munka. Másnap reggel elment az Akadémiára, ahol Jaqueline gyorsan megtanulta a Hivatal alapelveit és működési szabályzatát. Shamron előadást tartott neki a személytelen kommunikációról. Megtanította, hogyan bányon a Beret-tával, és hogy milyen stratégiai helyeken hasítsa fel a ruháját, ha azt akarja, hogy könnyebben hozzáférjen. Megtanította, hogyan kell egy zárat kinyitni, és hogyan kell egy kulcsról speciális eszközzel lenyomatot készíteni. Megtanította, hogyan vegye észre, ha követik, és hogyan rázza le a követőket. Egy Oded nevű ember, minden este két órán keresztül az arab nyelv alapjaira tanította.

Az idő nagy részében azonban a memóriát és a tudatosságot fejlesztették. Betette őt Shamron egy sötét szobába, és több tucat nevet vetített ki elé egy pillanatig, neki pedig meg kellett jegyezni, amennyit csak tudott. Bevitte egy kis lakásba, néhány másodpercig körülnézhetett, aztán kihúztá onnan, és részletesen le kellett írnia, amit bent

154

Dániel Silva

látott. Elvitte ebédelni a kázinba, és le kellett írnia azt a pincérlányt, aki néhány perccel azelőtt kiszolgálták őket. 1

Jaqueline bevallotta, hogy fogalma sincs, ki volt az. Mindig tudatában kell lenned annak, ami körülöttes történi, mondta neki Shamron. Úgy kell viselkedned, mintha a pincér potenciális ellenség lenne. Nézni, figyelni, megfigyelni és elemezni kell a környezetet állandóan. És mindeközben úgy kell, hogy kinézz, mint aki semmi ilyesmit nem csinál.

A kiképzés nem fejeződött be napnyugtával sem. Shamron minden este megjelent az Operaháznál, és kivitte Jaqueline-t Tel Aviv utcáira tanulni. Elvitte őt egy ügyvédi irodához, ahova neki be kellett törni, és el kellett lopni egy megadott iratsomót. Elvitte őt a divatos butikokba, neki meg el kellett valamit lopni.

- Viccelsz?!

- És mi van akkor, ha egy idegen országban menekülnöd kell? Mi van, ha semmi pénzed, és velünk sem tudod felvenni a

kapcsolatot? A rendőrség keres, és neked sürgősen szükségem van egy váltás új ruhára.

— Nem éppen nekem találták ki az üzleti lopást.

— Próbálj meg nem feltűnő lenni.

Bement egy butikba, és tíz percig próbálgatott egy ruhát. Amikor kijött, nem vásárolt semmit, de táskájában egy szexi kisestélyi lapult.

- Most pedig — mondta Shamron - találj egy helyet, ahol átöltözhetsz, és eltüntetheted a régi ruháidat. Találkozunk kinn a fagyialtosnál a sétányon.

Meleg novemberi este volt, sok ember sétált az utcán, szívtá a friss levegőt. Gazdag öreg üzletember és szeretője címen sétálgattak, kart karba öltve. Jaqueline egy tölcser fagyaltot nyaldosott játékosan.

— Három ember követ — mondta Shamron. — Találkozunk fél óra múlva annak az étteremnek a bárjában, és mondd el nekem, kik azok. Ne feledd, hogy egy kidon-t rájuk fogok küldeni, aki megöli őket. Ne kövess el hibát.

Jaqueline véghezvitt egy rutin követésellenőrző manő-

HIDEGVÉRREL _____155

vert, ahogy Shamron tanította. Aztán bement a bárba, és ott találta az öreget egy sarokasztalnál.

— Fekete bőrdzseki, kék farmer Yale feliratú pólóval, szőke lány, vállán tetovált rózsza.

— Rossz, rossz és rossz! Éppen most ítéltél halálra három ártatlan turistát. Próbáljuk meg még egyszer!

Beszálltak egy taxiba, és elmentek a Rothschild sugár-útig. Széles sétáló, fák, padok, kioszkok és divatos kávézók mindenütt.

— Három ember követ. Találkozunk a Tamar Café-ban harminc perc múlva.

— Az hol van?

De Shamron már megfordult, és beleolvadt a gyalogosok tömegébe. Fél óra múlva, amikor megtalálta a Tamar Café-t a Sheinkin utcán, újra csatlakozott hozzá.

— A lány a kutyával, a fejhallgatós fiú, akin Springsteen póló van és a kibucos gyerek, az Uzival.

— Nagyon jó — mosolygott Shamron. — Ma már csak egy próba van hátra. Látod azt az egyedül üldögélő férfit?

Jaqueline bólintott.

— Kezdeményezz vele társalgást, tudd meg róla, amit csak lehet, aztán csald el a lakásodra. Amikor az előcsarnokba értek, találj rá valami módot, hogy lerázd anélkül, hogy jelenetet rendeznél.

Shamron felkelt és elment. Jaqueline szemezni kezdett a férfival, aztán néhány perc múlva odaült hozzá. A férfi neve Mark volt, azt mondta, bostoni, és egy számítógépes cégnél dolgozik, amelyik Izraellel üzletel éppen. Beszélgettek egy óráig, aztán flörtölni kezdtek. Amikor azonban meginvitálta a lakására, a férfi bevallotta, hogy nős.

— Kár - mondta neki. - Igazán kirúghattunk volna egy kicsit a hámból.

A férfi gyorsan meggondolta magát. Jaqueline elnézést kért, és kiment a mellékhelyiségbe. Igazából nem oda ment, hanem egy nyilvános telefonhoz, ahonnan felhívta az Operaházat, és hagyott magának egy üzenetet. Utána visszament az asztalhoz.

156

Dániel Silva

— Mehetünk.

Elgyalogoltak a lakáshoz. Mielőtt felmentek volna, megkérdezte a recepción, van-e számára üzenet.

— A nővére kereste Herzliya-ból — mondta a recepciós. — Próbálta fenn a lakásán, de ön nem volt otthon, így hát itt hagyott önnek üzenetet.

— Mi az?

— Az édesapjának volt egy szívrohama.

— Te jó Isten!

— Már kórházban van. A nővére azt mondta, már túl van az életveszélyen, de azt szeretné, ha ön rögtön odamenne.

Jaqueline az amerikaihoz fordult.

— Ne haragudjon, de most el kell mennem.

Az amerikai arcon csókolta, és lógó orral távozott. Shamron, aki az egész színjátékot végignézte az előcsarnok másik oldaláról, úgy vigyorgott, mint egy kisiskolás.

— Művészi, volt Sarah Halévy. Született tehetség vagy.

Az első megbízása közben el sem kellett hagynia Párizst. A Hivatal be akart szervezni egy iraki atomfegyver-szakértőt, aki Párizsban élt, és Irak francia szállítóinál dolgozott. Shamron úgy döntött, felállít egy „mézes csapdát”, és megbízta Jaqueline-t. O találkozott az irakival egy bárban, elcsábította. Túl voltak pár együtt töltött éjszakán. A tudós fülig szerelmes lett bele. Jaqueline közölte vele, hogy ha vele akar maradni, akkor találkoznia kell egy barátjával, akinek van számára egy üzleti ajánlata. Úgy alakult, hogy ez a barát nem volt más, mint Ari Shamron, az ajánlat pedig igen egyszerűen hangzott: vagy nekünk dolgozol, vagy elmondjuk a feleségednek, meg Saddam biztonsági gorilláinak, hogy egy izraeli ügynököt kúrogatsz.

Ez volt Jaqueline az első ízelítője a hírszerző munkából. Szerepet játszott egy hadműveletben, ami csapást mért Irak atomfegyverkezésére. Segített megvédeni az izraeli államot

Hidegvérrel

157

DaNIEL SILVA hidegvérrel

egy ellenségtől, aki bármit megtenne elpusztításáért. A maga módján bosszút állt nagyszülei haláláért.

Egy évig kellett várnia a következő küldetésre, ami annyiból állt, hogy el kellett csábítania és meg kellett zsarolnia egy szíriai hírszerzőtisztest Londonban. Azzal is osztatlan sikert aratott. Kilenc hónappal később Ciprusra küldték, hogy elcsábítsa egy német kémiai cég igazgatóját, ami termékeit Líbiának árulta. Ezennel volt a a dologban egy kis csavar. Shamron azzal bízta meg, hogy kábítsa el a németet, és fényképezze le az aktatáskájában levő dokumentumokat, amíg nincs eszméleténél. Most is zökkenőmentesen végezte el a küldetését.

Az akció után Shamron Tel Avivba repült vele és kitüntette. Azt mondta neki, ennyi volt. Nem kell sok idő, amíg a hírek elterjedtek a titkosszolgálati berkekben. Következő célpontja gyanút foghat, hogy a csinos francia modell nem éppen az, aminek kiadja magát, és igen könnyen holtan végezheti.

Könyörgött neki, hogy csak még egy küldetést. Shamron nagy ímmel-ámmal beleegyezett.

Három hónap múlva elküldte Tuniszba.

Jaqueline furcsállotta, hogy Shamron arra utasítja, hogy Gábiel Allonnal pont egy templomban találkozzon Torinóban. Egy emelvényen találta Gábielt, amint épp egy mennybemenetelt ábrázoló freskót restaurált. Dolgozott már egy-két jó kiállítású férfival élete során, de Gábielben volt valami, amitől elállt a lélegzete. Az az intenzív összpontosítás a szemében. Jacqueline azt kívánta, bárcsak rá is úgy nézne, mint a freskóra. Eldöntötte, hogy még a hadművelet vége előtt szeretkezni fog ezzel a férfival.

Másnap reggel Tuniszba utaztak, és bejelentkeztek egy tengerparti szállodába. Az első néhány napon, amíg dolgoztak, semmi nem történt. Gábiel minden este visszajött a szállodába, megvacsoráztak, szerelmesek módjára sétáltak a parton vagy a butikok közt. Úgy beszéltek, mint a szerelmesek, ha véletlenül lehallgatná valaki a szobát. Gábiel

158 Dániel Silva

ruhástól aludt, kínosan ügyelt arra, hogy saját ágyfelén maradjon. Mintha csak golyóálló üveg lett volna köztük.

A negyedik napon Jacqueline-t is magával vitte. Megmutatta neki a partszakaszt, ahol az akciócsoport majd partra száll, és a célpont villáját. Jacqueline szenvedélye a férfi iránt nőttön nőtt. Ott volt egy ember, aki egész életét annak szentelte, hogy megvédje Izraelt az ellenségeitől. Magát, összehasonlítva vele, jelentéktelennek és üresnek érezte. Rájött, hogy le sem bírja venni róla a szemét. Bele akart túrni rövid kefehájába, végigsimogatni az arcát, a testét. Aznap este, amikor lefeküdtek, minden figyelmeztetés nélkül ráfordult az ágyon, és megcsókolta. De ő eltolta magától, és beduin ágyat vetett a földre.

Te jó ég, gondolta Jacqueline, teljesen hülyét csináltam magamból.

Öt perccel később a férfi visszajött, leült az ágy szélére, és a fülébe súgta:

- Én is szeretném, de nem lehet. Feleségem van.

- Nem érdekel.

-Amikor a hadműveletnek vége, úgysem találkozunk többé.

- Tudom.

Pont olyan volt, amilyennek elképzelte: ügyes, fortélyos, aprólékos és gyengéd. Ugy érezte magát a kezei között, mintha ő is egy festmény lenne. Úgy érezte, a férfi valósággal megérinti őt a tekintetével. Buta büszkeséget érzett, amiért sikerült lerombolnia benne önuralma bástyáját, és el tudta csábítani. Azt szerette volna, bárcsak örökké tartana a hadművelet. Természetesen ez nem így lett, és az éjszaka, amikor elhagyták Tuniszt, élete legszomorúbb éjszakája lett. Tunisz után belevetette magát a modellkedésbe. Azt mondta Marcelnek, minden ajánlatot fogadjon el. Megállás nélkül dolgozott hat hónapon keresztül, már szinte a végkimerülés határán volt. Még azt is megpróbálta, hogy más férfiakkal járjon. Nem használt semmi. Állandóan Gábiellel és Tuniszra gondolt. Eletében először érzett igazi

Hidegvérrel

159

szenvedélyt, és teljesen tehetetlen volt. Az örület határán elment Shamronhoz és megkérte, hadd lépjen kapcsolatba Gábiellel. Shamron nem tett eleget a kérésnek. Örült módon elkezdett Gábiel feleségének haláláról képzelődni.

Amikor meghallotta Samrontól, mi történt Bécsben, elviselhetetlen büntudat vett erőt rajta.

Azóta a tuniszi éjszaka óta nem látta Gábielt, nem is beszéltek. Nem tudta elképzelni, miért akar most találkozni vele.

De egy óra múlva, amint meglátta Gábiel kocsiját a felhajtón, arcán kivirágzott a mosoly. Hála Istennek, hogy itt vagy, Gábiel. Bizony rám is rám fér egy kis boldogság.

Tizenhetedik fejezet

Tel Aviv

A CIA vezérigazgatóját, Adrián Cartert, könnyű volt alábecsülni. Ezt a tulajdonságát igen jól ki is használta karrierje során. Maratoni futó lévén alacsony volt és vékony. Ritkás haja és keret nélküli szemüvege beteges ember benyomását keltették, nadrágja és zakója úgy nézett ki, mintha abban aludt volna. Idegenül nézett ki a Saul király sugáruiti tárgyalóteremben is, mintha véletlenül tévedt volna az épületbe. Ari Shamron azonban dolgozott Carterrel, amikor az a CIA antiterrorista részlegének volt az igazgatója. Tudta, hogy Carter harcedzett operatív, aki hat nyelvet beszél folyékonyan, és ugyanolyan könnyedén eltűnik Bejrútban, mint Varsóban. Azt is tudta, hogy terepnél jobban csak a bürokrácia útvesztőiben ismeri jobban ki magát. Igazi méltó ellenfél volt.

- Valami előrelépés a párizsi ügy kapcsán? - kérdezte Carter.

Shamron lassan megrázta a fejét. - Attól tartok, semmi.

DaNIEL SILVA hidegvérrel

- Semmi, Ari? Kicsit nehéz ezt elhinnem.

- Abban a pillanatban, hogy megtudunk valamit, te leszel az első, akinek elmondjuk. És te? Valami érdekes elfogott adás, amit meg szeretnél osztani velünk? Vagy valami, amit a baráti arab szervezetek nektek elmondanak, de nem szeretnék, ha a cionisták megtudnák?

Carter tudniillik épp most tért vissza egy kéthetes útról, amelynek során a Perzsa-öböl és az Észak-Afrika közti területek titkosszolgálatával tárgyalt. A Saul király sugárút volt az utolsó állomása.

- Semmi, attól tartok - mondta. - Viszont hallottunk bizonyos szóbeszédeteket egy másik forrásból.

162

Dániel Silva

Shamron felvonta a szemöldökét.

- Ó, valóban?

- Azt rebesgetik, Tariq volt a Párizsi támadás mögött. -Tariq egy ideje csendben van. Miért rukkolna elő pont most valami ilyesmivel, mint Párizs?

- Mert el van keseredve - mondta Carter. - Mert a két oldal egyre közelebb jut a megegyezéshez, és Tariq semmit nem szeretne jobban, mint szétugrasztani a feleket. Mert Tariq magát történelmi személyiségnek véli, és a történelem éppen elhúzni készül mellette.

- Érdekes feltevés, de semmi bizonyítékunk nincs, ami arra utalna, hogy tényleg Tariq volt a tettes.

- Persze megmondanátok, ha előkerülne valami bizonyíték, ugye?

- Hát persze.

- Nem kell emlékeztetsek, hogy egy amerikai állampolgárt is megölt Tariq a nagykövetségeken kívül. Az elnök megígérte az amerikai népnek, hogy a gyilkos bíróság előtt fog felelni tettéért. Segíteni akarok neki, hogy betarthassa ezt az ígéretét.

- Számíthatok a szervezetünk segítségére - mondta Shamron kegyesen.

- Ha valóban Tariq volt az, szeretnénk megtalálni őt, és bíróság elé állítani az Egyesült Államokban. Ezt azonban nem fogjuk tudni megtenni, ha holtan találunk rá valahol, huszonnégy kaliberes lyukakkal a bőrén.

- Adrián! Mit akarsz ezzel mondani?

- Azt akarom mondani, hogy a férfi a Pennsylvania Avenue-n civilizált módon akarja kezelni a helyzetet. Ha kiderül, hogy Tariq ölte meg Emily Parkért Párizsban, amerikai tárgyalást akar, amerikai bíróságon. Nem szemet szemért baromkodást, Ari, nem sikátori kivégzést.

- Kétségtelenül eltér a véleményünk bizonyos helyzetek kezelésével kapcsolatban.

- Az elnök továbbá hangot adott abbéli véleményének is, hogy egy megtorló gyilkosság nem feltétlenül szolgálná a közelgő béketárgyalások javát. Azt gondolja, hogy ha

Hidegvérrel 163

most gyilkossággal válaszoltok, azoknak játszottok a kezére, aki tönkre akarják tenni ezt a tárgyalást.

- És mit javasol a ti elnökök, mit kellene tennünk, amikor a terroristák hidegvérrel gyilkolásszák a diplomatáinkat?

- Azt, bassza meg, hogy próbáljátok meg egy kicsit visz-szafojni magatokat! Szerény véleményünk szerint bölcsebben tennétek, ha most néhány menetre a ringnek dőlnétek, és kibírnátok még azt a néhány ütést. Hogy egy kis teret engedjete a tárgyalóknak, ahol mozoghatnak! Ha a szélsőségesek azután is baszakodnak, hogy már megszületett a megállapodás, akkor kétségtelenül üssetek vissza. De ne súlyosbítsátok most bosszúkkal a helyzetet!

Shamron előrehajolt, és összetette a kezét.

- Biztosíthatlak, Adrián, hogy sem a Hivatal, sem más izraeli biztonsági szolgálati ág nem tervez semmi akciót egyetlen arab terroriszervezet ellen sem, beleértve Tariqot is.

- Nagyra becsülöm az óvatosságot és az elővigyázatosságot. Az elnök is nagyra fogja becsülni.

- Én pedig tisztellek az egyenes beszédéért.

- Hadd adjak egy baráti jótanácsot!

- Kérlek, tedd azt!

- Izrael úgy kezdett bele a tárgyalásokba, hogy megegyezett a nyugati hírszerző szervekkel, hogy nem kezdeményez a területeiken hadműveleteket anélkül, hogy ne értesítené előzőleg a helyi titkosszolgálati szerveket. Biztosíthatlak, hogy az Ügynökség és a barátai durván fognak reagálni, amennyiben ez a megegyezés felrúgásra kerül.

- Ez inkább fenyegetésnek hangzik, mint baráti jó-tanácsnak.

Carter mosolygott, és hörpintett a kávéjából egy kortyot.

A miniszterelnök egy halom papírral foglalatoskodott az asztalánál, amikor Shamron benyitott hozzá. Shamron leült, és gyorsan, tömören felvázolta az imént lefolyt tárgyalást a CIA emberével.

164

Dániel Silva

- Túl jól ismerem Adrián Cartert - mondta Shamron. - Igen jó pókerjátékos. Többet tud, mint amennyit mond. Azt akarja tudtomra adni, hogy lépjek vissza, mert ha nem, baj lesz.

-Vagy csak gyanít valamit, de ahhoz nem tud eleget, hogy előrukkoljon vele - mondta a miniszterelnök. -Neked kell

eldöntened, hogy melyik eset forog fenn.

- Csak azt akarom tudni, akard-e még ilyen helyzetben is, hogy végigvigyem a hadműveletet.

A miniszterelnök felnézett végre a papírai közül.

- Én meg azt szeretném tudni, hogy végig tudod-e vinni az akciót anélkül, hogy a CIA rájönne?

- Végig.

- Hát akkor csináld, és ne baszd el, ha lehet!

Tizennyolcadik fejezet Valbonne, Provence

Hűvösre fordult a délután. Jaqueline szendvicseket készített, Gábiel meg fát hasogatott, berakta a kandallóba, és begyújtott alá egy újságpapírral. Leült a sarkára, és nézte, amint a lángok körülnyaldossák a fát. Néha benyúlt a tűzbe, és apró kis igazításokat végzett rajta; a gyújtózt tolta egy kicsit közelebb vagy valamelyik nagyobb fadarabot tette más helyre. Úgy tetszett, minden gond nélkül kezében tudja tartani a parázsló fadarabokat hosszabb ideig is. Végül felállt, és összecsapkodta kezeit, hogy a ráragadt hamut és kormot leporolja. Micsoda könnyed mozgása van, gondolta Jaqueline, mint egy táncos úgy állt fel a mély guggolásból. Mintha fiatalodott volna azóta. Kevesebb rajta az ősz hajsza, a szeme pedig tisztább és csillogóbb.

Az ételt egy tálcára tette, és bevitte a nappaliba. Évek óta álmodozott egy ilyen jelenetről. Tulajdonképpen Gábielnek csinálta ezt a szobát, úgy rendezte be, ahogy elképzelése szerint tetszene neki: kőpadló, régi szőnyeg, kényelmes bútorok.

Letette az ételt a kávézóasztalra, és leült a heverőre. Gábiel odaült mellé, és cukrot kanalazott a kávéjába. Igen, ilyen lenne, ha együtt maradtunk volna. Egy egyszerű étkezés, egy kis kocsikázás a hegyekben, egy kis séta az ősi dombvárosban. Talán Cannes régi kikötőjében sétálgattak volna, vagy elmentek volna moziba. Aztán hazamentek volna, és szeretkeztek volna a kandalló előtt. Állítsd már le magad, Jaqueline.

- Újra a Hivatalnak dolgozom, és szükségem lenne a segítségedre - mondta Gábiel.

166

Daniel Silva

Szóval munkaügyben. Gábielt visszarántották és szüksége van rá a munkához. Biztos úgy tesz majd, mintha semmi sem történt volna közöttük. Talán így a legkönnyebb.

- Ari azt mondta, otthagytad a Hivatalt.

- Visszahívt. Egyetlen munkára. Tudod, milyen, ha akar valamit.

- Emlékszem - mondta Jaqueline. - Nézd, Gábiel, nem tudom, hogy hogyan mondjam ezt, úgyhogy egyszerűen kimondom. Sajnálom, ami Bécsben történt.

Elnézett, szemei hidegek voltak és kifejezéstelenek. Nem vitás, Leah nem beszédtéma. Jaqueline egyszer látott egy fényképet róla. Gábiel felesége pont úgy nézett ki, mint amilyennek elképzelte. Sötét hajú bennszülött, akiből csak úgy sugárzott az a tűz és az a magabiztosság, ami után Jaqueline oly nagyon vágyódott Franciaországban nevelkedő zsidó gyerekként. Attól, hogy Gábiel olyan nőt választott, mint Leah, csak még jobban beleszeretett.

Hirtelen témát váltott.

- Gondolom, hallottad, mi történt nagykövetségünkkel Párizsban.

- Persze, hogy hallottam. Szörnyű.

- Shamron meg van róla győződve, hogy Tariq tette.

- És azt akarja, hogy megtaláld? Gábiel bólintott.

- Miért éppen te, Gábiel? Jó ideje nem foglalkozol ilyesmivel. Miért nem az egyik új katsa-jít bízta meg?

- Ha nem vetted volna észre, az utóbbi időben több a baklövés a Hivatalban, mint a siker.

- Tariqnak sikerült a Hivatalt éveken keresztül az orránál fogva vezetni. Hogy gondoltad, hogy most hirtelen meg tudod őt találni?

- Shamron beazonosította az egyik ügynökét Londonban. Tettem egy poloskát a munkahelyi telefonjára, de kellene egy a szobájába is, hogy tudjam, kivel beszél és mit. Ha szerencsénk van, megtudhatjuk Tariq következő akciójának a helyszínét.

- Én mihez kellek?

Hidegvérrel

167

— Hogy bejussunk a lakásba.

— Minek kellek ehhez én? Te is ki tudsz nyitni egy zárat, és fel tudsz szerelni egy poloskát.

— Hát éppen ez az. Nem akarom kinyitni a zárját. A betörés kockázatos. Ha rájön, hogy valaki járt a lakásán, elveszítjük az előnyünket. Arra kellesz, hogy bejuss a lakásába, lenyomatot készíts a kulcsáról, és megnézd, milyen telefonja van, hogy megszerezhessem a pontos mását.

— És mégis, hogy jussak be a lakására?

Persze, hogy tudta a választ. Csak az ő szájából akarta hallani.

Gábiel felállt, és rakott még egy pár darab fát a tűzre.

— Yusef szereti a nőket. Szereti a londoni éjszakai életet. Azt akarom, hogy találkozz vele egy éjszakai klubban vagy

DaNIEL SILVA hidegvérrel

egy diszkóban, és barátkozz vele össze. Azt akarom, elérd, hogy felhívjon a lakására.

— Bocs, Gábiel, de nem megy. Mondd meg Arinak, hogy adja oda neked valamelyik új női ügynökét.

Gábiel megfordult, és ránézett.

Meglepte, hogy nemet mondtam neki, gondolta. Nem ehhez volt szokva.

— Esélyt adok neked, hogy segíts elkapni Tariq al-Hou-rani-t, mielőtt még további zsidókat ölne meg, és tovább rontaná a béketárgyalások esélyeit.

— Én meg azt mondom, már megtettem a magamét, hadd kapja meg az esélyt egy másik lány.

Megint leült.

— Azt értem, hogy Shamronnak miért pont rád van szüksége. Egyike vagy a legjobbaknak. De azt, hogy neked miért pont rám van szüksége, azt nem értem.

— Mert te is jó vagy — mondta Gábiel. Aztán hozzátette. - És mert megbízhatok benned.

Mit akarsz ezzel mondani, Gábiel Állon? - gondolta.

— Három hét múlva a Karib tengerparton fotózok - mondta.

— Csak egy pár napra van rád szükségem.

— Hát, nem ingyen fogom csinálni.

168

Dániel Silva

— Téged akarlak, és nem akarok senki mással tárgyalni —" mondta Gábiel. — Helyzetedből adódóan, te nevezted meg a díj összegét.

— Ötvenezer.

— Frank?

— Ne nevetess, Gábiel! Dollár.

A férfi összeráncolta a szemöldökét. Jaqueline harciasan összefonta a karját.

— Ötvenezer, vagy hívhatod Arit egy másik lányért.

— Ötvenezer - hagyta rá. Jaqueline mosolygott.

Jaqueline telefonált Marcel Lambert-nek, és megkérte, mondja le két hétig az összes fotózását.

— Jaqueline, elment az eszed? Ezt nem mondhatod komolyan! Egy nő a te helyzetemben nem súlyosbíthatja a dolgokat azzal, hogy lemondja a fotózásokat. A szakmában ezért feketelistára vehetnek.

— Marcel! Tizenhét éve vagyok a szakmában, és sosem mondtam le fotózásokat. Most valami közbejött, és el kell mennem egy pár napra.

— És én ezt mondom azoknak az embereknek, akik voltak olyan rendesek, és téged igényeltek? „Valami közbejött?”

Kedvesem, ennél valami jobbat találj ki!

— Mondd nekik, hogy beteg lettem!

— Éspedig?

— Mondjuk, lepra.

— Ja, remek! - Hirtelen komolyra váltott a hangja. — Jaqueline, mondd meg nekem őszintén! Ugye nem kerültél bajba? Tudod, hogy megbízhatok bennem. Én már az elején is melletted voltam, emlékszel. Minden titkodról tudok.

— Én is, Marcel Lamber, ezt ne feledd. Egyébként nem, nem kerültem semmiféle bajba. Csupán van egy halaszthatatlan elintéznivalóm. Ennyi.

— Ugye nem vagy beteg, Jaqueline?

— Teljesen jól vagyok.

Hidegvérrel

169

- Ugye nem a kokó az megint? — suttogta Marcel.

- Marcel!

- Műtét? Szemfelvarrás?

- Faszkalap!

- Férfi? Férfi van a dologban? Végre valaki beférközött abba vasabroncsos szívedbe?

- Marcel, most leteszem. Néhány nap múlva hívlak.

- Szóval igazam van. Férfi van a dologban.

- Te vagy nekem az egyetlen férfi, Marcel.

- Bárcsak úgy lenne.

- A tout a l'heure.

- Ciao.

Délután indultak el, észak fele tartottak a kanyargó hegyi úton. Szakadozó felhők csellengtek a szurdokok fölött. Ahogy egyre feljebb mentek a hegyekbe, Gábiel bérelt Peugeot-jának szélvédőjén kövér esőcseppek kezdtek kopogni.

Jaqueline hátrahajította az ülését, és nézte az eső-patakocskákat a tetőablak üvegén. Agya viszont már régen Londonra és célpontra összpontosított. Meggyújtott egy cigarettát.

- Beszélj nekem róla!

DaNIEL SILVA hidegvérrel

- Nem - mondta. Nem akarok semmi olyat ültetni a fejedbe, ami esetleg megzavarhatna munka közben.
- Azért kellek én, mert tudom, mit csinálok, Gábiel. Beszélj nekem róla!
- A neve Yusef. Bejrútban nőtt fel.
- Bejrútban hol?
- Shatila.
- Jézusom! — mondta, és lehuntya szemét.
- Szülei elmenekültek negyvennyolcban. Egy darabig egy arab faluban éltek, Lydda-ban, de a háború alatt átmenekültek Libanonba. Délen maradtak egy darabig, aztán átköltöztek Bejrútba, hogy munkát keressenek Shatila táborban telepedtek le.
- Hogy került Londonba?
- Egy nagybátyja Angliába hozta. Yusefi angolul él

170

Dániel Silva

franciául taníttatta. Politikai szélsőséges lett belőle. Úgy érezte, Arafát és a PFSZ feladták. Azokat a palesztin vezetőket támogatja, akik nem hagyják abba a harcot, amíg a zsidó államot le nem törlik a föld színéről. Tariq szervezete felfigyelt rá. Már jópár éve aktív tag.

— Megkapóan hangzik.

— Egész jóképű.

— Hobbik?

— Szereti a palesztin költészetet és az európai nőket. És segít Tariqnak izraelieket ölni.

Gábiel lefordult az autóútról, és egy keletnek tartó apró hegyi úton hajtott tovább. Áthajtottak az alvó falun, és ráfordultak egy sáros, esőtől csöpögő fákkal övezett hegyi útra. Ezen az úton mentek, amíg Gábiel meg nem látott egy törött fakaput, mögötte egy tisztással. Megállt, kiszállt a kocsiból, kinyitotta a kaput annyira, hogy a Peugeot beférjen, behajtott a tisztásra, elhallgattatta a motort, a lámpát viszont bekapcsolva hagyta. Benyúlt Jaqueline táskájába, és egy Berettát meg egy plusz tárat húzott elő. Aztán vette az egyik csillogó divatmagazint, és letépte róla a borítólapot elől is meg hátul is.

— Kiszállás!

— Esik.

— Kellemetlen.

Gábiel kiszállt, és odament egy néhány méterre levő fához, amin egy MAGÁNTÉRÜLET, IDEGENEKNEK BELEPNI TILOS tábla maradványa korhadozott egy rozsdás szögön. Felszúrta a magazinborítót a szögbe, aztán visszament a kocsijához. Jaqueline árnyékot vetett, ahogy hátulról megvilágította őt a kocsilámpa, csuklyáját fejére húzta az eső miatt, kezét karba tette. Leszámítva a Peugeot radiátorának kattogását és egy távoli kutya (ugatását, teljes csend volt. Gábiel kivette a Berettából a tarát, megbizonyosodott róla, hogy a csőben nincs golyó, és átnyújtotta a fegyvert és a töltényt Jaqueline-nak.

— Tudni akarom, hogy tudsz-e még bánni ezzel.

— De az a lány a barátnőm.

Hidegvérrel

171

— Lödd szét a fejét.

Jaqueline belökte a tarát a Beretta hátuljába, az agyat pedig a tenyere sarkához passzította, hogy stabilan álljon. Előrelépett, felemelte a pisztolyt, enyhén megrogyasztotta a térdét, testét egy pár fokkal elfordította, hogy kisebb célfelületet nyújtson a képzeletbeli ellenségnek. Tétovázás nélkül lőtt, ritmusosan, egyenletesen, amíg a tár ki nem ürült. Ahogy a kis kézfegyver töltényinek apró pukkaszásait hallgatta, Gábiel hirtelen Rómában érezte magát, abban a kis lakásban. Jaqueline leeresztette a Berettát, kivette az üres tarát, és megnézte, üres-e a cső. Odalökte a pisztolyt Gábielnek - „Na hadd lássuk, te mit tudsz!” Gábiel csak zsebre csúsztatta a Berettát, és odament a magazinához, hogy megnézzék az eredményt. Egyetlen lövés tévesztett irányt csupán, a többi mind a jobb felső fertályon találta el a lapot. Letépte, feltette a másik képet, és visszaadta a Berettát Jaqueline-nak.

— Csináld meg még egyszer, de ezúttal előrehaladás közben!

Jaqueline benyomta a másik tarát is a Berettába, és elindult a célpont felé, közben folyamatosan tüzelt. Az utolsó lövés már szinte centikről dördült el. Leszedte a céltáblát, megfordult és feltartotta, hogy a kocsilámpa átvilágítsa a golyók által ütött lyukon. Minden lövés talált. Visszament Gábiel-hez, és visszaadta neki a Berettát meg a magazin borítólapját.

— Szedd össze a töltényhüvelyeket — mondta a férfi. Miközben Jaqueline a töltényhüvelyeket szedte, Gábiel gyorsan szétszette a Berettát. Leszedte a borítóvasat, és teljesen szétszede a pisztolyt. Visszaültek a Peugeot-ba, és visszahajtottak, ahol jöttek. Ütközben a magazinborítót és a katrészeket kidobálták. Miután a falut elhagyták, újra le nyitotta az ablakot, és elszórta az elhasznált töltényhüvelyeket. Jaqueline meggyújtott még egy cigarettát

— Na, milyen voltam?

— Átmentél.

Tizenkilencedik fejezet Amsterdam

DaNIEL SILVA hidegvérrel

Tariq a délutánt küldetésével töltötte. Elsétált a lakóhajótól a Centraalstationra, ahol vett estére egy első osztályú jegyet Antwerpenig. A vonatállomásról a piroslámpás negyedbe vette az irányt, sétálgatott a szűk sikátorok labirintusában, szexboltok, bordélyok és gyanús bárók között kódorgott, mígnem egy díler félre nem vonta, és nem ajánlott neki heroint. Tariq alkudozott egy keveset, aztán három utazásra valót kért. Odaadta a pénzt, zsebre csúsztatta a kábítószer, és elsétált.

A Dam téren felugrott egy villamosra, és lement vele a város déli részére, a Bloenmarktra, a Singel-csatornán lebegő hatalmas virágpiacra. Odament a legnagyobb standhoz, és egy nagy csokor, hagyományos holland virágokból készült csokrot kért az árustól. Amikor az árus megkérdezte, mennyit szán rá, Tariq biztosította, hogy a pénz nem akadály. A virágárus mosolygott, és azt mondta, jöjjön vissza húsz perc múlva.

Tariq sétált egy kicsit a piacon, íriszek, liliumok, robbanó színű napraforgók között haladt el. Egy festőt pillantott meg. A kép, amit festett, a Bloenmarktot ábrázolta a csatornával meg a tornyos házakkal, amik körülvették. Olyan volt, mint egy álom, mint egy folyékony szín- és fénykitörés.

Tariq nézte egy darabig, amint a kép megszületik a festő ecsete alatt.

- Beszél franciául?

- Oni - mondta a festő, anélkül, hogy felpillantott volna.

- Nagy csodálójá vagyok annak, amit csinál.

174

Daniel Silva

- Én is annak, amit ön - mondta a festő, és mosolygott. Tariq bólintott és elment, miközben azon gondolkodott, vajon a festő mi a fenéről beszélt.

Felvette a virágcsokrot, és visszament a lakóhajóhoz. A lány aludt. Tariq letérdelt mellé, és gyengéden megrázta a vállát. A lány felébredt, és úgy nézett rá, mint aki hülyének nézi, amiért ilyen korán felkelti őt. Lehunyta a szemét.

- Mennyi az idő?

- Ideje indulni.

- Feküdj ide.

- Van valamim számodra, amitől talán még jobban fogod érezni magad.

A lány kinyitotta a szemét, és meglátta a virágokat. Mosolygott.

-Az enyém? Mit ünnepelünk?

- Csak meg szeretném köszönni, hogy ilyen szíves vendéglátóm voltál.

- Téged jobban szeretlek, mint a virágokat. Vetközz le, és bújj be mellém!

- Van valami más is.

Feltartotta a fehér porral teli zacskót.

Tariq kiment a konyhába. Inge gyorsan magára kapott valami ruhát. Tariq előásott a fiókból egy kanalat, és meggyújtott egy gyertyát. Felmelegítette az anyagot a lángnál, de nem egy zacskót oldott fel, hanem mind a hármat. Amikor végzett, felszívta a folyadékot egy fecskendőbe, és bevitte a hálófülkébe.

Inge az ágy szélén ült. Már meg is kötötte a gumit a könyöke fölé, és a sebhelyeket vizsgálta a karja belső oldalán egy használható vénát keresve.

- Az jónak néz ki - mondta Tariq, és átnyújtotta a fecskendőt. A lány rezzenéstelen kézzel tenyerébe fogta a fecskendőt és beszúrta a karjába. Tariq elnézett, amikor Inge kicsit visszaszívta a fecskendőt a hüvelykujja hegyével, és a folyékony heroin a fecskendőben összekeveredett a vérével.

Hidegvérrel

175

Aztán megnyomta a szívókát, eloldozta a karján a gumicsövet beeresztve a drogot a véráramba. Hirtelen tágra meredt szemekkel felnézett.

- Hé, Paul, ember, mi a fene folyik i...

Hátraesett az ágyra, teste görcsösen rángatózni kezdett, a tú ide-oda biccentett a vénájában. Tariq nyugodt léptekkel bement a konyhába, és készített egy kávét, amíg a lány kihaldokolja magát.

Öt perccel később, amint éppen a holmiját pakolta össze, a hajó megingott. Kővé dermedve felnézett. Valaki feljött a fedélzetre. Másodperceken belül kinyílt az ajtó, és egy nagy, kemény felépítésű férfi jelent meg az ajtóban. Szőke volt, mindkét füle kilyukasztva. Kicsit mintha hasonlított volna Ingére. Tariq ösztönösen a Makarovja után nyúlt, ami a nadrágjába volt tűzve a hátánál.

A férfi Tariqra nézett.

- Te ki vagy?

- Inge barátja vagyok. Itt laktam egy pár napig. Nyugodt hangszúllyal beszélt, megpróbálta összeszedni a gondolataik. A férfi hirtelen feltűnése teljesen váratlanul érte. Öt perccel ezelőtt még nyugodtan beadagolta a lányt. Most meg idejött valaki, aki mindent elronthat. Ha tényleg Inge barátja vagyok, akkor nincs mitől félnem. Mosolyt erőltetett az arcára, és kezét nyújtott.

- Paul vagyok.

A betolakodó nem fogott vele kezét.

DaNIEL SILVA hidegvérrel

- Marteen vagyok, Inge bátyja. Ő hol van? Tariq a hálóra mutatott.

- Még alszik. Észrevette, hogy nyitva hagyta az ajtót.

- Hadd csukjam be az ajtót, ne ébresszük fel. Épp most készítettem kávét, kérsz egy csészével?

De Marteen elment mellette, és bement Inge szobájába. A fenébe! Sokkolta, ahogy a dolgok hirtelen kezdtek kicsúszni a kezei közül. Még körülbelül öt másodperce volt eldönteni, hogy miként végez vele.

A legkönnyebb persze az, ha lelövi. De annak következményei lehetnek. Hollandiában szinte ismeretlen volt a

176

Daniel Silva

pisztollyal való gyilkosság. Egy halott lány, akinek a karjából kiáll a fecskendő, az egy dolog. De telenyomva kilenc miliméteres töltényekkel, az már teljesen más. Szigorú nyomozást fognak elrendelni. A rendőrség majd kikérdezi a szomszédos lakóhajók lakóit. Lehet, hogy valaki majd emlékezni fog az arcára. Ad egy leírást a rendőrségnek, a rendőrség továbbítja a személyleírást az Interpolnak, az Interpol elmondja a zsidóknak. Minden rendőr és biztonsági Nyugat-Európában öt fogja üldözni. Könnyebb lenne lelőni Marteen de hosszú távon rajtaveszthet. Válla felett benézett a konyhába. Emlékezett, hogy a gáztűzhely melletti fiókban van egy nagy kés. Ha késsel öli meg Inge bátyját, úgy nézhet ki a dolog, mint egy hirtelen felindulásból elkövetett gyilkosság vagy egy egyszerű utcai gyilkosság. De Tariq viszolygott a késsel való gyilkolástól. Aztán volt még egy probléma. Lehet, hogy nem sikerül egy szűrással leterítenie. Betegsége lassan már kezdett megmutatkozni. Erejét és állóképességét már kezdte elveszíteni. Csak az hiányzott volna, hogy kézitusába keveredjen egy nála sokkal nagyobb és erősebb férfival. Már látta lelki szemei előtt, amint dédelgetett álma, hogy tönkreteszi a békétárgyalásokat és leszámol Gábiel Allonnal, szertefos-zlanak. Csupán azért, mert Inge testes bátyja rossz pillanatban érkezett haza. Leila jobban is odafigyelhetett volna, kit választ.

Tariq hallotta, hogy Marteen felordít. Úgy döntött, lelövi.

Előhúzta a Makarovot a nadrágszíjából. Nem volt rajta a hangtompító sem. Hol van? A kabátja zsebében, a kabátja meg a széken a szalonban. A kurva életbe, hogy lehettem ennyire önt elit

Marteen kirohant az ajtón. Arca szürke volt.

- Meghalt.

- Mit mondasz? - kérdezte Tariq mindent megtéve, hogy húzza az időt.

- Meghalt! Túladagolta magát.

- Kábítószert?

Hidegvérrel

177

Tariq közelebb araszolt a dzsekijéhez. Ha elő tudná húzni a hangtompítót a zsebéből és felcsavarhatná a csőre, akkor legalább csendben végezhetne vele.

- Egy tű áll ki a karjából. A teste még meleg. Néhány perce lőhetett be magát. Te adtad neki a kibaszott drogot, ember?

- Én nem foglalkozom drogokkal.

Tariq rájött, hogy túl nyugodt a hangja a helyzethez képest. Megpróbált nem zavarba jönni a báty érkezésekor, és most túl közömbös lett a hűg halálhíre hallatán is. Egyértelmű volt, hogy Marteen nem hisz neki. Dühös ordítással rárontott keres^tülrohanva a szalonon, felemelt karral, ökölbe szorított kézzel. Tariq felhagyott azzal a szándékával, hogy előkerítse a hangtompítót. Megmarkolta a Makarovot, felhúzta, Marteen arcába irányította, és átlötte a szemét.

Tariq gyorsan dolgozott. Sikerült Marteen egyetlen lövéssel megölni, de feltételezhette, hogy valaki meghallotta a lövést. Már lehet, hogy úton is van a rendőrség. Visszacúsztatta a Makarovot a nadrágszíjába, felkapta a bőröndjét, a virágokat és az elhasznált töltényhüvelyt, és kilépett a fedélzetre. Már esteledett, hó kavargott az Ams-tel fölött. A sötétség majd segítségére lesz. Lenézett és észrevette, hogy ujjlenyomatokat hagyott a fedélzeten. Gyaloglás közben húzta a lábát, hogy ne látszódjon a cipője lenyomata. Felugrott a partra.

Gyorsan gyalogolt, de nyugodtan. Egy sötétebb helyen bedobta a bőröndöt a folyóba. A csobbanás szinte nem is hallatszott. Még ha meg is találja a rendőrség a bőröndöt, semmi nincs benne, ami elvezethetné őket hozzá. Majd új ruhát és új táskát vesz, ha Antwerpenbe ér. Ha egyá/ia/iín elérek Antwerpenbe, futott át az agyán.

Végigment a Herengracht a város nyugati Egy pillanatig arra gondolt, lefújja a támadási Centraalstationra megy, és elhagyja az 01 genthaus házaspár nem volt fontos célponi, po

178

Daniel Silva

tőségük alig volt. Kernel azért választotta ki őket, mert megölésükkel Tariq tovább fokozhatta volna a nyomást a békétárgyalásokon. De most, a lakóhajón történt közjáték miatt nagyon megnőtt a kockázat. Lehet, hogy legjobb lesz elfelejteni az egész ügyet.

Két sirály röppent fel előtte a csatornáról, és sűrű szárnycsapásokkal szembeszegültek a széllal. Ahogy vijjo-gásuk visszaverődött a házak oromzatáról, Tariq egy pillanatra újra nyolcéves kisfiú volt, aki mezítláb szaladgál Sidon táborában.

Késő délután érkezett a levél. Tariq apjának és anyjának volt címezve. Azt írta, Mahmoud al-Houranit megölték Kölnben, mert terrorista volt. Azt is írta, hogy ha Tariq, a Hourani család legifjabb tagja szintén terrorista lesz, őt is meg fogják ölni. Tariqot apja elszalasztottá a PFSZ-hez, hogy megkérdezze, igaz-e a hír. Tariq megmutatta a levelet egy PFSZ-tisztnek. A tiszt elolvasta, visszaadta Tariqnak, és azt mondta, mondja meg az apjának, hogy igaz. Tariq szemét

elhomályosították a könnyek, amint kezében a levéllel átrohant a nyomorúságos kis táboron. Istenítette Mahmoudot. Nem tudta elképzelni, hogyan lehet nélküle tovább élni.

Mire hazaért, a levél híre már elterjedt a táborban. Már más családok is kaptak hasonló levelet az évek során. Nők gyűltek Tariq otthona köré. Siránkozásuk és jajveszékülésük a vacsoratűzek füstjével együtt szállt az ég felé. Tariq azt gondolta, olyan a zaj, mint a mocsári madarak esti ri-koltozása. Megkereste az apját, és elmondta neki: a levélj igaz. Mahmoud halott. Az apja tűzbe dobta a levelet. Tariq még ma is maga előtt látta azt a fájdalmat az apja arcán: a szégyent, hogy pont azoktól értesült legidősebb fia haláláról, akik megölték őt.

Nem, gondolta Tariq, ahogy végigment a Heren-grachton. Azért, mert fél a letartóztatástól, nem fogja lefűjni a támadást. Túl sokat dolgozott már ahhoz az ügyön. Túl kevés ideje volt már hátra.

Tariq odaért a házhoz. Felment a lépcsőn, és becsen-

HIDEGVÉRREL

179

getett. Egy pillanattal később egy egyenruhás szobalány nyitott neki ajtót. Kinyújtotta a virágcsokrot, és hollandul megszólalt:

— Ajándék a Morgenthau házaspár részére.

— O, de gyönyörű!

— Elég súlyos. Bevigyem önnek?

— Dank u.

A lány félrelépett, hogy Tariq elférjen mellette. Becsukta az ajtót, hogy ne engedje be a hideget. Kezét a záron tartva várta, hogy Tariq letegye a virágot az előszobai asztalra, és elmenjen. Tariq letette a csomagot, és ahogy megfordult, előhúzta a Makarovot. Ezúttal helyén volt a hangtompító.

A lány sikolyra nyitotta száját. Tariq kétszer torkon lőtte. Bevonszolta a holttestet az előszobából, és egy törülközővel feltörölte a véryomott. Aztán leült a sötét ebédlőben, és várta, hogy Dávid és Cynthia Morgenthau hazatérjen.

Huszadik fejezet

Párizs

Shamron Gabrielt a Tuillerie kertbe rendelte másnap reggelre, egy villámtalálkozásra. Gábiel Shamront egy padon ülve találta a macskaköves út mellett egy csapat galambbal maga körül. Palaszürke selyemsálát viselt a nyakán, aminek szélei gondosan be voltak lapogatva fekete kabátjának hajtókája alá - olyanná téve fejének látványát, mintha valami piederstálon állna. Felállt, levette a jobb kezéről a fekete bőrkesztyűt, és kezét szuronyszerűen előretolva kézfogásra nyújtotta. Gábiel szokatlanul melegnek és nyirkosnak érezte az öreg tenyerét. Shamron belefűjt a kesztyű torkába, és gyorsan visszahúzta. Nem volt szokva a hideg időjáráshoz, a párizsi tél nyomasztotta.

Gyors léptekkel haladtak, nem úgy, mint aki sétál, hanem mint aki siet valahova. Végigmentek egy keskeny sétányon, át a szélfúttá place de la Concorde-hoz. Talpaik alatt zörögtek a levelek, ahogy végigmentek a fákkal övezett járdán a Champs-Élysée mellett.

-Jelentés érkezett egy sayan-tó\ a hollandiai támaszpontról - mondta Shamron. -Tariq ölte meg Dávid Mor-genthau-t és feleségét Amsterdamban.

- Mitől olyan biztosak ebben?

-Ok nem azok, de én igen. Az amsterdami rendőrsi egy halott lányt talált egy lakóhajón az Amstel folyón H< roin-túlادagolásban halt meg. A bátyját is holtan találtál

- Heroin?

- Egyetlen lövés a szemében.

- Mi történt?

182

Dániel Silva

-A lány szomszédai azt mondták, egy arab lány költözött oda egy héttel ezelőtt. Néhány napja ő elment, és egy férfi jött a helyébe. Egy francia, aki Paulnak nevezte magát.

— Szóval Tariq jó időben előre küldött egy ügynököt Amsterdamba, hogy szerezzen neki szállást és egy lányt, aki fedezi.

— És amikor már nem volt rá többé szüksége, belenyomott egy akkora adag heroint, ami egy tevével is elbánt volna. A rendőrség szerint volt már a lánynak kábítószeres és prostitúciós priusza. Egyértelmű, hogy Tariq azt hitte, véletlen túlادagolásnak látszik majd az egész.

— A bátyja hogyan halt meg?

— A lakóhajó az ő nevére van bejegyezve. A rendőrség szerint Rotterdamban dolgozott valami építkezésnél. Lehet, hogy váratlanul felbukkant a helyszínen, éppen amikor Tariq a húga megölésén munkálkodott.

— Hihetően hangzik.

- Voltaképpen nincs bizonyíték. Néhány szomszéd hallotta a lövést. Ha Tariq tervezte volna a báty halálát, valami csendesebb módot választ. Lehet, hogy meglepték.

- Összehasonlították már a bátyban talált lövedéket a Morgenthau-ékban találtakkal?

— Tökéletesen megegyeznek. Mind a négy embert ugyanazzal a pisztollyal intézték el.

Egy fiatal svéd pár fényképezkedni kezdett. Mindketten azonnal sarkon fordultak, és elindultak egy más irányba.

DaNIEL SILVA hidegvérrel

- Valami egyéb hír? - kérdezte Gábiel.
- Vigyázz, mit csinálsz Londonban! Egy ember a Lang-ley-ről tett nálam egy udvariassági látogatást. Az amerikaiaknak elmondta a forrásuk, hogy Tariq volt a párizsi események mögött. Le akarják tartóztatni, és bíróság elé akarják állítani az Egyesült Államokban.
- Még csak az hiányzik, hogy belebotoljunk a CIA-be.
- Attól tartok, van még ennél rosszabb hírem is. Az ember a Langley-ről elejtett még egy nem túlságosan bur-

H IDEGVÉRREL

183

költ figyelmeztetést annak következményeiről, ha engedély nélkül tevékenykedünk idegen országokban.

- Tudnak valamit?
- Kétlem, de nem zárnám ki teljességgel.
- Nem reméltem, hogy visszatérésem a Hivatal szolgálatába a brit börtönökben végződik.
- Nem fog, ha elég fegyelmezett vagy.
- Köszönöm a bizalmat.
- Megtaláltad a lányt? - kérdezte Shamron témát váltva. Gábiel bólintott.
- És hajlandó közreműködni?
- Beletelt egy kis időbe, amíg meggyőztem, de aztán belement.
- Miért van az, hogy ennyire nem akarnak hazajönni hozzám az én drága gyerekeim? Ennyire rossz apa lettem volna?
- Csak túlságosan sokat követelő.

Gábiel megállt egy kávéház előtt a Champs-Élysée-n. Jaqueline ott ült az ablak mellett széles napszemüvegben, éppen újságot olvasott. Felpillantott, amint közeledtek, aztán visszafordult a magazinja felé.

-Jó dolog titeket így együtt látni újra. Csak össze ne törd a szívet megint. Jó lány.

- Tudom.

- Szükséged lesz számára egy álmunkahelyre. Ismerek egy embert, aki éppen titkárnót keres.

- Egy lépéssel előttem vagyok már.

Shamron mosolygott és elment. Beleolvadt a Champs-Élysée-i tömegbe, egy pillanat múlva nyoma veszett.

Julián Isherwood átlépdelt a Mason's Yard nedves macskakövein. Fél négy volt, és éppen ebédre tartott visszafele. Be volt rúgva. Nem vette észre, hogy be van rúgva, csak amikor kilépett a Green'sből, és szippantott néhányat a fagyos, nyirkos levegőből. Az oxigén újraélesztette az agyát, az meg riasztotta testét, hogy már megint túl sok bort öntöttek bele. Most is Olivér Dimbley-vel ebédelt, és

184

Dániel Silva

most is az volt a fő téma, hogy Olivér fel akarja vásárolni az Isherwood Fine Artsot. Ezútal Isherwoodnak sikerült moderálni magát, és valamilyen szinten józanul tárgyalni a dologról, leszámítva azt a két palack kiváló Sancerre-t. Ha az ember az üzletének a feldarabolásáról tárgyal, vagyis a lelkéről, megengedheti magának, hogy egy kis jó francia borral tompítsa a fájdalmait.

Felhúzta a kabátját a fülére. Nedves szél érkezett a Duke Street felől. Isherwood egy lehullott levelekből és nedves szeméből álló örvénynek a kellős közepén találta magát. Előreboladozott néhány lépést kezét az arca elé tartva, amíg a forgószél ki nem tombolta magát. Az Isten verje meg! Micsoda idő! Tiszta Szibéria! Gondolta, befordul egy kocsmába, hogy felmelegítse valamivel a csontozatát, de aztán jobbat gondolt. Elég volt a rombolásból ma délutánra.

Kulcsával kinyitotta az ajtót, lassan felment a lépcsőn arra gondolva, hogy tényleg tenni kellene valamit azzal a szőnyeggel. A földszintet egy kisebb utazási iroda bérelte. A falakon kegyetlenül lebarant amazonok hunyorogtak félpucéron a napon. Talán nekem is ezt kellene tennem, gondolta, miközben a melltartó nélküli nőt nézte, aki a fehér homokban feküdt. Talán most kellene kiszállnom, amíg még hátravan néhány kellemes év az életemből. Elmenekülni Londonból, nyalogatni a sebeimet.

Benyomta a kulcsot a zárba, belökte az ajtót, levetette a kabátját, felakasztotta az előszobai fogasra, aztán belépett az irodájába, és felkattintotta a lámpát.

- Hello, Julián.

Isherwood megpördült, és szemtől szembe találta magát Gábiel Allonnal.

- Te! Hogy a bűdös francba jöttél be?

- Tényleg akarsz tudni?

- Hát inkább nem - mondta Isherwood. - Mi a jóistent csinálsz itt? És hol a fenében voltál?

- Szeretnék egy szívességet kérni tőled.

- Te szeretnél szívességet kérni? Te? Tőlem? Szívességet?

Hidegvérrel

185

Cserben hagyta egy munka kellős közepén! Otthagytad a Vecelliót egy hétvégi házban őrizet nélkül!

- Néha az a legjobb, ha olyan helyre teszi az ember a felbecsülhetetlen Vecelliókat, ahol senkinek nem jut eszébe keresni őket. Ha hozzá szerettem volna férni az alagsori képeidhez, nem lett volna nehéz dolgom.

- Mert te egy istenverte csodabogár vagy!
- Na, nem muszáj személyeskedni, Julián!
- Szóval nem muszáj? Tényleg? És ehhez mit szólsz? Ez vajon személyeskedés? - felkapott egy kávésbögrét, és Gábiel feje felé hajította.
- Gábiel látta, hogy Isherwood ivott, ezért kivitte sétálni, hogy kijózanodjon. A Green Parkban körözgettek, amíg Isherwood elfáradt és leült egy padra. Gábiel leült mellé, és megvárta, amíg egy párocska elhalad mellettük, mielőtt újra beszélni kezdett.
- Gépelni tud? — kérdezte Isherwood. - Tudja, hogy kell felvenni a telefont? Tudja, hogy kell kezelni az üzenetrögzítőt?
- Nem hiszem, hogy egyszer is ledolgozott volna egy rendes munkanapot élete során.
- O, remek. Abszolúte megfelelő.
- Okos lány. Biztos vagyok benne, hogy egy csomó hasznát vennéd az irodád körül.
- Ez megnyugtat. És meg szabad kérdezni, miért kellene nekem ezt a lányt alkalmazni?
- Julián! Kérlek!
- Julián, kérlek, Julián törődj a magad dolgával, Julián fogd be a szád, és tedd, amit mondunk neked! Mindig ugyanaz a mese veletek. Mindeközben az üzletem zuhanórepüléssel tart a tönk felé. Olivér tett egy ajánlatot. El fogom fogadni.
- Olivér nem látszik magadfajtnak.
- A koldusok nem válogathatnak. Nem lennék ilyen helyzetben, ha nem hagysz cserben.
- Nem hagytalak cserben.

186

Dániel Silva

- Minek nevezed akkor ezt, Gábiel?
- Csak meg kell tennem valamit. Mint ahogy régen is volt ilyen.
- Régen ez része volt a megegyezésnek. De ma nem régen van. Ez üzlet. Tiszta, kibaszott üzlet, Gábiel, és te leléptél. Mi a fenét kezdjek én a Vecellióval, amíg te Arival kisdéd játékeitokat játszátok?
- Várj meg — mondta Gábiel. - Hamarosan vége lesz ennek, és akkor éjt nappallá téve fogok dolgozni, amíg befejezem.
- Nem akarok összecsapott munkát. Azért adtam neked, mert tudtam, hogy te nem sieted el, és jó munkát végzel. Ha azt akartam volna, hogy valaki elfuserálja a munkát, akkor odaadtam volna egy napszámosnak, aki harmadannyiért is elfuserálta volna, mint amennyit neked fizetek.
- Adj még egy kis időt! Tartsd a vevőt a kikötőbe, és semmiféle képpen ne árusítsd ki magad Olivér Dimbley-nek! Sosem bocsátanál meg magadnak.
- Isherwood az órájára nézett.
- Találkoznom kell valakivel. O talán tényleg akar képet venni.
- Megfordult és elindult. Aztán megállt és visszaszólt.
- Tudod hogy egy összetört szívű kisleányt hagytál Corn-wallban?
- Peel — mondta Gábiel elgondolkodva.
- Érdekes, Gábiel, de sosem gondoltam volna, hogy bántani tudnál egy gyereket. Mondd meg a nőnek, hogy holnap reggel kilenckor legyen a galériánál! És mondd meg neki, ne késsen!
- Ott lesz.
- És hogyan szólíthatom ezt a titkárnőt, akit küldesz nekem?
- Szólíthatod Dominique-nak.
- Jól néz ki? — kérdezte Isherwood visszanyerve egy keveset régi humorából.
- Nem rossz.

Huszonegyedik fejezet

Maida Vale, London

- Gábiel bevitte a bördöt, miközben Jaqueline körülnézett új otthonában, ebben a kényelmetlen ágyas lakásban, amelynek egyetlen ablaka a belső udvarra nézett. Kihajtható kanapé, repedezett bőrű karosszék, egy apró kis íróasztal. Az ablak alatt hideg radiátor, a radiátor mellett meg egy ajtó vezetett a konyhába, ami alig volt nagyobb, mint a konyhafülke Gábiel vitorlásán. Jaqueline bement a konyhába és nyitogatni kezdte a konyhaszekrényeket, minden nyitáskor egyre kevésbé tetszett neki, amit látott.
- Vásároltattam egyik bode\-\A néhány dolgot neked.
 - Nem tudtál volna valami jobb helyet keresni?
 - Dominique Bonard egy párizsi lány, aki Londonba jött munkát keresni. Úgy gondoltam egy három hálószobás kislakás Mayfairen egy kicsit sem illik hozzá.
 - Ott laksz te?
 - Nem éppen.
 - Maradj még néhány percig. Nyomaszt a gondolat, hogy egyedül kell itt lennem.
 - De csak néhány percig.

Vizet töltött a teáskannába, feltette a tűzhelyre, és meggyújtotta a lángot. Gábiel talált teafiltereket, és tartós tejet.

DaNIEL SILVA hidegvérrel

Jaqueline készített két bögre teát és bevitte a nappaliba. Gábiel a kanapén ült. Jaqueline levette a cipőjét, és odakuporodott vele szembe térdeit az álla alá húzva.

— Mikor kezdünk?

— Holnap éjszaka. Ha nem megy, akkor megpróbáljuk a következő éjszakán.

Jaqueline meggyújtott egy cigarettát, és a füstöt a plafonra fújta. Aztán Gábielre nézett, és összeszukította a szemét.

188

Dániel Silva

- Emlékszel arra az éjszakára Tuniszban?

- Melyikre?

- A hadművelet éjszakájára.

- Persze, hogy emlékszem.

- Olyan, mintha csak tegnap lett volna. - Lehunyta a szemét. —A visszaútra a hajóhoz. Arra emlékszem a legjobban.

Annyira izgatott voltam, nem éreztem a testem. Mintha repültem volna. Éreztem, hogy megcsináltuk. Besétáltunk annak a ganénak a házába a PFSZ-tömörület kellős közepén, és kirángattuk onnan. Sikítani akartam az örömtől. De a te arcodat soha nem felejttem el. Kísértetek tomboltak benned. Olyan voltál, mintha a halottak ott ülnének a csónakban melletted.

- Nagyon kevesen értik meg, hogy milyen valakit közelről lelőni. Azt még kevesebben tudják, hogy milyen az, amikor odaszorítod a csövet a halántékához, és meghúzod a ravaszt. Más dolog megölni valakit a Golan-fennsíkon, és más a titkosszolgálati harctéren, még ha egy olyan gyilkos gazember is az, mint Abu Jihad.

- Most már tudom. Annyira hülyének éreztem magam, amikor visszaértünk Tel Avivba. Úgy viselkedtem, mintha éppen akkor rúgtad volna be a győztes gólt, te meg közben haldokoltál valahol legbelül. Remélem, meg tudsz nekem bocsátani.

- Nem kell bocsánatot kérned.

- Azt azért nem értem, hogy Shamronnak hogy sikerült ennyi év után megint visszahívni téged.

- A dolognak semmi köze Shamronhoz, Tariqhoz annál inkább.

- Mi van Tariq-kal?

Gábiel szó nélkül ült néhány másodpercig, aztán felállt, és odament az ablakhoz. Az udvaron gyerekek rúgták a focilabdát a lámpa borostyánfényénél. Régi újság lebegett a fejük fölött a szélben, mint a pernye.

-Tariq idősebb fivére, Mahmoud, tagja volt a Fekete Szeptember csoportnak. Ari Shamron megtalálta őt Köln-

H IDEGVÉRREL

189

ben, és elküldött engem, hogy kivégezzem. Akkor surrantam be a lakására, amikor aludt. Fejének szegeztem a pisztolyt. Aztán felébresztettem, hogy halála ne legyen békés. Belelöttem két golyót a két szemébe. Tizenhét évvel később Tariq bosszút állt. Szemem láttára robbantotta fel a feleségemet és a gyerekeket.

Jaqueline szájához kapta a kezét. Gábiel még mindig ott állt az ablaknál, de látszott rajta, hogy Bécset látja a szemei előtt, nem az udvaron játszadozó gyerekeket.

— Sokáig azt hittem, Tariq elvétette a célt - mondta Gábiel. — De ő sosem követne el ilyen hibát. Óvatos és céltudatos. Tökéletes ragadozó. A családomat vette célba. Mégpedig azért, hogy megbüntessen a bátyja haláláért. Tudta, hogy ez rosszabb lesz, mint a halál. - Szembefordult Jaqueline-nal. — Profik közt szólva, kivételesen szép munka volt.

— És te cserébe meg akarod ölni? Elnézett és nem mondott semmit.

— Mindig magamat hibáztattam azért, ami Bécsben történt — mondta Jaqueline. — Ha mi ketten nem...

— Nem a te hibád volt - vágott közbe Gábiel. — Az az én hibám volt, nem a tied. Tudhattam volna. Esztelenül viselkedtem. De most már vége.

Hangja hidegsége késként hatolt Jaqueline mellkasába. Hosszasan, ügyetlenül eloltotta a cigarettáját, aztán Gábielre nézett.

— Mit mondtál el kettőnkéről Leah-nak?

Egy pillanatig szó nélkül állt az ablakban, Jaqueline attól félt, túl messzire vitte a dolgokat. Próbált kitalálni valamit, hogy oldja a helyzetet, és témát váltson, de ahhoz túlságosan akarta tudni a választ. Ha Gábiel nem vallja be, Leah és Dani nem lettek volna vele Bécsben a megbízatáson.

— Elmondtam neki, mert nem akartam neki hazudni. Az egész életem hazugság volt. Shamron elhitette velem, hogy tökéletes vagyok, pedig nem vagyok tökéletes. Elő-

190

Dániel Silva

szőr életemben úgy viselkedtem, mint egy ember. Esendőn és gyengén. Meg kellett osztanom vele. Kellett valaki, aki megbocsát.

Felvette a kabátját. Arca nyüzött volt. Dühös volt. Nem Jaqueline-re, magára.

— Hosszú napod lesz holnap. - Hangja megint hideg és üzleties lett. - Rendezkedj be, és próbálj egy kicsit pihenni.

Julián reggel kilencre vár.

Azzal kilépett az ajtón.

Néhány percig lefoglalta a rituális kipakolás. Aztán a fájdalom elkezdett felkúszni a torkán, mint a pofon, ami jóval csattanás után kezd el igazán sajogni. A díványra vetette magát, és zokogni kezdett Meggyújtott egy újabb cigarettát,

DaNIEL SILVA hidegvérrel

körül nézett a borzalmas lakásban. Mi a fenét keresek én itt". Egyetlen egy dologért vállalta a dolgot. Reménykedett benne, hogy elérheti majd, hogy Gábiel szeresse. De a tuniszi dolgot ő egy pillanatnyi gyengeségnek fogta fel. És mégis, miért jött vissza ennyi év után, hogy megölje Ta-riqot? Bosszú lett volna csupán? Szemet szemért? Nem, gondolta. Gábiel motivációja sokkal mélyebb és összetettebb, mint egyszerűen a bosszú. Talán szüksége volt rá, hogy megölje Tariqot, hogy végre megbocsáthasson magának azért, ami Leah-val történt, és folytassa az életét. De nekem képes lesz valaha is megbocsátani? Talán az egyetlen mód, hogy ezt kiérdekeljem az, hogy segítek neki megölni Tariqot. És az egyetlen mód, hogy segítek neki megölni Tariqot az, hogy magamba bolondítsak egy másik férfit, és lefeküdjek vele. Lehunyta a szemét, és Yusef al-Tawfikire gondolt.

Gábiel otthagya volt a kocsiját az Ashworth Roadon. Úgy tett, mintha elejtette volna a kulcsát, és a sötétben utána tapogatózna. A valóság ezzel szemben az volt, hogy a kocsí alvázát tapogatta, nincs-e ott valami olyasmi, aminek nem kellene ott lenni. Mondjuk drót vagy valami nagyobb tárgy. A kocsí tisztának látszott. Beszállt, beindította a Hidegvérrel

191

motort, egy fél órán keresztül Maida Vale és Notting Hill körül kocsikázott, hogy megnézzé, nem követik-e.

Dühös volt magára. Azt tanulta, először az apjától, majd Arj Shamrontól, hogy az a férfi, aki nem tud titkot tartani gyenge és alsóbbrendű. Az apja megjárta Auschwitzot, de soha nem beszélt róla. Életében egyszer ütötte meg Gábielt, amikor ő azt követelte tőle, hogy mondja el, mi történt a koncentrációs táborban. Ha nincsenek a tetovált számok a jobb alkarján, Gábiel sosem tudta volna meg, hogy az apja valaha szenvedett.

Izrael tele van sérült emberekkel. Anyákkal, akiknek fia elesett a háborúban. Gyerekekkel, akiknek testvéreit terroristák ölték meg. Bécs óta Gábiel hallgatott az apja tanácsára: néha az emberek túl korán halnak meg. Gyászold őket magadban, de hordozd gyászodat a ruhádon, mint az arabok. És amikor meggyászoltad őket, állj talpra, és folytasd az életed.

Az utolsó rész, az élet folytatása okozott Gábielnek a legtöbb gondot. Önmagát hibáztatta a Bécsben történetekért, nem csak Jaqueline-nal való kapcsolata miatt, hanem amiatt is, ahogy Tariq bátyját megölte. Akarta azt az elégtételt, hogy Mahmoud tudatánál legyen, amikor meghal, tudatában legyen, és féljen, amikor Gábiel Be-rettájából csendesen agyába fúródik az első golyó. Sham-ron azt mondta neki, hogy a terroristákat terrorizálni kell. Úgy kell gondolkodni, mint ők, úgy kell viselkedni, mint ők. Gábiel hitte, hogy azért bűnhődik, amiért olyanná vált, mint az ellensége.

Saját magát is büntette. Az ablakokat, amelyek hajdan az élet örömeire nyíltak, sorra, egyenként elsötétítette. I ÍM sodródott az időben és a térben, mint ahogy elkép szerint a szellemek teszik, akik visszatérnek a helyre, ili"l hajdan éltek: még képesek látni szeretteikéi és min ami az övék volt, de már képtelenek kommmi érezni, ízlelni. Csak a művészetben talált m n abban, hogy helyrehozza azt, amit a/ idő nemtörődöm bánásmódja megviseli. Sha.....

192

Dániel Silva

csinált belőle. Gábiel visszaváltoztatta magát gyógyítóvá. Magát azonban, sajnos, nem volt képes meggyógyítani. Minek mondta el Jaqueline-nek a titkát? Miért válaszolt az átkozott kérdésére? A válasz egyszerűen az volt, hogy mert így akarta. Abban a pillanatban, ahogy belépett a Valbonne-i villa ajtaján, valami furcsa szükség kerítette hatalmába, hogy megossza valakivel titkát és fájdmát. De volt valami, ami még fontosabb volt. Nem kellett Jaqueline-nek semmit megmagyarázni. Eszébe jutott, hogyan végződött a Peel anyjával való buta képzelődés, amikor megmondta neki, mivel foglalkozik. A jelenet Gábiel egyik legnagyobb félelmére mutatott rá. Az attól való rettegés, hogy egy napon el kell majd mondania egy nőnek, hogy hivatásos gyilkos volt. Jaqueline már tudta ezt a titkát.

Talán egy dologban igaza volt Jaqueline-nak, gondolta. Más lányt kellett volna kérnie Shamrontól. Jaqueline volt az ő bat leveyha-jn, és holnap egy másik ember ágyába . küldi.

Leparkolt egy sarokra a tömbházától, ahol lakott, és a bejárat felé sietett a járdán. Felnézett az ablakára, és azt mormogta: -Jó estét, Mr. Karp. És elképzelte, amint Karp a parabolamikrofonjába bámul, és azt mondja: - Isten hozott, Gabe. Ezer éve.

Huszonkettedik fejezet

i-----:-----

Maida Vale, London

Jaqueline másnap reggel valami furcsa, kitörő örömet érzett, ahogy végigment az Elgin Avenue-n a Maida Vale metrómegállóig. Hedonista, kicsapongó életet élt ezelőtt túl sok pénzzel, túl sok férfival, és természetesnek vette, hogy megkap mindent, ami jó. Jól esett olyan közönséges dolgot művelni, mint metróval menni munkába, még ha csak egy álcamunkáról volt is szó.

Vett egy Times-ot az úton a hírlapárusnál, aztán bement az állomásra, és lement a lépcsőn a jegykabinhoz. Előző este tanulmányozta a térképet, és megtanulta a metrótútvonalakat. Olyan furcsa neveik voltak: Jubilee, Circle, Dis-trict, Victoria. Ahhoz, hogy eljusson a galériába, a St. James udvarba, fel kellett szállnia a Bakerloo Line-ra a Maida Vale megállónál és elmenni a Piccadily Circusig. Vett egy jegyet az automatából, keresztülment a jegyellenőrző gépen, és lement a mozgólépcsőn a vágány mellé. Eddig minden rendben, gondolta. Egy londoni dolgozó nő a sok közül.

Az az elgondolása, hogy majd lazít néhány percet utazás közben, és újságot olvas, egyszerre meghiúsult, amikor a szerelvény beérkezett az állomásra. A kocsik reménytelenül tömve voltak, az utasok az ablakhoz nyomódtak. Jaqueline,

DaNIEL SILVA hidegvérrel

aki oly nagyon védte mindig a személyes terét, arra gondolt, megvárja a következő járatot, hátha az jobb lesz. Az órájára nézett, és látta, nincs már rá ideje. Amim u ajtók kinyíltak, alig szállt le néhány ember. Úgy né/.c-n ki, nem lesz helye még állni sem. Mit tenne egy londoni! Be furakodna. Táskáját maga elé tartva belépeti .1 koi siba
194

Dániel Silva

A vonat előrelendült. A mellette álló férfi az arcába fújta a tegnapi esti sört. Kihúzta hosszú nyúlánk testét, fejét hátrahajtotta, lehunyta a szemét, és elkapott egy kis friss légfuvalatot, ami az ajtók közötti kis résen beszivárgott. Néhány pillanat múlva a vonat megérkezett a Piccadily Circusre. Künn a szitálás esőre váltott. Jaqueline táskájából előhúzott egy ernyőt. Gyorsan szedte a lábait, mint a körülötte siető hivatalnokok, rafinált ritmusváltásokkal kerülte ki velük együtt a forgalmat.

Ahogy befordult a Duke Streetre, vállá fölött hátrapillantott. Néhány méterre mögötte fekete farmerban és bőrdzsekiben ott volt Gábiel. Végigment dél fele a Duke Street-en, mígnem odaért a Mason's Yard-i bejáratához.

Gábiel megkönyökölte, ahogy elment mellette.

- Tiszta vagy, üdvözlöm Juliánt.

A galéria pont olyan volt, mint amilyennek Gábiel leírta: beékelve a hajózási vállalat és a kocsmák közé. Az ajtó mellett egy tábla volt, a táblán két gomb, két névvel: Locus Travel és Ishe oo Fine Ar s. Megnyomta a gombot és várt.

Megnyomta megint, megint várt, rápillantott az órájára, még egyszer megnyomta. Sehol senki.

Átment a Mason's Yardon kiment a Duke Streetre, és keresett egy kis kávézót, ahol várhat. Rendelt egy kávé, és leült az ablak mellé a Times-szal a kezében. Tizenöt perccel később, egész pontosan kilenc huszszor, egy elegánsan öltözött, összes hajú férfi rohant végig a Duke Streeten, mintha saját temetéséről késne el éppen. Átlohol az átjárón, és eltűnt a Mason's Yard-i kapualjban. Isherwood, gondolta Jaqueline, nem lehet más.

Újságját bedobta a táskájába, és a kávézót elhagyva utána osont. Követte őt, keresztül a Mason's Yardon, egészen a galéria bejáratáig. Miközben az ajtót nyitotta, megszólította.

- Ön az, Mr. Isherwood? Már vártam önre. Isherwood megfordult, és kissé leesett az álla, amint Jaqueline közelebb ment.

Hidegvérrel

195

— Neven Dominique Bonard. Azt hiszem ma reggelre várt.

Isherwood egymás után többször is gyorsan megköszönte a torkát, és úgy tűnt, nehezebb esik rájönni, melyik kulcs nyitja a zárat.

— Igen, igen, igazán öröme — dadogta. — Borzasztóan sajnálom. Tudja, milyen ez a nyavalyás metró.

— Hadd fogjam meg a táskáját, úgy talán könnyebb lesz.

— Igen, nos, ja igen, ön ugyebár, francia? - úgy mondta ezt, mintha valami újat árulna ezzel el neki. - Nos, olaszul elég jól tudok, de attól félek, a francia nyelvtudásom elég csapnivaló.

— Biztos vagyok benne, hogy jól megértjük egymást angolul is.

— Nos, igen, persze.

Végre sikerült kinyitnia az ajtót. Kissé túlradó udvariassággal kitérte, és előre tessékelte Jaqueline-t. A lépcsőházban Isherwood megállt, és az egyik poszteren levő lányra nézett. Megfordult, végigmérte Jaqueline-t, aztán még egyszer megnézte a lányt a poszteren.

— Tudja, Dominique, akár ikertestvérek is lehetnének. Jaqueline elmosolyodott.

— Ne butáskodjon.

Isherwood kinyitotta a galériát, és odavezette Jaqueline-t az asztalához.

— Egy Olivér Dimbley nevezetű férfi fog jönni ma délelőtt, egy kicsit később. Körülbelül úgy néz ki, mint egy angol virslis kétsoros öltönyben. Engedje fel, ha megérkezik. Addig is megmutatom a galéria többi részét.

Adott neki két kulcsot és egy kék műanyag szalagot.

— Ezek önnél lesznek. Valahányszor valamelyikünk elhagyja a galériát, az ajtókon be kell kapcsolni a riasztót. A semlegesítő kód öt-hét-hat-négy-kilenc-három-kettő-hat. Megjegyezte?

Jaqueline bólintott. Isherwood hitetlenkedve nézett rá, mire ő gyorsan, hibátlanul elismételte a számsort. Isher-

196

Dániel Silva

wood szemmel láthatóan le volt nyűgözve. Beszálltak egy kis liftbe, amiben alig fért be két ember, Isherwood bedugta a kulcsot a biztonsági zárba, és megnyomta a B jelzésű gombot. A lift nyöszörgött egy kicsit, aztán lassan leereszkedett a liftakná, és lágyan megrázkódva leért. Kinyílt az ajtó, és beléptek egy sötét, hűvös terembe.

- Ez itt a sír — mondta Isherwood, miközben felkapcsolta a lámpát. Szűkös kis pince volt, tele vásznakkal, amelyeknek egy részén volt keret, egy részén nem. Az utóbbi fajták a falba épített bemélyedésekben hevert. - Ez itt a raktáram. Több száz festmény, sok közülük értékes. Még több olyan, aminek értéke kicsi vagy a semmivel egyenlő a szabad piacon, és ez okból kifolyólag porfogó szerepet töltenek be csupán.

Visszavezette Jaqueline-t a lifthez, és felmentek. A liftajtó egy nagy, magas plafonú teremre nyílt. Szürke reggeli fény szivárgott be a tetőn található üvegboltozaton. Jaqueline óvatosan előrement néhány lépést. Isherwood felgyújtotta a lámpát. Olyan volt, mintha múzeumban lenne. A falak krémszínűek voltak és régiak. A keményfa padló csillogott a

DaNIEL SILVA hidegvérrel

fényezéséstől. A terem közepén alacsony pad, lágy borvörös bársonnyal bevonva. A falon festmények lógtak a plafonból rájuk irányított halogén lámpák fényében. Az eső halkan kopogott a tetőkupolán. Ott volt Luini Vénusza, La Vaga-tól a Születés, Krisztus megkeresztelése Bordone-tól és Claude-tól egy lenyűgöző tájkép.

- Lélegzetállító — mondta Jaqueline. — Úgy érzem magam, mintha a Louvre-ban lennék. Biztosan sokszor lejön ide.

- Ha gondolkodni akarok. Jöjjön le, amikor csak kedve tartja. Lehozhatja az ebédjét is.

- Azt fogom tenni. Köszönöm, hogy megmutatta.

- Ha itt fog dolgozni, jobb, ha ismeri a helyet. Felmentek a lifttel a földszintre. Jaqueline leült újdonsült asztalához, kihúzta a fiókokat, kotorászott egy kicsit a gémkapcsok meg a tollak között, próbálgatta a fénymásolót. Hidegvérrel

197

- Ugye tudja, hogyan kell azokat használni?

— Biztos vagyok benne, hogy menni fog.

— Te jó isten — dünnyögte Isherwood.

Olivér Dimbley pontosan tizenkettőkor toppant be. Jaqueline szemügyre vette őt, a biztonsági kamerán. Valóban úgy nézett ki, mint egy angol virsli kétsoros öltönyben. Beengedte. Dimbley, amikor megpillantotta az új titkárnőt, behúzta a hasát, és kedvesen mosolygott.

- Szóval maga Julián új titkárnője — mondta, és kezét rázott vele. - Nevem Olivér Dimbley. Igen örülök, hogy találkoztunk. Tényleg igen örülök.

- Gyere, Olivér - szólt ki Isherwood az irodájából. — Engedd már el a kezét annak a szegény lánynak, nem érek rá egész nap.

Olivér nagy nehezen elengedte Jaqueline kezét és belépett Isherwood irodájába.

— Mondd csak, Julié drága, ha megveszem ezt a helyet, ezt az angyalt is vele adod majd?

— Ó, fogd már be légy szíves! — Isherwood becsukta az ajtót. Jaqueline visszament az íróasztalhoz, és megpróbálta kitalálni, hogyan működik a fax.

Délután négykor érkezett a hívás a Kebab Factory-hez. Gábiel három percig és húsz másodpercig várt, amíg Yu-sef odajött a telefonhoz. Pontosán tudta, mert később úgy érezte, muszáj lemérnie stopperrel. Yusef érkezéséig a konyhai kisegítők libanoni akcentusú tereferéjében gyönyörködhetett, és a szolgálatos főnök, Mohamed ordibá-lásában, hogy valamelyik fiú szedje már le azt a kurva tizenhetes asztalt. Mikor Yusef végre odaért a telefonhoz, enyhén ki volt fulladva. Az egész beszélgetés harminchét másodpercig tartott. Amikor befejeződött, Gábiel egy csomósor visszaporgette, Karp a végén már könyörgött, hogy hagyja abba.

- Hidd már el, Gabe, semmi csel nincs a dologban. Két fiatal srác arról beszél, hogy isznak valamit, aztán talán elkapnak egy csajt, ha szerencsájuk van, és megbuzgá-

198 _____ Dániel Silva

rolják. Buzgárolás, töcskölés, prütykölés, fiatalság, bolondság. Erted.

De Gábiel éppen a terepet készítette elő Jaqueline-nak, odaküldte az ellenség területére. Biztos akart lenni, hogy nem küldi csapdába. Meghallgatta még egyszer.

-Játszik még az este?

- Naná. Hol?

- Ali Bar One, Leicester Square, kilenc óra.

- Ott leszek. STOP, REW, PLAY —Játszik még az este?

- Naná. Hol?

- Ali Bar One, Leicester Square, kilenc óra.

- Ott leszek. STOP, REW, PLAY

- Ali Bar One, Leicester Square, kilenc óra. STOP, PLAY

- Ott leszek.

Gábiel felemelte a telefont, és bepötyögte az Isherwood Fine Árts telefonszámát.

Huszonharmadik fejezet

Leicester Square, London

Az Ali Bar One a Leicester Square délnyugati sarkán volt. Kétemeletes épület volt nagy ablakokkal, úgyhogy Gábiel, egy kinti hideg fapadon ülve mindent jól látott, mintha többszintes színpadot nézett volna. Turisták és moziból hazafelé tartók tömege hömpölygött körülötte. Az utcai színészek is kint voltak. A tér egyik oldalán egy német recsegő mikrofonnal Jimi Hendrixet énekelt, és egy erősítőre rákapcsolt akusztikus gitáron kísért. A másik sarkon peruiak játszották az Andok zenéjét egy csapat gyászos, bíborhajú punknak. Néhány méterre a bár bejáratától egy emberi szobor állt mereven, arca titániumszínűre festve, rosszindulatú szeme Gábielre meredt. Yusef öt percet késett, egy vékony, szökés hajú fiúval érkezett. Tárgyaltak egy darabig a bejáratot őrző izomaggal, megvesztegették, egy pillanat múlva meg már meg is jelentek egy emeleti ablakban. Yusef leszólitott egy magas szöszkét. Gábiel elővette mobilját a dzsekije zsebéből, felhívott egy számot, mormogott valamit, aztán lenyomta a hívásmegszakító gombot.

Amikor öt perccel később Jaqueline megérkezett, ugyanazt a ruhát viselte, mint reggel Isherwoodnál, i sdi kiengedte hosszú fekete haját. Odalépett a bejáratához, él megkérdezte az izomagyút, mennyit kell várni. A gorilla

DaNIEL SILVA hidegvérrel

azonnal félrelépett, és utat engedett neki, enyhe váltva ki a várakozók körében. Jaqueline-t elnyelte a NI Francia kurva, hallotta Gábiel a sorból

Jaqueline felment az emeletre, veti leült az ablak mellé néhány méterre Yusi fifil

200

Dániel Silva

rátjától. Yusef még mindig a magas szőkével volt elfoglalva, de Gábiel látta, hogy néhány pillanat múlva szeme a nem messze ülő magas, feketehajú szépségre téved. Húsz perc múlva a szobor és Gábiel még mindig a helyükön voltak, Yusef viszont már Jaqueline mellett ült. Jaqueline itta minden szavát, mintha évek óta nem hallott volna érdekesebbet. Gábiel ránézett a szoborra, az meg visszanézett Gábielre.

Éjféltkor elhagyták a bárt, és átmentek a téren a kavargó szélben. Jaqueline reszketett, kezeit összekulcsolta a mellei alatt. Yusef átölelte a derekát, és magához húzta. Jaqueline érezte a bort. Az alkohol segített ilyenkor. Csak annyit ivott, hogy levetkőzze a gátlásait, és le tudjon feküdni egy idegennel. A gátlások ilyenkor veszélyesek lehetnek. Annyit azonban nem ivott, hogy eltompuljanak az érzékei, és ne tudjon magára vigyázni.

Beszálltak egy taxiba a Charing Cross Roadon, elsötétített üzletek mellett mentek el, aztán nyugat fele fordultak az Oxford Streeten a Marble Arch majd a Hyde Park felé. Néha, amikor egy kivilágított üzlethez értek, vagy megálltak egy lámpánál, Jaqueline előtt megvillant a fiú arca, mint amikor egy fényképet villantanak fel a képernyőn, aztán gyorsan elveszik. Megvizsgálta a profilját. Állkapcsa szögeilése tökéletes volt, orra hosszú és vékony, orrnyerge szépen ívelt, ajkai teltek. Hosszú szempillák, széles szemöldök. Gondosan borotvált. Nem illatosította magát.

Annak alapján, amit Gábiel mondott róla, Jaqueline egy pöffeszkedő, öntelt alakra számított. Ezzel szemben a fiú kellemes, hallgatag intelligenciát mutatott. Arra a német gyárigazgatóra gondolt, akit Cipruson csábított el. Kopasz volt és rossz volt a lehelete. Vacsora közben azt ecsetelgette, mennyire utálja a zsidókat. Később az ágyban olyasmiket kért tőle, amiktől felfordult a gyomra.

Felmentek az Edgware Roadon, és befordultak a

Hidegvérrel

201

Sussex Gardens-be. Jaqueline fel akart nézni, hogy megkeresse a lakást, ahol Gábiel felállította őrhelyét. Erőt vett magán, és Yusefre nézett inkább. Végigfuttatta ujjait az állán.

— Egész szép vagy, tudod?

A fiú elmosolyodott. Szokva van a női bókokhoz, gondolta Jaqueline.

A taxi megérkezett a lakás elé. Kietlen hely volt: lapos elejű, második világháború utáni lakások voltak, intézményes penészhangulattal. Yusef kiségette a kocsiból, kifizette a taxit, és egy rövid lépcsősoron a bejáratához mentek. Az első talppárnáján járt (mint Gábiel, gondolta), mintha minden pillanatban kész lenne előretörni és támadni. Vajon Gábiel most figyeli őket?

Yusef elővette a kulcsait, kiválasztott egyet, ami a bejárat ajtót nyitotta (Yale zár, jegyezte meg Jaqueline), és bedugta a zárba. Átvezette őt egy rövid, tarka linóleummal borított folyosón, aztán felmentek a homályosan kivilágított emeletre. Vajon hogyan teszi meg az első lépést? Kinyit egy üveg bort? Zenét tesz fel? Vagy gyertyát gyújt? Vagy egyenes lesz és tárgyilagos? Ha beszélgetnek, talán megtudhat valamit, ami segíthet Gábielnek. Úgy döntött, egy kicsit hosszabbra nyújtja a csábítást.

A lakása ajtajánál kinyitotta a második Yale zárat, utána meg a rácsot. Három zár, három különböző kulccsal. Nem gond.

Beléptek a lakásba. A szoba sötétben úszott. Yusef becsukta az ajtót. Ott csókolóztak először.

— Egész este erre vártam — mondta Jaqueline.

— Szépek az ajkaid.

— Én meg egész éjjel másra is vártam. - Ujr;.....|

kolta. — Hozhatok valamit inni?

— Egy pohár bornak örülnék, ha v;in

— Azt hiszem, van. Megnézem. Felkapcsolt egy lámpát, egy ol

sugara a plafonra irányult, i ta egy kis asztalon. Jaquidini

202

Dániel Silva

működésbe lépett Shamron kiképzése. Gyorsan szemügyre vette a szobát. Minden egy intellektuális forradalmár támaszpontjának jegyeit viselte magán. Három olcsó keleti szőnyeg fedte a linóleumot. A kávézóasztal egy nagy ajtódeszka volt, a négy láb négy nagy darab szürke kohósalak, körülötte négy különböző szék. Az asztal közepén egy reggelizőtányér nagyságú hamutartó, benne több fajta cigaretta csikkjei. Néhányon rúzs is volt - két különböző árnyalatú. A hamutartó körül féltucatnyi csésze, aljukon tö-rökkávé-zacc.

Jaqueline végignézte a falat. Bob Marley, Che Guevara, Tommie Smith, John Carlos, amint magasba emeli kesztyűs kezét az 1986-os olimpián. Fekete vörös palesztin zászló és egy kép, ami egy falusi lányt ábrázol, amint két másik nő fürdeti a mennyegző előtti éjszakán. Felismerte a festményt, Ibrahim Ghannan műve volt. Mindenütt könyvek voltak - néhány gúlában, néhány halomban, mintha csak a benzinre meg egy égő gyufára várának. Közép-Kelet története, a

DaNIEL SILVA hidegvérrel

közeikeleti háborúk története, Arafát, Sa-dat, Ben Gurion, Rabin életrajzai.

- Látom, sokat olvasol - mondta Jaqueline.

- Függő vagyok.

- Honnan jöttél, ha nem baj, hogy megkérdezem?

- Palesztinából.

Bejött a konyhából, átnyújtott neki egy pohár vörösbort. Aztán kézen fogta.

- Gyere velem!

Gábiel ott állt az ablakban. Karp lézermikrofonja elkapott néhány foszlányt a beszédükből, de olyan volt, mint egy akadozó, rossz bakelitlemezt. Amikor bementek a hálóba szeretkezni, Gábiel rászólt Karpra:

- Kapcsold ki!

- De hát most következik az érdekes rész, Gabe.

- Azt mondtam, kapcsold ki.

Karp leengedte a mikrofont, és kikapcsolta.

Hidegvérrel

203

- Éhes vagyok. Sétálok egyet.

- Menj!

- Jól vagy, Gabe? -Jól.

- Biztos? -- Menj!

Egy óra múlva Yusef kimászott az ágyból, odament az ablakhoz, és széthúzta a függönyt. A sárga utcalámpa olajbarna bőrét régi újságpapír színűre festette. Jaqueline a hasán feküdt. Állát a karjára tette és végignézett rajta, szögletes vállától lesiklott a tekintete a karcsú, izmos csípőjére. Arra gondolt, vajon Gábiel is nézi őt?

Yusef az utcát nézte. A leparkolt kocsikat, a szemben levő épületet. Ahogy kicsit elfordult, Jaqueline egy nagy, széles forradást vett észre rajta a jobb lapockája és a gerince között. Szeretkezés közben érezte is. Kemény volt és érdes. Mint a smirgli. Mint a cápa bőre.

Gyengéd szerető volt, aprólékos, odafigyelt, hogy neki is jó legyen. Amikor belehatolt, behunyta a szemét, és arra gondolt, hogy Gábielt öleli, amikor megérezte a forradást, arra gondolt, hogy az Gábiel forradása, emlék egyik titkos küldetéséből, és azt kívánta, bárcsak meg tudná gyógyítani érintésével.

- Mit nézel? — kérdezte a fiútól.

Yusef megfordult, és összefonta karját a mellkasán.

- Feküdtél már le arabbal, Dominique? Te meg kitérsz a válasz elől, gondolta.

- Te vagy az első - mondta. - Talán lesz még rá alkalmam.

- Addig nem, amíg velem vagy.

- Együtt vagyunk?

- Ez tőled függ.

-Jó, hát akkor most már hivatalosan is együtt vagyunk.

-Jaqueline a hátára fordult, végigérezte magán ahogy az utcáról bevilágító lámpa végig simította testét. Azt képzelte, Gábiel tekintete az.

Dániel Silva

- Gondolod, hogy kicsit jobban meg kellene ismernünk egymást most, hogy már papíron is együtt vagyunk?

Yusef elmosolyodott.

- Mit akarsz tudni?

- Például, hogy mi történt a hátaddal. Yusef elfordult, és kinézett az ablakon.

Taqueline az éjjeliszekrényen levő digitális ébresztőórát tanulmányozta.

- Vannak dolgok a múltamban, amiket lehet, hogy nem találsz kellemesnek — mondta.

- Valami rosszat cselekedtél?

- Nem. Dominique. Velem cselekedtek rosszat.

- Hogy szerezted azt a forradást a hátadon? Megfordult, és ránézett.

- Egy menekülttáborban nőtem fel, Libanonban. A Shatila táborban, Dél-Bejrútban. Talán hallottál a Sha-tiláról, Dominique.

- Persze, hogy hallottam a Shatiláról.

- A PFSZ-nek voltak irodái a Shatilában, úgyhogy, amikor Izrael lerohanta Libanont nyolcvankettőben, éjjel nappal lötték a tábor. Egy izraeli rakéta eltálalta az épületet ahol a családom élt. Rámomlott az épület, egy nagy darab beton leszakította a bőrt a hátamról.

- Miért voltál Libanonban?

- Mert a családom ott kötött ki, miután a zsidók elűldözték őket ősi palesztin szülőházájukból.

Taqueline a plafonra nézett.

- Miért fordítod el a tekinteted, amikor ezt mondom neked? - kérdezte Yusef.

- Egyszer találkoztam egy pár izraelivel egy éjszakai klubban, Párizsban. Ezen a témán vitatkoztak egy csapat francia

DaNIEL SILVA hidegvérrel

Titkos arab nyelvű rádióadásokat sugároztak, ahol arab vezetőknek adták ki magukat, és arra buzdították a palesztinokat, hogy elmeneküljenek otthonaikból, a vérfürdőt elkerülendő. Hát ez az igazi ok, amiért a palesztinok elmentek.

- Hát ezt nem tudtam — mondta.

— Az én családom egy lyddai faluból jött. Lydda, akár csak Deir Yassin, már nem létezik. Lódnak hívják most. A cionisták oda tették a kibaszott repülőterüket. Az arab védőkkel vívott csata után a zsidók bementek Lyddába. Teljes volt a pánik. A faluban kétszázötven arab halt meg a keresztútban. Miután elfoglalták a várost, megkérdezték Ben Guriont, mit csináljanak az arabokkal. Azt mondta: Űzzétek őket el! A kiutasítási parancsokat Yitzak Rabin maga írta alá. A családom tíz percet kapott, hogy összehajtogatja ingóságait, amennyi elfér egyetlen táskában, aztán megparancsolták, hogy lóduljanak onnan. Elindultak. A zsidók röhögtek rajtuk. Köpdöstek őket. Ez az igazság, ez történt Palesztinában. Ez vagyok én. Ezért gyűlölöm őket.

Jaqueline azonban nem a lydda-i arabokra gondolt, hanem a marseilles-i zsidókra. Maurice és Rachel Halévyre, és az éjszakára, amikor a Vichy-kormány zsandárjai értük jöttek.

- Reszketsz — mondta neki Yusef. •

— Felkavart a történeted. Gyere vissza az ágyba! Ölelni akarlak.

Visszabújt az ágyba, gyengéden ráfeküdt, és szájon csókolta.

208 _____ Dániel Silva _____

— Az előadásnak vége — mondta. Holnap folytathatjuk, ha érdekel.

— Érdekel. Az igazat megvallva nagyon is érdekel.

— Tényleg elhiszed, amit mondok, vagy azt gondolod, már megint egy fanatikus arab, aki a zsidókat legszívesebben a tengerben látná?

— Hiszek neked, Yusef.

— Szereted a verseket?

— Imádom a verseket.

-A költészet nagyon fontos a palesztin népnek. A költészet lehetővé teszi számunkra, hogy szenvedésünknek hangot adhassunk. Bátorságot önt belénk, hogy szembe merjünk nézni a múltunkkal. Egy Mu'in Basisu nevű költő az egyik kedvencem.

Újra megcsókolta, és szavalni kezdett.

Es az özönvíz népemből senkit nem hagyott. Eföld csak szakadt kötél, hol hajdan hajó ringott Csak csupasz testek ringnak a mocsáron Vérünk, gyermekeink csonkjai Senki. Csak puffadt testek Számuk számtalan

Itt rom, itt halál, itt mély vizekbe fúlva Kenyérmaradékot markol görcsösen tenyerem.

— Gyönyörű — mondta Jacqueline.

— Jobban hangzik arabul. - Egy pillanatra megállt. - Beszélsz arabul, Dominique?

— Hát persze, hogy nem. Miért?

— Csak kérdeztem.

Reggel Yusef ágyba hozta a kávé. Jacqueline felült, és gyorsan megitta. Kellett a koffeinlöket, hogy gondolkodni tudjon. Nem aludt. Többször is ki akart csusszanni az ágyból, de Yusef nyugtalan alvó volt, félt, hogy felébreszti. Ha észreveszi, hogy éppen a kulcsáról próbál lenyomatot készíteni egy sminkes kelléknek álcázott kis szerkentyűvel,

_____ Hidegvérrel _____ 209

hát nem tudta volna kimagyarázni magát. Feltételezné, hogy izraeli ügynök. Meg is ölné talán. Inkább elmegy a lenyomat nélkül, minthogy elkapják. Úgy akarta csinálni, ahogy kell. Gábiel miatt. Meg maga miatt is. Ránézett az órájára. Szinte kilenc óra volt.

- Bocs, hogy ilyen sokáig hagytaalak aludni - mondta Yusef.

- Semmi baj, fáradt voltam úgyis.

- Jóféle fáradtság? Megcsókolta a fiút.

- Nagyon jóféle fáradtság.

- Hívd fel a főnököt, és mondd meg neki, hogy kiveszel egy szabadnapot, és egy Yusef al-Tawfiki nevű palesztinnal szeretkezel egész nap.

- Nem hiszem, hogy venné a poént.

- Miért? Az az ember még sosem akart egy napot szeretkezéssel tölteni?

- Hát, szerintem nem.

- Megyek lezuhanyozok. Szívesen látlak.

- Akkor sosem érek oda.

- Éppen ezt akarom.

- Menj csak zuhanyozni. Van még kávé?

- A konyhában.

Yusef belépett a zuhanyzóba, és félig becsukta az ajtót. Jacqueline az ágyban feküdt, amíg hallotta, hogy belép a zuhany

DaNIEL SILVA hidegvérrel

alá. Kicsusszant az ágyból, és kiment a konyhába. Töltött magának egy csésze kávé, és visszament a nappaliba. A kávé az asztalra tette Yusef kulcsai mellé, és leült. A zuhany még mindig folyt.

Benyúlt a táskájába, és kihúzta a púderezőnek álcázott dobozkát. Felpattintotta és belenézett. Puha, gyúrható anyag volt benne. Csak rá kellett tenni a kulcsot, és megszorítani lecsukott tetővel. A műrost dobozka tökéletes lenyomatot készít majd.

Remegtek a kezei. Óvatosan emelte fel a kulcsokat, nehogy zajt csapjon velük, és kiválasztotta az első kulcsot, a Yale zárba való, ami a főbejáratot nyitja. Beletette .1 do

210

Dániel Sfi.va

bozba, rányomta a tetőt, megszorította, kinyitotta a dobozt. A lenyomat hibátlan volt. Kétszer megismételte ezt a mozdulatot, egyszer a második Yale zárat nyitó kulccsal, egyszer meg a rács kulcsával. Három tökéletes lenyomata volt. Lecsukta a dobozt, visszatette a kulcsot pontosan oda, ahol Yusef hagyta őket, aztán visszatette a púderosdobozt a retiküljébe.

- Mit csinálsz te ott?

Rémülten felnézett, gyorsan visszanyerte higgadságát. Yusef a szoba közepén állt, csöpögő testére bészszínű fürdőlepedőt csavart. Vajon mióta álldogál ott? Vajon mennyit látott? A fenébe, Jaqueline, miért nem nézted az ajtót!

- A cigimet keresem. Nem láttad? -kérdezte. A hálószoba felé mutatott.

- Otthagytad benn.

- Hát persze. Egyszer a fejemet fogom elhagyni.

- Csak ennyit csináltál? Tényleg csak a cigidet kerested?

- Miért, szerinted mit csinálhatnék még? - Széttárta karjait, célozva a spártai rendetlenségre a szobá barr. — Talán megpróbálok lelépni az értékeiddel?

Felállt, és felvette a táskáját.

- Végeztél már a fürdőben?

- Igen, de miért viszed a táskádat a fürdőbe?

Gyanít valamit, gondolta. Hirtelen ki akart jutni abból a lakásból, amelyen gyorsan csak lehet. Aztán arra gondolt: Egy ilyen kérdéstől nekem meg kellene sértődni.

- Azt hiszem lehet, hogy megjön - mondta fagyosan. -Azt hiszem, nem nagyon tetszik, ahogy beszélsz velem. Vagy egy igazi arab férfi így beszél a szeretőjével másnap reggel?

Dühösen elment mellette és bement a hálóba. Meglepetéssel, mennyire meggyőzően hangzott, amit mondott. Kezei remegtek, miközben összeszedte a dolgait, és bement a fürdőbe. Megeresztette a csapot a kagylónál, amíg öltözött.

Aztán kinyitotta az ajtót és kiment. Yusef a nappali-

HIDEGVÉRREL

211

ban volt. Kopott farmer volt rajta, szvetter és papucscipő zokni nélkül.

- Hívok neked egy taxit - mondta.

- Ne zavartasd magad. Hazatalálok egyedül is.

- Hadd kísérejelek le.

- Egyedül is le tudok menni egy lépcsőn, köszönöm.

- Mi baj van? Miért viselkedsz így?

- Mert nem tetszik, ahogy beszéltél velem. Jól éreztem magam. Mostanáig. Viszlát.

Kinyitotta az ajtót, és kilépett a lépcsőházba. Yusef utánament. Gyorsan lement a lépcsőn, aztán végig a lenti folyosón. A bejárat ajtójánál Yusef megragadta a karját.

- Ne haragudj, Dominique. Néha egy kicsit paranoiás vagyok. Te is az lennél, ha olyan életed lett volna, mint nekem.

Hogyan tehetném jóvá?

Sikerült neki rámosolyogni, pedig a szíve csak úgy kalapált a bordái alatt. Fogalma sem volt, mit tehetne. Megvoltak a lenyomatok, de lehet, hogy látta, amint készítette őket, legalábbis láthatta, hogy valamit csinált. Ha bűnösnek érezné magát, a természetes reakciója az lenne, hogy visszautasítja a békejebbot. Úgy döntött, elfogadja. Ha Gábiel azon a véleményen van, hogy hiba volt, még mindig lemondhatja.

- Hát meghívhatnál egy normális vacsorára.

- Mikor?

- Hat harminckor találkozhatunk a galériánál.

- Tökéletes.

- És ne késs! Nem szeretem az olyan férfiakat, aki késnek.

Aztán megcsókolta és elment.

Huszonnegyedik fejezet

Maida Vale, London

Amikor Jaqueline visszaért a lakására, Gábiel a kanapén ült és kávé szürcsölt.

- Hogy ment?

- Csodálatosan. Adj egy kicsit abból a kávéból, jó?
- Bement a fürdőbe, becsukta az ajtót, és elkezdte felengedni a kádat vízzel. Aztán leszedte a ruháit, és becsusszant a meleg víz alá. Egy pillanattal később Gábiel bekopogott.
- Bújj be!
- Bement a fürdőbe. Meglepődött, hogy már a kádban van. Körülnézett, és egy helyet keresett, ahova leteheti a kávét.
- Hogy érzed magad? — kérdezte aggodó szemekkel.
- Te hogy érzed magad, mikor megölsz valakit?
- Pizkosnak érzem magam mindig.
- Jaqueline felmért egy maroknyi vizet, és az arcára öntötte.
- Fel kell tennem neked néhány kérdést - mondta Gábiel.
- Én készen állok, ha te is.
- Ráér, ha már felöltöztél.
- Éltünk már együtt mint férj és feleség, Gábiel. Még viselkedtünk is úgy mint férj meg feleség.
- Az más volt.
- Mert?
- Mert szükséges részét képezte a hadműveletnek.
- Az együtt alvás vagy a szeretkezés? -Jaquelin, kérlek!
- Lehet az, hogy azért nem akarsz rám nézni, mert lefeküdtem Yuseffal?

214 Dániel Silva

Gábiel rávillantotta a tekintetét, és kiment. Jaqueline engedélyezett magának egy apró kis mosolyt, aztán bebújt a víz alá.

- A telefon British Telecom gyártmány.
- Ott ült a repedezett bőrfotelban vastag, fehér ruhában. Elhadarta a modell- és a szériaszámot, miközben törölközőjével nedves haját szárítgatta.
- A hálósobában nincs telefon, viszont van egy ébresztő rádió.
- Milyen típus?
- Sony. — Megadta a modelszámot.
- Térjünk vissza a telefonra egy pillanatra, mondta Gábiel. Van valami megkülönböztető jel rajta? Nincs esetleg telefonszám rajta? Bármi, ami gondot jelenthet?
- Azt képzelem magáról, hogy költő és történész. Állandóan ír. Úgy néz ki, mindig a tollával nyomkodja a telefongombokat. A gombok tele vannak pöttyökkel.
- Milyen színű pöttyökkel?
- Kék és piros pöttyökkel.
- Milyen típusú filctollat használ?
- Hogyhogy milyen típusút? Hát rendes tollat. Gábiel sóhajtott és kérlelőn a plafonra nézett.
- Golyóstoll? Töltőtoll? Filctoll?
- Azt hiszem, filc.
- Azt hiszed?
- Filc. Egész biztos.
- Jól van - mondta, mintha egy gyerekhez beszélne. -Puha hegyű, kemény hegyű vagy félkemény hegyű filc?
- Jaqueline ökölbe szorított jobb kezén lassan kiemelkedett a nagyujja, amit meglóbált Gábiel előtt.
- Szóval kemény hegyű. És a kulcsok?
- Kotorászott egy kicsit a táskájában, és odadobta az ezüstsínű púderosdobozt. Gábiel felpattintotta, megnézte a lenyomatot.
- Lehet, hogy van egy kis gond - mondta Jaqueline. Gábiel lecsukta a dobozt és felnézett.

Hidegvérrel 215

- Lehet, hogy látott, amint a kulcsaival bajlódom.
- Mesélj!
- Beszámolt neki az egész eseménysorról. Majd hozzátette.
- Találkozni akar még velem.
- Mikor?
- Ma hat harminckor. Eljön értem a galériába.
- Elfogadtad?
- Igen, de ha kell, le...
- Ne - vágott közbe Gábiel. - Tökéletes. Találkozz vele, és szórakoztasd, amíg én bemegyek a szobájába, és felszerelem a poloskákat.
- És azután?
- Aztán kész.

DaNIEL SILVA hidegvérrel

Gábrriel a hátsó ajtón hagyta el az épületet. Átment a játszótéren, megmászott egy falat és egy sikátorban ért földet, ami sörösdobozokkal és törött sörösuvegekkel volt tele. Aztán elsétált a Maida Vale metrómegállóig. Nyugtalan volt. Nem tetszett, hogy Yusef megint akar találkozni Jaqueline-nal.

A metróval elment a Covent Gardenig. A bodel ott várt rá a piacon egy kávésorban. Ugyanaz a fiú volt, aki Gábrriel üzenetét elvitte a Waterloo megállótól. Egy fekete, puha bőrből készült aktatáska lógott a vállán, zseb volt a külső oldalán. Gábrriel Yusef kulcsainak lenyomatát egy barna borítékba tette előzőleg. Leült egy asztalhoz, és teát ivott, szemei módszeresen pásztázták a tömeget.

A bodel vett egy kávé, és a tömegben keresztülhámozva magát elindult, mígnem pontosan Gábrriel háta mögé került. Gábrriel beleütközött a bodel-h, ahogy az első korty kávé lenyelte, és leöntötte a bodel dzsekijét kávéval. Élné zést kért, és továbbment. A barna boríték már ott volt I táská külső zsebében.

Keresztülfurakodott a tömegben a St. Giles-on, .ii i New Oxford Streeten, fel a Tottenham Court Roadon ihol volt egy csomó elektronikai műszerbolt. Tíz perccel KI

216

Dániel Silva

sőbb, miután bement két boltba, már bent is ült egy taxiba, ami keresztülvágott Londonon, át a Sussex Gardens-i őrhelyre. Mellette a táská négy dolgot tartalmazott: egy Sony ébresztórádiót, egy British Telecom gyártmányú telefont és két filctollat: egy kéket meg egy pirosat, mindkettő kemény hegyű.

Karp az étkezőasztalánál ült, és egy nagyítón keresztül vizsgálta a kibelezett rádió és a kibelezett telefon belső szerkezetét. Ahogy elnézte Karpot, a cornwalli stúdiója jutott eszébe, és azt képzelte a Vecellio felszínét nézi a Wild-mikroszkópon keresztül.

- Mi úgy hívjuk, forró miki - mondta Karp. - Nálatok talán üvegnek hívják.

- Igazad van, mint mindig.

- Remek kis felszerelés. Ugyanaz a szerkó lefedi a telefont is, meg a szobát is. Mondhatni egyet fizet, kettőt kap. És nem kell idegeskedni, hogy lemerül az elem, mert az adó a telefontól lopja az áramot.

Karp abbahagyta a beszédet egy pillanatra, hogy jobban oda tudjon figyelni a munkájára.

- Ha ezek már bent vannak, a megfigyelést robotpilótára lehet kapcsolni. A magnók hangérzékenyek. Csak akkor forognak, ha a forrás buzog éppen. Ha valamiért el kell hagynod a lakást, utólag is le tudod ellenőrizni a szalagokat. Az én munkámnak voltaképpen vége.

- Hiányozni fogsz, Randy.

- Gabe, könnyeket csalsz a szemembe.

- Tudom.

- Szép munka volt amúgy, beküldeni azt a lányt. A betörések zűrössé válhatnak. Mindig az a legjobb, ha már megvannak a kulcs és készen van a telefon, mielőtt bemész a lakásba bogarászni,

Karp visszacsavarta a telefonkagylót és odanyújtotta Gábrrielnek.

- Te következel.

Hidegvérrel

217

Gábrriel, a restaurátor, kezébe vette a filctollakat, és elkezdett pöttyöket rajzolni a gombokra.

Kernel Azouri a Schloss zürichi főépületében volt még reggel, és az eladási csoporttal tárgyalt, amikor egy üzenet érkezett a mobiljára: Mr. Taylor beszélni kívánt vele egy múlt csütörtöki hajószállítmánnyal felmerült gond kapcsán.

Kernel rövidre fogta a tárgyalást, elkapott egy taxit és a Gare Du Nordra vitette magát, ahol felszállt a következő, Londonba tartó Eurostar vonatra. Az üzenet időzítése felkeltette az érdeklődését. Mr. Taylor egy londoni ügynök kódneve volt, a „hajószállítmány” meg azt jelentette, sürgős. A csütörtök említése azt jelentette, hogy az ügynök a Cheyne Walkon lesz négy harminckor. Kernel átment az érkezési termen a Waterloo állomáson, és fogott egy taxit. Egy pillanattal később már a Westminster Bridge felé robogott.

Odaszólt a sofőrnek, hogy tegye ki őt a Royal Hospital Chelsea-nél. Végigsétált a folyó mellett az egyre sűrűsödő sötétségen, és várakozó állást foglalt el a Battersea Bridge lábánál.

Az órájára nézett: négy tizenkettő.

Rágyújtott egy cigarettára és várt.

Három perc múlva, egy jóvágású fiatal fiú tűnt fel mellette fekete bőrdzsekiben.

— Mr. Taylor?

— Sétáljunk egyet!

— Sajnálom, Kernel, hogy elrángattalak Londonba, de azt mondtad, minden közeledésről tudni akarsz.

— Hogy hívják?

— Dominique Bonard-nak nevezi magát.

— Francia?

— Annak mondja magát.

— Azt gyanítod, hazudik?

— Nem tudom. Nem mernék rá megesküdni. De ma reggel a holmim között kotorászott.

218 _____ Dániel Silva _____

- Követett valaki az utóbbi időben?
- Nem tudok róla.
- Hova valósi?
- Azt mondja, párizsi.
- Mit csinál Londonban?
- Egy galériában dolgozik.
- Melyikben?
- Egy Isherwood Fine Arts nevű helyen a St. James udvarban.
- Hol tart a dolog kettőtök között?
- Két óra múlva találkoznom kell vele.
- Mindenféleképpen tartsd meg. Sőt, szeretném, ha igen közeli kapcsolatba kerülnétek. Gondolod, hogy menni fog?

#•

- Menni fog.
- Majd tartjuk a kapcsolatot.

Huszonötödik fejezet

St. James Udvar, London

Julián Isherwood éppen egy halom számlán próbálta át-küzdeni magát estefele jófajta whiskyt szopogatva, amikor megszólalt a kapucsengő. Ott maradt az íróasztalánál. Az ajtónyitás elvégre a titkárnő feladata. Amikor azonban másodszorra is felberregett a csengő, felnézett.

- Dominique! Valaki csönget az ajtón! Lennél szíves? Dominique!

Aztán eszébe jutott, hogy leküldte a raktárba egy halom képpel. Felállt, nagy ímmel-ámmal kiment a fogadószobába, belepillantott a biztonsági kamera képernyőjébe. Egy fiatal férfi álldogált odakünn. Valami mediterrán fajta, jóképű. Megnyomta a beszélgetőgombot.

- Bocsánat, zárva vagyunk. Amint láthatja, csak előre megbeszélt időpontban fogadunk ügyfeleket. Hívjon fel reggel! A titkárnőm örömmel ad önnek egy időpontot.

- Voltaképpen a titkárnőjét keresem. Nevem Yusef. Jaqueline kilépett a liftből, és belépett az irodába.

- Van itt lenn egy Yusef nevű fickó. Azt mondja, magával akar találkozni - mondta neki Isherwood.

Jaqueline belenézett a monitorba.

- Ismeri?

- Igen, ismerem - mondta Jaqueline. -Kiő?

- Egy barát. Egy^o barát.

Isherwood-nak leesett az álla, szeme tágra meredt.

- Ha kényelmetlenül érzi magát, talán jobban teszi, ha elmegy — mondta neki Jaqueline.

- Igen, azt hiszem, bölcsebb lesz. - Visszament az asztalához, felvette a zakóját. Amikor visszajött a várószoba-
220

Dániel Silva

ba, az arab éppen arcon csókolta Jaqueline-t. - Yusef, szeretném bemutatni Mr. Isherwood-ot. Övé ez a galéria.

- Örvendek, Yusef. Igazán szívesen maradnék csevegni egy kicsit, de sajnos megbeszélésre kell mennem. Szóval, ha megbocsát, nekem igazán mennem kell.

- Nem bánja, ha megmutatom Yusefnek a galériát?

- Persze, hogy nem. Örömmel veszem. Ne felejtsem el bezárni, Dominique, drága! Köszönöm. Reggel találkozunk.

Örvendek, hogy találkoztunk, Yusef. Minden jót!

Isherwood levánszorgott a lépcsőn, és átsietett a Mason's Yardon a Greens étterem bárja felé. Rendelt egy whiskyt, nagyon gyorsan felhajtotta, és belegondolt, vajon tényleg vele történik ez? Gábrriel nője bevitt egy terroristát a galériába?

Gábrriel egy Daily Telegraph-ból a kezében egy Victoria rakparti padon üldögélt, és a szürke folyót nézte, amint lomhán tovahömpölyög a Blackfriars Bridge alatt. A tizenharmadik oldalon elrejtve egy kódolt terepjelentés volt Shamron számára. Tíz perccel később megjelent a bodel is. Elment Gábrriel előtt, és felment a lépcsőn a Temple metrómegálló felé. Kalapot viselt, ami annyit jelentett, hogy nem követik, biztonságosan tovább lehet lépni. Gábrriel követte őt az állomásig, aztán le a mozgólépcsőn a vágány mellé. Amikor a vonat megérkezett, mindketten ugyanabba a zsúfolt kocsiba szálltak be. Egymás mellé kerültek szorosan: Yusef kulcsa és az újság, benne Gábrriel terepjelentésével, gazdát cserélt. Hogy mikor, azt lehetetlen volt észrevenni. Gábrriel kiszállt a Paddingtonnál, és visszaindult az őrhelyre.

- Akarok neked mutatni valamit - mondta Jaqueline. Bevezette Yusefet a liftbe, és csendben felmentek a felső szintre.

Amikor kinyílt az ajtó, kézen fogta, bevezette az elsötétített galéria közepére. - Hunyd le a szemed - mondta neki.

- Nem szeretem az ilyen játékokat.

Hidegvérrel

221

- Hunyd le a szemed! Aztán játékosan hozzátette: -Megéri, ígérem.

Yusef lehunyta a szemét. Jaqueline keresztülsétált a termen, odament a kapcsolótáblához, és rátette a kezét a fő halványító kapcsolóra.

DaNIEL SILVA hidegvérrel

- Most kinyithatod.

Lassan felúszhatta a fényeket. Yusef szája tátva maradt, ahogy meglátta a festményeket maga körül.

- Csodálatos.

- Kedvenc helyem a földgolyón.

Yusef tett néhány lépést előre, és megállt az egyik festmény előtt.

- Te jó Isten, ez tényleg Claude?

- Igen. Egyik első folyófestménye. Nagyon értékes. Látod, milyen érdekesen festette le a napot? Claude volt tulajdonképpen az első, aki a napot fényforrásként használta az egész képen.

- Franciaországban született, de szinte egész életét Velencében töltötte, ha nem tévedek.

- Hát, azt kell mondanom, hogy tévedsz. Claude Rómában élt, ott is dolgozott, egy kis lakásban a Via Mar-guttán, nem messze a Piazza di Spagnától. Olaszország legkeresettebb tájképfestője.

Yusef elfordult a festménytől, és ránézett.

- Sokat tudsz a festészetről.

- Elég keveset tudok, csak hát egy galériában dolgozok.

- Mióta dolgozol itt?

- Körülbelül öt hónapja.

- Körülbelül öt hónapja? Most már mennyi? Mit jelent az? Négyet, vagy hatot?

- Szinte ötöt. De miért olyan fontos ez neked? Miért akarsz tudni?

- Dominique, egy tartósnak ígérkező kapcsolatban elengedhetetlen a teljes őszinteség.

- Kapcsolat? Azt hittem csak lefekszünk.

- Talán lehetne több is köztünk. Persze, csak ha nem állnak közénk hazugságok. Ha nem állnak közénk titkok.

222 Dániel Silva

- Teljes őszinteség? Biztos vagy benne? Lehet egyáltalán két ember között teljes őszinteségről beszélni? Egészséges az? Nem jobb az, ha néhány dolog titok marad? Te elmondtad már nekem minden titkodat talán?

Yusef elengedte az utolsó kérdést a füle mellett.

- Mondd, Dominique, szerelmes vagy valaki másba?

- Nem, nem vagyok másba szerelmes.

- Igazat mondasz most?

- Hát persze.

- Nem hiszem.

- Miért nem?

- Azért, ahogy szeretkeztél velem a tegnap éjjel.

- Mert te olyan sok nővel szeretkeztél? Te annyira jártas vagy a dologban?

Yusefnek szerény mosoly jelent meg a szája szögletében.

- Mit csináltam úgy szeretkezés közben, hogy arra a következtetésre jutottál belőle, más férfiba vagyok szerelmes?

- Lehunytad a szemed, amikor benned voltam. Lehunytad a szemed, mintha nem akarnál látni. Lehunytad a szemed, mintha valaki mást szeretnél volna inkább látni a helyemben.

- És ha bevallanám neked, hogy szerelmes vagyok valaki másba? Ahhoz mit szólnál? Megváltoztatna az valamit is köztünk?

- Lehet, hogy akkor még többet jelentenél nekem.

- Szeretem lehunyni a szemem, amikor szeretkezek, Yusef. Ennyi az egész. Semmi jelentősége nincs.

- Valamit titkolsz előlem?

- Semmi fontosat - mosolygott Jaqueline. - Na? Elviszel vacsorázni?

- Van egy jobb ötletem. Menjünk inkább fel hozzám! Majd én főzök valami finomat.

Jaqueline-be belehasított a rémület. Úgy tetszett, Yusef megérezte a nyugtalanságát, mert felkapta a fejét.

- Valami baj van, Jaqueline?

- Nem, nincs semmi — mondta, és sikerült megereszteni egy halovány mosolyt. — Vacsora nálad? Jól hangzik.

Hidegvérrel

223

Gábor egy műanyag hátizsákkal a vállán átkelt az útesten. A zsákban volt a telefon másolata és az ébresztőrádió.

Felnézett az örhelyre. Karp felkapcsolta a lámpát, jelezve ezzel, hogy tiszta a terep. Úgy tervezték, hogy minden kommunikációt fényjelekkel bonyolítanak majd annak ellenére, hogy Gáborinak volt egy mobil is a zsebében, ha netán sürgős valami.

Felsétált Yusef lakásának bejárati lépcsőjén, és elővette zsebéből a kulcsmásolatokat. Kiválasztotta a bejárati kulcsot, becsúsztatta a zárba és elfordította. Szorult. Gábor halkán átkozódott. Visszafordította, megpróbálta még egyszer.

Ezúttal kinyílt a zár.

Mikor már bent volt, tétovázás nélkül végigsétált a folyosón. Shamron a Fekete Szeptember hadműveletre való felkészülés során belésulykolta ezt az alaptételt: gyorsan sújts és keményen, ne aggódj, ha csapsz is egy kis zajt, aztán menj onnan el, amilyen gyorsan csak tudsz. Első munkája után, ami a Fekete Szeptember vezetőjének meggyilkolása

volt Rómában, Gábrriel egy óra múlva már Genf felé repült. Remélte, ez a mostani is ugyanolyan zökkenőmentes lesz. Gyorsan felment a lépcsőn a második emeletre. Fiatal indiaiak jöttek vele szembe: két fiú és egy csinos lány. Mikor az első emeleti lépcsőfordulóban elmentek mellette, Gábrriel lehajolt, mintha a cipzárjával bajlódna. Ahogy az indiaiak elhaladtak megengedett magának a vállá fölött egy futó pillantást feléjük. Egyik sem nézett vissza. Várt egy kicsit a második emeleti fordulónál, hallgatta, amint a csoport végigmegy lent a folyosón, és kimegy az ajtón. Utána odament Yusef lakásához, a 27. számú ajtóhoz.

A kulcs ezúttal tökéletesen működött, Gábrriel másod percek alatt bent volt. Becsukta az ajtót, és leoltv. a lámpákat. Benyúlt a hátitáskájába, és elővett <y,v elem-lámpát. Felkapcsolta, és gyorsan kon fénysugarat a földön, nem hagyott-e Yusi elejtett papírdarabot, vagy valami apró kis tárgyat, ami figyelmi i

224

Dániel Silva

lakásban. Nem talált semmit. Megfordult, és gyorsan körülnézett a szobában. Ellenállt a vágyának, hogy kikutassa Yusef lakását. Már napok óta figyelte, kíváncsi volt az életének néhány részletére. Tiszta, rendes vagy trehány? Milyen ételeket eszik? Van adóssága? Drogozik? Visel furcsa alsóneműket? Gábrriel legszívesebben feltúrta volna a fiókokat, és elolvasta volna a személyes írásait. Legszívesebben megvizsgálta volna a ruháit, a fürdőszobát. Hátha talál valamit, ami teljessé teszi a képet, amittől jobban megérti, hogyan illik bele Yusef Tariq szervezetébe. Túl kockázatos. Túl nagy az esély, hogy észreveszi.

Az elem-lámpa fénye Yusef telefonján állapodott meg. Gábrriel átvágott a szobán, és mellétérdelt. Elővette a másolatot és gyorsan összehasonlította. Tökéletesen hasonlítottak. Jaqueline jó munkát végzett. Kihúzta a kábelt a telefonból, és kicserélte a másolatra. A kábel, ami a kagylót a telefonhoz kötötte, Yusef telefonján repedezett volt, a másolaton meg vadonatúj. Gábrriel gyorsan kicserélte a két drótot.

Kipillantott az ablakon. Karp jele még mindig égett: lehet folytatni az akciót, semmi veszély. Bedobta Yusef telefonját a hátizsákjába, miközben a nappaliból átment a hálóba.

Ahogy elhaladt az ágy mellett, zavaró kép jelent meg képzeletében, amint Jaqueline meztelen teste a gyűrött lepedőn fekszik. Arra gondolt, vajon Yusef iránti érdeklődése tényleg csak tisztán szakmai? Vagy már személyes is? Nem gondolt vajon riválisként a palesztinra?

Azon vette magát észre, hogy már több másodperce az üres ágyat bámulja. Mi a fene bújt beléd?

Megfordult, és figyelmét az ébresztőrádióra összpontosította. Mielőtt kihúzta volna a csatlakozóból, ellenőrizte a beállításokat. Az ébresztő reggel nyolcra volt beállítva. Bekapcsolta a rádiót: BBC Radio Five, alacsony hangerő. Kikapcsolta a rádiót, és kihúzta a falból a dugaszt.

Ebben a pillanatban megszólalt a zsebében a telefon. Felegyenesedett és kinézett az ablakon. A fényjelzés el volt oltva.

Annyira felkavarta Jaqueline gondolata az ágyon, hogy elfelejtette szemét az örhelyen tartani. Felvette a telefont, mielőtt kicsenghetett volna még egyszer.

- Tűnj el onnan gyorsan, látogatóink vannak!

Gábrriel átment a szobán, és lenézett az ablakon. Jaqueline és Yusef éppen akkor szállt ki a taxiból. Hát a vacsorával meg mi lesz?.

Megfordult. Komoly bajban volt. Már kihúzta a csatlakozóból Yusef ébresztőrádióját. Gyorsan vissza kellett dugja és beállítani rajta mindent, úgy, ahogy volt. Yusef egyébként rájön, hogy volt valaki a lakásban.

Számolgatni kezdte, mennyi idő alatt érnek fel. Néhány másodperc, amíg kinyitják a lenti ajtót... még néhány másodperc, amíg végigjönnek a folyosón... körülbelül negyvenöt másodperc, amíg feljönnek a lépcsőn, és eljutnak az ajtóig. Volt szinte egy perce.

Úgy döntött, belevág.

Elővette a hátizsákjából az ő ébresztőóráját, és bedugta. A számlapon a piros kijelző 12.00... 12.00... 12.00-t villogott. Szinte elnevette magát a helyzet abszurdításán. A hadművelet azon múltott, hogy be tud-e állítani elég gyorsan egy ébresztőórát ahhoz, hogy ne kapják el. Ari Sham-ron meggyőzte őt, hogy visszatérjen, és visszaállítsa a Hivatal fényét, de most megint csak egy kudarc volt kilátásban.

Az óra-beállító gombbal kezdte. A számok mentek előre, de az ujjai remegtek az adrenalintól, és véletlenül kilenc-re állította nyolc helyett. Bassza meg! Mehetett végig a huszonnégy órán még egyszer. Másodszorra sikerült. Beállította az időt is, bekapcsolta a rádiót, odaforgatta a keresőt a Radio Five-ra, és beállította a hangerőt. Fogalma sem volt, mennyi idő telhetett el.

Megragadta a hátizsákot, eloltotta az elem-lámpát, és a hálóból az előszobába ment. Miközben ment, Berettáját előhúzta a nadrágszíjából, és kabátja első zsebébe tette.

A bejárait ajtónál megállt, és odaszorította a fülét. A folyosón csend volt. Meg kellett próbálnia kijutni: Nem volt a lakásban egy hely sem, ahova megbújhatott volna, és

226

Dániel Silva

valós esélye lett volna arra, hogy kislisszoljon, miután megjöttek. Kinyitotta az ajtót, és kilépett a folyosóra.

Hallotta a lépteket a lépcsőről.

Kezét a Beretta markolatára kulcsolta, és elindult.

Jaqueline a taxiban nyugalmat erőltetett magára. Az ő dolga az volt, hogy távol tartsa Yusefet. De gyanút ébreszthetett volna benne, ha nem akar nála vacsorázni. Nem valószínű, hogy Gábiel éppen ott lesz, amikor hazaérnek. Az egész szerelés csupán néhány percig tart. Jó esély volt arra, hogy már feltette a poloskákat, és elment. Volt még egy másik megnyugtató lehetőség is: Gábiel arra számított, hogy Yuseffel a galériánál hat óra harminckor találkozik, és onnan mennek vacsorázni. Lehet, hogy még be sem ment a lakásba. Ha meglátja, hogy hazajöttek, majd biztosan lefújja a dolgot, és máskor próbálkozik.

Végigmentek a folyosón, és felfelé indultak a lépcsőn. Egy férfi ment el mellettük a második emeleti fordulónál: Gábiel volt az lehajtott fejjel, hátizsákkal a hátán.

Jaqueline önkéntelenül összeresztette. Visszanyerte az önuralmát, de Yusef már észrevette. Megállt, és nézte Gábielt, amint lemegy a lépcsőn, aztán Jacqueline-re nézett. Karon fogta, és az ajtóhoz vezette. Amikor beléptek, gyorsan körülnézett, aztán az ablakhoz lépett, és elnézett Gábiel után, ahogy elnyeli a sötétség.

Huszonhatodik fejezet

Lisszabon

Sűrű köd gomolygott az Atlanti-óceán felől a Rio Tejo-n, ahogy Kernel keresztülbotorkált a Bairro Alto nyüzsgő utcáin. Kora este volt, a munkások nagy csoportokba verődve siettek hazafele, a kocsmák meg a kávézók lassan megteltek, sorban álltak a lisszaboniak a cervejarias előtt a vacsorához valóért. Kernel átment egy kis téren: öreg ember itta a vörösborot az est hűvösében, a varinas, a halászfészek lépkedtek nagy tengeri süllőkkel a kosaraikban.

Befordult egy árusokkal teli szűk sikátorba, mindenféle csecsebecsék és olcsó ruhák voltak az asztalokra rakodva. Egy vak koldus pénzt kunyerált tőle. Kernel dobott néhány escudo-l a nyakán lógó fadobozba. Egy cigány jósolni akart neki. Kernel udvariasan elküldte, és továbbment. A Bairro Alto a régi Bejrútra emlékeztette. Bejrútra és a menekülttáborokra. Ezzel összehasonlítva Zürich hideg volt és steril. Nem csodálta, hogy Tariq annyira szerette Lisszabont.

Bement egy tömött fado házba, és leült. A pincér házibort tett elé zöld üvegben, mellé egy poharat. Rágyújtott egy cigarettára, és töltött magának egy pohár bort. Hétköznapi dolog, semmi bonyolultság, mégis meglepően kielégítő. Egy pillanattal később ugyanaz a pincér, mint aki a bort hozta, kilépett a kopott kis terem közönsége elé, ahol a két gitáros volt, és amikor a gitárosok belecsaptak az első sötét akkordokba, énekelni kezdett. Kernel nem értette, mit énekel, ennek ellenére szinte azonnal magával ragadta a kísérteties dallam.

228

Dániel Silva

A darab közepén egy ember ült le Kernel mellé. Vastag gyapjúpulóvert viselt, szakadt tengerésszubbonyt, nyakára kendő volt kötve, arca rég nem látott borotvát. Egy dokkmunkás lehetett a partról. Odahajolt Kernelhez, és odavetett neki néhány szót portugálul. Kernel csak a vállát vont.

- Attól tartok, nem beszélem ezt a nyelvet. Visszafordult az énekes felé. A dal az érzelmi tetőpontja felé közeledett, de a fado hagyománya szerint az énekesnek egyenesen kellett maradni, mint a cövek, mintha csak őrt állna valahol.

A dokkmunkás megkopogtatta Kernel vállát, és megint mondott neki néhány szót portugálul. Ezennel Kernel csak megrázta a fejét, és le sem vette a szemét az énekesről.

A dokkmunkás arabra váltott.

- Azt kérdeztem, szereti-e a fado zenét.

Kernel odafordult, és figyelmesen szemügyre vette a mellette ülő embert.

- Menjünk valami csendesebb helyre, ahol jobban tudunk beszélgetni - mondta Tariq.

A Bairro Alto-tól elmentek az Alfamába, ami egy szűk sikátorokkal teli nyomornegyed volt, a fehérre meszelt házak között kőút tekergőzött. Kernelt mindig elbűvölte Ta-riqnak az az ördögi képessége, amivel bele tudott olvadni a környezetébe. Úgy tetszett, fárad a meredek dombon való felfele gyaloglástól. Kernel arra gondolt, vajon meddig bírja még.

- Nem válaszoltál a kérdésemre - mondta Tariq.

- Mi is volt a kérdés?

- Szereted a fado zenét?

- Hát, gondolom, meg kell szokni. - Mosolygott és hozzátette: - Mint Lisszabont magát. Valamiért a hazámra emlékeztet.

- A fado a fájdalom és a szenvedés műfaja. Azért emlékezted a hazádra.

- Valószínűleg igazad van.

Elhaladtak egy öregasszony mellett, aki a háza elejét septe tisztára éppen.

Hidegvérrel

229

- Úgy néz ki, Állon megtette az első lépést.

- Hát erre nem kellett sokat várni. Mi történt? Kernel elmesélte neki Yusef történetét a lánnyal a galériából.

- Yusef látott tegnap este egy fura embert a lakása körül. Úgy gondolja, lehet, hogy izraeli volt. Úgy gondolja, lehet,

hogy poloskát tettek a lakásába.

Kernel látta, hogy Tariq máris a lehetőségeket mérlegeli.

- Ezt az ügynököt meg lehet bízni komolyabb feladatokkal?

- Nagyon intelligens fiatalember. És nagyon hűséges. Ismertem az apját. Megölték az izraeliek nyolcvankettőben.

- Kereste már a poloskát?

- Mondtam, hogy ne tegye.

- Jó - mondta Tariq. - Hagyja csak békén a poloskát. Felhasználhatjuk a magunk előnyére. És ez a lány? Még mindig benne van a képben?

- Utasítottam Yusefet, hogy találkozzon vele továbbra is.

- Hogy néz ki?

- A jelek szerint igen vonzó.

- Vannak Londonban tartalékok, aki követni tudják?

- Teljes mértékben.

- Hát akkor tegyék azt. És szerezz nekem egy fényképet róla.

- Van már valami tipped?

Áthaladtak egy kisebb téren, aztán elindultak felfelé egy hosszú, meredek domboldalon. Mire a tetejére értek, Tariq már elmagyarázott mindent.

- Zseniális - mondta Kernel, - azonban van egy hibája.

- Éspedig?

- Nem fogod túlélni.

Tariq szomorúan mosolygott és azt mondta:

- Régóta ez a legjobb hír, amit hallottam. Megfordult, és elment. Egy pillanat múlva már eltűnt a ködben. Kernel megborzongott. Felhajtotta kabátja gallérját, és visszament a Bairro Altohoz»^b-t hallgatni.

Huszonhetedik fejezet

Bayswater, London

A hadművelet kényelmes, mondhatni unalmas ritmust vett fel. Gábiel végtelen órákat üldögélt, és közben semmit nem csinált, csak Yusef életének triviális hétköznapijait hallgatta, ami a hangszórókból szólt, mint valami borzalmasan unalmas rádiódrama. Yusef, amint a telefonon cseveg, Yusef, miközben török kávé és török cigaretta mellett palesztin politikáról vitatkozik palesztin barátaival. Yusef, amint közli egy megtört szívű lánnyal, hogy nem találkozhatnak többé, mert van valaki komoly. Gábiel azt vette észre, hogy élete felvette Yusef ritmusát. Akkor evett, mikor ő, akkor aludt, mikor ő, és mikor Yusef Jaqueline-nal szeretkezett, ő is szeretkezett Jaqueline-nal.

Tíz nap telt már el, és Gábiel poloskái semmi érdemlegeset nem fogtak. Több lehetséges magyarázata is lehetett a dolognak. Lehet, hogy Shamron egyszerűen tévedett. Lehet, hogy Yusef tényleg csak egy egyetemista volt, aki pincérként dolgozott. Vagy tényleg ügynök volt, de éppen nem volt aktív. Vagy lehet, hogy aktív volt, csak más módon beszélt a bajtársaival. Ahhoz, hogy ezt kiderítse, Gábiel teljes körű, huszonnégy órás megfigyelés alá kellett volna vegye Yusefet. Ehhez meg többtagú csoportokra lett volna szükség, legalább egy tucat tisztre, biztosított lakásokra, járművekre, adóvevőkre. És egy ilyen hadműveletet nehéz lett volna eltitkolni a brit titkosszolgálat elől.

De volt még egy lehetőség, és ez idegesítette Gábrielt a legjobban: lehet, hogy a hadművelet máris kitudódott. Lehet, hogy megfigyelése azért nem jár semmi eredménnyel, mert Yusef már rájött, hogy figyelik. Talán sejtette, hogy a lakásában és telefonjában poloska van. És talán azt is sej-

232

Daniel Silva

tette, hogy a szépséges francia lány a galériából valójában egy izraeli ügynök.

Gábiel úgy döntött, ideje még egy személyes találkozót kérni Shamrontól.

Egy teaházban találkoztak másnap reggel a Mouffetard-on. Shamron kifizette a számlát, és felsétáltak a dombon, a piacok és az utcai árusok között.

- Ki akarom hozni onnan — mondta Gábiel. Shamron megállt egy gyümölcsösnél, kivett egy narancsot, gondosan megvizsgálta mielőtt visszatette.

- Mondd, hogy nem ezért a marhaságért rángattál el Párizsba.

- Rossz előérzetem van. Ki akarom hozni, amíg nem túl késő.

- Nem bukott le, és válaszom továbbra is nem. — Shamron végigmérte Gábrielt, aztán hozzátette. - Miért szomorodott el az arcod, Gábiel? Meghallgatod egyáltalán a szalagokat, mielőtt elküldöd nekem őket?

- Persze, hogy meghallgatom.

- Nem hallod, mi folyik ott? A végeérhetetlen előadások a palesztinok szenvedéseiről? Az izraeliek kegyetlenségéről? A sok palesztin versfelolvasás? A sok mendemonda, hogy milyen szép volt az élet Palesztinában, míg a zsidók meg nem jelentek?

- Mire akarsz kilyukadni?

- Vagy szerelmes a gyerek, vagy valami mást forgat a fejében.

- A második lehetőség az, ami engem nyugtalanít.

DaNIEL SILVA hidegvérrel

- Gondoltál már arra, hogy Yusef esetleg többet lát benne egy csinos lánynál? Gondoltál már arra, hogy Yusef szerint Sarah egy befolyásolható lány, aki esetleg hasznos lehetne Tariq és szervezete számára?
- Gondoltam rá, igen, de Jaqueline nincs felkészülve egy ilyen fajta hadműveletre. És őszintén szólva mi sem.
- Szóval szedni akarod a sátorfádat, és ott akarod hagyni az egészet?

Hidegvérrel

233

- Nem. Csak Jaqueline-t akarom kihozni onnan.
 - És akkor? Mi fog történni? Yusef feldühödik. Yusef gyanakodni kezd, és szétszedi a lakását. Ha fegyelmezett, kidob minden elektromos készüléket a lakásából a poloskáddal együtt.
 - Ha ügyesen kezeljük az eljövotelt, sejteni sem fog semmit sem. Továbbá, amikor felfogadtam Jaqueline-t, megígértem neki, hogy csak rövid lejárátú dologról lesz szó. Tudod, hogy másutt is vannak elkötelezettségei.
 - Ennél fontosabb nem lehet! Fizesd ki, amit kapna! Marad, Gábiel. Téma lezárva.
 - Ha marad, én megyek.
 - Hát akkor menj! - reccsent rá Shamron. - Menj visz-sza Cornwallba, és dugd a fejed a Vecelliód alá. Majd küldök valakit, hogy átvegye az ügyet tőled.
 - Tudod jól, hogy nem bízom őt a te kezébe. Shamron gyorsan békülékenyebb hangnemet vett fel.
 - Sokat éjszakáztál az utóbbi időben... Nem nézel valami jól ki. Nem felejtettem el, milyen. Felejtse el Yusefet néhány órára! Nem megy el sehova. Kocsikázz egyet. Tisztítsd ki a fejed! h legjobb formádban van rád szükségem.
- London felé a vonaton, Gábiel bement a mosdóba, és magára zárta az ajtót. A tükör előtt állodagált egy jó darabig. Új ráncok tűntek fel a szeme körül, szája szögletében valami hirtelen feszültség látszott, ami eddig nem volt ott, arccsontjainak mintha késéle lett volna. Szeme alatt sötét karikák, mintha faszénnel pacsmagolta volna be valaki. Nem felejtettem el, milyen.

A Fekete Szeptember hadművelet... így vagy úgy, de mindegyikük megsínylette. Szívpanaszok, magas vérnyomás, kiütések a bőrön, krónikus meghűlések. A gyilkosok szenvedtek a legjobban. Az első munka után, Rómában, Gábiel nem volt képes aludni. Valahányszor lehunyta a szemét, tölténybecsapódásokat hallott, amint szétroncsolják a szöveteket és eltörlik a csontokat. Valahányszor aludni próbált, a fügebort látta, amint a márványpadlón össze-

234

Dániel Silva

keveredik a halott vérével. Shamron talált egy orvost Párizsban, egy sayan-t, aki adott Gábielnek egy üvegce erős nyugtatót. Néhány hét elteltével gyógyszerfüggő lett.

A tabletták és a stressz együttes hatására Gábiel döbbenetesen öregnek kezdett kinézni. Bőre durvább lett, a szája szöglete legörbült, a szemei hamuszínűek lettek. Fekete haja a halántékánál megöszült. Akkor huszonkét éves volt, de legalább negyvennek nézett ki. Amikor hazament, Leah alig ismert rá. Azt mondta, amikor szeretkeznek, olyan, mintha egy másik férfival szeretkezne. Nem egy idősebb Gábiellel, hanem egy teljesen idegen emberrel.

Szemelőgyőltte magát egy kis hideg vízzel, arcát jó alaposan megdörzsölte egy papírtörölközővel, és megnézte a tükörképét még egyszer. Belegondolt abba az eseményláncba, a sorsnak abba a bizarr játszmájába, ami ide vetette. Ha nincs Hitler, nincs Holocaust, a szülei ott maradnak Európában ahelyett, hogy egy poros, mezőgazdasággal foglalkozó településre menekültek volna a Jezreel völgybe. A háború előtt édesapja történész és esszéista volt Münchenben, édesanyja pedig tehetséges festő Prágában. Egyikük sem tanult meg soha rendesen beilleszkedni a cionista települések közösségébe és kétkezi munkát sosem tudták igazán megszokni. Gábielt inkább miniatűr felnőttként kezelték, nem egy másfajta emberi lényként, akinek más igényei vannak, mint az övék. Azt várták tőle, hogy gondoskodik magáról, a szórakozást is beleértve. Legkorábbi gyerekkori emléke a kis kétszobás települési lakás képe volt: az apja újságot olvas, az anyja a festőállvány mellett tevékenykedik, ő meg a földön, kettejük között durva betondarabokból építi a városokat. A szülei utálták a héber nyelvet. Amikor maguk között voltak, azokat a nyelveket használták, amiket Európában: németet, franciát, csehet, orosz, jiddist. Gábiel mindet megtanulta. Ezekhez még hozzácsapta a hébert és az arabot. Az apjától a remek memóriáját, anyjától a rendíthetetlen, részletek iránti türelmét örökölte. A közösségi élet iránti megvetésük arrogánssá tette Gábielt, örökös

Hidegvérrel 235

magányos farkassá. Világi agnoszticizmusuk a zsidó etikát és a zsidó erkölcsöket kizárta az életéből. Inkább szeretett sétálni, mint focizni, jobban szerette az olvasást a mezőgazdaságnál. Szinte kórosan visolygott attól, hogy bemocskolja a kezét. Sok titka volt. Egyik tanárja úgy jellemezte, mint „hideg, magánakvaló, érzéstelen és teljességgel zseniális” diákot. Amikor Ari Shamron új katonákat keresett az arabok elleni titkos háborúba, rábukkant a Jezreel völgyi fiúra, aki, mint névrokona, Gábiel arkangyal, sok nyelvet tudott, és egy Salamon türelme lakozott benne. Shamron talált még benne egy igen értékes személyiségi jegyet: a gyilkosok emocionális hidegségét.

Gábiel kijött a mosdóból, és visszaült a helyére. Az ablakon túl Kelet-London terült el: düledező viktoriánus raktárházak kitört ablakokkal és hulló téglákkal. Lehunyta a szemét. Valami egyéb is megviselte az egészségét a Fekete Szeptember hadművelet alatt: a félelem. Mennél többet maradtak terepen, annál nagyobb lett az esélye annak, hogy meglátják őket. Nem csak az európai titkosszolgálatok, hanem akár maguk a terroristák is. Hazajutott a hadművelet kellős közepén a hír, hogy a Fekete Szeptember megölt egy katsa-t Madridban. Egyszerre mindenki tudatában lett annak,

DaNIEL SILVA hidegvérrel

hogy ő is sebezhető. És Gábiel megtanulta karrierje legfontosabb leckéjét: amikor egy ügynök hazájától messze, ellenséges területen tevékenykedik, az üldözők könnyen üldözötteké válhatnak.

A vonat beállt a Waterloo állomásra. Gábiel végiglépdel a vágány mellett, áthámozta magát a zsúfolt érkezési helysége. Kocsiját otthagya a földalatti parkolójában. Elejtette a kulcsát, megejtette a rituális ellenőrzést, aztán beszállt, és elhajtott Surrey felé.

A kapunál semmi jel nem volt. Gábiel mindig olyan helyet akart, ahol nincs semmi jel. A falon túl jól ápolt gyeppel, egyenletesen ültetett fákkal. A kanyargó fasor végén egy vöröstéglából készült zegzugos viktoriánus kastély emelkedett. Leeresztette a kocsijának ablakát, és megnyomta a kaputelefon beszélőgombját. Szörny-szemként meredt rá a

236

Daniel Silva

biztonsági kamera lencséje. Ösztönösen elfordult a kamerától, és kotorászni kezdett a kesztyűtartóban.

— Segíthetek valamiben? - szólalt meg egy női hang a hangszóróban, közép-európai akcentussal.

— Miss Martinson-hoz jöttem. Dr. Avery már vár. Felhívta az ablakot, várt, amíg az automata biztonsági kapu félregördül, aztán behajtott, és lassan felment a fasorok közti felhajtón. Késő délután volt, hideg és szürke. Könnyű kis szellő kergetőzött a fák lombjai közt. Ahogy közelebb ment a kastélyhoz, meglátta az ápolatokat. Nő ült egy padon templombajáró ruhában, és a semmibe meredt. Egy férfi sétált a jamaikai ápolóba karolva, Wellington csizmában és esőkabátban.

Avery ott várta a bejárat csarnokában. Drága, rozsdaszínű, szépen kivastalt szövethadrágát és kasmírpulóvert viselt. Az utóbbi inkább illett egy golfjátékoshoz, mint egy komoly pszichológushoz. Hideg udvariassággal rázott, kezét Gábiellel, mintha valami megszálló hatalom képviselője lenne, aztán végigvezette egy hosszú, szőnyeggel borított folyosón.

— Már sokkal többet beszélt az utóbbi hónapban — mondta Avery. - Már értelmes beszélgetéseket is folytattunk, nem is egyszer.

Gábiel magára erőltetett egy feszült mosolyt. Vele még nem beszélt az elmúlt évek során.

— És fizikai állapota? - kérdezte.

— Semmi változás. Olyan állapotban van, amilyenben a körülményekhez képest lehet.

Avery elővette egy mágneses kártyát, amivel kinyitott egy ajtót. A másik oldalon folytatódott a folyosó, de itt nem szőnyeggel volt borítva, hanem terrakotta csempével. Miközben haladtak, Avery a gyógyszereléséről beszélt. Egyik szernek emelte az adagját, a másiknak csökkentette, egy harmadikat teljesen megszüntetett. Volt egy új szer, ami ígéretes eredményeket hozott a hasonló állapotú ápol-

HIDEGVÉRREL

237

taknál, akik egyszerre szenvedtek a poszt-traumatikus stressz és a pszichotikus depresszió tüneteitől.

- Hát, ha úgy gondolja, hogy segíthet...

- Sosem tudjuk meg, ha nem próbáljuk ki.

A klinikai pszichiátria, gondolta Gábiel, egészen hasonlít a hírszerzéshez.

A terrakotta folyosó egy kis szobácskába végződött. Tele volt mindenféle kertész szerszámokkal, fanyeső ollóval, ásóval, ültetőkanállal, meg több zacskó virágmaggal és trágyával. A szoba másik felében két duplaajtó volt, kerek kukucskalóval.

- A szokásos helyen van. Várja önt. Kérem, ne maradjon sokáig. Azt hiszem, fél óráig maradhat. Majd jövök, ha lejárt az idő.

Nyomasztóan forró és nedves volt az üvegezett terem. Leah a sarokban ült, egyenes hátú kovácsoltvas kerti széken, lábainál fiatal, cserépbe ültetett rózsák. Tetőtől talpig fehérbe volt öltözve. Fehér magas nyakú pulóver volt rajta, amit Gábiel ajándékozott neki utolsó születésnapjára. A fehér nadrágot is Gábiel hozta neki egy krétai vakációjáról. Gábiel próbált emlékezni az évre, de nem tudott. Csak két Leah volt az emlékezetében. Leah Bécs előtt és Leah Bécs után. Egy iskoláslány kimért ségével ült a széken, elnézett a hosszan elterülő gyeppel fölött. Haját az intézet rövidre vágta mint mindenkiét, aki ott volt - lábán nem volt cipő.

Elfordította a fejét, ahogy Gábiel odalépett. Gábiel megpillantotta arcán a nagy érdes forradásnyomot. Mim mindig, ha meglátta, Gábielen most is erőszakos hideg ömlött végig. Aztán meglátta a kezét, vagyis, ami maradt a kezéből. A kemény, érdes forradásos szövet egy nu festővászonra emlékeztette Gábielt. Arra vágyon, I keverhetne egy kis festéket a palettáján, és visszaadna mindent a régi fényébe.

Homlokon csókolt, kereste hajában a megkötött le

238

Daniel Silva

vendula és citromillatot, de ehelyett csak az üvegház nyomott nyirkosságát és a bezárt növények fiilledtségét érezte.

Avery hagyott ott még egy széket, amit Gábiel egy kicsit közelebb húzott. Leah összerezzen, ahogy a kovácsoltvas szék lába megnyikordult a padlón. Gábiel elmormogott halkán egy bocsánatkérést és leült. Leah elfordította a tekintetét. Mindig ez volt. Nem Leah volt az, aki mellette ült, csak az emlékműve. Egy sírkő. Valamikor még próbált beszélni vele, de most elég volt csak ülni mellette. Követte a tekintetét, ami a homályos tájon vándorolt, valahol messze. Arra gondolt,

DaNIEL SILVA hidegvérrel

vajon mit nézhet. Avery szerint voltak napok, amikor csak ült és mindent újra és újra átélte, kínos részletességgel, és képtelen volt arra, vagy nem is akarta, hogy vége legyen. Gábrrielnek még megadatott, hogy valami életféleséget folytasson a baleset után, de Leah mindentől meg lett fosztva. Mindentől: a gyerekeitől, a testétől, a józan eszétől. Mindentől, leszámítva az emlékeket. Gábrriel rettegett, hogy Leah élethez való ragaszkodása, ha mégoly erőtlen is, az ő azóta sem szűnő hűségében gyökerezik. Rettegett, hogy ha megengedi magának, hogy beleszeressen valakibe, Leah meghal.

Negyvenöt perc után felállt, felvette a dzsekijét, aztán odakuporodott Leah lábaihoz, kezét a lábfejére tette. Ő még egy darabig a tájat nézte, aztán odafordult Gábrrielhez, találkozott a tekintetük.

— Most mennem kell, mondta neki Gábrriel. Leah nem mozdult.

Már éppen fel akart állni, amikor Leah kinyújtotta a kezét, és megérintette az arcát. Gábrriel megpróbált nem visszahőkölni, ahogy az érdes heg a csonk végén végigsimogatta az arcát a szeme mellett. Leah szomorúan elmosolyodott és leengedte a kezét. Az ölébe tette, eltakarta a másikkal és újra felvette azt a fagyos testtartást, amiben Gábrriel találta.

Hidegvérrel 239

Felállt és elment. Avery várt már rá odakinn. Elkísérte Gábrrielt a kocsijához. Gábrriel sokáig ült még a kormány mögött anélkül, hogy beindította volna a motort. Leah-ra gondolt, ahogy megérintette. Egyáltalán nem vallott rá ez az érintés. Mit látott vajon? A hadművelet okozta feszültséget? Vagy Jaqueline Delacroix árnyékát?

Huszonnyolcadik fejezet Lisszabon

Tariq megjelent a fado ház ajtajában. Most is dokkmunkásnak öltözött. Hullasáppadt volt, keze reszketett, amint rágyújtott. Átment a helyiségen, és leült Kernel mellé. - Mi járatban újra Lisszabonban?

— Úgy néz ki elég súlyos elakadás lépett fel a ibériai értékesítési láncolatban. Lehet, hogy kénytelen leszek Lisszabonban tölteni néhány napot.

— Ennyi?

— Na, meg ez. - Kernel egy nagy színes fényképet terített elé.

— Bemutatom Dominique Bonard-t.

Tariq felvette a fényképet, gondosan szemügyre vette.

— Gyere velem — mondta nyugodt hangon, - mutatok neked valamit, amit érdekesnek találhatsz.

Tariq lakása magasan az Alfamában volt. Két szoba, roskadozó fapadló, aprócska veranda udvarra nyíló ablakkal. Készített egy teát. Arab szokás szerint: édesre és erőse. Kiültek a verandára, az eső kopogott az udvar kövein.

— Emlékszel, hogyan találtuk meg Allont Bécsben? — kérdezte Tariq.

— Régen volt. Frissítsd fel egy kicsit a memóriámat.

— A bátyám ágyban volt, amikor megölték. Volt vele egy lány, egy német egyetemista lány, egy szélsőséges. Pár napra rá, hogy Mahmoudot megölték, írt a szüleinek egy levelet, amiben leírta, hogyan történt a dolog. Azt írta, soha életében nem fogja elfelejteni a gyilkos arcát. Apám

242

Daniel Silva

elvitte a levelet a PFSZ-hez és odaadta egy biztonsági tisztnek. A tiszt továbbadta a hírszerzőknek

- Ismerősen hangzik, - mondta Kernel.

- Abu Jihad tuniszi meggyilkolása után a PFSZ biztonságiak nyomozásba kezdtek. Kiindulópontjuk egyszerű volt: a gyilkos minden bizonnyal jól ismerte a helyszínt. A gyilkos a jelek szerint, kívül-belül ismerte a villát. Miközben megfigyeléseit végezte, és a támadást tervezte, biztosan huzamosabb időt töltött a környéken.

- Ez igazán zseniális nyomozókra vall — mondta Kernel nem kis szarkazmussal a hangjában.

- Kezdjük azon, hogy ha a PFSZ rendesen végezte volna a munkáját, Abu Jihad még ma is élne.

Tariq bement a hálóba, és egy nagy kartonborítékkal tért vissza. Elkezdtek visszanézni a biztonsági kamerák szalagjait, és feltűnt nekik egy alacsony, fekete hajú férfi. -Tariq kinyitotta a borítékot és több szemcsés képet mutatott Kernelnek.

- Az évek során a PFSZ nyomon követte a német lányt. Megmutatták neki ezeket a fényképeket. Azt mondta, ugyanaz az ember van a képeken, aki megölte Mahmoudot. Semmi kétség. Így hát elkezdtük keresni ezt az embert.

- És rátaláltak Bécsben?

- Úgy van.

Kernel odatartotta Tariq elé a fényképet. És mi köze van ennek Dominique Bonard-hoz?

- Visszatérve a tuniszi események utáni nyomozáshoz, a PFSZ meg akarta tudni, hol tartózkodott a gyilkos a támadás megtervezése közben. Múltbeli tapasztalatuk alapján tudták, hogy az izraeliek mindig európaiaknak adják ki magukat, amikor ilyen munkákat végeznek. Feltételezték, hogy a férfi a fényképről szállodában lakott. Elkezdtek körbetelefonálgatni a kémeiket és az informátorait. Az egyik partmenti szálloda bárjában megmutatták a fényképet egy pincérnek. A pincér azt mondta, a férfi ott lakott a szállodában a francia barátnőjével együtt. A PFSZ biztonsági-

HIDEGVÉRREL

243

DaNIEL SILVA hidegvérrel

ak most már egy lányt kezdtek keresni. Találtak egyet, és megmutatták a pincérnek.

— Ugyanaz a lány?

— Ugyanaz a lány.

Ezután Tariq benyúlt a borítékba, és egy újabb megfigyelés közben készített fotót vett elő. Ezúttal egy gyönyörű fekete hajú lány volt a képen.

— Lehet, hogy tévedek — mondta Tariq —, de a jelek szerint Yusef új barátnője már korábban is dolgozott Gábiel Allonnnal.

Még egyszer megbeszélték a tervet, ahogy végiggyalogoltak az Alfama kacsaringós utcáin.

— A miniszterelnök és Arafát öt nap múlva indulnak az Egyesült Államokba - mondta Kernel. Először tárgyalás lesz a Fehér Házban, aztán New York-ba mennek egy aláírási ünnepségre az ENSZ főépületébe. New Yorkban már minden a helyén van.

— Akkor már csak egy utazótársra van szükségem — mondta Tariq. Azt hiszem, egy szép francia nőt szeretnék. Egy olyan fajtát, aki jól néz ki egy sikeres vállalkozó oldalán.

— Azt hiszem, tudom, hol lehet ilyen nőt találni.

— Képzeld csak el, amint a békefolyamatot és Gábiel Allont egy csapásra semmisítem meg egy utolsó dicsőséges pillanatban. Megrázkodik majd tőlünk a világ, Kernel! Aztán elmegyek.

— Biztos vagy benne, hogy végig akarod csinálni?

— Ne mondd, hogy a biztonságom aggaszt!

— De igenis az aggaszt.

— De hát miért? Tudod jól, mi történik velem.

— Az igazat megvallva, próbálok nem gondolni rá.

A domb aljánál egy taxiállomáshoz ettek. Tariq megcsókolta Kernel arcát, aztán megfogta a vállát.

— Csak semmi könnyezés, testvérem! Fáradt vagyok már. Így lesz a legjobb.

Kernel elengedte társát, aztán beszállt a nyitott ajtóval várakozó taxiba.

244

Dániel Silva

— Meg kellett volna ölnie a lányt — mondta Tariq. Kernel megfordult.

— Mit mondasz?

— Allonnak meg kellett volna ölnie azt a német lányt, aki a bátyámmal volt. Ha megteszi, ott és akkor véget ér minden.

— Azt hiszem, igazad van.

— Buta hiba volt - mondta Tariq. - Én ilyen hibát nem követtem volna el.

Aztán megfordult, és lassan elindult a dombon, fel az Alfamába.

Huszonkilencedik fejezet

St. James Udvar, London

Amikor a biztonsági csengő megszólalt, JaqueÜne megfordult és belenézett a monitorba. Egy biciklisfutár volt. Az órájára pillantott. Hat harminc. Megnyomta a gombot és beengedte. Aztán az íróasztalától lement a folyosóig, hogy aláírja a csomagátvételi elismervényt. Nagy kartonboríték. Visszament az asztalához, leült és felhasította a borítékot a nagyujja hegyével. A borítékban egyetlen szabvány méretű levélpapír volt, halvány szürke, ropogósán kettőbe hajtva. A címzés Randolph Stewart műkereskedőnek szólt. Elolvasta a kézzel írott sorokat: Most értem vissza Párizsból... Szép környék. A művelettel semmi gond. A kiadását terv szerint lehet folytatni. Beletette a levelet Isherwood zúzója-ba, és nézte, amint konfetti lesz belőle.

Felállt, felvette a kabátját, aztán odament Isherwood irodájához. Éppen egy nyilvántartási könyv fölött görnyedt egy ceruza végét rágszálla. Ahogy belépett, felemelte a fejét, kedvesen rámosolygott.

— Máris elmegy, kedvesem?

— Attól tartok, muszáj.

— Számolni fogom az órákat, míg újra találkozunk.

— Én nemkülönben.

Ahogy kísért a galériából, rájött, hogy hiányozni fog neki Isherwood, mikor vége lesz a dolognak. Jó ember volt. Arra gondolt, vajon hogyan hozta össze őt a sors az Ari Shamron, meg a Gabrielfélével. Átsietett a Mason's Yard-on, felment a Duke Street-en a Piccadilly felé, közben a levél járt az eszében. Nyomasztotta. Elképzelte az est hátralevő részét. Találkoznak Yusef lakásán, elmennek vacsorázni, aztán visszamennek és szeretkeznek. Az-

246

Dániel Silva

tán két óra hosszáig a Közel-Kelet történelméről hallgat kiselőadást; a zsidók gáztetteiről. A kétállamú állam méltánytalanságáról a tárgyalóasztalon. Egyre inkább nehezebb esett úgy tenni, mint aki jól érzi magát.

Gábiel rövid küldetést ígért neki: felmenni a lakására, lefeküdni vele, megszerezni a kulcsokat, megnézni a telefont, és elmenni. Nem egy ilyen hosszúlejárta románcra ígérkezett el. Egyre visszatartóbbá vált a Yu-seffel való szeretkezés gondolatát is. Azért jött Londonba, mert azt hitte, ha együtt dolgozik Gábiellel, majd újra felizzik köztük a románc.

Hát, ha történt is valami, akkor csak annyi, hogy még jobban eltávolodtak egymástól. Alig látta. Levélben érintkezett vele, ha találkoztak is, hüvös volt és távolságtartó. Bolond volt, hogy azt hitte, kettejük közt valaha is vissza lehet

állítani azt, ami valaha Tuniszban fellángolt.

Bement a Piccadilly metrómegálló aluljárójába és lement a zsúfolt megállóhoz. A villájára gondolt, arra, hogy keresztülbringázik Valbonne napfénytől csöpögő dombjai között. Egy pillanatra elképzelte maga mellett Gábrielt, amint mellette megy, lábai ritmikusan pedál-loznak. Aztán butának érezte magát, amiért ilyen dolgokon jár az esze. Amikor a vonat megérkezett, befurakodott egy tömött kocsiba, és megmarkolt egy vascsövet. Ahogy a kocsi előrelendült, úgy döntött ez volt az utolsó éjszaka. Reggel meg fogja mondani Gábielnek, hogy ki akar szállni.

Gábiel fel-alá sétált az őrhely szőnyegén, bele-bele-rúgva egy citromsárga teniszlabdába a zoknis lábával. Nem sokkal éjfél előtt volt. Jaqueline és Yusef éppen most fejezték be a szeretkezést. Végighallgatta, amint kölcsönösen bejelentik egymásnak, mennyire nagy testi gyönyörben volt részük éppen. Végighallgatta, ahogy Yusef a végét használja.

Hallgatta, amint Jaqueline kimegy a konyhába és valami itóka után kajtat. Hallotta, amint kiszól Yusefnek, hogy hová dugta már megint a cigijét.

Hidegvérrel 247

Gábiel a kanapén üldögélt, és dobálta a falnak a teniszlabdát, miközben Yusef eljövendő előadására várt. Vajon mi lesz ma a téma? Mi is volt a tegnap? Az a men-de-monda, hogy a zsidók virágoztatták fel a sivatagot. Nem, az a tegnapelőtt volt. Tegnap arról szólt az előadás, miként árulta el a palesztinokat a többi arab. Eloltotta a lámpát, és tovább dobálta a falnak a teniszlabdát, hogy tesztelje a látását meg a reflexeit.

Ajtó nyílik, villanykapcsoló kattán. Yusef jó:

- Beszélünk kell. Félrevezettelek valamivel kapcsolatban. El akarom mondani neked az igazat.

Gábiel elkapta a teniszlabdát a sötétben, és megtartotta a tenyerében. Leah-ra gondolt, az éjszakára, amikor a lány ugyanezekkel a szavakkal kezdte elmondani neki, hogy hűtlenségét úgy bosszulta meg, hogy ő is szeretőket tartott.

- Hú, de komolyan hangzik - mondta Jaqueline könny-nyedén.

Gábiel egy finom kis csuklómozdulattal újra a falnak pöccintette a teniszlabdát.

- A sebhely a hátamon.

Gábiel felállt, és felkapcsolta a lámpát. Leellenőrizte a szalagot, hogy vesz-e rendesen. Minden rendben volt.

- Mit akarsz a forradásról mondani?

- Hogy miként került oda. Yusef leült az ágy végére.

- Hazudtam neked a forradással kapcsolatban. El kell mondanom az igazat.

Mély lélegzetet vett, lassan kifújta a levegőt, és halkán beszélni kezdett.

- Miután a PFSZ-t kiűzték Libanonból, családom a Shatilában élt. Talán emlékszel te is arra a napra, amikor Arafát és gerillái kifele mennek, miközben a zsidók és az amerikaiak integetnek nekik a vízpartról. A PFSZ nélkül senki nem védelmezett minket. Libanon romokban hevert. A keresztények, a síták, a szunniták, a drúzok, mindenki harcolt mindenkivel, a palesztinok meg ott voltak

248

Daniel Silva

mindennek a kellős közepén. Félelemben éltünk. Féltünk, hogy valami borzalmas fog történni. Emlékszel már?

— Még fiatal voltam akkor, de azt hiszem, emlékszem.

— A helyzet igencsak puskaporos volt. Egyetlen szikra kellett neki, és beindul a holocaust. Ezt a szikrát történetesen Bashir Gemayel meggyilkolása szolgáltatta. O volt a libanoni maronita keresztények vezetője, és az ország megválasztott elnöke. Bombarobbanás végzett vele, ami a kocsijában robbant fel a falangista keresztény párt főépülete előtt.

— Azon az éjszakán fél Bejrút bosszúért kiáltott, a másik fele meg reszketett a félelemtől. Senki nem tudta, ki helyezte el a bombát. Bárki lehetett, de a falangisták meg voltak győződve, hogy a palesztinok a hibások. Gyűlöltek minket. A keresztények sosem akartak minket Libanonban, és most, hogy a PFSZ már nem volt ott, le akartak számolni a palesztin problémával egyszer, s mindenkorra. Halála előtt Gemayel egyértelműen fogalmazott. „Egy néppel itt több van, mint kell. A palesztin néppel”.

— A gyilkosság után az izraeliek bevonultak nyugat Bejrútba, ahonnan szemmel tarthatták a Sabrát és a Sha-tilát. Meg akarták tisztogatni a táborokat a maradék PFSZ tagoktól, és - hogy ne legyenek Izraeli áldozatok -, a falangista milicistákat küldték oda, hogy elvégezzék helyettük a piszkos munkát. Mindenki tudta, mi fog történni, ha a milicistákat beszabadítják a táborokba. Gemayel halott volt, és haláláért nekünk kellett megfizetni. Mindenki tudta, hogy vérfürdő lesz, de az izraeliek mégis beengedték őket.

— Az izraeliek az első falangistákat, számszerint százötvenet napnyugtakor eresztették be a Shatila táborba. Természetesen voltak löfegyvereik, de legtöbbjüknél kés és fejsze is volt. A méészárlás negyvennyolc órán keresztül tartott. A szerencsésebbeket csak lelőtték. Akik nem voltak ilyen szerencsések, hátborzongatóbb halált haltak.

Hidegvérrel

249

Databokra aprították az embereket. Kibelezték őket, és hagyták meghalni. Élve nyúzták meg őket. Kiszúrták a szemüket, és hagyták, hadd bolyongjanak még a vérengzés végéig, aztán meg lelőtték őket. Odakötözték az embereket a kocsik után, és addig vonszolták őket körbe a táborban, amíg meghaltak.

— A gyerekeket sem kímélték. Egy gyerek, ha felnőtt, terrorista válhat belőle, mondták. Megöltek hát minden gyereket. A

DaNIEL SILVA hidegvérrel

nőket sem kímélték. A nők terroristákat szülhetnek. Rituálisan levagdosták a palesztin nők mellét. A mellek tejet adnak. A mellek olyan embereket táplálhatnak, akiket a falangisták ki akartak irtani. Egész éjjel folyt a mézszárlás. Betörték az otthonokba és mindenkit megöltek, aki ott volt. Amikor az est leszállt, az izraeliek jelzőtüzeket gyújtottak, hogy a falangisták könnyebben folytathassák, amit elkezdtek.

Jaqueline összeszorította ujjait és a szájához emelte. Yusef folytatta a beszámolót.

— Az izraeliek pontosan tudták, mi folyik odalenn. A hadiszállásuk csupán kétszáz méterre volt a Shatilától. A háztetőről pontosan odaláttak a táborba. Az adóvevők is fogták a falangisták frekvenciáját. De egy ujjukat sem mozdították, hogy megállítsák az öldöklést. És vajon miért álltak ott tétlenül? Hát, mert pontosan az történt, amit akartak.

— Én akkor hétéves voltam. Az apám meghalt. Azon a nyáron halt meg, amikor az izraeliek lebombázták a táborokat a bejrúti csata során. Ott éltem a Shatilában az anyámmal és a nővéremmel. Bebújtunk az ágy alá, és hallgattuk a sikolyokat és a fegyverropogást, néztük ahogy a felgyújtott házak fénye táncol a szoba falán. Imádkoztunk, hogy valami csoda folytán hátha kifelejtik a házunkat. Néha ott hallottuk őket közvetlenül az ablakunk előtt. Nevettek. Mindenkit lemészároltak, aki a szemük elé került, és nevettek. Valahányszor közeledtek, anyám befogta a szánkát, hogy csendben maradjunk. A nővéremet majdnem meg is fojtotta.

250

Dániel Silva

- Végül a mi ajtónkat is betörték. Kiszabadítottam magam az anyám szorításából és odamentem hozzájuk. Kérdezték, hogy hol van a családom. Mondtam nekik, hogy mindenki meghalt. Röhögtek, és azt mondták, hamarosan én is velük leszek. Egyik falangistánál kés volt. Megmarkolta a hajam és kivonszolt a házból. Letépte rólam az inget, és lenyúzta a hátamról a bőrt. Aztán odakötözött a teherautó után, és végigvontatott az utcákon. Elájultam, de még emlékeztem, hogy a falangisták célba lödöznek rám.

- Valahogy életben maradtam. Talán, mert azt hitték, meghaltam, nem tudom. Amikor magamhoz tértem, a kötél, amivel vonszoltak, még mindig a jobb bokámra volt kötve. Bemásztam egy halom törmelék alá és vártam. Ott kuporogtam másfél napig. Végül vége lett a mézszárlásnak, és a falangisták visszavonultak táboraikba. Kijöttem a rejtékhelyemről, és megkerestem a házunkat. Az anyám testét az ágyunkban találtam. Meztelen volt. Megerőszakolták. A melleit levágták. Megkerestem a nővéremet. Ott volt a konyhaasztalon. Darabokra vágták, a darabjait körbe rakták, a fejét meg a kör közepére tették.

Jaqueline kimászott az ágyból, kibotorkált a fürdőszobába és görcsösen háyni kezdett. Yusef odatérdelt mellé, és kezét a hátára tette, ahogy rángatózott Jaqueline teste.

Mikor abbahagyta, így szólt:

- Azt kérde, miért gyűlölöm annyira a zsidókat? Gyűlölöm őket, mert ránk szabadították a falangistákat, hogy lemészároljanak. Gyűlölöm őket, mert karba tett kézzel ültek, amíg a keresztények, a nagy libanoni barátok, megerőszakolták és megölték az anyámat, a nővérem szétvagdosott testrészeiből meg kört raktak a fejét meg a kör közepére tették. Hát, most már tudod, miért vagyok olyan elutasító, amikor erről ez úgynevezett béketárgyalásról van szó. Hogyan bízhatnék meg ezekben az emberekben?

Hidegvérrel

251

- Megértelek.

- Tényleg úgy gondolod, hogy megértesz, Domi-nique? Lehetséges ez egyáltalán?

- Azt hiszem, nem.

- Teljesen őszinte voltam most hozzád. Van valami, amit el szeretnél mondani nekem magadról? Van valami titkod, amit rejtegetsz előlem?

- Semmi, ami fontos lehetne.

- Igaz, amit mondasz nekem, Dominique?

- Igaz.

A hívás hajnalban érkezett negyed ötkor. Yusefet a telefon felébresztette, Gábrielt viszont nem. Ő egészen reggelig fenn ült, és újra meg újra végighallgatta Yusef beszámolóját a Sabráról, meg a Shatiláról. A telefon csak egyszer csörgött.

Yusef álomittas hangon beleszólt:

- Haló!

- Lancaster Gate holnap, két óra. Kan.

- Ki volt? - kérdezte Jaqueline?

- Senki. Rossz számot hívtak. Aludj csak.

Maida Vale, reggel. Egy csapat iskolásfiú egy csinos lányt ugrat. Jaqueline elképzei, hogy az iskolásfiúk késsel és fejszével felfegyverkezett falangista milicisták. Egy kamion suhan tova, dízelfüstöt okádva magából. Jaqueline egy utánakötött embert lát, akit halálra vonszolnak. A szeme előtt tornyosuló tömbház tetején zsidókat lát, akik távcsövön keresztül nézik az öldöklést, és néha jelzőpisztolyokkal fellőnek a levegőbe, hogy a gyilkosok jobban lássák áldozataikat.

Bement az épületbe, felment a lépcsőn és besurrant a lakásába. Gábielt ott várt rá a heverőn.

DaNIEL SILVA hidegvérrel

- Miért nem mondtad? -Mit?
- Miért nem mondtad, hogy túlélte Shatilát? Miért nem mondtad meg, hogy a családját lemészárolták?

252

Dániel Silva

- Min változtatott volna?
- Csak jó lett volna, ha tudom. Rágyújtott, és mélyen leszívta a füstöt.
- Igaz? Igaz az, amit nekem elmondott?
- Melyik része?
- Az egész! A kurva életbe Gábiel, ne játszadozz velem!
- Igen, igaz. A családja meghalt a Shatilában. Szenvedett. És akkor mi van? Mindenki szenvedett. Mi is. Az, hogy a történelem nem a kedve szerint fordult, még nem jogosítja fel arra, hogy ártatlan embereket gyilkoljon meg!
- O is ártatlan volt, Gábiel! Csak egy kisfiú volt!
- Egy hadművelet kellős közepén vagyunk, Jaqueline. Nem most van itt az ideje annak, hogy a terroristaellenes tevékenység erkölcsi méltányosságáról nyissunk vitákat.
- Elnézést, amiért megengedtem, hogy a jóérzés beférkőzzön a gondolataim közé. Elfelejtettem, hogy te meg Shamron nem akadtok fel az ilyen kicsiségeken.
- Ne gyere nekem Shamronnal!
- Miért? Mert ő parancsokat osztogat, és te végrehajtod őket?
- És Tunisz? — kérdezte Gábiel.
- Tudtad jól, hogy a tuniszi munka a gyilkolásról szól, de készségesen részt vettél benne. Még arra is vállalkoztál önkéntesen, hogy velünk gyere azon az éjszakán, mikor kivégeztük a célpontot.
- Mert a célpont Abu Jihad volt. Több száz izraelinek és zsidónak száradt az ő kezén a vére.
- Ennek a jelenleginek is véres a keze. Ezt azért ne felejtse el!
- Ez csak egy fiú, akinek a szüleit lemészárolták, miközben az izraeli katonák csak bámultak, és nem tettek semmit.
- O nem egy fiú! Ő egy huszonöt éves fiatalember, aki segít Tariqnak embereket ölni.
- Te meg felhasználod, hogy elvezessen Tariqhoz,

Hidegvérrel

253

azért, amit Tariq valaha veled tett? Mikor lesz ennek vége? Amikor már nincs több kiontani való vér? Mikor, Gábiel? Gábiel felállt, és felvette a dzsekijét.

- Ki akarok szállni - mondta Jaqueline.
 - Most nem szállhatsz ki!
 - De igen. Nem akarok többet lefeküdni veled.
 - Miért?
 - Azt kérdezed, miérei Még van képed azt kérdezni, miért?
 - Ne haragudj, Jaqueline! Nem úgy gondoltam, hogy...
 - Azt hiszed, egy kurva vagyok, ugye? Azt hiszed, nem esik különösebben nehezemre lefeküdni valakivel, akit nem szeretek, nemde?
 - Ez nem igaz.
 - Ez voltam neked Tuniszban? Egy kurva?
 - Tudod, hogy ez nem igaz.
 - Akkor mondd meg, mi voltam!
 - Most mit akarsz tenni? Vissza akarsz menni Franciaországba? Visszamenni a valbonne-i villádba? Vissza Párizsba a bulikra meg a fotózásaidra, meg a divatbemutatóidra, ahol olyan életbevágó problémákkal küszködsz, hogy milyen árnyalatú rúzszt használsz?
- Jaqueline pofon ütötte a bal arcán. Gábiel ránézett, tekintete hideg volt, ahogy arca kezdett kipirosodni az ütés helyén. Újra pofon akarta vágni, de a férfi oda se figyelve, felemelte a kezét, és felfogta az ütest.
- Nem hallod, mi folyik? - mondta Gábiel. -Nem hiába mondtam neked el, ami vele történt a Shatilában. Tesztel. Akar tőled valamit.
 - Nem érdekel!
 - Azt hittem olyasvalaki vagy, akire számíthatok. Nem olyan, aki szétesik a játék közepén.
 - Fogd már be, Gábiel!
 - Kapcsolatba lépek Shamronnal. Szólok neki, hogy kiszállunk.

254

Dániel Silva

A kilincs után nyúlt. Jaqueline elkapta a kezét.

- Attól nem lesz jobb, ha megölsz Tariqot. Az csak egy ábránd. Azt gondolod, olyan lesz ez, mint megjavítani egy képet: megtalálod a hibát, retusálsz, és mintha csak megint minden a régi lenne? De az emberi lény, az más. Igazándiból a képeknél sem működik a dolog soha tökéletesen. Ha jól megnézed, mindig észre lehet venni a retusálás nyomát. A

DaNIEL SILVA hidegvérrel

forradások sosem múlnak el. A restaurátor nem gyógyítja meg a képet, csak eltakarja a sebeket.

- Tudnom kell, hogy akarod-e folytatni?

- Én meg azt, hogy mi voltam neked Tuniszban! Gábiel kinyújtotta a kezét, és megérintette Jaqueline arcát.

- A szerelmem voltál Tuniszban. - Keze lehanyatlott. -És emiatt a családom elpusztult.

- Nem tudom a múltat megváltoztatni.

- Tudom.

- Jelentettem neked valamit? Gábiel tévovázott egy kicsit.

- Igen, nagyon sokat.

- Jelentek most valamit neked? Lehunya a szemét.

- Tudnom kell, hogy akarod-e folytatni?

Harmincadik fejezet

Hyde Park, London

— A barátod elég tetű helyet választott a találkozásra — mondta Karp.

Egy fehér Ford mikrobusz hátuljába ültek a Bayswater Road-on, néhány méterre a Lancaster Gate-től. Karp egy asztalnyi audio-felszerelés fölé görnyedt, állígtatta a pot-métereket. Gábiel a saját hangját alig hallotta a kocsik, a kamionok meg az emeletes buszok idegesítő lármájában. Az észak parkrész fái susogtak a fejük fölött a szélben. Karp mikrofonjaiban a fák ágai közt susogó szélnek olyan hangja volt, mint a fehér víznek. A Lancaster Gate fölött az Italian Gardens szökőkútjai locsogtak meg pancsoltak. Mindez a mikrofonban úgy hangzott, mint valami mon-szunzuhé.

— Hány figyelőd van odakinn? - kérdezte Gábiel.

— Három — mondta Karp. A fickó a padon, aki úgy néz ki, mint egy bankár, a csinos lány, aki kenyeret dobál a galamboknak, meg a fickó, aki fagyit árul a boltív alatt.

— Nem rossz - mondta Gábiel.

— Ilyen körülmények között ne számíts csodákra! Gábiel a karórájára nézett. Három perccel múlt kettő.

Nem jön el, gondolta. Kiszúrták Karp csapatát, és lefűjják.

— Hol a francban van már? — kérdezte.

— Türelem, Gabe!

Egy pillanattal később Gábiel meglátta Yusefet, amim megjelenik a Westbourne Street felől, és átvág ,1/ dl egy rakodó kamion előtt. Karp készített róhi néh.tii) len) képet, ahogy belépett a parkba, és sétálni kezdeti .1 BÚ kőkút körül. Mikor a második körnél tartod szegődött hozzá, szürke gyapjúból készüli hosszúkabátban,

256

Dániel Silva

szemét napszemüveg takarta, fején nemezkalap. Karp erő-sebb lencsére váltott, és elkattogtatott még néhány képet.

Csendben körbejárták a szökőkutat, aztán a második körben elkezdtek halkán, angolul beszélgetni. A szél meg a szökőkút zaja miatt Gábiel csak minden harmadik vagy negyedik szót hallotta.

Karp halkán káromkodott.

Köröztek a szökőkút körül néhány percig, aztán felsétáltak egy kis lankán a játszótér felé. A lány, aki galambokat etetett lassan követte őket. Egy pillanat múlva a megfigyelőbusz örömteli gyerekzsivajtól lett hangos.

Karp öklét a fejére szorította, és a fejét rázta.

Amikor Karp három óra múlva átadta a felvételt Gábielnek, olyan arckifejezéssel tette ezt, mint a sebész, aki mindent megtett, hogy megmentsen a páciens életét.

- Felnyomtam a számítógépekre, kiszűrtem a háttérzajt, és fekuningoltam egy kicsit a jó részeket. Attól tartok, így is csak tíz százalékát sikerült elkapnom, és az is úgy ször-csög, mint a fos.

Gábiel kinyújtotta a kezét és elfogadta a szalagot. Becsúsztatta a dekkbe, megnyomta a PLAY gombot, és figyelt, miközben fel alá járkált a szobában.

- ... kell neki valaki... étkező feladatra...

Egy zaj — hasonló az elektrosztatikus sercegésre - felerősödött, elnyomva minden egyebet. Gábiel megállította a szalagot, és Karpra nézett.

- A szökőkút az — mondta Karp. - Nem tudtam vele mit csinálni.

Gábiel újra elindította a szalagot.

- ... ellenőrizni Párizsban... problémák... rendben van.

Gábiel megállította a szalagot, visszapörgette, megnyomta a PLAY-t.

- ... ellenőrizni Párizsban... problémák... rendben van.

- ..nem biztos ..megfelelőszemély ..ilyen...

Hidegvérrel

257

— ..légy meggyőző... ha elmagyarázod neki mennyire fontos...

— ..mit kell.. .mond... neki mégis?

— ...életbevágó... diplomáciai küldetés ..igazi békét ...a Közel-Keleten, ... szokványos biztonsági elővigyázatosság.

— ... fog kinézni... A hang elhalkult.

— Most sétálnak a játszótér felé - mondta Karp. -Mindjárt behozzuk, amint a lány felveszi az állást.

— ... találkozzon vele ...de Gaulle... onnan... végső célállomásra. ...

...hol

Egy megsérült gyerek az anyjáiért kiált, elnyomva a hangot.

— ... lesz vele utána? -... tőle függ.

— ... mi lesz... ha nemet mond?

— Ne aggódj, Yusef a barátnőd nem fog neked nemet mondani!

A következő dolog, amit Gábrriel hallott az volt, ahogy egy anya a fiát pofozza, amiért az lekaparta rágót a szemetesről, és bevette a szájába.

Aznap este Jaqueline vett egy curry-t hazafele menet, és felvitte Yusefhez. Miközben ettek, egy amerikai filmet néztek a tévében. Egy német terroristáról szólt a film, aki szabadon garázdálkodik Manhattan-ben. Gábrriel elhalkította a saját tévéjét, és a Yusef tévéjének a hangjával nézte a filmet. Amikor a filmnek vége volt Yusef kijelentette, hogy egy rakás szar az egész, és kikapcsolta a tévét.

Aztán megszólalt:

-Beszélünk kell, Dominique, valami fontosai szeretnék kérdezni tőled.

Gábrriel lehunyta a szemét, és figyelt.

Másnap reggel Jaqueline kilépett a Pú i adilly nél .1 ko csiből, és tovaöhömpölygött a megállói tömeggel A mozgó
258

Dániel Silva

lépcsőn felfele menet körülnézett. Yusef emberei biztosan követik. Nem engedné, hogy titkos kísérő nélkül mászkáljon London utcáin. Főleg azok után, amit múlt éjjel kért tőle. Egy fekete hajú ember bámult rá a párhuzamos mozgólépcsőről. Amikor ránézett, mosolygott és próbált farkasszemet nézni vele. Jaqueline rájött, hogy csak egy pojáca szemezt vele. Elfordult, és előre nézett.

Kint, amint végigsétált a Piccadilly-n, egy pillanatra Gabriel-t vélte látni az egyik telefonfülkében, de csak egy hasonmás volt. Aztán megint őt látta, amint kilép egy taxiból, de kiderült, hogy az is csak Gábrriel nemlétező öccse. Rájött, hogy körös körül mindenütt Gábrriel van, csak másképp néz ki. Bőrdzsekis fiúk, drága öltönyt viselő üzletemberek, művészek, egyetemisták, kézbesítő fiúk. Kiseb változtatásokkal bármelyik lehetett volna akár Gábrriel is.

Isherwood korán érkezett. Ott ült az asztala mögött, olaszul beszélgetett valakivel a telefonban, és úgy nézett ki, mint aki másnapos. Rátette a kezét a kagylóra, és hangtalanul odatátogta Jaqueline-nak:

- Egy kávét legyen szíves!

Jaqueline felakasztotta a kabátját és leült az asztalához. Isherwood kibírja még néhány percig kávé nélkül. A reggeli posta az asztalon hevert egy kartonborítékkal egyetemben. Felszakította és elővette belőle a levelet. Páriába megyek. Ne tedd ki a lábad a galériából, amíg nem hallasz felölem. Galacsinná markolta a levelet.

numBHMHM

Harmincegyedik fejezet Párizs

Gábrriel hozzá sem nyúlt a reggelijéhez. Csak ült az Euro-star első osztályán fülén a fejhallgatóval, és hallgatta a szalagokat a kis hordozható lejátszójáról. Yusef első találkozása Jaqueline-nal. Yusef elmondja a Shatilában történt mézszárlást. Yusef beszélgetése Jaqueline-nal tegnap éjjel. Kivette a szalagot, betett egy másikat. Yusef találkozik a Hyde Park-ban az összekötőjével. Már maga sem tudta, hányszor hallgatta már végig. Tízszor? Hússzor? Valahányszor újrahallgatta, egyre jobban aggasztotta. Megnyomta a visszapörgető gombot, és a fordulatszámológót használva pontosan ott állította meg a szalagot ahol újra akarta hallgatni

— ... ellenőrizni Párizsban ... problémák ... rendben van.

STOP

Levette a fejhallgatót, egy kis spirálos füzetet vett elő és kinyitotta egy üres oldalon. írni kezdett: — ... ellenőrizni Párizsban ...problémák.... rendben van. A szakadozott mondatrészek között kihagyott körülbelül annyi helyet, ami a szalagon kimaradt rész közben elhangozhatott. Aztán tovább írt: Kiküldtünk egy embert ellenőrizni a történetét Párizsban. Komoly problémák voltak vele, de minden rendben van.

Ennek így semmi értelme. Gábrriel áthúzta, aztán megint feltette a fejére a fejhallgatót, hogy meghallgassa a szövegrészt még egyszer. Várjunk csak, gondolta. Tényleg azt mondja az összekötő, hogy rendben van, vagy azt, hogy benne varP.

260

Dániel Silva

Kiküldtünk egy embert ellenőrizni a történetét Párizsban. Komoly problémák voltak vele. Izrael is benne van.

De ha így állna a dolog, miért bíznák meg azzal, hogy elkísérjen egy operatív tagot a küldetésére?

Gábrriel megnyomta az előreporgető gombot, aztán a STOP-ot, aztán újra a PLAY-t.

- Ne aggódj, Yusef. A barátnőd nem fog neked nemet mondani.

STOP. Vissza: PLAY.

- Ne aggódj, Yusef. A barátnőd nem fog neked nemet mondani.

Gábrriel fogott egy taxit a vonatállomáson, és megadott a sofőrnek egy címet a Foch sugárúton. Öt perccel később azt

DaNIEL SILVA hidegvérrel

mondta, meggondolta magát, adott néhány frankot a sofőrnek, és kiszállt. Fogott egy másik taxit. Olasz akcentussal azt kérte a sofőrtől, vigye el a Notre Dame-hoz. Onnan átsétált a folyón a St. Michel metrómegállóig. Amikor teljesen biztos volt már benne, hogy nem követik, leintett egy újabb taxit, és megadta a sofőrnek a tizenhatodik kerületi címet a Bois de Boulogne mellett. Onnan a lehullott levelekkel borított úton tizenöt perc alatt elgyalogolt egy tömbházig, nem messze a place de Colombie-től.

A bejárati ajtónál volt egy telefon, a telefon mellett meg a lakók névsora. Gábiel megnyomta a 4/B gombot, ami fölött kopott kék betűkkel a Guzman név volt olvasható. Amikor a másik oldalon recsegve beleszól valaki, elmormogott néhány szót és várt, amíg kinyílik az ajtó. Átment az előcsarnokon, felment a lifttel a negyedik emeletre és halkán bekopogott egy lakásba. Hallotta, amint valaki kiakasztja a láncot, aztán hallotta, amint félretolódik a hevederzár. Gábielt a hangok arra emlékeztették, amint kipattintja az elhasznált tárat és újat lők a nyélbe.

Az ajtó kinyílt. A küszöbön egy férfi állt, körülbelül olyan magas, mint Gábiel. Feje, válla szögletes, szeme acélkék, haja hirtelenszöke. Olyan ember benyomását keltette, aki rendkívül elégedett magával, talán mert túl nagy

Hidegvérrel

261

sikere volt a nőknél. Nem fogott kezét Gábiellel, csak behúzta a vállánál fogva a lakásba és gyorsan becsukta az ajtót, mintha csak a hideget akarta volna kirekeszteni.

Nagy lakás volt, a levegőben égett kávé szaga elegyedett Shamron cigarettáinak bűzébe. Nagy kanapék, kövér díszpárnákkal: egy jó várakozóhely. Egyik falon házimozi, japán komponensekkel és amerikai filmekkel. A biztosított lakásokba tilos a pornófilm: Shamron szabálya.

Shamron belépett a szobába. Látványosan az órájára nézett.

- Kilencven perc. A vonatod kilencven perccel ezelőtt érkezett meg. Hol a fenében voltál? Már éppen azon voltam, hogy kiküldök egy csoportot a keresésedre.

En meg nem emlékszem, hogy orrodra kötöttem volna, hogy mivel jövök, vagy hogy. mikor érkezek.

- Időbe telik, ha rendesen meg akarunk bizonyosodni, nem követnek-e. Gondolom neked is rémlik még valami az ilyesmivel kapcsolatban. Vagy már nem tanítod ezt a kurzust az akadémián?

Shamron kinyújtotta kerges kezét.

- Nálad vannak a szalagok?

De Gábiel a másik férfira nézett.

- Ez meg ki?

- Uzi Navot. Uzi a párizsi katsa-nk. Egyik legjobb emberem. Együtt dolgoztunk ezen az ügyön. Uzi, bemutatom a nagy Gábiel Allont.

Gábiel látta, hogy Uzi Shamron egyike Shamron imádóinak. A Hivatal tele volt velük. Olyan emberekkel, akik bármit megtettek volna, beleértve az árulást, lopást, csalást, még a gyilkolást is, csak hogy Shamron kegyeibe férközzenek.

Navot fiatal volt és nyers. Egyfajta önelégültség rítt le róla, ami szinte azonnal kiváltotta Gábiel ellenszenvét. Úgy fénylett, mint egy frissen nyomott pénzérme. Az oktatók azt mondták neki, ő az elit alakulat tagja, herceg. Navot meg elhitte.

Ahogy Gábiel átadta Shamronnak a szalagokat, és belehuppant a rugózó bőrfotelbe, egyetlen dologra tudott gon-

262

dólni csupán. Shamron Cornwall-ban megígérte, hogy a hadművelet titok marad a Saul király sugárút előtt. Ha ez tényleg így van, ki a fene ez az Uzi, és mi a fenét keres itt?

Shamron átmert a szobán, betette az egyik szalagot a hifi toronyba, és megnyomta a PLAY gombot. Aztán leült Gábiellel szemben, és karba tette a kezét. Ahogy Yusef beszélni kezdett, lehunyta a szemét és enyhén félrebiccentette a fejét. Gábielnek úgy tűnt, mintha az öreg valami távoli zene akkordjait hallgatná.

Egy barátomnak, egy nagyon fontos palesztinnak, döntő fontosságú ügyben külföldre kell utaznia. Sajnos, a cionisták és barátaik nem szeretnék, ha ez az ember részt venne ezen a találkozón. Ha elkapják utazás közben, valószínűleg lefogják és visszatoloncolják oda, ahonnan jött.

— Miért tennék?

- Mert meg merészelte kérdőjelezni ennek az úgynevezett béketárgyalásnak az igazságos mivoltát. Mert szembe merészelt szállni a palesztin vezetőkkel. Mert hinni merészeli, hogy az egyetlen igazságos megoldás az lenne, ha visszatérhetnének az otthonaikba, bárhol legyenek is azok, és megalapítanánk egy valóban kétnemzetiségű államot. Mondanom sem kell, eme nézeteivel nem szerzett valami nagy népszerűséget magának a cionisták meg jónéhány palesztin körében. Következésképpen száműzetésben él, és bujkálnia kell.

— Mit akarsz tőlem?

- Mivel ez az ember állandó fenyegetettségben él, szükségesnek találja, hogy megtegyen bizonyos elővigyázatossági lépéseket. Amikor utazik, nem a saját neve alatt teszi. Igen tanult ember, és több nyelven beszél. Több nemzetiségűnek is ki tudja adni magát.

- Még mindig nem értem, mit akarsz tőlem, Yusef

— A nyugati útlevél-ellenőrző szervek úgy dolgoznak, hogy néha kiszí'írnak egy-egy utast a tömegből, és aprólékosabban megvizsgálják. Sajnos, az arab terrorizmus miatt az egyedülálló arab férfiakat vizsgálják meg a

legszigorúbban. Éppen ezért, ez a férfi nyugati útlevéllel szokott utazni, és egy másik személy társaságában, aki rendszerint nő.

Hidegvérrel 263

- Miért nő?
- Mert egy férfi meg egy nő kevésbé gyanús, ha együtt utaznak, mint ha két férfi teszi ugyanezt. Ennek a férfinak szüksége van egy utazótársra. Egy partnerra, ha úgy tetszik. Szeretném, ha elmennél vele erre az útra!
- Ezt nem mondhatod komolyan.
- Ilyesmivel nem viccelődök. A találkozó, ahova ez az ember igyekszik, megváltoztathatja a történelmet a Közel-Keleten, főleg a palesztinok számára. Életbevágó fontosságú, hogy megjelenjen ezen a találkozón, és képviselje a palesztin tömegek nézeteit.
- Miért éppen én?
- Az egyik ok a külsőd. Nagyon vonzó vagy, nagyon megkapó nő. De az útleveled is nagyon fontos. Dominique, ez az ember — bocsáss meg, de a nevét nem árulhatom el —, francia útlevéllel szeret utazni. Szeretőknek adjátok majd ki magatokat. Egy sikeres üzletember és fiatal barátnője.
- Szeretőknek?
- Igen, csupán ennyi az egész. Semmi több, megígérem. Ez a palesztin vezető nem törődik egyébbel, mint a palesztin nép jövőjével és jólétével.
- Én csak egy titkárnő vagyok egy galériában, Yusef. En nem foglalkozom ilyesmikkel. Továbbá miért törném én ki a nyakam érted, meg a palesztin népért? Keressetek egy palesztin nőt, aki megteszi!
- Használánk szívesen palesztin nőt, csak sajnos, nem lehet. Európai nőre van szükségünk.
- Azt mondtad, használánk? Ki az a mi.'l Mít értesz ezalatt? Azt hittem egyetemista vagy. Az Isten szerelmére, azt hittem, csak egy pincér vagy azon kívül. Mióta lett nekünk közünk egy férfihoz, aki álnéven utazgat, és megfogja változtatni a Közel-Kelet történelmét? Ennyi lett volna a teljes öszinteség, Yusef
- Soha nem titkoltam politikai nézeteimet. Sosem titkoltam, hogy ellenzem a béketárgyalásokat.
- De azt igenis titkoltad, hogy közöd van ilyen emberekhez! Ki ő, Yusef Valamiféle terrorista?

264

Dániel Silva

- Ne légy nevetséges, Dominique! Ezek az emberek soha nem folyamodnának semmiféle erőszakhoz, és elítélnék mindenkit, aki azt teszi. Úgy nézek ki, mint egy terrorista?
- Hát akkor hova megy? Hogy fog lefolyni az egész?
- Azt akarod mondani, hogy vállalod?
- Csak azt kérdezem, hova utazik a barátod, és hogyan. Semmi többet.
- Nem mondhatom el, hova megy.
- Yusef kérlek, ez most...
- Nem tudom megmondani, hogy hova megy, mert én sem tudom. Azt azonban el tudom mondani, hogyan mennének a dolgok.
- Hallgatlak.
- Elrepülsz Párizsba a Charles de Gaulle reptérre. Az ellenőrzőpont előtt találkozónál a palesztin vezetővel. Azt, hogy hova megy, csak ő tudja, meg néhány közeli segítője. Vele együtt mennél át az ellenőrző ponton, és felszállnál a repülőre. Az a hely, ahova mentek lehet hogy nem a találkozó színhelye. Lehet, hogy onnan megint átrepültök valahova, vagy áthajóztok, vagy átkocsikáztok, nem tudom. Amikor a találkozóznak vége, visszarepültök Párizsba, és különválnak útjaikat. Soha nem fogod látni többé, és soha nem fogsz erről beszélni senkinek.
- Es ha letartóztatják? Akkor mi lesz velem?
- Nem tettel semmi rosszat. Saját útleveleddel utazol. Azt mondd majd, hogy ez a férfi meghívott egy útra, és te elfogadtad. Ilyen egyszerű lenne, semmi gond.
- Mennyi ideig tartana?
- Egy hétre kellene készülnöd, de inkább kevesebbre lehet számítani.
- Nem hagyhatom csak úgy ott Isherwood-ot. Nincs itt a szabadságom ideje. Minden a feje tetejére fog állni nála, ha én elmegyek.
- Mondd meg Mr. Isherwood-nak, hogy sürgősen Párizsba kell utaznod. Mondd neki, hogy muszáj.
- Es ha úgy dönt, hogy kirúg?

Hidegvérrel

265

- Nem fog kirúgni. Ha pedig a pénz miatt aggódsz, arról talán mi is tudunk gondoskodni.
- Nem a pénzről van szó, Yusef. Ha megteszem, azért teszem meg, mert te megkértél rá. Azért teszem meg, mert szeretlek, habár nem hiszem, hogy igazán az vagy, akinek kiadod magad.
- En csak egy férfi vagyok, aki szereti a hazáját és a népét, Dominique.
- At kell gondolnom.
- Hát persze, hogy át kell gondolnod. De lényeges, hogy miközben meghozod a döntésed, el ne mondd el senkinek.
- Azt hiszem, ezt értem. Meddig kell választ adnom?

- Holnap estig.

Amikor a szalagnak vége volt, Shamron felnézett.

- Mi ez a szomorúság, Gábiel? Ugrálnod kéne örömdben.

- Túl szépnek hangzik ez ahhoz, hogy igaz legyen.

- Ugye nem fogod ezt megint előről kezdeni? Ha sejtenék, hogy nekünk dolgozik, már régen halott lenne, Yusefnek meg bottal üthetnék a nyomát.

- Tariq nem így szokta kijátszani a kártyáit.

- Mire gondolsz?

- Lehet, hogy több kell neki, mint egy alsóbbrendű ügynök, mint Jaqueline. Emlékszel, hogyan ölte meg Ben Elizert Madridban, nem? Csapdát állított, bevette, odacsábította. Semmit nem bízott a véletlenre. Aztán belelőtt az arcába és kisétált, mintha misem történt volna. Legyőzött minket a saját játékunkban, és Ben Elizer fizette meg az árát.

- Engem győzött le. Ezt akarod mondani, ugye? Ha óvatosabb vagyok, nem engedem, hogy Ben Elizer betegye a lábát abba a kávézóba.

- Nem hibáztatni akartalak.

- Hát akkor kit, ha nem engem, Gábiel? Én vezettem a hadműveletet. Szinte az orrom előtt történt az egész. A

266

Dániel Silva

halála végső soron az én felelősségem. De mit kellene tennem most szerinted? Fussak és bújjak el, mert Tariq rám vert már egyszer? Szedjem a sátorfámat és menjek haza? Azt már nem, Gábiel.

- Kapd el Yusefet, aztán sétálj el!

- Én nem Yusefet akarom. Én Tariqot akarom. - Shamron súlyos öklével a fotel karjára csapott.

- Teljesen egyértelmű a dolog. Tariq szeret törvényes nőket használni fedezéknek. Mindig is szeretett. Párizsban az amerikai lány volt az. Amsterdamban ott volt a narkós kurva. Akkor is használt egyet, amikor...

Shamron itt hirtelen megállt, de Gábiel tudta, mire gondol. Tariqnak Bécsben is volt egy nője, egy csinos osztrák elárusítólány, akit a robbanás napján a Dunában találtak meg átvágott torokkal.

- Tegyük fel, hogy igazad van, Gábiel. Tegyük fel. Tegyük fel, hogy Tariq sejti, hogy Jaqueline a Hivatalnak dolgozik.

Tegyük fel, hogy csapdát akar állítani nekünk, hogy belesétáljunk. Még ha ez is a helyzet, még akkor is előnyben vagyunk. Mi döntjük el, mikor erőítsünk bele. Mi döntjük el a helyet és az időpontot, nem Tariq.

- Miközben Jaqueline pengeélen táncol! Nem vagyok hajlandó ezt megkockáztatni. Nem akarom, hogy úgy végezze, mint a többiek.

- Nem fogja, ő profi! Rádásul minden lépését figyeljük majd.

- Két héttel ezelőtt még modellként dolgozott. Már évek óta nem volt terepen. Lehet, hogy profi, de egy ilyen munkára nincs felkészülve.

- Gábiel, hadd áruljak el neked egy apró kis titkot. Soha senki nem lehet teljesen felkészülve az ilyen munkára. De Jaqueline tud magára vigyázni.

- Nem tetszenek a szabályai sem. Engednünk kell, hogy kimenjen a Charles de Gaulle reptérre és felszálljon a repülőre, de nem tudjuk, hova fog menni onnan. Fogócska lesz az egész attól a pillanattól kezdve, hogy a játék elkezdődik.

Hidegvérrel

267

-Attól a pillanattól kezdve, hogy odamennek az ellenőrző ponthoz, már tudni fogjuk, hova mennek. Ahogy a másik oldalon lelép a repülőről, újból figyelni tudjuk. Egy percig sem fogjuk szem elől téveszteni.

— És akkor?

— Amikor az alkalom úgy adódik, elkapod Tariqot, és vége.

— Tartóztassuk le a Charles de Gaulle-on. Shamron csücsörített és megrázta a fejét.

— Miért nem? - kérdezte Gábiel. Shamron feltartott vastag mutatóujját.

— Először is, mert ahhoz be kellene vonni a franciákat, és azt nem akarom. Másodszor pedig senkinek nem sikerült Tariq ellen semmit felhozni, ami a bíróság előtt megállná a helyét. Harmadszor, ha megmondjuk a franciáknak, meg a barátaiknak a Langley-ről, hogy tudjuk, hol található meg Tariq egy bizonyos napon, kíváncsiak lesznek majd, hogy miként jutottunk hozzá ehhez az információhoz. A londoni testvéreinknek meg be kellene vallanunk, hogy az ő területükön működtünk anélkül, hogy szóltunk volna nekik. Nem lennének elragadtatva. Végül pedig, mert még csak az hiányzik nekünk, hogy Tariq rács mögé kerüljön, és szimbólummá nője ki magát!

— Na, és^egy gyors elrablás?

— Tényleg azt hiszed, hogy el tudnánk Tariqot ráncigálni a Charles de Gaulle közepéről, egy telezsúfolt ellenőrző ponttól? Hát persze, hogy nem! Ha tényleg akarjuk Tariqot, néhány órán keresztül kénytelenek leszünk az ő szabályai szerint játszani.

Shamron rágyújtott egy cigarettára, a gyufát meg egy durva rázassál eloltotta.

— Rajtad áll, Gábiel. Egy ilyen hadműveletet személyesen a miniszterelnöknek kellene jóváhagyni. Ott várakozik az irodájában és várja a hírt, hogy hajlandó vagy véghezvinni a dolgot, vagy sem. Mit mondjak neki?

Harminckettedik fejezet

St. James Udvar, London

DaNIEL SILVA hidegvérrel

Julián Isherwood szerint a kora délutánnál nem volt kegyetlenebb napszak. Hogy pontosan miért? Talán a kiadós ebéd utáni ernyedség, talán a londoni tél korai sötétje vagy talán az ablakon kopogó esőcseppek álmosító ritmusa miatt? Isherwood számára ez a napszak olyan volt, mintha két malomkő közt őrlődött volna, mintha ezt a bűnhődést osztották volna rá személyes purgatóriumként. Ez a reggeli napszak, mint penge a csigolyák közé ékelődött be az érkezések érzelemteljes reménykedése és a hanyatlás hideg realitása közé, amit esténként érzett, amikor hazafele battyogott South Kensingtonba. Három óra, a halál ideje: bezárni még túl korai, az egyenlő lenne egy szégyenteljes fegyverletétellel. Ami meg az ottmaradást illeti, még túl sok hosz-szú órát kellett elpepecselni azzal a kevéske értelmes dologgal, ami maradt. Ott üldögélt az íróasztala mellett, bal kezét egy meleg teásbögre megnyugtató gömbölyűsége köré kulcsolta, jobb kezével meg egy halom papír között lapozgatott: számlák, amiket nem tudott kifizetni, hírek a jó képekről, amelyek hamarosan megjelennek a piacon, és amiket nem volt pénze megvenni.

Felemelte a fejét és kibámult a várakozót és az irodáját elválasztó ajtón az íróasztal mögöttülő teremtre. Megkapó jelenség volt ez a lány, aki Dominique-nek nevezte magát. Igazi műremek.

Régen még ragaszkodott ahhoz, hogy az irodája és a várakozó közti ajtó mindig csukva legyen. Szerette azt hinni, hogy ő egy fontos ember, akinek fontos tárgyalásai vannak más fontos emberekkel, éppen ezért feltétlenül kell valami

270

Dániel Silva

válaszfal közé meg a titkárnő közé. Mostanában rájött, hogy hirtelen jobban szereti, ha nyitva van az az ajtó. Lett volna csak húsz évvel fiatalabb, lett volna csak még ereje teljében! Akkor még vissza is jönne hozzá a lány a próbaidő után. Hajdan még visszajöttek hozzá a titkárlányok, az olyanok, mint a mostani. Nem csak mert volt pénze, meg egy villája Saint Tropez-ban meg egy jachtja. A művészet volt az oka. A festmények minden kokainnál jobb ajzószerrek voltak. Bőséges szabadidejében Isherwood egész fantáziavilágot épített Jaqueline köré. Találgatta, vajon tényleg francia-e, vagy csak egyike azon izraelieknek, aki bárminek ki tudják adni magukat. Arra is rájött, hogy kicsit fél tőle. Ez eléggé lehetetlenné tette számára, hogy bántúféle fizikai szerelemről ábrándozzon vele kapcsolatban. Vagy csak bennem lenne a hiba' - méltózott. Vahogy így birkózik meg az ember az öregedés gondolatával? Az ereje megfogyatkozásával? A képességek megkopásával? Vajon a tudat könyörületesen leveszi a vágy terhét a vállunkról, hogy méltóságteljesen félre tudjunk lépni az ifjabb generáció útjából, és ne csináljunk magunkból hülyét, ha meglátunk egy ilyen nőt, mint Dominique Bonard?

Ahogy azonban most ránézett, érezte, hogy valami nincs rendjén. Jaqueline egész nap feszült volt. Nem akart kimenni a galériából sem. Meghívta ebédre a Wilton's-ba (Félre ne értsen, semmi aljas hátsó szándék nem vezérel!) de ő visszautasította, és inkább rendelt egy szendvicset, ami felhoztak neki a közeli kávézóból. Talán van a dolognak valami köze ahhoz az arab fiúhoz, aki a minap meglátogatta, ahhoz a Yusufhoz, vagy hogy hívták. Vagy lehet, hogy Gábiel van a dolog mögött. Egy dolog biztos. Ha Gábiel akkora fájdalmat merészel okozni a lánynak, mint annak a kisfiúnak Cornwall-ba, annak a... Hogy is hívták? Pearl, vagy Puck, nos akkor... Sajnos nem sokat tehet Gábiellel. Esetleg örök harag.

Kint valaki dudált két rövidet a kocsijával. Felállt, és odasétált az ablakhoz. Lenn a Mason's Yard macskakövein egy kézbesítő mikrobusz álldogált, pontosan a rakodó-beszöggellésnél.

Hidegvérrel

271

Furcsa. Nincs is mára kézbesítés beprogramozva. A sofőr ismét dudált egyet, ezennel hosszan és hangosan. Az Isten szerelmére, gondolta Isherwood. Ki a fene vagy? Mit akarsz?

Aztán lepillantott a szélvédőre. A rossz szög miatt nem látta a sofőr arcát, csak két kezét látott a kormányra kulcsolva. Bármikor felismerte volna azt a két kezét. A két legjobb kéz a szakmában.

Felmentek a lifttel a felső galériába. Jaqueline közepén ment, mint valami fogoly, a jobbján meg Shamron. Próbálta elkapni Gábiel tekintetét, de ő egyenesen előre nézett. Amikor az ajtó kinyílt, Shamron odavezette őt a bársonypadhoz, mint valami kihallgatandó tanút. Leült, lábát a bokájánál keresztbe tette, könyökét a lábára támasztotta, állát meg a kezére. Gábiel mögötte állt. Shamron úgy lépdelt végig a galérián, mint aki szeretne Venni valamit, de elégedetlen a felhozattal.

Húsz percen keresztül beszélt megállás nélkül. Miközben hallgatta, Jaqueline-nak az a nap jutott eszébe, amikor felkérte, hogy csatlakozzon a Hivatal munkájához. Ugyanazt az elkötelezettséget és elszántságot érezte, mint akkor. Shamron apró, feszes teste akkora erőt sugárzott, hogy érezte, félelmei elolvadnak mellette. Voltaképpen felháborító volt, amit kért tőle. Hogy kísérje el a világ legveszélyesebb terroristáját egy küldetésre? A kérdést viszont most már a félelem bénító érzése nélkül tudta mérlegelni. Shamron nem fél. Tehát én sem félek, gondolta. Be kellett ismernie, hogy már maga a gondolat is rabul ejtette, hogy a kis marseilles-i lány, akinek a nagyszülei a Holocaust áldozatai lettek, segít elpusztítani Tariq al-Hourani-t és megóvni Izrael biztonságát. Tökéletes befejezés lenne ez a hivatali pályafutásának. Ezzel a küldetéssel minden vágya teljesülne, ami annak idején arra készítette, hogy belépjen. Bebizonyíthatná Gábielnek is, hogy tud ő bátor lenni.

- Minden jogod megvan, hogy nemet mondj nekünk — mondta Shamron. Teljesen másfajta munkát vállaltál el,

272

Dániel Silva

mint ez. Amit elvállaltál, az egy rövidebb lejáratú munka volt, sokkal kevesebb fizikai kockázattal. A helyzet viszont

DaNIEL SILVA hidegvérrel

megváltozott. A hadműveletek néha így is alakulhatnak.

Abbahagyta a járkálást, és megállt pontosan Jaqueline előtt.

- Egy dologról biztosíthatlak, Jaqueline. Az elsődleges szempont számunkra a biztonságod lesz. Sosem hagyunk magadra. Elkísérünk a reptérig, a másik oldalon meg várunk, mikor leszállsz. Ahova te mész, oda megyünk mi is. Es az első adandó alkalommal közbelépünk és véget vetünk a dolognak. Szavamat adom, hogy, ha az életed veszélybe kerül, azonnal közbelépünk, tekintet nélkül a következményekre. Erted, amit mondok?

Bólintott. Shamron benyúlt az aktatáskájába, és egy apró kis ajándécsomagot vett elő. Átnyújtotta Jaqueline-nak.

Kibontotta. Egy arany öngyújtó volt benne, fehér gyapot közé fészkelve.

- Ötven kilométer körzetben sugarakat bocsát ki. Vagyis, ha valami baj van, ha valamiért elveszítjük a kapcsolatot, újra meg tudunk találni.

Jaqueline kivette a gyújtót, és megpattintotta a követ. A gyújtó karcsú kis lángnyelvet bocsátott ki magából. Becsúsztatva a blúza mellényzsebébe. Shamron arcán rövid mosoly jelent meg.

- Kötelességemnek érzem elmondani, hogy Gábiel barátunknak komoly ellenvetései vannak a dologgal kapcsolatban. Megint elindult, ezúttal a Claude kép előtt állt meg.

- Gábiel attól fél, belesétálsz egy csapdába. Általában adok Gábiel véleményére. Elég hosszú történet már a kettőnké. De ezennel tiszteletteljesen ki kell jelentenem, hogy nem értek vele egyet.

- Értem — mormogta Jaqueline, de esze éppen azon a napon járt, amikor Yusefet felhozta ebbe a terembe.

- Claude Franciaországban született, de szinte egész életét Velencében élte le, ha nem tévedek.

HIDEGVÉRRFX

273

- Azt kell mondanom, hogy tévedsz. Claude Rómában élt és dolgozott.

Lehet, hogy még akkor is tesztelte őt. Shamron folytatta.

- Sok dolgot mondhatnék. Mondhatnám, hogy Tariq egy állat, akinek a kezén zsidók százainak szárad a vére.

Emlékeztethetnék, hogy Párizsban hidegvérrel meggyilkolta nagykövetünket és feleségét. Megemlíthetném, hogy Amsterdamban meggyilkolta az Izraeli állam egyik legnagyobb barátját, feleségével együtt. Azt is mondhatnám, hogy újabb akcióra készül. Mondhatnám, hogy nagy szolgálatot tennél Izraelnek és a zsidó népnek. De még ezek után sem tudnálak arra utasítani, hogy ezt megtedd.

Jaqueline Gábielre nézett, de ő éppen a Del Vaga előtt tekergette a nyakát, mintha az utolsó restaurálás nyomait keresné rajta. Ne engem nézz, sugallta, ezt neked kell eldön-tened. Egyedül.

Shamron magukra hagyta őket. Gábiel átment a szobán, és megállt azon a helyen, ahol Shamron állt korábban.

Jaqueline szerette volna, ha közelebb jön, de úgy tetszett, Gábielnek szüksége van a mozgástérre. Ugyanaz a változás ment végbe rajta, mint Tuniszban. Két Gábiel volt Tuniszban. A megfigyelést végző Gábiel, aki szeretőt játszik, és Gábiel, a gyilkosság éjszakáján. Emlékezett az arcára, miközben a partról a villához hajtottak: egyrészt komor elszántság, másrészt rettegés. Most pont úgy nézett ki. A gyilkos arcát mutatta. Amikor beszélni kezdett, ott folytatta, ahol Shamron abba hagyta. Csak a hangja minősége volt más. Amikor Shamron beszélt, Jaqueline mintha dobpergést hallott volna. Gábiel ezzel szemben halkán beszélt és lágyan, mint aki altatómesét mond egy gyereknek.

-A Hivattal a londoni lakásod telefonjáról tartod majd a kapcsolatot. A vonal a Tel Aviv-i főhadiszálláson megy keresztül, úgyhogy biztosítva lesz. Amikor odaértek,

274

Dániel Silva

mondd azt Tariqnak, hogy meg akarod hallgatni az üzeneteidet. Amikor hívsz, az emberek a Hivatalból majd látni fogják a hívó számát, és be tudják löni. Ha egyedül vagy, még beszélhetsz is velük, és hagyhatsz nekünk üzenetet. Nagyon biztonságos lesz.

- És mi van, ha nem enged telefonálni?

- Akkor majd hisztizel egyet. Megmondod majd neki, hogy Yusef egy szóval sem mondta, hogy nem telefonálhatsz. Azt is megmondod, hogy Yusef nem azt mondta, hogy fogolyként kell utaznod. Megmondod neki, hogy ha nem hallgathatod meg az üzeneteidet, kiszállsz. Ne felejtsd el, te csak annyit tudsz, hogy ez az ember valami palesztin előljáró.

Diplomáciai úton van. Elvileg nem kell, hogy félj tőle. Ha megérzi, hogy félsz, gyanakodni fog, hogy többet tudsz a kellesténél.

- Értem.

- Ne lepődj meg, ha lesz számodra néhány üzenet. Felteszünk majd néhányat. Ne felejtsd el, a Yusef által leírt szabályok szerint Julián Isherwood-on kívül senki nem tudhat az elmeneteledről. Lehet, hogy Isherwood majd felhív, és megkérdezi, mikor számítás hazajönni. Lehet, hogy lesz valami sürgős elintéznivaló a galériában, amire talán jó lesz odafigyelned. Lehet, hogy egy családtag hív majd Párizsból, hogy megkérdezze mi újság Londonban. Lehet, hogy egy férfi vacsorára próbál majd meghívni. Vonzó nő vagy. Gyanús lenne, ha nem dongnának körül a férfiak.

Hát akkor te miért nem, Gábiel - tette fel magában a kérdést.

- Ma este, mielőtt megadod neki a választ, azt akarom, hogy még egyszer adj hangot komoly kételyeidnek. Jaque-line Delacroix természetesnek veheti egy idegen férfival való utazás gondolatát, de Dominique Bonard számára ez kész örülségnek hangzik. Azt akarom, hogy veszekedj vele. Csikard ki tőle, hogy ígéreteket tegyen a biztonságodra. Végül

persze beleegyezel, de nem harc nélkül. Érted, amit mondok?

Hidegvérrel

275

Jaqueline bólintott. Teljesen elvarázsolta Gábiel hangjának nyugodt intenzitása.

- Intézd úgy, hogy ez a vita a lakásán folyjon! Hallani akarom, mit mond. Meg akarom még egyszer utoljára hallgatni, hogyan beszél. Ne lepődj meg, ha beleegyezésed után majd nem engedi, hogy elmenj mellőle! Dominique Bonard majd lehet, hogy kifogásolja majd ezt a bánásmódot, lehet, hogy üresen fenyegetőzni kezd, hogy kiszáll. Jaqueline Delacroix viszont semmin nem szabad, hogy meglepődjön. És bárhova vigyen is, ott leszünk a közelben. Figyelni fogunk. Figyelni fogok.

Megállt egy pillanatra, és lassú léptekkel járkálni kezdett fel-alá a galériában, mint Shamron tette néhány perccel ezelőtt. Megállt a Luini előtt, megbámulta Vénuszt. Arra gondolt Jaquelin, vajon tud-e még neki tetszeni igazán egy kép, vagy már csak a hibákat tudja rajta észrevenni. Gábiel megfordult, és leült Jaqueline mellé a padra.

- Szeretnék neked mondani még egy dolgot. Szeretném, ha felkészülnél arra, ahogy ez az egész végződni fog. Lehet, hogy egy csendes helyen történik, ahol senki nem lát, de az is lehet, hogy egy forgalmas utca kellős közepén. Arra akarok kilyukadni, hogy nem fogod tudni, mikor lesz vége. Lehet, hogy látsz majd, lehet, hogy nem. Ha meglátsz, semmiképp ne nézz rám. Nem szabad összerezenned, nem szabad kimondanod a nevem. Egy hangot sem szabad kiadnod. Semmit nem szabad tenned, ami rádöbbenheti őt a jelenlétemre. Ha ez nem sikerül, mindketten holtan végezhetjük.

Tartott egy kis szünetet, aztán hozzátette:

- Nem fog egyből meghalni. A huszonkettes Berettát nem arra találták ki. Többször is meg kell őt löni, mégpedig a megfelelő helyen. Miután földre kerül, be kell majd fejeznem a munkát. Ezt csak egyféleképpen lehet csinálni.

Pisztolyt formált a kezéből és odatette a mutatóujját a halántékára.

- Nem akarom, hogy végignézd, amint ezt megteszem. Én nem ez vagyok.

276

Daniel Silva

Jaqueline odanyúlt és elvette Gábiel kezét a fejétől. Behajtotta a mutatóujját a tenyerébe, hogy ne legyen a kezének Beretta-formája. Gábiel odahajolt, és megcsókolta.

- Hogy érzi magát? - kérdezte Shamron, amint befordultak az Oxford Street-re és kelet fele hajtottak.

- Eltökélt.

- És te?

- Az én érzéseim nem fontosak most.

- Nem vagy egyáltalán izgatott? Nem bizseregtesd meg a gondolat, hogy csatába méssz? Nem éleszt fel az üldözés izgalma?

- Régen kihalt már belőlem mindenféle érzés.

- Ebben különbözünk. Én nem szégyellem bevallani, hogy ezekért a pillanatokért élek. Azokért a pillanatokért, amikor rálépek az ellenség torkára, és kitaposom belőle a szuszt.

- Igazad van. Te meg én valóban különbözünk.

- Ha nem tudnám, hogy nem úgy van, azt mondanám, érzel valamit iránta.

- Mindig kedveltem.

- Te soha életedben nem kedveltél senkit és semmit. Szeretted vagy gyűlöltél, vagy nem éreztél semmit. Nálad sosem volt középút.

- Ezt a pszichológustól hallottad a főhadiszálláson?

- Nincs szükségem pszichológusra, hogy ilyen egyértelmű dolgokat észrevegyek.

- Nem beszélhetnék inkább valami másról?

-Jó, beszéljünk másról. Mit érzel irántam, Gábiel? Szeretted, gyűlöleted, vagy semmit?

- Vannak dolgok, amiket jobb, ha nem mond ki az ember.

Gábiel keresztülvágott a Tottenham Court Road-on, és bement a Holborn-ba. New Square-nél félrehúzott. Shamron egy vékony iratcsomót vett elő az aktatáskájából, és odatartotta Gábiel szeme elé.

- Itt van minden fénykép Tariqról. Nincs sok, és ami

Hidegvérrel

277

van, azok is régiiek. Azért csak vess rájuk egy pillantást. Elég kényelmetlen lenne, ha rossz embert lőnénk le.

- Mint Lillehammer-ban - mondta Gábiel.

Shamron elhúzta a száját Lillehammer említésére. Ez a hely, a norvég síparadicsom a Hivatal egyik legbődölte-sebb baklövésének színhelye volt. 1973 júliusában két ki-don a Shamron csapatából meggyilkolt egy férfit, aki véleményük szerint Ali Hassan Salameh volt, a Fekete Szeptember operációs vezetője, a müncheni mészárlás értelmi szerzője.

Kiderült, hogy egy tragikus tévedés volt az egész. A férfi, akit meggyilkoltak, nem Salameh volt, hanem egy marokkói pincér, aki norvég nőt vett feleségül. A gyilkosság után Gábiel és Shamron elmenekült, de a rohamosztag tagjai közül többen is a norvég rendőrség kezére jutottak. Shamronnak alig sikerült megmentenie a karrierjét. A Lillehammer-i katasztrófa Leyl-ha-Mar néven vonult be a Saul király sugárút történelmébe, ami héberül annyit tesz: „a keserűség

éjszakája".

- Tényleg úgy gondolod, hogy muszáj most a Leyl-ha-Mar-t emlegetni? - mondta Shamron. Tartott egy kis szünetet, aztán meglepő melegséggel elmosolyodott. - Tudom, hogy azt gondolod, egy szörnyeteg vagyok. Tudom, hogy azt gondolod teljesen kiveszett már belőlem mindenféle jóérzés. Talán igazad van. De téged mindig szerettelek Gábiel. Mindig is a kedvencem voltál. Te voltál az én tűz-hercegem. Bármilyen történet is, szeretném, ha ezt tudnád.

- Jut eszembe, most hova mész?

- Holnap szükségünk lesz egy repülőre. Gondoltam lefoglalok egy jegyeráz Air Stone-ra.

- Ari, te nem ittál semmit! Ez nem igazság!

- Bocs Benjámin, de hosszú éjszaka áll előttem.

- Munka?

Shamron enyhén megbiccentette a fejét, jelezve ezzel, hogy igen.

- Szóval, mi járatban erre?

- Szükségem volna egy szívességre.

278

Dániel Silva

— Naná, hogy szükséged van egy szívességre. Egyébként nem lennél itt. Remélem, nem pénzért jöttél, mert a Stone Bank egy időre bezárt, te meg már amúgy is igen keményen leterhelted a számlád. A pénz elment. A hitelezők már éneklük a véres áriáikat. Követelik azt, ami jog szerint az övék. Érdekes, milyenek tudnak lenni ezek a hitelezők! Ami meg a kölcsönzőimet illeti, nos, azok éppen most eveznek nyugodtabb vizekre, hogy szépen fogalmazzak. Amit mondani akarok neked, Ari, öreg harcos, hogy kibaszottul nagyon komoly pénzügyi gondjaim vannak! — Nem pénzről lenne szó.

— Hát akkor miről? Beszélj már, Ari!

— Ki szeretném kölcsönözni a lökhajtásos magángépedet. Az igazat megvallva téged is ki szeretnék kölcsönözni. Meg a gépedet is.

— Hallgatlak, minden figyelmem a tied.

— Izraeli államnak egy ellensége holnap felszáll egy járatra a Charles de Gaulle reptéren. Sajnos nem tudjuk, melyik járatra, és azt sem, hogy hova megy. És addig nem fogjuk megtudni, amíg fel nem száll a gépre. Igen fontos, hogy gyorsan utána tudjunk menni, és mindezt a lehető legnagyobb titokban tudjuk megtenni. Egy El Al bejelentetlen különjáratra felhívják néhányan a szemöldöküket. De te híres vagy a hirtelen utazásaidról, meg az utolsó pillanatban való programváltoztatásaidról.

— Úgy van, Ari. Úgy járok-kelek mint a szél. Ébren kell tartani az embereket, bassza meg! Arról a párizsi ügyről van szó ugye? Erre kellett nemrég a pénzt. Be kell vallanom, hogy felcsigázott a dolog. Úgy hangzik ez, mintha részt vehetnék egy igazi hadműveletben. Az első sorban, mint a tőkösök. Hogyan is mondhatnék nemet?

Stone felkapta a telefont. — Legyen készen a repülő egy óra múlva. Párizsba lesz a menet. Szokásos garnitúra a Ritz-ben, szokásos bige. Tudod, amelyiknek az a gyémánt ízé van a nyelvében. Igazi csuda az a lány. Ott várjon a szobában. Ciao!

Hidegvérrel

279

Letette a telefont, pezsgőt töltött, és feltartotta Shamron irányába.

- Nem is tudom, hogyan köszönjem meg, Benjámin!

-Tartozol nekem, Ari. Egy napon majd nekem lesz szükségem egy szívességre. Egy napon minden adósság kiegyenlítődik.

Harmincharmadik fejezet

St. James Udvar, London

Jaqueline remélte, hogy egy rövid séta majd lenyugtatja az idegeit. Nem úgy történt. Egyből fognia kellett volna egy taxit, és elmenni Yusef lakására, mert így sétálás közben azt érezte, hogy legszívesebben visszafordulna és megmondaná Shamronnak és Gábielnek, hogy menjenek a fenébe. Csak néhány másodperce maradt, hogy összeszedje magát. Rájött, hogy nem szokott hozzá a félelemhez, legalábbis nem ahhoz, amitől jóformán levegőt sem tudott venni. Életében egyszer érzett ilyet csupán, a tuniszi támadás éjszakáján. Azon az éjszakán viszont mellette volt Gábiel is. Most meg egyedül volt. A nagyszüleiére gondolt, és arra, hogy vajon ők min mehettek keresztül, amikor kivégzésükre vártak Sobibor-ban. Ha ők szembe tudtak nézni a halállal a náci táborában, akkor én is szembe tudok, gondolta.

De volt még valami más is, amit érzett: szerelem. Mély, elviselhetetlen, kibíratatlan szerelem. Tökéletes szerelem.

Olyan szerelem, ami túlélte húsz évet meg egy csomó értelmetlen kapcsolatot más férfiakkal. A végső lökést Yusef ajtaja felé Gábiel reménye adta. Eszébe jutott, mit mondott neki Shamron azon az éjszakán, amikor beszervezte. -Hinned kell abban, amit teszel. - Hát igen, Ari, gondolta. Most tényleg hiszek abban, amit teszel.

Megnyomta Yusef lakásának a csengőjét. Egy pillanat. Semmi. Megnyomta megint, várt. Az órájára pillantott. Azt mondta, kilenckor jöjjön. Annyira ideges volt, hogy sikerült öt perccel korábban érkezni. Hát most mit kellene tennem, Gábiel? Maradnom? Sétálnom a tömbház körüli

282

Dániel Silva

*•

Érezte, hogy ha most elmegy, lehet, hogy nem fog visszajönni. Rágyújtott egy cigarettára, toporgott egy kicsit, hogy lerázza a hideget, és várt.

Egy pillanattal később csikorogva megállt egy fehér Ford mikrobusz. Az oldalajtó félrecsúszott, és Yusef ugrott ki belőle a nedves aszfaltra. Odasétált hozzá, keze a bőrdzsekije zsebében, fejét jobbra balra ingatta.

- Mióta álldogálsz itt?

- Nem tudom. Három vagy négy perce. Hol a fenében voltál?

- Azt mondtam, kilencte gyere. Nem azt mondtam, hogy öt perccel kilenc előtt, azt mondtam, kilencre.

- Néhány perccel hamarabb jöttem, és akkor mi van? Miért kell akkora ügyet csinálni ebből?

- Azért, mert a szabályok megváltoztak.

Eszébe jutott, mit mondott neki Gábiel: Semmi okod nincs félni tőlük. Ha meglöknek, lökd vissza.

- Na, ide figyelj! A szabályok nem változnak meg, amíg én azt nem mondom, hogy megváltoztak. Még nem döntöttem el, hogy belemegyek a dologba, vagy sem. Még azt sem akarod megmondani, mikor érek vissza. Szeretlek, Yusef, és segíteni akarok neked. De elvárok tőled ezért egy kis együttérzést.

Yusef azonnal kedvesebb lett. — Ne haragudj, Do-minique. Csak feszült vagyok egy kisé. Azt szeretném, ha minden simán menne. Nem akartam rád ripakodni. Gyere, menjünk be, ott majd megbeszéljük. Sok időnk azonban nincs.

Gábiel eddig még sosem látta a fehér Ford mikrobuszt. Ahogy eltűnt a sötétben, felírta a rendszámát. Shamron csatlakozott hozzá az ablakban. Együtt nézték, amint Yusef és Jaqueline eltűnnek a lépcsőház bejáratánál. Egy pillanattal később felgyúlt a lámpa Yusef lakásán. Gábiel két féle hangot hallott. Yusef nyugodt és engesztelő hangját, és

Hidegvérrel

283

Jaqueline köztözködő, ideges hangját. Shamron letáborozott a kanapé szélén, és úgy nézte a szemben lefolyó műsort, mintha moziban ülne. Gábiel lehunyta a szemét és figyelt. Mindketten puhatólőztak, körbe jártak a szobában, mint két díjbokszoló. Gábielnek nem kellett őket látni. Hallotta, merre járnak a szobában. Ki lehetett következtetni a hangminőségből, ami mindig megjavult, valahányszor valamelyikük közelebb került a mikrofonhoz.

- Miről van szó, Yusef? Narkó? Bomba? Mondd már meg, a kurva életbe!

Előadása annyira meggyőző volt, hogy Gábiel attól félt, Yusef a végén meggondolja magát. Shamronnak szemmel láthatóan tetszett a műsor. Amikor Jaqueline végre beadta a derekát, Shamron Gábielre nézett.

— Ez valami gyönyörűség volt. Szép munka. Minden elismerésem. Bravó!

Öt perccel később Gábiel látta őket, amint bemásznak egy sötétkék Vauxhall hátuljába. Néhány másodpercre rá, hogy a Vauxhall elhajtott, egy másik kocsi is elhajtott Gábiel ablaka alatt: Shamron figyelő emberei. Nem volt mit tenni, csak várni. Hogy az időt agyonüsse, visszatekerte a szalagot, és újra meghallgatta a beszélgetésüket. Szeretném, ha megmondanál nekem valamit, hallatszott Jaqueline hangja. Ha ennek az egésznek xiége lesz, látlak még valaha? Gábiel megállította a szalagot és elgondolkodott, hogy vajon Yusefnek szól ez a kérdés, vagy neki?

Jaqueline számára az éjszakai Cromwell Road, az a barátságtalan hosszú átjáró, ami London központját köti össze a nyugati külvárossal, soha nem tűnt még ilyen csodálatosnak. A sötét Edward korabeli szállók, a villogó M-adószoba"neonfeliratok most teljességgel elbűvöltek. Csak nézte, amint a jelzőlámpák fényei táncra perdülnek a nedves aszfalton, és úgy érezte, ez maga a tökély. Leengedte egy kicsit a kocsiahlakot, beleszagolt a levegőbe. Dizelmotorok szaga keveredett az olcsó kifőzdek illataival. Éjszakai London. Káprázatos!

284

Dániel Silva

-----,---|-----
-----,---,-----*

Kocsit váltottak. A kék Vauxhall-t egy szürke, repedezett szélvédőjű Toyota váltotta fel. A Vauxhall-t egy jóképű, copfos fiú vezette. Most egy idősebb ember ült a kormány mögé. Úgy negyven lehet, gondolta. Arca keskeny, szeme nyugtalan. Lassan vezetett.

Yusef odaszólt neki néhány szót arabul.

- Beszéljete angolul, vagy franciául. Vagy sehogy.

- Palesztinok vagyunk, az arab az anyanyelvünk.

- Leszarom. Én nem beszélek arabul. Nem értem, mit beszéltek, és ettől kényelmetlenül érzem magam. Szóval vagy angolul beszéltek, vagy kereshettek valaki mást.

- Csak azt mondtam, lassítson egy kicsit.

Nem, Yusef, te azt mondtad neki, hogy nézzen jól körül, nem követnek-e. De hadd ne akadjunk most fel ilyen kicsiségeken.

Az ülésen kettejük között egy kis aktatáska hevert. Yusef felment vele a lakására, és segített pakolni.

- Nem lesz idő felvenni a csomagot -mondta. Ha ruhára van szükséged, majd kapsz pénzt, hogy vegyél.

Figyelmesen végignézte, amint pakol. Mindent, amit betett, aprólékosan megvizsgált.

- Mibe öltözzek? - kérdezte gúnyosan.
- Meleg éghajlatra megyünk, vagy hidegre? Norvégiába megyünk, vagy Új-Zélandra? Svédországba, vagy Svájcba? Mit illik felvenni? Hivatalos, vagy laza?

Meggyújtott egy cigarettát. Yusef is kivett egyet, és kinyújtotta a kezét Jaqueline gyújtójáért. Odaadta neki és nézte, amint meggyújtja vele a cigarettáját. Már éppen vissza akarta adni, amikor hirtelen észrevett valamit, és vizsgálgatni kezdte a gyújtót.

Jaqueline úgy érezte, elfelejti, hogyan kell lélegezni.

- Szép darab - mondta. Megfordította, és elolvasta a gravírozott szöveget. Sok szeretettel Dominique-nak a szép emlékekért.

- Kitől kaptad ezt a gyújtót?
- Vagy száz évvel ezelőtt kaptam.
- A kérdésemre válaszolj!

Hidegvérrel 285

— Egy férfitől kaptam ajándékba. Egy olyantól, aki nem küldözgetett idegenekkel repülőutakra.

— Igen kedves férfi lehetett! Miért nem láttam én még ezt a gyújtót?

— Van még egy pár dolog, amit nem láttál. Semmi jelentősége!

— Féltékenynek kéne lennem?

— Először nézd meg a dátumot okostojás!

— Ezerkilencszáz-kilencvenöt, június — olvasta.

— Ez a férfi még mindig benne van a képben?

— Szerinted itt lennék most veled, ha benne lenne?

— Mikor láttad őt utoljára?

— Kilencvenöt júniusában. Sok szeretettel és szépen emlékezve.

— Nagyon fontos kellett hogy legyen neked. Ha nem lett volna az, nem tartottad volna meg ezt a gyújtót.

— Nem az ő gyújtója, hanem az enyém. És azért tartottam meg, mert egy jó gyújtó.

Igaza van Gábrrielnek, gondolta. Sejt valamit. Megfogok halni. Kinézett az ablakon, és arra gondolt, vajon most látja a Cromwell Road-ot utoljára? Vajon ez lesz az utolsó kép, amit lát ebből a világból? Kellett volna írnia egy levelet az anyjának és betenni egy széfbe. Arra gondolt, vajon hogyan kezdené el Shamron? Vajon elmagyarázná neki, hogy a Hivatalnak dolgozott? Vagy eltussolná valahogy a halálának a körülményeit? Vagy az újságból tudná meg? Titokzatos körülmények között elhunyt Jaqueline Delacroix, a marseilles-i iskolás lány, az európai topmodell, aki mielőtt végképp leáldozott volna, még... Arra gondolt, vajon az újságírók, akiket élete során oly nagy megvetéssel kezelt, bosszú állnának-e rajta halála után. Ha más nem, Rémy biztosan írna róla jót is. Mindig jó viszonyban voltak. Talán Jaque-nek is lenne egy-két jó szava róla. Talán még Gille-nek is. Ja, neki nem. Elfelejtette azt a milánói bulit, amikor összekaptak a kokó fölötti Szent ég, Gille biztosan cafatokra szaggatná! Yusef odaadta neki a gyújtót. Visszadobta a retiküljébe. A csend rémisztő is volt. Azt akarta,

/

286

Dániel Silva

hogy Yusef tovább beszéljen. Beszélgetés közben valahogy biztonságban érezte magát, még ha hazugság is volt minden szó.

- Nem válaszoltál a kérdésemre — mondta.
- Melyik is volt az? Kérdeztél már néhány dolgot ma este.
- Amikor ennek vége lesz, látlak még? -Az teljességgel rajtad múlik.
- Még most sem válaszoltál a kérdésre.
- Én mindig válaszolok a kérdéseidre.
- Tényleg? Ha már az elején elmondod, mi az igazság, aligha repülök holnap reggel egy teljesen idegen ember oldalán.
- Bizonyos dolgokat el kellett hallgatnom előtted. És veled mi a helyzet, Dominique? Te teljesen őszinte voltál hozzám? Mindent elmondtál nekem magadról?
- Mindent, ami fontos.
- Ez így igen kényelmes válasz. Egész hatásosan használsz, valahányszor el akarod kerülni az egyenes választ.
- És egész véletlenül ez is az igazság. Válaszolj a kérdésemre, látlak még, vagy nem?
- Természetesen remélem, hogy igen.
- Szar duma!
- Fáradt vagy. Hunyd le a szemed, pihenj egy kicsit. Jaqueline odatámasztotta a fejét az ablakhoz.
- Hova megyünk?
- Biztonságos helyre.
- Igen, azt már mondtad. Nem mondanád meg esetleg, hogy hova?
- Majd meglátod, ha odaértünk.
- Miért kell nekünk biztonságos helyre menni? A te lakásod miért nem jó? Vagy az enyém.

DaNIEL SILVA hidegvérrel

- A lakás, ahova megyünk egy barátomé. Közel van a Heathrow reptérhez.

- Ott lesz a barátod is? -Nem.

- Te ott leszel?

Hidegvérrel

287

— Hát persze. Reggel meg elmegyek veled Párizsig.

— És azután?

— Utána a palesztin vezető társaságában leszel, és kezdetét veszi az utazás. Bárcsak a te helyedben lehetnék! Nagy megtiszteltetés együtt utazni ezzel az emberrel, Dominique. Fel sem fogod, mennyire szerencsés vagy.

— Hogy hívják ezt a nagy embert? Talán én is ismerem.

— Nem hiszem, hogy ismernéd. A nevét viszont akkor sem árulhatom el. Te csak az álnevén fogsz értekezni vele.

— És az mi?

— Lucien. Lucien Daveau.

— Lucien — ismételte el halkán - Mindig szerettem ezt a nevet. És hova megyünk, Yusef?

— Hunyd le a szemed. Nem tart már sokáig.

Az őrhelyen Shamron felvette a telefont, mielőtt az másodszor is kicsönghetett volna. Szó nélkül figyelt, aztán finoman visszatette a kagylót, mintha éppen egy régi ellenség haláláról kapott volna hírt.

— Ügy néz ki, megállapodtak éjszakára — mondta. -Hol?

— Egy bérházban Hounslow-ban, a reptérhez közel.

— És a csapat?

— A helyén. Jól el vannak rejtőzve. Ott töltik mellette az éjszakát.

-Jobban érezném magam, ha én lehetnék ott.

— Hosszú nap áll előtted. Próbálj meg aludni néhány órát! De Gábiel bement a hálósobájába, és a bördzsekiben állított vissza, hátán egy hátizsákkal.

— Most meg hova mész? - kérdezte Shamron.

— El kell intéznem egy személyes ügyet.

— Hova mész? Mikor jössz vissza?

Gábiel azonban szó nélkül kilépett az ajtón, és lement az utcára vezető lépcsőn. Ahogy elhaladt az épület előtt, mintha farkasszemmel nézett volna a sötétítő mögül leskelődő Shamronnal. Miközben végigment az Edgware Road-on, az a kényelmetlen érzése támadt, hogy Shamron őt is figyelteti valakivel.

Harmincnyedek fejezet

Hounslow, Anglia

A Toyota kitette őket, aztán elhajtott. A parkoló sárga fényben úszott, mellette egy csoport otromba bérház téglája vöröslött. Mint egy ipari negyed, amire rossz idők járnak. Jaqueline felajánlotta, hogy majd ő viszi a saját táskáját, de Yusef hallani sem akart róla. Kézen fogta Jaque-line-t és keresztülvezette a parkolón, majd egy sörösdobozokkal és eltört játékokkal teleszórt füves területen. Imitt egy piros játékkocsi, aminek hiányoztak az első kerekei, amott egy letépett fejű ruhátlan csecsemőbaba. Egy eldobott műanyagpisztoly. Gábiel pisztolya, gondolta Jaqueline. Eszébe jutott az az este Provence-ban, amikor Gábiel letesztelte, tud-e még löni. Mintha évekkkel ezelőtt lett volna. Mintha emberöltőkkel lett volna korábban. Az árnyékból egy macska fűtatott rájuk. Jaqueline belemarkolt Yusef karjába és majdnem felsikoltott. Aztán egy kutya kezdett el ugatni, mire a macska megugrott, végigrohant a járda mellett és átpréselte magát egy kerítés alatt.

— Ez igazán elragadó Yusef. Miért nem mondtad soha, hogy van egy házad vidéken?

— Kérlek, ne beszélj így, amíg nem is tudod milyen a lakás!

Bementek egy lépcsőházba. Lehullott levelek és régi újságpapír hevert a sarkokban, zöld falak, sárga fényű lámpa. A visszaverődő fények az émelygés színét festették arcukra. Felmentek két emeletet, aztán átmentek egy összekötő ajtón és végig egy hosszú folyosón. Összevissza hangok kavalkádja fogadta ott őket. Egyik lakásban egy gyerek sírt az anyja után, a másikban szeretők veszekedtek karibi akcen-

290

Dániel Silva

tussal, egy harmadik lakásban recsegő rádióból szól Tom Stoppard Az igazi című darabja. Yusef megállt egy ajtó előtt, amire a kémlelőlyuk fölé a 23-as szám volt kitéve. Kinyitotta az ajtót és felkapcsolt egy kis papírbúrák lámpát.

A nappali üres volt, leszámítva egy kis műanyag karosszéket és egy révét. A tévékabel úgy tekergőzött végig a linóleumon, mint valami döglött kertikígyó. Egy félig nyitott ajtón keresztül be lehetett látni a hálósobába^ ahol matracok heverték a földön. Egy másik ajtó a szűkös kis konyhára nyílt, a kredencre odatett valaki egy zacskónyi hideg élelmet. A bútorok hiánya ellenére a lakás makulátlan volt, a levegőben citrom-, és légfrissítő illatát lehetett érezni.

Jaqueline kinyitotta az ablakot. Beömlött a hideg levegő. Az ablak alatt kerítés húzódott, a kerítésen túl meg futballpálya terült el. Féltucatnyi fiatal fiú rúgta a labdát színes melegítőben és gyapjúsapkában a partvonal mellé parkolt kocsi fényénél. Hosszú árnyaik ott táncoltak a téglafalon Jaqueline ablaka alatt. Távolról odahallatszott az autópálya nedves duruzsolása. Üres vonat zakatolt tova a megemelt töltésen. Fejük felett egy lökhajtásos repülő si-vítása hallatszott.

DaNIEL SILVA hidegvérrel

-Tetszik, amit a barátod csinált ebből a helyből, de nem igazán az én stílusom. Miért nem megyünk inkább valamelyik szállodába a repülőtér mellett? Valahova, ahol van rendes szobaszolgáltatás meg bár?

Yusef a konyhában volt, éppen a kaját csomagolta kifelé.

- Ha éhes vagy, összeüthetek neked valamit. Van egy kis kenyér, tojás, sajt, meg egy üveg bor. Reggelire van kávé meg tej. Jaqueline bement a konyhába. Alig fértek el ketten a szűkös kis helységben. — Ne vedd ezt túlságosan szó szerint, de ez egy elég szar hely. Miért ilyen üres?

- A barátom most költözik ide. Még nem volt alkalma idehordani a holmiját. A szüleinél lakott eddig.

- Biztos vagyok benne, hogy ő nagyon örül, hogy ide költözhessen, de még mindig nem értem, hogy miért kell nekünk itt maradni éjszakára?

Hidegvérrel

291

- Mondtam már, Dominique. Biztonsági okokból.

- És ki elől kell biztonságban lennünk? Mi elől kell biztonságban lennünk?

- Talán már hallottál a brit titkosszolgálatról, ismertebb nevén az MI5-ről. Többek között azzal foglalkoznak, hogy beépülnek a disszidens és a bevándorló közösségekbe. Figyelik az olyan embereket, mint mi.

- Mint mi?

- Mint én. Meg aztán Tel Aviv-ból is vannak egy csomóan.

- Ezt már aztán végképp nem értem, Yusef. Kik vannak Tel Aviv-ból egy csomóan?

Yusef hitetlenkedve emelte rá a tekintetét.

- Hogy kik vannak egy csomóan Tel Aviv-ból? A világ legkegyetlenebb, legkönyörtelenebbül gyilkoló titkosszolgálatának az emberei. A bérgyilkos banda talán találóbb kifejezés.

- És miért kellene itt Nagy Britanniában az izraeliektől tartanunk?

- Az izraeliek mindenütt ott vannak, ahol mi. A nemzeti határok őket nem érdeklik.

Kiürítette a zacskót és kibélelte vele a szemetest.

- Éhes vagy? - kérdezte.

- Nem, csak nagyon fáradt. Későre jár.

- Feküdj csak le. Nekem még el kell intéznom valamit.

- Nem gondolod komolyan, hogy itt akarsz hagyni engem egyedül, ugye?

Yusef feltartotta a mobilját.

- Csak el kell intéznom néhány hívást.

Jaqueline a fiú derekára kulcsolta a kezét. Yusef odahajolt, és homlokon megcsókolta a homlokát.

- Szeretném, ha nem csinálnátok ilyesmiket velem.

- Csak néhány nap az egész. Amikor visszajössz, majd együtt lehetünk.

- Szeretnék hinni neked, de már nem tudom, mit higgyek. A fiú megint megcsókolta, aztán ujját a lány álla alá tette, és felemelte a fejét, hogy belenézhesen a szemébe.

292

Dániel Silva

- Nem mondanék ilyeneket, ha nem gondolnám komolyan. Feküdj le, próbálj meg aludni egy kicsit!

Jaqueline bement a hálósobába. Nem fáradzott azzal, hogy felkapcsolja a lámpát. Talán kevésbé lesz nyomasztó, ha nincs teljesen tudatában a környezetének. Lenyúlt, belemarkolt az ágyneműbe és felemelte. Beleszagolt: frissen mosott. Ennek ellenére úgy döntött, hogy ruhástól alszik. Lefeküdt, és fejét óvatosan a párnára tette vigyázva, nehogy hozzáérjen az arcához vagy a nyakához. A cipőjét nem húzta le. Elszívott egy cigarettát, hogy egy kicsit elnyomja a fertőtlenítő kellemetlen szagát. Gábielre gondolt, a tánciskolára Valbonne-ban. Hallgatta a repülőket, a vonatokat meg a visszhangzó puffanásokat, amint a lábak keményen belerúgnak a focilabdába künn a pályán. Nézte a falán a sportolók magas árnyfiguráit, úgy táncoltak, mint a marionettek.

Aztán meghallotta Yusefet, amint halkán suttog a mobiljába. Nem igazán értette, mit mond. Nem is érdekelte. Mielőtt lázas álomba zuhant volna, utolsó gondolata az volt, hogy Yusefnek, a palesztin szeretőnek már valószínűleg meg vannak számlálva a napjai.

Isherwood kinyitotta néhány arasznyira otthona ajtaját az Onslow Garnden-ben, és morcosan Gábielre nézett a biztonsági lánc mögül.

- Van fogalmad arról, hogy hány óra van most? - Levette az ajtóról a láncot.

- Gyere be, még mielőtt mindketten tüdőgyulladást kapunk.

Isherwood-on pizsama, bőrpapucs és selyem hálóköpeny volt. Bevezette Gábielt a társalgóba, ő maga meg eltűnt a konyhában. Néhány másodperc múlva egy kanna kávéval, meg egy pár bögrével tért vissza.

- Remélem, feketén iszod. A tej, ami a hűtőben van, azt hiszem még a Thatcher kormány alatt lett beszerezve.

- Feketén jó lesz.

- Szóval, Gábiel drágám, mi járatban erre fele most így

Hidegvérrel

293

— az órájára nézett — Te, jó Isten! — hajnali két óra harmincöt perckor?

— Dominique el fog menni.
— Ezt szinte sejtettem, amikor Ari Shamron mérgező felhőként begörgött ma a galériába. Hova megy? Libanonba? Líbiába? Iránba? Mi is volt a rendes neve?
Gábiel csak belekortyolt a kávéjába, és nem mondott semmit.
- Egyébként egy cseppet sem örülök neki, hogy elmegy. Valóságos angyal volt ez a lány. És nem is volt rossz titkárnő, már kezdett egészen belejönni.
— Nem fog visszajönni.
- Mind ezt teszik. Valami miatt menekülnek tőlem a nők. Mindig is menekültek.
- Úgy hallok Olivér Dimbley-vel már a végső megbeszélések folynak a galéria eladását illetően.
- Hát, nagyon nincs mit tárgyalni, ha a sínekre van kötözve az ember. Az ember ilyenkor inkább nyüszít. Az ember ilyenkor könyörög.
- Ne tedd!
- Hogy jössz te ahhoz, hogy itt üldögélj, és megmondd nekem, hogyan intézzem az ügyeimet? Nem volnék ekkora slamasztiká^, ha Herr Hellerrel be nem kavartok.
- Lehet, hogy a munka hamarabb véget ér, mint gondoltuk.
- És?
— És vissza tudok jönni, hogy dolgozzak a Vecellión.
— Ahhoz, hogy a nyakamat kivedd a hurokból, most már úgysem tudod időben befejezni. Hivatalosan fizetésT képtelen vagyok. Ezért tárgyalok Olivér Dimbley-vel.
— Dimbley egy pojáca. Tönkre fogja tenni a galériádat.
— Őszintén szólva, Gábiel, túlságosan belefáradtam már, hogy ez most érdekelni tudjon. Valami keményebbet innék. Te?
Gábiel megrázta a fejét. Isherwood odacsoszogott a tálalóasztalhoz, és kilötytyintett magának egy kupica gint. Mi van a táskádban?

294

Dániel Silva

— Biztosítás.
— Biztosítás? Mire?
— Arra az eshetőségre, ha a Vecelliót nem tudnám időben befejezni. — Gábiel odaadta a táskát.
— Nyisd ki!
Isherwood letette az italát, és elhúzta a táskán a cipzárt.
— Te jó Isten, Gábiel. Mennyi van itt?
— Százezer. ~~~~~
— Nem fogadhatom el.
— Nem az enyém. Shamroné, Benjámín Stone jóvoltából.
— Arról a bizonyos Benjámín Stone-ról beszélsz?
— Teljes pompájában.
— Mi a fenét keres nálad százezer font, ami Benjámín Stone-tól származik?
— Vedd csak el, és ne tégy fel ostoba kérdéseket!
— Ha ez tényleg a Benjámín Stone-é, akkor azt hiszem igen is fogok.

Ishewood felemelte a poharát:

— Csiríó, Gábiel. Bocsáss meg, azért a sok borzalmas dologért, amit gondoltam rólad az elmúlt hetekben.
— Megérdemeltem. Nem kellett volna cserbam hagyjalak!
— Minden meg van bocsátva. — Isherwood egy pillanatig az italába meredt.
— És vele mi van? Elmegy örökre?
— A munka az utolsó szakaszához érkezett.
— Nem kevertétek veszélybe azt a szegény lányt, ugye?
— Remélem, hogy nem.
— Én is remélem. Mindkettőtök érdekében.
— Miről beszélsz?
— Tudod, már eltöltöttem néhány évet ebben a tetű-fészekben, és még senkinek nem sikerült nekem eladni egyetlen hamisítványt sem. Dimbley már megégette a kezét. Még a nagy Giles Pittaway-nek is sikerült beújítni egy-két hamisítványt annak idején. Nekem viszont nem. Tudod, nekem van a dologhoz adottságom. Lehet, hogy

Hidegvérrel 295

vacak üzletember vagyok, de egy hamisítványt mindig meg tudok különböztetni az igazitól.

- Kinyögnéd már végre, mire akarsz ezzel kilyukadni?

- Ez a lány igazi, Gábiel. Csupa aranyból van. Lehet, hogy soha nem lesz még egy ilyen esélyed. Vigyázz rá, mert ha elveszíted, életed legnagyobb hibáját követed el!

Harmadik rész

Restauráció

Harmincötödik fejezet

A Szerencsétlenség előtt Daouad al-Hourani felső Galileában élt. Muktár volt, emellett a leggazdagabb ember a faluban. Sok jószágja volt. Csomó tehene, jónéhány kecskéje és egy nagy juhnyája. Voltak emellett narancs, citrom és olajbogyó ligetei is. Amikor eljött a gyümölcs leszedésének ideje, ő, meg a falu néhány előljárója közösségi szüretet szervezett. A család fehérre meszelt házban élt. Hűvös csempepadló volt a házban finom szőnyegekkel és párnákkal. Felesége öt gyereket szült neki, de ezek közül csak egy lett fiú, Mahmoud.

Daouad al-Hourani a falu mellett letelepülő zsidókkal ápolta a jó kapcsolatot. Ha a zsidók kútja megzápult, embereket küldött hozzájuk a faluból, hogy segítsenek új kutat ásni. Amikor a faluban többen is megkapták a mocsárlázat, a zsidók eljöttek, és lecsapolták a legközelebbi mocsarat. Daouad al-Hourani megtanult héberül. Amikor egyik lánya beleszeretett egy zsidóba a településről, engedélyezte a házasságot.

Aztán jött a háború és a Szerencsétlenség. Az al-Hourani klán, legtöbb felső-galileai arabbal együtt, átmenekült a határon Libanonba, és letelepedett egy menekülttáborban Sidon mellett. A tábor maga jobbra úgy szerveződött, mint a falvak. Daouad al-Hourani továbbra is megtartotta a köztisztletnek örvendő előjárói szerepét, igaz az ültetvényeit meg az állatait elvesztette. Nagy, fehérre meszelt otthoni házat egy rozoga sátor váltotta fel, ami nyáron fortyogott a melegtől, a téli esőzésekkel meg hideg volt és a lyukak miatt huzatos. Esténként a férfiak a sátraik előtt üldögéltek, és történeteket meséltek Palesztináról. Daouad al-Hourani biztosította

300

Dániel Silva

népét, hogy ez a száműzetés csak időleges, hogy az arab hadseregek majd egybegyűlnek és a zsidókat a tengerbe zavarják.

Az arab hadseregek azonban nem akartak gyülekezni, és nem próbálták a tengerbe hajtani a zsidókat. A sidoni táborban a sátrak már szakadozott rongykupaccá váltak és felváltották őket az összetákolt viskók, amelyeknek kanálisa a szabadba ömlött. Ahogy lassan múltak az évek, Daouad al-Hourani kezdte elveszíteni a falubeliekre való befolyását. Azt mondogatta nekik, hogy legyenek türelemmel, de a türelem nem akarta meghozni a gyümölcsét. A palesztinok nyomora egyre csak rosszabbodott.

A táborban eltöltött szörnyű éveket egyetlen örömhír aranyozta be. Daouad al-Hourani felesége, annak ellenére, hogy már elérte azt a kort, amikor legtöbb asszony már nem képes gyereket szülni, teherbe esett és tavasszal, öt nappal az al-Hourani klán menekülésének évfordulója előtt egy fiút hozott világra a tábor kórházában. Daouad al-Hourani a fiúnak a Tariq nevet adta.

Az al-Hourani klán több ága is szétszóródott a diaszpórában. Voltak, akik Szíriában, a határon túl, és voltak, akik jordániai táborban élt. Néhányuknak Daouad bátyjával együtt sikerült elérni Kairót. Néhány évvel Tariq születése után Daouad bátyja meghalt. Szeretett volna elmenni a bátyja temetésére, ezért elutazott Bejrútba, hogy megszerezze a szükséges engedélyeket és vízumokat az utazáshoz. Léven, hogy palesztin volt, nem volt útlevele. Másnap reggel felszállt egy kairói gépre, de egy határi hivatalnok visszafordította, mert úgy találta, nincsenek rendben a papírjai. Visszatért Bejrútba, de egy hivatalnok a bevándorlási hivataltól nem adott neki engedélyt, hogy belépjen Libanonba. Bezárták egy ör-szobába a repülőtéren, étel és víz nélkül.

Néhány óra múlva betettek egy kutyát is ugyanoda. Kíséret nélkül érkezett Londonból. Daouad al-Hourani-hoz hasonlóan, az ő iratait sem találták rendben a bevándorlási hivatal emberei. Egy óra elteltével azonban megjelent, egy felsőbb beosztású határőr és elvezette a kutyát. Az állatot megkapta a belépési engedélyt az ország területére.

Hidegvérrel

301

Végül, egy hét múlva, Daouad al-Hourani-nak is elhagyhatta a repteret, és visszatért a táborba Sidonban. Azon az éjszakán, mikor férfiak körülülték a tüzet, magához szólította a fiait, és elmesélte nekik meghurcoltatását.

- Türelemre intettem népünket. Azt ígértem nekik, hogy az arabok majd segítségünkre sietnek. De sok év telt el már azóta, és mi még mindig itt vagyunk a menekülttáborokban. Az arabok még a zsidóknál is rosszabbul bánnak velünk. Az arabok még a kutyáknál is rosszabbul bánnak velünk. A türelem ideje lejárt. Megérett az idő a harcra.

TaricfTüTfiatal volt még a harchoz, kisfiú volt. De Mah-moud már betöltötte a húszadik életévét és készen volt fegyvert ragadni a zsidók ellen. Aznap éjjel beállt a fedayeen-ba. Tariq aznap este látta őt utoljára élve.

Charles de Gaulle Reptér, Párizs

Yusef kezét a Jaqueline-éba csúsztatta, és átvezette őt a zsúfolt csarnokon. Jaqueline teljesen kimerült volt. Nem sokkal hajnal előtt sikerült elaludnia. Pocsékul aludt, és arra a rémálomra ébredt, hogy éppen Yuseffel szeretkezik, amikor megjelenik Gábiel, és lelövi Yusefet. Füle csengett, látómezejének széle pedig vibrált, mintha villogó lámpák közt ment volna az autópályán. Átmentek az összekötő termen, megúsztak egy biztonsági ellenőrzést és beléptek az indulási helyiségbe. Yusef elengedte a kezét, kézen csókolta, aztán megcsókolta az arcát is, közel a füléhez. Ahogy beszélni kezdett, Gábielt juttatta Jaqueline eszébe, ahogy a galériában beszélt hozzá előző este. Hangja halk volt és lágy, mintha csak mesét mondott volna.

— Abban a kávézóban kell majd várakoznod. Rendelj egy csésze kávé, és olvasd azt az újságot, amit a táskád oldalzsebébe csúsztattam. Semmiféleképpen nem szabad elhagynod a kávézót. Erted jön, hacsak azt nem gondolja, hogy

valami baj van. Ha egy órán belül nem tűnik fel...

302

Dániel Silva

- Szálljak fel az első londoni járatra, és amikor visszaérek, ne próbáljak kapcsolatba lépni veled - fejezte be Jaqueline a mondatot helyette.

- Emlékszem mindenre.

Még egy csók, ezúttal a másik arcra.

- Olyan memóriád van, mint egy kémnek, Dominique.

- Az anyámtól örökölted.

- Ne feledd, hogy nincs miért félned sem ettől az embertől, sem a hatóságoktól. Nem teszel semmi törvényelleneset.

Kedves ember. Azt hiszem, kedvelni fogod a társaságát. Jó utat. Találkozunk, mikor visszaérsz.

Megcsókolta a homlokát, és lágyan megtaszította a kávézó irányába, ahogy a gyerekek bocsájtják vízre a játékhajóikat.

Jaqueline lépett egy párat, aztán megfordult, hogy vessen még egy utolsó pillantást rá, de ő már beleolvadt a tömegbe.

Egy apró kis reptéri étterem volt, néhány kovácsoltvas székkal. A székek befurakodtak a csarnokba is, a párizsi kávézók hangulatát idézve. Jaqueline leült, és rendelt a pincértől egy café au lait-t. Hirtelen tudatába lett kinézetének, és valami abszurd vágyat kezdett érezni, hogy jó benyomást keltsen. Fekete farmert viselt, hamuszínű kasmírpulóverrel. Arcán semmi smink, hajával sem csinált semmit, csak hátrakötötte. Amikor a pincér meghozta a kávé, Jaqueline felemelte a kanalat, és megnézte benne szemének eltorzított tükröképét. Karikásak voltak és pirosak.

Cukrot tett a kávéjába és körülnézett. A mögötte lévő asztalnál egy fiatal amerikai pár veszekedett halkan. A másik asztalnál két német üzletember üzleti mutatókat tanulmányozott laptopja képernyőjén.

Hirtelen eszébe jutott, hogy neki újságot kell olvasnia. Elővette a Times-ot, amit Yusef a táskájába tett, és kinyitotta.

Egy British Airways koktélszalvéta hullt ki belőle az asztalra. Felvette és megfordította. A hátán egy üzenet volt Yusef kusza kézírásával: HIÁNYOZNI FOGSZ. SOK SZERETETTEL A SZÉP EMLÉKEKÉRT: YUSEF.

Hidegvérrel

303

Ősszegyűrte és letette a kávé mellé. Nagyon úgy hangzik, mint egy búcsúlevél. Felvette az újságot, és átlapozta a vezércikket. Megállt a Közel-Kelet híreinél. AZ EGYESÜLT ÁLLAMOK ELNÖKE ÜDVÖZÖLTE AZ IZRAELIEK ÉS A PALESZTINOK KÖZÖTT MEGKÖTÖTT ÁTMENETI TÚZSZÜNETET... ALÁÍRÁSI ÜNNEPSÉGEN AZ ENSZ ÉPÜLETÉBEN. Megnyalta az ujját és továbblapozott.

Beszállási felszólítás jelent meg a hirdetőtáblán. Borzasztóan fájt a feje. Benyúlt a retiküljébe, elővett egy üveg aszpirint, lenyelt belőle két tablettát a kávéval. Szemével Gábrielt kereste. Semmi. A francba! Hol a fenében vagy, Gábiel Állon? Mondd, hogy nem hagytál magamra ezekkel... Vigyázva visszatette a csészét a tányérra, az aszpirint meg eltette. ^__"

Éppen folytatni akarta az újságolvasást, amikor egy észveszejtően szép nő lépett az asztalához buja fekete hajjal és nagy barna szemekkel.

- Leülhetek ide? — kérdezte franciául.

- Az igazság az, hogy várok valakit.

- Lucien Daveau-t ha nem tévedek. Én Lucien barátja vagyok. - Kihúzott egy széket és leült. - Lucien megkért rá, hogy jöjjenek el önért, és vezessen a repülőhöz.

- Nekem azt mondták, hogy Lucien maga fog értem jönni.

- Igen, tudom, de attól tartok kissé megváltozott a terv. — Megeresztett egy elbűvölő és csábos mosolyt. - Nincs mitől tartania. Lucien lelkekre kötötte, hogy gondját viseljem.

Jaqueline-nak fogalma sem volt, mit tegyen most. Megszégyellte a megegyezést. Minden joga meg lett volna ahhoz, hogy felálljon, elmenjen és otthagyja az egészet. De akkor mi leszi Tariq kicsúszik a markukból, és tovább folytatja terrorhadjáratát. Még több ártatlan zsidó életét oltja majd ki. Holtpontra juttathatja a béketárgyalásokat. És Gábiel tovább hibáztatná magát azért, ami Leah-val és a kisfiával történt Bécsben.

304

Dániel Silva

— Nem tetszik ez nekem, de megteszem.

— Ennek örvendek. Éppen most szólították a járatunkat. Jaqueline felállt, vette a táskáját és elhagyták a kávézót.

— A mi járatunkat? - kérdezte.

— Ügy van. Én utazom önnel az út első részén. Lucien csak később csatlakozik önhez.

— Hova megyünk?

— Mindjárt meglátja.

— Mivel együtt fogunk utazni, esetleg megmondhatná a nevét is, ha ez nerri túl nagy kérdés.

A lány újra elmosolyodott.

— Ha úgy érzi, feltétlenül szólítania kell valahogy, hát szólítson nyugodtan Leilának.

Gábiel a dutyfree shop-ban álldogált és úgy tett, mintha a parfümöket nézegetné, miközben Jaqueline-t figyelte a kávézóban. Shamron már Benjámin Stone magánrepülőjén várakozott. Már csak Tariq kellett.

Hirtelen azon vette magát észre, hogy Tariq közeledő megjelenésének esélye teljesen felajzotta. Shamron iratai közti fotók hasznavehetetlenek voltak. Túlságosan régiek és túlságosan szemcsések. Három közülük csak feltételezhetően volt Tariq. Az igazság az volt, hogy a Hivatalban senki nem tudta, hogyan is néz ki Tariq. Hosszú évek óta most fog alkalom nyílni rá, hogy jól megnézze magának. Vajon magas vagy alacsony? Jóképű vagy átlagos? Vajon úgy néz ki, mint egy könyörtelen gyilkos? Hát persze, hogy nem, gondolta Gábiel. Olyasvalaki lesz, aki természetesen beleolvad a környezetébe. Olyan lesz, mint amilyen én vagyok. Aztán elgondolkozott. Vagy vajon én is olyan vagyok, mint ő? Amikor a vonzó, hollóhajú lány leült Jaqueline asztalához, először azt hitte, ez csak egyike azon véletleneknek, amik olyan szépen dugába tudnak dönteni egy hadműveletet: a lány le akar ülni, a lány azt gondolja, Jaqueline egyedül van, a lány leül egy üres székbe. Aztán rájött, hogy ez is Tariq játékának a része.*Azért sikerült neki ilyen so-

HIDEGVÉRREL

305

káig kihúznia életben, mert kiszámíthatatlan volt. Folyamatosan tervezett, és terveit folyamatosan változtatta. Különböző tagoknak különböző történeteket tált fel. Soha nem engedte a bal kéznek, hogy tudja, mit csinál a jobb.

A két nő felállt és elindult. Gábiel várt egy kicsit, aztán biztos távolságról követte őket. Arra gondolt, vajon tényleg fel van-e készülve, hogy harcba szálljon egy olyan emberrel, mint Tariq. Túl sokáig volt már távol a szakmától. Lehet, hogy reakcióideje lelassult, túlélési ösztöne megkopott. Eszébe jutott az az éjszaka, amikor elhelyezte a poloskákat Yusef lakásán. Szinte lebukott, mert néhány másodpercig nem koncentrált eléggé.

Megint érezte, ahogy gyomrát összeszorítva elárasztja az adrenalin. Egy pillanatig arra gondolt, odarohan, és elviszi onnan Jaqueline-t. Nyugalmat erőltetett magára, hogy tisztán tudjon gondolkodni. Most, hogy felszállnak a repülőre, a levegőben biztonságban lesz, túlfelől meg majd már várja őt Shamron. Tariq megnyerte az első menetet, de Gábiel úgy döntött, tovább engedi a játékot.

A lány Jaqueline-t egy üveggel borított átjáróhoz vitte. Gábiel nézte, amint átmennek a biztonsági ellenőrzésen, és átadják jegyeiket az ellenőrnek. Aztán felszálltak a repülőre és elmentek. Gábiel még felpillantott egyszer a monitorra, hogy biztos legyen benne, jól látta a feliratot: AIR FRANCÉ JÁRAT 382, ÚTICÉL: MONTREAL.

Néhány pillanattal a felszállás után Shamron helyére tette a biztosított telefont Benjámin Stone magángépének irodájában, és csatlakozott Gábielhez a pazarul berendezett szalonban.

- Éppen most értesítettem az ottawaiakat.

- Ki van most Ottawában?

- Régi barátod, Zvi Yadin. Montreal felé tart egy kisebb csapattal. Kimennek a repülő elé, és megfigyelés alá helyezik Jaqueline-t meg újdonsült barátnőjét.

19

306

Dániel Silva

- Miért éppen Montreal?

- Nem olvastad a lapokat?

- Bocs Ari, egy kicsit elfoglalt voltam.

A széken Shamron mellett egy halom újság volt szépen elrendezve, hogy látszódjon a címfej. Felkapta a legfelsőt, és odadobta Gábiel ölébe.

- Három nap múlva egy aláírási ünnepség lesz az ENSZ főépületében. Ott lesz az Egyesült Államok elnöke, a mi miniszterelnökünk, Arafát meg a kísérei. Úgy néz ki, Tariq el szeretné rontani a bulit. Gábiel vetett az újságra egy pillantás, aztán visszadobta az asztalra.

- Montreal egy természetadta játszótér Tariq számára. Folyékonyan beszél franciául, és könnyen hozzá tud jutni hamis útleveléhez. Elrepül Montrealba, kiadja magát franciának, és vízum nélkül léphet be Québec-be. Ha már elérte Kanadát, ott már majdnem otthon van. Montrealban több tízezer arab él. Búvóhelyben nincs hiány. A Kanada és az Egyesült Államok közötti határ mentén az ellenőrzés laza vagy egyáltalán nincs. Van olyan út, melyen még tábla sem jelzi, hogy más ország területére lépett az ember. Montrealban amerikaira vagy kanadaira váltja az útlevelét, és egyszerűen átkocsikázik az Államokba. Ha kicsit kaland-vágyóbb, akár át is sétálhat.

- Eddig nem úgy tűnt, hogy Tariq különösebben kedvelné a szabad levegőt.

- Megteszi, amit csak kell, hogy elérje célját. Ha ez any-nyit jelent, hogy húsz kilométert kell hóban gyalogolnia, hát gyalogolni fog a hóban húsz kilométert.

- Nem tetszik nekem, hogy megváltoztatták a szabályokat Párizsban - mondta Gábiel.

- Nem tetszik nekem, hogy Yusef hazudott Jaqueline-nak a küldetés lefolyását illetően. Az olyan emberek számára, mint ő, ez rutin. Arafát évekig ezt csinálta. Ezért van mind a mai napig életben. Palesztin ellenségei nem tudtak a közelébe jutni.

— Hidegvérrel - 307

Az iroda és a szalon közti ajtó kicsapódott, és Stone jött be a szobába.

- Van a gép végében egy hálófülke - mondta Shamron Gábielnek. - Próbálj meg aludni egy kicsit! Borzalmasan nézel ki.

Gábiel szó nélkül felállt és elhagyta a szalont. Stone le-huppantotta mamutszerű testét egy székbe és felmarkolt egy fél

szakajtónyi brazil diót.

- Szenvedélyt látok benne — mondta, miközben bedobott néhány diót a szájába.

- Egy lelkiismeretes gyilkos. Tetszik. A világnak még jobban fog tetszeni.

- Mi a csudáról beszélsz, Benjámín?

- Ő az ebédjegy, Ari. Nem érted? Általa fogod nekem törleszteni az adósságaidat. Mindet egyszerre, egyetlen tiszta címletben.

- Nem is tudtam, hogy nyilvántartást vezetsz. Azt hittem, azért segítesz, mert hiszel abban, amit csinálunk. Azt hittem, azért segítesz, mert szeretnél segíteni nekünk, hogy megvédelmezzük az Államot.

- Hadd fejezzem be, Ari! Hallgass végig! Nem kell a pénzetek. Őt akarom, engedélyezd nekem, hogy elmondjam a történetét. Legjobb riporteremre bízom majd a munkát. Hadd mondjam el az izraeli titkosügynök történetét, aki nappal képeket restaurál, éjjel pedig hazáját védelmezi a palesztin terroristák ellen!

- Elment neked az eszed?

- Éppen ellenkezőleg, Ari. Komolyan beszélek. Sorozatot csinálók belőle, eladom a filmjogot Hollywoodnak. Add nekem ennek a vadászatnak az exkluzív közvetítési jogát. A szem, aki belülről lát. Küldök egy üzenetet a csapataimnak, hogy birtokunkban van az, amivel a Fleet Streetet felrázhatjuk téli álmából. Mitöbb - és ez a legjobb rész, Ari, - a fővárosban majd veszik a jelzést, hogy Benjámín Stone még mindig egy ütőképes erő, és jobb vele vigyázni.

308

Dániel Silva

Shamron kimunkált színpadiassággal gyújtott következő cigarettájára. A füstfelhőn keresztül, lassan bólogatva tanulmányozta Stone-t, miközben az ajánlat súlyosságát mérlegelte. Stone haldoklott, és ha nem tesz valamit, hogy elvágja kettejük között a köteleket, hát mindkettőjüket magával rántja a mélybe.

Gábiel megpróbált aludni, de hasztalan. Valahányszor lehunyta a szemét, különböző képek ugrottak be az ügyről.

Természetéből fakadóan ösztönösen vászonra festett olajként jelentek meg előtte a dolgok. Shamron a Lizard-on, amint szolgálatait kéri. Jaqueline és Yusef szeretkezés közben. Leah a üvegház fogságában Surrey-ben. Yusef, amint találkozik az összekötőjével a Hyde Park-ban... Ne aggódj, Yusef, a barátnőd nem fog neked nemet mondani.

Aztán arra a jelenetre gondolt, aminek nemrég szemtanúja volt a Charles de Gaulle reptéren. A restaurálás megtanította Gábielt egy fontos dologra. Sokszor, ami a felszínen látszik, teljesen eltér attól, ami valójában a felszín alatt folyik.

Három évvel ezelőtt felkérték, hogy restauráljon egy Van Dyckot, amit a festő egy genfi kápolna felkérésére festett Szűz Mária mennybemeneteléről. Amikor Gábiel elvégezte a festmény felszínének kezdeti elemzését, úgy rémlett, lát valamit a Szent Szűz arca alatt. Az idő folyamán a világos árnyalatú festék, amit Van Dyck a bőrhöz használt, kifakult, és alulról egy másik kép kezdett a felszínre bukkanni. Gábiel röntgenvizsgálatnak vetette alá a képet, hogy megnézze, mi húzódik meg a felszín alatt. Felfedezett egy teljesen kész festményt, ami egy elég jó húsban lévő hölgyet ábrázolt fehér lepelben. A fekete-fehér röntgenfelvétel kísértetiesé tette a hölgyet. Gábiel még így is felfedezte a képen Van Dyck technikáját és kifejező ecsetvonásait, ami Olaszországban festett képeit jellemzi. Később megtudta, hogy a képet egy genfi arisztokrata rendelte, de a feleségének annyira nem tetszett, hogy nem volt hajlandó elfogadni. Amikor Van Dyck a kápolnától megkapta a megrendelést, egyszerűen átfestette a régi képet fe-

Hidegvérrel 309

hérrel, és újra felhasználta a vásznat. Amikor a kép Gábiel kezébe került több, mint három és fél évszázad múlva, a genfi arisztokrata felesége bosszút állt a művészen, és elő- » tűnt a ráfestett kép mögül.

Újra lehunyta a szemét, és ezúttal nyugtalan álomba merült. Az utolsó kép, amit elalvása előtt látott Jaqueline volt, amint a nővel üldögél a reptéri kávézóban, - impresz-szionista technikával lefestve, a háttérben Tariq áttetsző szellemével, aki Van Dyck kezével invitálja Gábielt, hogy részt vegyen a kép cselekményében.

Harminhatodik fejezet Párizs

Yusef fogott egy taxit a reptéren, és a központ felé vette az irányt. Két órán keresztül kóválygott Párizsban metróval, taxival majd gyalog. Mikor biztos volt már benne, hogy egyedül van, odasétált egy lakáshoz a tizenhatodik kerületben, nem messze a Bois de Boulogne-tól. A bejárat mellett kaputelefon volt, mellette meg egy lakók névjegyzéke. Yusef megnyomta a 4/B gombot, ami fölött a Guzman név volt olvasható, kifakult, kék betűkkel. Amikor az ajtót kinyitották, gyorsan belépett, átment a lépcsőházon és felment a negyedik emeletre. Bekopogott az ajtón. Egy tömzsi férfi nyitott neki ajtót - szőke haj, acélkék szem. Behúzza Yusefet, és halkan becsukta az ajtót.

Kora este volt Tel Avivban, amikor Mordecai kilépett az irodájából a felső emeleti igazgatói szinten, és végigment a folyosón az operációs osztály felé. Ahogy belépett a szobába, Lev két, feketeszemű hivatalnok megvető pillantással fogadta a jövevényt a számítógép képernyője mögül.

- Itt van még?

Egyik hivatalnok Lev irodája felé mutatott lerágott végű ceruzájával. A külső jövevények nem voltak szívesen látott vendégek Lev birodalmában, még ha ez a külső jövevény történetesen a Hivatal második legnagyobb főnöke volt is. Mordecai ott találta Levet komor irodájában, asztala fölé görnyedve. Könyöke az asztalon, hosszú kezei az utolsó ujjperecnél behajlítva, keze a halántékán. Kopasz fejével, kidülledt szemeivel és polipszerű ujjaiival egy imádkozó sáska látványát keltette. Mordecai, amint közelebb lépett, látta, hogy Lev nem egy iratcsomóba merült bele

312 Dániel Silva

DaNIEL SILVA hidegvérrel

ilyen mélyen, hanem egy hatalmas könyvbe, ami az Amazonas menti rovarokról szól. Lev célzatosan becsukta a könyvet és félretolta.

-Történik valami Kanadában, amiről tudnom kellene? - kérdezte Mordecai.

- Miről beszélsz?

- Éppen az ottawai költségvetést lapozgattam, és észrevettem, hogy van egy kis plusz kiadás a kisegítőknél. Gondoltam, rászánok néhány percet, és inkább elintézem telefonon a dolgot, nem bajlódom a sürgönnyel?Tényleg nem egy jelentős dolog. Gondoltam egy-két pillanat alatt tisztázom a dolgot Zvi-vel.

Lev ujjai türelmetlenül doboltak az asztalon.

- Es mi köze van ennek az operációs részleghez?

- Nem találtam ott Zvi-t. Nem találtam ott senkit. Az egész ottawai egység hiányzik.

- Hogyhogy hiányzik?

- Úgyhogy nincs sehol. Magyarázat nélkül eltávozott.

- Kivel beszéltél?

- Egy lánnyal a kódolósobából.

- Mit mondott?

- Hogy Zvi sietősen eltávozott néhány órája a személyzettel együtt.

-Az öreg hol van?

- Valahol Európában.

- Most jött vissza. Minek kellett neki megint odamenni? Mordecai összevonta a szemöldökét.

- Gondolod, hogy elmond nekem az öreg bármit is? Az a vén gazember annyit titkolózik, hogy néha még azt is kétlem, hogy egyáltalán azt tudja, ő hova megy.

- Keresd meg! - mondta Lev.

Harminchedik fejezet

Montreal

A reptéren Leila kocsit bérelt. Nagy sebességgel hajtottak végig a felüljárón. Jobboldalt a jeges folyó, baloldalt fagyos köd hömpölygött tova a sínek mentén, mint valami csata füstje. Az alacsony felhők és a hulló hó fátyla mögött Montreal belvárosának fényei lebegtek. Leila úgy vezetett, mint aki jól ismeri az utat.

-Járt már erre? - kérdezte Leila. Most szólalt meg először, mióta elhagyták a párizsi Charles de Gaulle reptér kávézóját.

- Nem, még soha. És ön?

- Még nem.

Jaqueline magára kulcsolta a kezét és reszketett. A melegítő fűtött, de a kocsiban még mindig olyan hideg volt, hogy látszott a lehelete. - Nem ilyen időjáráshoz pakoltam a ruhát - mondta.

- Lucien majd megvesz önnek mindent, amire szüksége van.

Szóval Lucien itt találkozik vele Montrealban. Jacqueline belelehelt a tenyerébe.

- Kissé hideg van a bevásárláshoz.

- A legjobb butikok Montrealban a föld alatt vannak. Ki sem kell lépni a szabadba.

- Azt hittem azt mondta, nem járt még erre.

- Nem jártam.

Jaqueline az ablaknak támasztotta a fejét, és lehunyta a szemét egy kicsit. Ott ültek az üzletemberek között. Ő elől, Leila meg a mögötte levő sorban. Egy órával landolás előtt Leila kiment a mosdóba és visszafele jövet egy cetlit csúsztatott

Dániel Silva

tátott Jacqueline kezébe: MENJEN ÁT EGYEDÜL A BEVÁNDORLÁSI HIVATAL STANDJAIN, ÉS VÁRJON MEG A HERTZ-PULTNÁL.

Leila lefordult az autópályáról, és ráhajtott a René Lévesque sugárútra. Süvítve fújt a szél a magas irodaházak szorosai között. A behavazott járdák teljesen néptelennek tunktek. Tovább hajtottak néhány tömbnyit, és megálltak egy nagy szálloda előtt. Egy portás rohant kinyitni Jaque-line-nak a kocsit ajtaját.

- Isten hozta önöket a Queen Elizabeth Szállóban. Bejelentkezni óhajtanak?

— Igen - mondta Leila. - Elboldogulunk a csomaggal, köszönjük.

A portás odaadott neki egy kocsibejelentő ívet, és beült a kormány mögé. Leila bevezette Jacqueline-t a nagy, zajos előcsarnokba. Tele volt japán turistákkal. Jacqueline azon mélézött, vajon mi a csudát keresnek ezek Montrealban így tél közepén. Leila jól észrevehetően átváltotta a csomagot a bal kezéből a jobbra. Jacqueline direkt másfele nézett.

Kiképezték a személytelen kommunikációra, tudott egyet s mást a testbeszédről. Tudta, hogy hamarosan kezdetét veszi a második felvonás.

Tariq a szálló bárjából figyelte őket. Lisszabon óta megváltozott a külseje: grafitszürke gyapjúnadrág volt rajta, krémszínű pulóver és olasz blézer. Gondosan meg volt borotválkozva, szemén apró aranykeretes szemüveget viselt csillámlóan tiszta lencsékkel. Haját enyhén szürke árnyalatúra festette.

Látott ugyan már fényképet Dominique Bonard-ról, ennek ellenére még ő is meghökkent egy kicsit, amikor meglátta. Arra gondolt, mi lehet az, ami Shamront és Gábrielt arra készítheti, hogy egy ilyen nőt kitegyen ekkora veszélynek.

Körülpillantott a halban. Tudta, hogy Shamron emberei itt rejtőzködnének valahol a turisták, az üzletemberek meg a személyzet között. Tariq a végsőkig facsarta tarta-

HIDEGVÉRREL

315

lékaikat azzal, hogy a nőt először Londonból Párizsba, majd Párizsból Montrealba vitte. De eddigre már biztosan átcsoportosultak és újra mindenki elfoglalta a helyét. Tudta, hogy amint odalép a nőhöz, először fedi fel magát az ellenség előtt.

Azon kapta magát, hogy már alig várja. Annyi év bujkálás után most végre előlép az árnyékból. Ordítani szeretett volna: Itt vagyok! Látjátok, hús-vér ember vagyok, mint ti, nem kutyafejű szörnyeteg. Nem szégyellte, amit véghezvitt élete során. Ellenkezőleg. Büszke volt rá. Arra gondolt, vajon Állon elmondhatja-e ugyanezt magáról.

Tariq tudta, hogy van egy nagy előnye Allonnal szemben. Tudta, hogy hamarosan meg fog halni, hogy az élete a végéhez közeledett. Pengeélen táncolt évekig sok veszélyt átvészelve, hogy végül saját teste árulásának essen áldozatul. Közeledő halálának tudatát majd fegyverként fogja használni. A legerősebb fegyver volt ez, ami valaha is birtokában volt.

Tariq felállt, elsimította elől a blézerét, és keresztülment a halion.

Felmentek a lifttel a tizennegyedik emeletre, végigmentek a csendes folyosón és megálltak az 1417-es szoba előtt. Kártyakulccsal kinyitotta az elektromos zárat, aztán zsebre vágta a kártyát. Amint Jaqueline belépett a szobába, Shamron memória- és tudatossággyakorlatai átvették fölötté az irányítást: apró lakosztály külön hálósobával és nappalival. A kávézóasztalon egy szobaszolgálat által felhozott tálca, rajta félig elfogyasztott saláta. A földön táska, kinyitva, még kipakolatlanul.

A férfi kezét nyújtott:

- Lucien Daveau.

- Dominique Bonard.

A férfi elmosolyodott. Mosolya meleg volt és magabiztos.

- Hallottam a társaimtól, hogy ön igen szép, de azt hiszem szavaik messze alulmúlták a valóságot.

316

Daniéli. Silva

Modora és beszéde nagyon franciás volt. Ha nem tudta volna, hogy palesztin, azt gondolta volna, egy jó módú párizsival van dolga.

- Én is másra számítottam — vallotta be őszintén.

- Ó, valóban? És mire számított? — Jaqueline érezte, hogy máris tesztelni kezdték.

- Yusef azt mondta, ön egy értelmiségi. Azt hiszem egy hosszú hajú kopott farmeres, fazonra számítottam szakadt pulóverben.

- Valakire, akinek olyan kioktató külseje van?

- Igen, ez a helyes szó, azt hiszem. Ön egyáltalán nem tűnik kioktatónak.

- Talán, mert nem vagyok tanár.

- Megkérdezném, hogy mi a foglalkozása, de mondta Yusef, hogy ne sokat kérdezősködjek, úgyhogy, gondolom, be kell érnem egy kis felszínes csevellyel.

- Régen volt alkalmam felszínesen csevtgni egy ilyen elragadóan szép hölgygel, mint ön. Azt hiszem az elkövetkező néhány napban igen nagy öröömöm fog telni.

- Régóta itt van már Montrealban?

- Ez egy kérdés volt, Dominique?

- Ja, bocsánat, csak éppen...

- Ne szabadkozzon! Csak vicceltem. Csak ma reggel érkeztem. Amint látja, még arra sem volt időm, hogy kipakoljak.

Jaqueline bement a nappaliból a hálóba.

- Ne aggódjon! Én a heverőn töltöm az éjszakát.

- Azt hittem, úgy kell viselkednünk, mintha szeretők lennénk.

- Így van.

- És mi van, ha a személyzet észreveszi, hogy ön a heverőn aludt?

- Majd azt gondolhatják, hogy veszekedtünk. Vagy gondolhatják azt is, hogy sokáig dolgoztam, és nem akartam önt felébreszteni, így a heverőn aludtam.

- Talán.

- Mondta Yusef, hogy ön intelligens, azt azonban elfe-

HIDEGVÉRREL

317

lejtette mondani, hogy ön képes egy összeesküvő fejével gondolkozni.

Elég sokáig húzták az időt. Jaqueline büszke volt arra, hogy ő irányítja a beszélgetést, és nem Tariq. Legalább érezte, hogy valamit a kezében tart.

- Zavarja, ha dohányzom?

- Egyáltalán nem.

Ajkai közé vett egy cigarettát, és felpattintotta a gyújtót, amit Shamrontól kapott. Szinte látta a szemeivel, amint kiröppennek a rádiójelek, és keresik a vevőt.

- Nem hoztam magammal téli ruhát. Leila azt mondta, ön majd elvisz a butikokba, és vásárol nekem valami melegebb ruhát.

- Szeretnék elnézést kérni, amiért kénytelenek voltunk eltitkolni ön előtt az úticélt. Szükséges volt.

- Megértem.... Azt hiszem.

- Válaszoljon nekem egy kérdésre, Dominique. Miért egyezett bele, hogy eljöjjön velem erre az útra? Hisz abban, amit tesz? Vagy egyszerűen csak a szerelem miatt teszi?

Nyugodt mozdulattal visszatette a gyújtót a táskájába és válaszolt.

- Azért teszem, mert hiszek a szerelemben. Ön hisz a szerelemben?

- Én abban hiszek, hogy a népemnek joga van egy saját maga által választott szülőföldre. A szerelem luxusát sosem engedhettem meg magamnak.

-Elnézést... - éppen Lucien-nek akarta szólítani, de valamiért megtorpant.

-Nem akarja kimondani a nevem, Dominique. Miért nem szólít egyszerűen Lucien-nek?

- Mert tudom, hogy ez nem az igazi neve.

- Honnan tudja?

- Yusef mondta.

- Tudja az igazi nevemet?

- Nem. Yusef azt nem akarta megmondani.

- Yusef jó ember.

- Nagyon szeretem én is.

318

Dániel Silva

— Önnek a Dominique a valódi neve? Ez váratlanul jött.

— Mit akar ezzel mondani?

— Csak egy egyszerű kérdés volt. Azt kérdeztem, hogy a valódi neve Dominique vagy nem?

— Látta az útlevelemet.

— Az útleveleket könnyen lehet hamisítani.

— Talán az ön köreiben igen - csattant fel Jaqueline. — Ide figyeljen, Lucien, vagy mi a fenének hívják. Nem szeretem az ilyen kérdéseket. Kényelmetlenül érzem magam tőlük.

Tariq leült és megdörzsölte a halántékát.

— Elnézést, igaza van. Kérem, fogadja el bocsánatkérésemet. A közel-keleti politika hajlamos az embert paranoiássá tenni egy bizonyos idő után.

— Meg kell hallgatnom az üzeneteimet Londonban.

— Természetesen. — Kinyújtotta kezét, és megnyomta a telefonon a kihangosító gombot. Mondja*csak a számot, majd én beütöm!

Jaqueline elmondta a számot, a férfi ujjai meg bepötyögték a telefonba. Néhány másodperc múlva hallotta, ahogy a telefon kicseng a brit telefonok jellegzetes ütemével, aztán a saját hangját hallotta az üzenetrögzítőn. Maga elé képzelte a technikust Tel Avivban, amint a számítógép előtt ül, és a feliratot böngészi a képernyőn: HOTEL QUEEN

ELIZABETH, MONTREAL, 1417-ES SZOBA. A kagyló után nyúlt, de a férfi rátette a kezét a telefonra és ránézett. - Szeretném én is hallani, ha nem baj. Megint utolért az üldözési mánia.

Három üzenete volt. Az elsőt egy nő hagyta, aki Dominique anyjaként mutatkozott be. A másodikat Julián Isherwood.

Elkevert egy papírt valahova, és arra kérte, ha lehet, csörögjön rá és mondja meg, hol van. A harmadik üzenet egy férfi volt, aki nem mutatkozott be. Azonnal felismerte Gábiel hangját. Csak azt akartam, hogy tudd, sokat gondolkodok rád. Ha bármire szükséged van, itt vagyok. Remélem, hamarosan találkozunk. Szia!

MilMMIIIÉM

_____Hidegvérrel_____ 319

- Most már leteheti.

A férfi ráütött a kihangosító gombra, és megszakította a vonalat.

- Nem úgy hangzott, mint Yusef.

- Nem Yusef volt. Öt még Yusef előtt ismertem.

- Nagyon úgy hangzik, mintha ennek az embernek ön még most is nagyon fontos volna.

- Nem hiszem. Sosem voltam neki igazán fontos.

- De ön kétségkívül szerette őt valaha. Talán még most is szereti.

- Yusefet szeretem.

-Ja, persze, majd elfelejtettem! - Hirtelen felállt. - Mehetünk bevásárolni.

Harmincnolcadik fejezet

Montreal

Zvi Yadin kiment Gábrriel és Shamron elé a reptérre, és elvitte őket kocsival Montrealba. Sűrű, göndör haja volt, sűrű, bozontos szakálla és rögbijátékoshoz hasonló testalkata. Nagy termete miatt az emberek hajlamosak voltak őt butának nézni. Tévedtek. Gábrrielnek már volt hozzá szerencséje az Akadémián. Vele párosították össze a közelharc kurzuson, a köztük levő, meglehetősen nagy méretbeli különbség ellenére. Az utolsó napon Yadin eltörte Gábrriel két bordáját, amit Gábrriel egy könyökösrel torolt meg, amitől meg Yadinnak ment szét az állkapcsa. Később, mikor már a kórházban istápolták őket, Yadin bevallotta, hogy Shamron bízta fel. Ki akarta próbálni, mennyire bírja Gábrriel a fájdalmat. Gábrriel azt kívánta, bárcsak inkább a Shamron állkapcsát törte volna el.

- Azt mondják mínusz harminc lesz ma éjjel - mondta Yadin, ahogy a belváros felé hajtottak az autópályán. - Hoztam nektek néhány zubbonyt meg kesztyűt. Ezt meg neked hoztam, Gábrriel.

Egy rozsdamentes acéldobozt nyújtott át Gábrrielnek. Benne egy huszonkettes Beretta céllovó pisztoly. Gábrriel végigsimította a csövet és a diófa agyat. Hideg volt. Lecsukta a tetejét és betette az ülés alá.

- Kösz az időjárás-jelentést, Zvi, de hol a fenében van Jaqueline?

Yadin gyorsan felvilágosította őket. A párizsi járat húsz percet késett. Yadin csapata rájuk tapadt, amikor átestek a bevándorlási hivatal és a vámügyi hivatal ellenőrzésén. A lány autót bérelt a Hertz-től és a belvárosi Queen Eliza-beth Szállóhoz hajtott. Átadta Jaqueline-t egy férfinak:

322

Dániel Silva

negyven körüli, jól öltözött, sármos. Felmentek egy szobába. Yadin-nak volt egy sayan-ja a szálloda személyzete közt. Az egyik főportás. Azt mondta, a szóban forgó fickó aznap jelentkezett be az 1417-es szobába Lucien Daveau néven.

- Fényképek? - kérdezte Shamron reménykedve.

- Nem volt, mikor, főnök. A körülmények lehetetlenné tették.

- Tariq volt az?

- Akár ő is lehetett. Nehéz lenne megmondani.

- A lánnyal mi lett?

- A kézbesítés után elhagyta a szállodát. Felvette egy kocsit a René Lévesque sugárúton. Nem próbáltuk követni. Nem volt hozzá elég emberünk.

- Hány embered van?

- Három tapasztalt férfi és az a lány, akit most küldtél hozzánk az Akadémiáról.

- Milyen leosztásban?

- Ketten a szálloda halljában vásárolgatnak. Ketten kint várakoznak a kocsiban.

- A barátunk a portáról be tud minket juttatni a szobába? - kérdezte Gábrriel.

- Biztos vagyok benne.

- Le szeretném üvegezni a telefonját.

- Semmi gond. Hoztam kettyeréket Ottawából. Kivehetünk egy másik szobát a szállodában, és akkor őrhelyünk is lesz.

Igaz ez leköti majd az egyik tagot*

- A telefonja bőven megér egy tagot a csapatodból.

- Majd az új lányt odateszem.

- Nem, a lányra szükségem lehet az utcán. Yadin Shamronra pillantott.

- És most rátérnek a problémákra, főnök.

- Miféle problémákra?

- Lev.

- Mi van vele?

- Miközben rátok vártam, leellenőriztem a támaszpont hívásait.

- És?

\

Hidegvérrel

323

- Mordecai rutinellenőrzést tartott nem sokkal azután, hogy elmentünk. Természetesen elmondta Levnek, hogy az egész támaszpont eltűnt, mert fél óra múlva befutott Lev-től egy sürgöny, amiben afelől érdeklődik, hogy mi a pica folyik itt nálunk.

- Mit mondtatok Levnek? - kérdezte Shamron gondterhelten.

- A titkárnőnél hagytam egy álcasztort. Ő elmondta Levnek, hogy egy kanadai barátunktól befutott egy hír, miszerint a Jihad egyik tagja Québec-ben él, és hogy a csapat éppen elugrott, hogy vessen rá egy pillantást. Erre Lev elindított még egy rakétát, hogy Kinek a parancsára? Kérem az aktivista pontos nevét! Satöbbi, satöbbi. Érted, miről van szó, főnök. Shamron halkán káromkodott.

- Küldj neki egy üzenetet, ahogy hazaérkezel. Mondd meg neki, hogy hamis riadó volt.

- Nézd, főnök, mi elmehetünk éppen bármeddig, ami a terelést illeti, de ha te visszavonulsz, lehet, hogy Lev fogja vezetni a dolgot. Megkeserítheti az életünket. Tudod, hogy szeret ilyesmit tenni. Elég geci alak tud lenni.

DaNIEL SILVA hidegvérrel

- Hadd legyen Lev az én gondom! Te csak azt teszed, amit neked mondtak.
 - A parancs az parancs, nemdebár?
- Yadin mobilja halkán csipogni kezdett. Felpattintotta a beszélőkét, és a füléhez tartotta.
- Igen? Szünet.
 - Mikor? Megint szünet.
 - Hol?
- Még egy szünet, most egy kicsit hosszabb.
- Maradj rajtuk. De ne feledd, kivel van dolgod. Csak biztonságos távolból!
- Megszakította a kapcsolatot, a telefont meg a műszerfalra dobta.
- Mi van? — kérdezte Shamron.

324

Dániel Silva

- Elindult.
 - És Jaqueline?
 - Együtt vannak. -Hol?
 - Úgy néz ki bevásárolni mentek.
 - Készíts valamiképp egy fotót nekem, Zvi! Biztosnak kellennem, hogy ő az.
- Két Montreal van. Egyik a felszíni Montreal. Ez télen hóborította tundrává változik. Jeges sarki szelek süvöltenek a felhőkarcolók között, és felkavarják a havat az óváros folyó menti utcáin. Aztán meg ott van a földalatti Montreal: csillogó üzletek útvesztője, kávézók, kocsmák, piacok, divatos ruhabutikok kigyóznak a belváros alatt. Utcahosszat lehet utazni anélkül, hogy ki kellene menni a szabadba.
- Éppen a megfelelő hely a befejezéshez, gondolta Jaqueline. Két világ, két réteg, két valóság. Nevem Jaqueline Delacroix. Foglalkozásom: fotómodell. Nevem Dominique Bonard. Foglalkozásom: titkárnő az Isherwodd Fine Arts-nál, Londonban. Nevem Sarah Halévy. Zsidó lány vagyok. Mar-seilleben születtem és a Hivatalnak dolgozom. Több szintje volt, mint Montrealnak.
- Ott lépdelt Tariq oldalán, aki kezét könnyedén a vállára tette, úgy irányította őt az esti bevásárlók tömege között. Miközben mentek, Jaqueline a tovaáramló arcok kaleidoszkópját figyelte: csinos francia lányok és fiúk, arabok, afrikaiak, zsidók. Montreal etnikai szövszéke. Akár el is felejtette volna, hogy elhagyta Párizst, leszámítva a francia beszéd tompa akcentusát.
- Jaqueline látta, hogy a férfit azt figyeli, követik-e. Meg-megállt a kirakatok előtt, hirtelen irányt változtatott, kifogásokat talált, hogy visszamenjen egy kicsit. Remélte, hogy Shamron csapata profi. Ha nem, Tariq biztosan ki fogja szűrni őket. Elsétáltak a különleges boltok előtt a rue St. Catherine alatt. Az egyik boltban Jaqueline kiválasztott egy bokáig

Hidegvérrel

325

érő kabátot hosszanti csíkokkal. Egy másikban egy prém-sapkát vett. Egy harmadikban két farmert és meleg téli alsóneműt. Végül egy szabadtéri ruhákra szakosodott boltban vett egy pár vízhatlan bakancsot. A férfi végig ott lógott az oldalán. Amikor bement a próbafülkébe, hogy felpróbálja a farmerokat, ott várt rá közvetlenül a fülke előtt, és bájosan mosolygott az eladó lányokra. Mindenért egy Lucien Daveau névre szóló hitelkártyával fizetett.

Mikor végeztek, visszasétáltak a szállodához. Mire vársz? —, gondolta Jaqueline. Tedd már meg! Kapd már el! De itt nem lehetett. A földalatti Montrealban semmiképp. Az egész üzletnegyedet percek alatt le lehet zárni. Gábiel csapdába kerülne a csapat többi tagjával együtt. Letartóztatnák és kikérdeznék őket. A rendőrség felvenné a kapcsolatot a Hivatallal, és az egész Shamron képébe robbanna bele.

A férfi meghívta egy vacsora előtti kávéra. Megálltak hát egy eszpresszónál, közel a szállodához. Miközben Tariq a kávéját itta, Jaqueline egy turistáknak szóló útleírást lapozgatott unottan. Egyszer csak elővett egy gyógyszeres üveget a zsebéből, és bekapott két tablettát. Öt perccel később — Jaqueline pontosan tudta, mivel éppen Shamron egyik tudatossági gyakorlatát játszotta — egy szürke öltönyös üzletember ült le a szomszédos asztalhoz. Böröndjét letette a földre: fekete, puha bőr, arany számkombinációs zár. Ült ott egy darabig, aztán felállt, és elsétált a táskával. Miután megitta a kávéját, Tariq a táskát hanyagul odafogta Jaqueline csomagjaihoz.

Két Montreal, két valóság, gondolta Jaqueline, miközben visszasétáltak a szállodához. Egyik valóságszinten ők most éppen bevásárolni voltak. Egy másikon Tariq egy órán keresztül nézelődött, hogy nem követik-e, aztán meg átvette a fegyverét.

Gábiel odament a recepcióhoz, és egy jó étterem után érdeklődött. A portást Jeannak hívták. Apró figura volt, öltözetét mintha skatulyából húztak volna ki. Vékonyka bajuszt viselt, arcára meg már odakövesedett a szállodai

326

Dániel Silva

alkalmazottak szokásos kedélyes mosolya. Gábiel hadarva beszélt franciául. A portás hasonlóképpen válaszolt neki. Egy kiváló, párizsi hangulatú bisztrót ajánlott Gábielnek, amit úgy hívtak, hogy Alexandre, aztán egy összehajtogatott turistatérképet nyomott a kezébe és elhadarta a címet. Gábiel bedugta a térképet a belső zsebébe, köszönetet mondott a portásnak és elment. De nem a kijárat felé, hanem a halion átvágva beszállt a liftbe, és felment a tizenegyedik emeletre.

DaNIEL SILVA hidegvérrel

Gyorsan végigment a folyosón. Jobb kezében egy műanyag bevásárlószatyor volt az egyik butikból, a szatyorban meg egy selyempapírba csomagolt szállodai telefon. Ahogy közelebb ért az ajtóhoz, elővette a belsőszéből a térképet és kinyitotta. Egy — Tariq szobáját nyitó -, hitelkártyaszerű, elektromos kártyakulcs volt az. A kilincsen NE ZAVARJANAK táblácska lógott. Gábiel megjárta a kártyát a zár hasítékában, aztán belépett a szobába és halkán becsukta maga mögött az ajtót.

Yadin irányítóállomásnak egy René Lévesque sugárúti lakást választott ki a Sheratonnál, néhány tömbnyire a Queen Elizabeth szállótól. Amikor Gábiel belépett a lakásba, Shamront, Yadint meg egy fekete hajú lányt talált ott, akit Deborah néven mutattak be neki. A lány erősen emlékeztette Leah-ra. Jobban, mint amennyire jelen körülmények között szerette volna. Az ágyon egy léptékű Mont-real-térkép volt kiterítve. Shamron fellökte szemüvegét a homlokára, és orrát dörzsölgetve fel-alá járkált. Gábiel töltött magának egy csésze kávé, rákulcsolta kezét, hogy felmelegedjen.

— Visszatértek a szobájukba - mondta Yadin. — Az üveg tökéletesen veszi a beszédüket. Szép munka, Gábiel.

- Mit beszélnek?

— Felszínes csevegés jobbára. Elküldök egy embert, hogy elhozza a szalagokat. Ha valami sürgössé válik, a fiú majd ideszól a szállodaszobából.

- Hol voltak, amikor elmentek?

Hidegvérrel

327

— Bevásárolni. De azt hiszem, Tariq közben egy pisztolyt is átvett.

Gábiel leeresztette a kávéscsészéjét és élesen felnézett.

— Éppen Deborah követte őket — mondta Yadin. — Láttá az egészet.

A lány gyorsan leírta a kávézóban történeteket. Amerikai akcentussal beszélt angolul.

— Jaqueline hogy bírja?

— Jól nézett ki. Kissé fáradtnak tűnt, de azért jól volt. Megszólalt a telefon. Yadin felkapta, mielőtt másodszor is megcsörrenhetett volna. Némán hallgatta egy pillanatig, aztán letette a kagylót, és Shamronra nézett.

— Épp most foglaltatott le egy asztalt a St. Denis étteremben.

— Milyen a környék?

— Kávéházak, boltok, bárók, diszkók, meg ilyesmi. — Nagyon forgalmas, nagyon bohém.

— Olyan hely, ahol nyélbe üthetünk egy megfigyelési hadműveletet?

— Abszolúte.

— Olyan hely, ahol egy kidon meg tudja közelíteni a célpontot?

— Gond nélkül.

— És a menekülési lehetőségek? — kérdezte Gábiel.

— Több is lenne - mondta Yadin. - Mehetnél észak felé Outremont vagy Mont-Royal felé, vagy mehetnél dél felé is, egyenesen az autópályán. A csapat többi tagja elvegyülhetne az óvárosban.

Halk kopogás hallatszott kintről. Yadin elmormogott néhány szót a zárt ajtón keresztül, aztán kinyitotta. Egy kisfiús alkatú, kékszemű, szőke férfi lépett a szobába.

— Megvannak videokazettán.

— Hadd lássuk — mondta Shamron.

A fiatalember csatlakoztatta a kézikamerát a tévéhez, és lejátszotta a szalagot. — Jaqueline és a férfi, aki Lucien Da-veau-nak nevezte magát egy földalatti sétányon lépdelt. Egy oszlop mögül vettük fel, egy szinttel feljebből.

328

Dániel Silva

Shamron elmosolyodott. — Ő az, semmi kétség.

— Honnan tudod ilyen biztosan ebből a szögből?

- Nézz rá! Ugyanaz az ember.

— Biztos vagy benne?

— Igen, biztos vagyok benne. — Shamron kikapcsolta a tévét. - Mi van veled, Gábiel?

- Csak nem akarok rossz embert lelőni.

- Bízz bennem! Tariq az. - Shamron lenézett Montreal utcátérképére. — Mutasd meg a rue St. Dennis-t, Zvi! Végezni akarok ma, és hazamenni.

Harminckilencedik fejezet

Montreal

Nyolc órakor elhagyták a szállodai szobát, és lementek a lifttel a hallba. Az esti bejelentkezési hullám már elcsendesedett. Egy japán pár fényképezte magát egy kezük ügyébe akadó idegennel. Tariq megállt, megfordult és színpadiasan veregetni kezdte a zsebét, mint aki fent felejtett valami fontosat. Amikor a fotózás véget ért, folytatta útját. A szálloda bárjából moraj hallatszott: az amerikaiak meccset néztek a tévében. Egy mozgólépcsőn lementek a földalatti Montrealba, aztán egy metrómegállóhoz gyalogoltak. Következetesen a jobbán tartotta Jaqueline-t. Jaque-line emlékezett, hogy Tariq balkezes. Egyértelmű volt, hogy nem akarta őt olyan helyzetben hagyni, ahonnan elkaphatja kezét, ha pisztolya után nyúl. Próbált visszaemlékezni, hogy milyen pisztolyt kedvelt. Makarov, az volt az. Tariq a

Makarovot kedvelte.

Ügy ment keresztül a megállón, mint aki nem először jár erre. Felszálltak egy vonatra, és elmentek kelet felé a rue St. Denis-re. Amikor kiléptek a zsúfolt sugárútra, Jaque-line lélegzete majdnem elakadt a metsző hidegtől.

Lehet, hogy egy csendes helyen történik, ahol senki nem lát, de az is lehet, hogy egy forgalmas utca kellős közepén.

Lefele nézett, és ellenállt a vágynak, hogy keresni kezdje Gábrielt a tekintetével.

Lehet, hogy látsz majd, lehet, hogy nem. Ha meglátsz, semmiképp ne nézz rám. Nem szabad összerendezned, nem szabad kimondanod a nevem. Egy hangot sem szabad kiadnod.

- Valami baj van? — Ügy beszélt, hogy közben rá sem nézett.

- Csak mindjárt megfagyok.

330

Daniel Silva

- Nincs messze az étterem.

Egy korlát mellett haladtak el. Egy pincehelységben szakadt blues bőgött. Egy használtlemez-bolt, egy vegetáriánus étterem, egy tetováló stúdió. Egy skinhead banda ment el mellettük, egyikük valami otromba megjegyzést tett Jaqueline-ra. Tariq hidegen végigmérte, amitől a siheder elhallgatott.

Megérkeztek az étterembe. Egy régi, viktoriánus házban volt, kissé beljebb az úttól. Felvezette Jaqueline-t a lépcsőhöz.

A matre d' hotel lesegítette a kabátjukat, és odavezette őket ablak melletti asztalukhoz. Tariq arccal az utca fele ült.

Jaqueline látta, ahogy szemeivel az lenti utcát fürkészi. Amikor a pincér odajött, Jaqueline egy pohár bordóit rendelt.

- Monsieur Daveau?

- Csak egy kis ásványvizet, köszönöm. - Attól tartok, ma este elővett egy kicsit a fejfájás.

Az olasz étterem egy féltömbnyire északra volt, a rue St. Denis másik oldalán. Hogy bejussanak, Deborah-nak és Gábielnek egy sor jeges lépcsőn kellett lemenni. Az ablak melletti asztalok már mind foglaltak voltak, de azért elég közel ültek az ablakhoz, hogy a szemben levő étterem ablakában Gábiel láthassa Jaqueline hosszú fekete haját.

Shamron és Zvi Yadin kinn várakoztak egy bérelt mik-robuszban. A tömb déli oldalán, az óvároshoz közelebb eső részen, Yadin egyik embere ült a menekülésre előkészített kocsi kormányára mögött. Egy tömbbel nyugatra szintén várakozott egy kocsi a rue Sanguinet-n. Tariq körül szorult a hurok.

Gábiel bort rendelt, de egy kortyot sem ivott belőle. Salátát kért és egy tál tésztát, de az étel illatától hányingere volt. A

lány jól volt kiképezve. Vitte Gábrielt. Flörtölt a pincérrel, beszélgetett a szomszéd asztalnál ülőkkel. Megette a

vacsoráját és Gábiel tésztájának is egy részét, fogta Gábiel kezét. Gábiel megint kényelmetlenül sok pár-

HIDEGVÉRREL

331

huzamot fedezett fel a lány és Leah között. Az illata, az aranyos csillám a majdnemhogy fekete szemeiben. Ahogy a hosszú kezei kalimpáltak beszéd közben. Gábiel a rue St. Denis járdáját nézte, de gondolatai Bécsben jártak, amint Leah-val és Danival ott üldögél a tattoriá-ban, a zsidónegyedben.

Izzadt. Érezte, ahogy a hideg veríték lefut a hátán a gerince mellett, ahogy lecsorog a bordáin. A Beretta a zubbonya első zsebében, a zubbony a szék hátára akasztva. Érezte a fegyver megnyugtató súlyát, ahogy az a combjához nyomódott a kabáton keresztül. A lány meg csak beszélt.

— Talán el kellene mennünk valahova. — A Karib-tengerre vagy a St. Bart-ra, valahova, ahol meleg van és jó a kaja meg a bor. Gábiel tudatának egy apró kis szögletével figyelt rá csupán. Amikor kellett, bólintott, az idő legnagyobb részében azonban azt vizualizálta, ahogy megöli Tariqot. Nem telt öröme ezekben a gondolatokban. Nem a düh vagy a büntetés végrehajtásának vágya vezérelte, hanem ugyanaz a késztetés, amit az ember akkor érez, mikor egy különösen veszélyes manővert kell a vitorlással végrehajtani a szeles tengeren. Vagy ahogy egy kopott pontot fest újra egy ötszáz éves vásznon.

Elképzelte, mi történik, amikor Tariq már a földön van. Deborah elboldogul egyedül. Gábiel Jaqueline-ért volt felelős.

Majd megragadja, és elviszi a holttest mellől, amilyen gyorsan csak lehet. Yadin egyik embere majd felveszi őket egy bérelt zöld Forddal a rue St. Denis-n, amivel majd egyből a reptérre mennek. Útközben egyszer kocsit cserélnek. A reptéren majd egyből odamennek a magánrepülőket ellenőrző ponthoz, és felszállnak Benjámin Stone gépére. Ha minden a terv szerint halad, másnap délutánra már Izraelben vannak.

A kudarcnak még a gondolatát is elhessegette magától.

Ebben a pillanatban halkan megcsörrent a mobilja.

Odatette a füléhez és figyelt anélkül, hogy beleszólt volna.

332

Daniel Silva

Letette, odaadta a telefont a lánynak, felállt, felvette a kabátját. A Beretta odaütődött a csipőjéhez. Benyúlt a zubbonyába és megmarkolta.

Előre kifizette a számlát, hogy ne keltsen majd feltűnést, mikor mennie kell. A lány átvezette őt az éttermen. Gábiel

égett. Amikor kiértek, megcsúszott, és majdnem felbukott a lépcsőn. A lány kézen fogta és nyugtatgatta. Amikor a járdára értek, Tariqnak meg Jaqueline-nak még nyoma sem volt sehol. Gábiel megfordult és szembenézett a lánynyal.

Arcon csókolta, aztán ajkait a füle mellé vitte. - Szólj, ha látod őket.

Beletemette arcát a lány nyakába. A lány haja arcához simult. Sokkolóan Leah-illata volt. Bal kezével megölelte. Jobb keze még mindig a zsebében volt és a Berettát markolta.

Elpróbálta még egyszer, utoljára. Fejében lezajlott az egész, mint egy előadás az Akadémián. Fordulj meg és sétálj oda hozzá! Ne téovázz, ne totyogj, csak menj! Menj közel, húzd elő a pisztolyt és lőj! Ne gondolj azokra, akik körülötted állnak, csak a célpontra koncentrálj! Válg egygé a terroristával! Csak akkor lépj ki a bőréből, ha ő már halott. A tele tár a bal zsebedben van, ha szükséged lenne rá. Ügyelj, nehogy elkapjanak! Te egy herceg vagy. Értékesebb vagy, mint bárki más. Bármit tégy meg annak érdekében, hogy a fogságot elkerüld! Ha egy rendőr megállít, öld meg a rendőrt is! Semmilyen körülmények között ne engedd, i hogy letartóztassanak.

— Ott jönnek.

A lány enyhén meglökte, hogy kettéváljon a testük. Gábiel megfordult, és elindult keresztül az úton. Csak annyi időre vette le szemét Tariqról, amíg megbizonyosodott, hogy nem megy neki egy kocsinak sem. A pisztoly nedves lett a tenyerétől. Semmi mást nem hallott, csak a saját légzését, és ahogy belső fülében dübörög a vér. Jaqueline felnézett. Egy pillanat töredékéig találkozott a tekintetük. Aztán Jaqueline hirtelen másfele nézett. Tariq megragadta a könyökét.

Hidegvérrel 333

Ahogy Gábiel előhúzta zsebéből a Berettát, egy kocsi fordult be a sarkon nagy sebességgel, és feléje hajtott egyre gyorsítva. Nem volt más választása, csak hogy gyorsan félrelépjen az útból. A kocsi farolva megállt, egyik oldalán Gábiellel, másik oldalán Jaqueline-nal és Tariqkal.

A Tariq felőli hátsó ajtó kicsapódott. Tariq megrántotta Jaqueline-t, és betuszkolta a kocsiba. Jaqueline retikülje leesett a válláról, és az úton maradt. Tariq megeresztett Gábiel felé egy farkasvigyort és beszállt Jaqueline mellé a hátsó ülésre. A kocsi elhajtott. Gábiel átment az úton, és felvette Jaqueline táskáját. Aztán visszament az étteremhez, és felvette a lányt. Együtt mentek végig a rue St. Denis-n. Gábiel kinyitotta Jaqueline táskáját és átkutatta a tartalmát. A pénztárcája volt benne, az útlevele, egy kis smink és az arany öngyújtó, amit Shamron adott neki a galériában.

- Lőnöd kellett volna, Gábiel!

- Nem volt rá lehetőségem!

- Volt egy lehetőség a kocsi teteje fölött!

- Lószart!

- Volt egy lehetőség, de te téováztál!

- Azért téováztam, mert ha nem talál a lövésem, akkor a golyó egy emberekkel teli étterem felé veszi az irányt, és most lehet, hogy egy halott nézelődő miatt is főhetne a fejünk.

- Soha nem gondolkodtál azon, hogy mi lesz, ha nem találsz!

A mikrobusz gyorsított a kanyar után. Gábiel a hátsó raktérben ült, vele szemben a lány, aki térdével az álla alatt áthatóan meredt rá. Gábiel lehunyta a szemét, és megpróbálta nyugodtan átgondolni a dolgokat. Teljes csőd volt. Jaqueline eltűnt. Se útlevele, sem semmilyen személyazonosságija, és ami még fontosabb, a jelzőgyújtója is itt maradt. Eddig volt Tariqékkal szemben egyetlen nagy előnyük: mindig tudták, hogy hol van. Ez az előny most elenyészett. Felidézte maga előtt, ahogy a dolgok lefolytak. Tariq és

334

Dániel Silva

Jaqueline elhagyja az éttermet. Előtűnik a semmiből a kocsi. Tariq Jaqueline-t a hátsó ülésre tuszkolja. Tariq farkas-vigyora.

Gábiel lehunyta a szemét, s látta Tariq kísérteties képét, amint Van Dyck kezével hívogatja őt. Végig tudta, gondolta Gábiel. Tudta, hogy én megyek ott feléje a rue St. Denis-n. 0 csalogatott oda.

Shamron megint beszélni kezdett.

— Elsősorban Jaqueline-nel kellett volna törődnöd. Nem valakivel, aki mögötte lehet egy bisztróban. Lőnöd kellett volna, tekintet nélkül a következményekre.

— Ha el is találtam volna, Jaqueline már akkorra úgyis a kocsiban volt, a motor meg járt. Elvitték volna úgyis, és én nem tehettem volna semmit, hogy megállítsam őket.

— Rá kellett volna lőnöd a kocsira. Bekeríthettük volna őket az utcán.

— Ezt szeretted volna? Egy tűzharcot Montreal kellős közepén? Egy lövöldözést? Még egy Liliehammer lett volna ez neked. Még egy Amman. Még egy botrányos kudarc a Hivatal számára.

Shamron megfordult, rámeredt Gábielre, aztán mereven maga elé nézett.

— És most mi lesz, Ari?

— Megtaláljuk őket.

— Hogyan?

— Jó tippünk van, hogy hova mennek.

— Az Államokban nem fogjuk megtalálni Tariq-ot.

— Mit akarsz mondani ezzel, Gábiel?

— Szólnunk kell az amerikaiaknak, hogy valószínűleg feléjük tart. Meg kellene mondanunk a kanadaiaknak is. Talán ők meg tudják akadályozni, hogy átvigye a határon. Ha szerencsénk van, még a határ előtt elkapják.

DaNIEL SILVA hidegvérrel

— Mondjuk meg az amerikaiaknak és a kanadaiaknak, azt mondd? Egész pontosan mit? Mondjuk meg nekik, hogy meg akartunk ölni egy palesztint a területükön? Mondjuk meg nekik, hogy elszúrtuk, és most szeretnénk, ha segítenének nekünk eltakarítani a szemetet? Nem

Hidegvérrel

335

hiszem, hogy különösebben örülnének majd ennek Ottawában és Washingtonban.

— Akkor meg mit tegyünk? Ülünk a fenekünkön és várjunk?

— Nem. Elmegyünk Amerikába, és megerősítjük a miniszterelnök körül a biztonságot. Tariq nem a semmiért jött el ilyen messzire. Lépní fog előbb vagy utóbb.

— És mi van, ha a célpontja nem a miniszterelnök? -Jelen pillanatban a miniszterelnök biztonsága az egyetlen, ami minket érdekel.

— Biztos vagyok benne, hogy ezt Jaqueline is Örömmel hallaná.

— Jól tudod, mire gondolok, Gábiel. Ne lovagold meg a szavaimat!

— Egy dologról megfeledkeztél, Ari. Jaqueline-nak nincs útlevele. - Gábiel feltartotta a táskát. - Itt van ebben. Hogyan fogják átlépni a határt útlevél nélkül?

— Tariq már biztos elrendezett mindent.

— Vagy lehet, hogy nem akarja Jaqueline-t átvinni a határon. Lehet, hogy még a határ előtt megöli.

— Ezért kellett volna lőnöd, Gábiel.

II

Negyvenedik fejezet Sabrevois, Québec

Jaqueline próbálta követni az átjelzéseket. Route 40 Montreal-ból. Route 10 a folyón keresztül, a Route 35-ön ki vidékre. Aztán meg: Route 133, kétsávos vidéki út, ami keresztülvezet Québec déli részének síkságán. Furcsa, ahogy a nagyvilági Montreal hirtelen egy nagy, kietlen síksággá válik. A hold törékeny üvegként csillogott az égen jeges udvara fészkeiben. A szél a havat homokként táncoltatta az úttesten. Néha-néha a homályból előtűnt valami. Gabonarakár kándikált ki a hótakaróból, egy alig kivilágított farmerház, elsötétült mezőgazdasági ellátóbolt. A távolban neonfényeket látott. Ahogy közelebb mentek, a neonfényekből egy hatalmas mellű nő bontakozott ki. Sztriptíz bár a semmi közepén. Arra gondolt, vajon honnan szedik össze a lányokat? Vagy lehet, hogy arra buknak, ha a nővérük meg a barátnőjük vetkőzik előttük? Kietlenség, gondolta. Ezt a szót erre találták ki, amit itt van.

Néhány órányi kocsikázás után már csak néhány mérföldre voltak az Egyesült Államok határától. Hogyan fog átvinni, amikor az útlevelém, meg a többi holmim ott fekszenek a rueSt. Denis-n Montreal-ban? Az útlevelém meg a gyújtóm a jelzővel.

Olyan gyorsan történt az egész. Miután meglátta Gábielt, elfordult, és készült arra, amiről azt hitte, történni fog. Aztán megállt a kocsí, és olyan durván lökte be őt Ta-riq, hogy elejtette a táskáját. Ahogy a kocsí elhajtott, Jaqueline kiabálni kezdett neki, hogy azonnal menjenek vissza, és vegyék fel a táskáját. A férfi azonban ügyet sem vetett rá, és odaszólt a sofőrnek, hogy hajtsen gyorsabban. Akkor vette észre, hogy az a bizonyos Leila nevezetű nő

338

Daniel Silva

vezeti a kocsit. Néhány tömbbel odébb kocsit váltottak. Ugyanaz volt a sofőr, aki a bőrdönt Tariqra testálta a földalatti kávézóban. Aztán Montreal Outremont néven ismert része felé mentek néhány tömbnyit. Ezután még egyszer, utoljára kocsit váltottak, ezennel Tariq vezetett.

Izzadt. Jaqueline látta a műszerfal citromsárga fényében, ahogy gyöngyözik. Arca hullaféhérré változott, szemei alatt nagy fekete karikák voltak, bal keze remegett.

- Elmagyarázná nekem, mi volt ez Montrealban?

- Szokásos biztonsági elővigyázatosság.

- Ezt ön szokásosnak nevezi? Ha annyira szokásos volt, miért nem engedett vissza a táskáért?

- Időközönként észreveszem, hogy figyelnek az izraeli titkosügynökök vagy a nyugati barátaik. Néha a palesztin mozgalmon belüli ellenségeim teszik ugyanezt. Ösztöneim azt súgták Montrealban, hogy valaki figyel.

- Az a kis körmenet nekem a retikulómbe került. Odaveszett minden, ami benne volt!

- Ne aggódjon, Dominique! Minden pótolni fogok.

- Vannak dolgok, amiket nem lehet csak úgy pótolni.

- Mint például az öngyújtója?

Jaqueline úgy érezte, mintha mellbe döfték volna. Eszébe jutott, ahogy Yusef a gyújtóval játszadozott, amikor Hounslow felé mentek a bérházba. Szent isten. Ez tudja. Témát váltott.

- Az útlevelémre gondoltam.

-Az útlevele is pótolható. Elviszem majd a francia nagykövetségre Montrealban. Ön majd elmondja, hogy elvesztette vagy elhagyta, és kiállítanak önnek egy újat.

Nem éppen. Inkább rájönnek, hogy hamis útlevéllel léptem be az ország területére.

- Miért figyelik önt ezek az emberek?

- Mert tudni akarják, merre járok, és kikkel találkozom.

- Miért?
- Mert nem szeretnék, ha sikerülne, amit akarok.
- Mi szeretne véghezvinni, ami őket annyira aggasztja?
- Csak egy kis igazságot szeretnék becsempészni erre az Hidegvérrel.

339

úgynevezett béketárgyalásra. Nem akarom, hogy népem beérje egy szeletkével hajdani otthonából csak azért, mert az amerikaiak meg egy maroknyi izraeli kegyeskedik rendelkezésükre bocsátani. Morzsákat ajánlanak nekünk, amik leesnek az asztalukról. Nekem nem kellene a morzsák, Dominique! Nekem az egész kenyér kell!

— A fél kenyér még mindig jobb, mint a semmi.

— Bátorkodók nem egyetérteni.

Autópálya-tábla villant át a kavargó havon. A határ még három mérföldre volt.

— Hova visz? - kérdezte Jaqueline.

— A másik oldalra.

— És hogyan gondolta ezt az útlevetem nélkül?

— Intézkedtünk már.

— Intézkedtek? Hogyan intézkedtek?

— Van az ön számára egy másik útlevél, egy kanadai.

— Honnan van önnek kanadai útlevéle? Még egy jelzés: két mérföld a határig.

— Persze, nem az öné.

— Várjunk csak egy percet! Yusef azt mondta, ön nem kér majd tőlem semmi törvényelleneset.

— Nincs ebben semmi törvényellenes. A határ nyitott, az útlevél meg tökéletesen érvényes.

— Lehet, hogy érvényes, de nem az enyém.

— Nem számít, hogy nem az öné. Senki nem fogja kérdezni.

— Nem vagyok hajlandó az Egyesült Államok területére hamis útlevéllel lépni. Állítsa meg a kocsit! Ki akarok szállni!

— Ha most kiszáll, halálra fagy, még mielőtt bárhova is elérne.

— Akkor tegyen ki valahol! Csak tegyen már ki!

— Dominique! Ezért hoztuk önt ide Londonból, hogy segítsen ezen a határon átjutnom.

— Hazudott nekem! És Yusef is!

— Igen, szükségesnek találtuk, hogy enyhén félrevezessük. c

340

Dániel Silva

- Enyhén!

- De ez már nem számít. Ami most számít, hogy át kell jutnom ezen a határon, és szükségem van az ön segítségére.

A határ már csak egy mérföldre volt. Jaqueline látta a messzi távolban az átkelőhely lámpafényeit. Azon gondolkodott, mit tegyen. Egyszerűen nemet mond neki. Mit tehetne akkor? Megfordulna és megölné, testét meg bedobná a hóba és átmenne a határon egyedül? Arra is gondolt, hogy átverhetné. Beleegyezne, a határon meg riasztaná a határőrt. Ez csak annyit változtatna a helyzeten, hogy Tariq nem csak őt ölné meg, hanem a határőrt is. Nyomozást rendelnének el, és a Hivatal szerepe napvilágra kerülne. Zavaró baklövés lenne ez Shamron számára. Egyetlen esélye volt. Játsszani még egy darabig a játékot, és az első adandó alkalommal riasztani Gábrielt.

- Lássam csak azt az útlevelet! — mondta. Odaadta neki.

Kinyitotta és megnézte a nevét: Héle Sarrault. Aztán a fényképre nézett. Leila. A hasonlóság gyenge volt, de meggyőző.

- Megteszi?

- Vezessen csak tovább - mondta Jaqueline. Bementek a határátkelőhöz és megálltak. Egy határőr lépett ki az őrkabinból.

- Jó estét. Merre tartanak ebben a havas éjszakában?

- Burlington-ba — mondta Tariq.

- Munka vagy szórakozás?

- Attól tartok, a nővérem megbetegedett.

- Azt igazán sajnálom. Mennyi ideig számítottak maradni?

- Egy napig, legfeljebb kettőig.

- Az útleveleiket kérem.

Tariq átadta. A határőr kinyitotta őket, és megvizsgálta a neveket meg a fényképeket. Aztán benézett a kocsiba, és vetett egy pillantást mindkettőjükre.

Hidegvérrel_____34j_

Összezsukta az útleveleket és visszaadta őket.

- Kellems időtöltést! Vezessenek óvatosan! Az időjárásjelentés szerint nagy vihar közeleg ma éjszaka.

Tariq átvette az útleveleket, sebességre tette a kocsit, és lassan átment a határon Vermont-ba. Betette az útleveleket a

zsebébe, és egy pillanat múlva, amikor már messze a hátuk mögött volt a határ, előhúzta zsebéből a Ma-karovot és odaszorította Jaqueline halántékához.

Negyvenegyedik fejezet

Washington D.C.

Yasir Arafát íróasztala mögött ült elnöki lakosztályában a Madison szállóban, és egy nagy halom hivatalos papíron próbálta átverekedni magát. Közben hallgatta a késő esti forgalom Fleet Streetről beszüremkedő zaját, ahogy a kocsik végigszisszentek a nedves aszfalton. Megállt egy pillanatra, bekapott egy tunéziai datolyát, aztán lenyelt mellé néhány kanálnyi joghurtot. Érzékeny volt az étrendjére. Nem dohányzott, nem fogyasztott alkoholt, és kávé sem ivott soha. Csak így volt képes megbirkózni a forradalmárok megerőltető életmódjával, ami más embereket már régen kikészített volna.

Mivel aznap este már nem várt több látogatót, egyenruháját kék szabadidőruhára váltotta. Kopasz fején semmit nem viselt, puffadt arcán a szokásos többnapos borosta feketélt. Olvasószemüveget viselt, ami még jobban felnagyította békaszerűen kiugró szemeit. Lefítyenő vastag alsó ajka olyanná tette arckifejezését, mint egy könnyeivel küszködő gyereket.

Majdnemhogyan fényképszerű memóriájával könnyen megjegyzett bármilyen írott anyagot vagy arcot. Ez a képesség lehetővé tette számára, hogy igen gyorsan bonyolítsa a papírmunkát, meg-megállva néha odanyomni egy pecsétet a lap aljára vagy odafirkantani néhány szót a margóra. A Gáza-övezet és a nyugati partszakasz nagy része vezetése alá tartozott. Ez a fejlemény néhány évvel ezelőtt még teljesen reménytelennek tűnt volna. A Palesztin Önkormányzat most olyan világi dolgokért volt felelős, mint a személyszállítás meg az iskoláztatás. Hol voltak a régi szép idők, mikor még ő volt a világ leghíresebb gerillája?

344 _____ Dániel Silva

Félretolta a hátralevő munkáját, és egy bőrkötéses dokumentumot vett elő. Az átmeneti megállapodás másolata volt az, amit másnap reggel készült aláírni New Yorkban, az ENSZ székhelyén. A megegyezés újabb hatalmas lépése volt életművének, egy palesztin állam megalapításának. Mikor elindult a harci ösvényen, még sokkal többet akart. Akkor még Izrael elpusztításáról álmodozott, de most ez látszott a legelőnyösebb megoldásnak. Voltak a mozgalomban, akik bukását kívánták, még olyanok is voltak, akik holtan szerették volna látni. Az elutasítók, az álmodozók. Az ő módszereikkel a palesztinok örökre a diaszpóra menekültábraira lennének ítélve.

Egy segítő kopogott az ajtón. Arafát felnézett, ahogy belépett az ajtón.

- Bocsáss meg, hogy zavarlak, Abu Amar, de az elnök kíván beszélni veled telefonon.

Arafát mosolygott. Néhány évvel ezelőtt még ez is lehetetlen lett volna.

- Mit akar ilyen késő este?

- Azt mondja, a felesége bement a városba és unatkozik. Afelől érdeklődik, hogy nem lenne-e kedved átmenni a Fehér Házba hozzá egy kicsit.

- Most?

- Igen, most.

- Minek?

A segítő megvonta a vállát. — Gondolom beszélgetni.

- Mondd meg neki, hogy tíz perc múlva ott vagyok. Arafát felállt, levetette szabadidőruháját, és felöltötte szokásos khekis színű uniformisát a hagyományos palesztin fejviselettel. A köznép fekete-fehér kaffiyeh-et hordta, aminek az eleje olyan alakúra volt hajtogatva, mint Palesztina térképe. A segítő egy nagykabáttal tért vissza, amit ráborított Arafát vállára. Együtt léptek ki a folyosóra, ahol azonnal egy csapat biztonsági vette körül őket. Néhányan közülük Arafát személyes testőrei voltak, a többi a Egyesült Államok Követtségi Biztonságsegítségbiztosította. Végigmentek a folyosón, középen Arafáttal, és beléptek egy

Hidegvérrel _____ 345

liftbe, ami a garázsba vitte őket. Arafát beszállt a hátsó ülésre. Egy pillanat múlva gépkocsikísérlete a Fehér Ház felé tartotta a Fifteenth Street-en.

Arafát kitekintett az ablakon. Egy kicsit olyan volt, mint a régi szép időkben. Kocsiút az éjszakában. Mint hajdanán, mikor egymás után két éjszaka sosem aludt ugyanabban az ágyban. Néha még székhelyét is megváltoztatta az éjszaka kellős közepén, ha kifinomult érzékei veszélyt jeleztek. Kerülte a nyilvános helyeket. Sosem evett étteremben, sosem járt moziba vagy színházba. Bőre már teljesen foltos lett a napfény hiányától. Túlélési taktikája már merényletek százait hiúsította meg, amit az izraeliek meg mozgalombeli ellenségei indítottak ellene. Nem mindenki volt ilyen szerencsés. Eszébe jutott barátja és első tisztje, Abu Jihad. Ő vezette az elfoglalt területeken folytatott erőfeszítéseket, ő segített megszervezni az intifada-t. Az izraeliek ezért gyilkolták meg tuniszi villájában. Arafát tudta, hogy Jihad nélkül ma nem tartana ott, ahol tart. Nem kocsikázhatna most keresztül Washingtonon, hogy találkozzon az amerikai elnökkel. Gyalázat, hogy barátja most nem lehet itt vele. Az autókönvoj áthaladt a Pennsylvania Avenue barikádján, és belépett a Fehér Ház területére. Egy pillanat múlva Arafát limuzinja megállt az északi szárny árnyékában.

Egy tengerészgyalogos őr lépett a kocsihoz és kinyitotta

az ajtót:

-Jó estét, Mr. Arafát. Erre parancsoljon.

James Beckwith elnök a rezidencia társalgójában várakozott, a végrehajtási tömbben. Úgy nézett ki, mint aki éppen most jön a vitorlása fedélzetéről. Gyűrött anyagú keki nadrágot viselt és terített nyakú pulóvert. Magas férfi volt, tömött, ezüstös hajjal, kellemes modorral. Napbarnított arca életerőt és fiatalságot sugárzott, annak ellenére, hogy már lassan elrúgta a hetedik iksztét.

Leültek a tűz mellé. Beckwith-whiskyt dajkálgatott a kezében, Arafát mézzel édesített teát szűrészeltetett. Amíg

346

Daniel Silva

Beckwith még a szenátusban volt, Izrael egyik leghűbb támogatója volt. Felhívta az ellenzék figyelmét a PFSZ-re, Arafatot és a PFSZ-t igen gyakran vérszomjas terroristákként emlegette. Most meg szövetségese volt, aki segít a béke helyreállításában a Közel-Keleten. Mindkettőjüknek szükségük volt a másakra, ha sikert akartak elérni. Arafatnak szüksége volt Beckwith-re, hogy az! izraelieket engedményekre készítse a tárgyalóasztalnál, Beckwith-nek meg szüksége volt Arafatra, hogy a szélsőségeket és a fundamentalistákat féken tartsa, és folytatni lehessen a tárgyalásokat. Egy óra elteltével Beckwith előhozakodott Eliyahu nagykövet és Morgenthau meggyilkolásával.

— A CIA főnököm azt mondja mindkét támadás mögött az ön Tariq nevezetű barátja állt, persze bizonyíték az nincs rá. Arafát mosolygott. - Egy pillanatig sem kételkedtem abban, hogy Tariq volt az. De ha az ön CIA-ja azt gondolja, hogy erre bizonyítékot is fognak találni, hát attól tartok nagyot fognak csalódni. Tariq nem úgy szokott dolgozni.

— Ha továbbra is gyilkolja a zsidókat, nehéz lesz majd továbbhaladni a végső megállapodás felé.

— Nézze el nekem az egyenességemet, elnök úr, de Tariq csupán akkor tényező, ha ön és az izraeliek ezt lehetővé teszik számára. Nem az én oldalamon cselekszik. Nem a Palesztin Önkormányzat berkein belül tevékenykedik. Nem a békevágyó palesztinokat képviseli.

— Ez mind igaz, de nem tehetne ön valamit annak érdekében, hogy lebeszélje?

— Tariqot? - Arafát lassan megrázta a fejét. - Valamikor közeli barátok voltunk. Egyik legjobb hírszerzőtisztém volt. De amikor elfordultam a terrorizmustól és békétárgyalásokat kezdtem, ellenem fordult. Évek óta nem beszéltem vele.

— Talán most hallgatna az ön szavára.

— Attól tartok, Tariq semmilyen hangra nem figyel az önmagáén kívül. Azt az embert démonok kísértik.

/

Hidegvérrel _____ 347

— Ezzel mindannyian így vagyunk, főleg ez én koromban.

— Meg az enyémben. De attól tartok, Tariqot másfajta démonok kísértik. Tudja, ő egy fiatal ember, aki halálán van, és mielőtt távozik, szeretné rendezni a számláit.

Beckwith meglepetten vont fel szemöldökét.

— Halálán?

— Forrásaim szerint agydaganata van.

— Az izraeliek tudják ezt?

— Igen. — Magam mondtam el nekik.

— Kinek?

— A titkosszolgálat főnökének, Ari Shamronnak.

— Vajon miért felejtette ezt el közölni a CIA-nak? Arafát nevetett. — Gondolom, még sosem találkozott

Ari Shamronnal. Körmönfont öreg harcos. Shamronnak szokása, hogy sosem engedi, hogy a jobb kéz tudja, mit csinál a bal. Hallotta már az izraeli titkosszolgálat jelszavát?

— Attól tartok, nem.

— „Megtévesztés útján vívod majd háborúd.” Ari Shamron ezt szóról szóra betartja.

— Gondolja, hogy Shamron valamiféle játékot játszik?

— Ha Ari Shamronról van szó, bármi lehetséges. Tudja, vannak az izraeli hírszerzésnél olyanok, akik holtan szeretnék látni Tariqot, bármibe is kerül ez politikailag. De attól tartok, olyanok is vannak, akik azt szeretnék, ha sikerrel járna. -

— Shamron melyik kategóriába tartozik? Arafát összevonta szemöldökét. Bárcsak tudnám!

Nem sokkal éjfél előtt az elnök lekísérte Arafatot a várakozó kocsához. A magas, patrícius kiállású elnök és az alacsony zöld egyenruhát viselő forradalmár furcsa párost alkottak.

— Ha jól tudom, holnap részt vesz Douglas Cannonnal az aláírási ünnepséget követő fogadáson. Douglas igen jó barátom.

348

Daniel Silva

- Nekem is igen jó barátom. Sokkal hamarabb belátta a palesztin ügy igazságosságát, mint sok más politikus. Ehhez igen nagy bátorság kell, ha az ember éppen New York szenátora, ahol a zsidó lobbis olyan erőteljes.

- Douglas mindig állta a sarat, és hagyta, hogy hulljon a szilánk, ahova akar. Ez különbözteti meg őt a többi politikustól ebben az átkozott városban. Kérem, adja át neki legmelegebb üdvözetemet, ha találkozik vele!

- Azt fogom tenni.

Hivatalosan kezet ráztak az északi szárny alatt, aztán Arafát megfordult, és limuzinjához sétált.

- És megtenne nekem még egy szívességet, Mr. Arafát? A palesztin megfordult és felhúzta szemöldökét. - Mi

lenne az?

- Vigyázzon a hátára.

- Arra mindig - mondta Arafát. Azzal beszállt a hátsó ülésre és eltűnt a láthatáron.

Negyvenkettedik fejezet

Burlington, Vermont

- Az ön neve nem Dominique Bonard, és nem egy londoni galériának dolgozik, hanem az izraeli titkosszolgálatnak.

Montreal-ból pedig azért úgy jöttünk el, ahogy eljöttünk, mert barátja, Gábiel Állon éppen meg akart engem ölni.

Jaqueline szája kiszáradt. Úgy érezte, menten összeforrad a torka. Eszébe jutott, amit Gábiel mondott neki Londonban.

Dominique Bonard-nak nincs mitől félnie. Ha meglöknék, lökd vissza.

- Mi a fenéről beszél maga? Nem ismerek semmi Gábiel Allont. Állítsa meg ezt a kibaszott kocsit! Hova a fenébe akar vinni? Mi a franc baja van?

A pisztoly az arcába csapott. Rövid durva ütés volt, Jaqueline-nak azonnal eleredt tőle a könnye. Fejéhez kapott.

Vérzett. — Gazember!

Nem vett tudomást róla. - Az ön neve nem Dominique Bonard, és nem egy londoni galériának dolgozik, hanem Ari Shamronnak. Ön egy izraeli ügynök. Ön Gábiel Al-lonnal dolgozik együtt. Az a férfi, aki éppen felénk tartott az utcán Montrealban, Gábiel Állon volt. Azért igyekezett felénk, hogy megöljön engem.

- Fogja már be, és ne hordjon itt össze annyi marhaságot! Nem ismerek semmiféle Gábielt vagy Shamront!

Megint kapott egyet. Mintha a semmiből jött volna az ütés. Pontosan ugyanoda ütött, mint az előbb. A fájdalom annyira erős volt, hogy Jaqueline minden igyekezete ellenére sírni kezdett.

- Ez az igazság! — zokogta. Még egy ütés. Még keményebb.

350

Dániel Silva

— A nevem Dominique Bonard. A londoni...

Még egy ütés, még erősebb. Érezte, hogy menten elájul. - Gazember! hüppögte. Ujját a sebre szorította. - Hova visz? Mit akar tenni velem?

Most sem vetett rá ügyet. Ha meg akarta őrizteni Jaque-line-t, hát jó úton haladt. Amikor beszélni kezdett, hangjába fel lehetett fedezni a könyörületnek egy apró kis nyomát, mintha sajnálta volna egy kicsi, amit tesz. Tudta Jaqueline, mit akar tőle Tariq. Megpróbálta lerombolni az utolsó védőfalait is, hogy azt higgye, elárulták őt, és teljesen magára hagyták.

— Ön ott volt Gábiel Allonnal Tuniszban, amikor megfigyelték Abu Jihadot, és kitervelték a meggyilkolását. A szeretőjének adta ki magát.

— Soha életemben nem voltam Tuniszban, nemhogy egy Gábiel Állon nevű fickóval.

Felemelte a pisztolyt, hogy megüsse, de Jaqueline ezennel látta a közelgő ütést és védekezőleg felemelte a kezét.

— Kérem! mondta sírva. — Ne üssön meg! Leeresztette a pisztolyt. Mintha még neki sem lett volna gyomra ehhez.

— Megöregedett, mióta utoljára láttam. De hát nem csoda azok után, amin keresztülment.

Jaqueline érezte, hogyan dolgozik benne az akarat a szétmorzsolódás ellen. Beköszöntött a hírszerzési munka valósága. Ezelőtt olyan volt az egész, mint egy izgalmas kaland. Csak arc meg test kellett hozzá. De ez itt most Ari Shamron titkos háborújának az igazi oldala volt. Piszkos és erőszakos, ő meg bekerült a kellős közepébe. Ki kellett találnia valamit, hogy ura legyen a helyzetnek. Talán megtudhatja a terveit. Talán talál majd valami módot rá, hogy értesítse Gábielt és Shamront. Talán sikerül valahogy túlélnem.

— El fognak jönni érted - mondta Jaqueline.

— A kanadai rendőrség és az amerikai rendőrség már biztosan a nyomunkban van. Soha nem jutsz el New York-ba!

— Ha már itt tartunk, kétlem, hogy Gábiel meg Sham-

H IDEGVÉRREL

351

ron barátodon kívül bárki is keresne most minket. Gyanítom, hogy a kanadaiaiktól meg az amerikaiaktól nem kérhetnek segítséget, mert a tudtuk nélkül tartózkodnak itt. Ha hirtelen megtudnák, hogy itt vannak, az meglehetősen kényelmetlen lenne a titkosszolgálatod számára.

Benyúlt a zsebébe, és odanyújtott Jaqueline-nak egy zsebkendőt. - Jut eszembe, már akkor tudtuk, hogy a Hivatalnak dolgozol, amikor beléptél Yusef életébe.

- Honnan?

- Biztos, hogy tudni akarod? -Igen.

- Rendben. De először válaszolj néhány kérdésemre. Valóban francia vagy?

Aha, szóval mégsem tud mindent. - Igen, francia vagyok.

- És egyben zsidó is?

- Igen.

- A Dominique Bonard a valódi neved?

- Nem.

- Mi a valódi neved?

Mi is a valódi nevem, gondolta. Jaqueline Delacroix lenne a valódi nevem? Nem, az csak egy név, amit Marcel Lambert adott egy csinos marseilles-i lánynak. Ha meghalok, azzal a névvel haljak meg, amivel születtem.

- A valódi nevem Sarah - Sarah Halévy.

- Milyen szép név. Nos, Sarah, azt hiszem, jogod van megtudni, hogyan kerültél ekkora bajba. - Ránézett, hogy lássa, milyen hatást váltanak ki szavai. - Ja, és szólíts nyugodtan Tariqnak, ha gondolod.

Majdnem egy órán keresztül beszélt megállás nélkül. Végül is a világ egyik legrettegettebb titkosszolgálatát sikerült kijátszania. Elmesélte, hogyan tudta meg, hogy visszahívták Gábrielt miatta. Elmondta azt is, hogyan riadóztatta az összes, terepen levő egységet. Elmondta, hogy Yusef egyből kapcsolatba lépett az ellenőrző tisztjével, hogy elmondja neki hirtelen találkozását egy vonzó francia lánnyal.

- Utasítottuk Yusefet, hogy tartsa veled a kapcsolatot,

352

Dániel Silva

amíg leellenőrizzük az álcátörténetedet Párizsban. Észrevettünk egy hibát. Apró kis hiba volt, az igaz, de mégis csak hiba. Fényképeket készítettünk rólad, és összehasonlítottuk őket azokkal a fényképekkel, amelyek Tuniszban készültek Gábrrielről és a nőjéről. Utasítottuk Yusefet, hogy mélyítse el kapcsolatát ezzel a Dominique Bonard-ral. Azt mondtuk neki, hogy építsen ki vele egy érzelmi kötődést, egy köteléket, aminek alapja a bizalom.

Jaqueline-nak eszébe jutottak a hosszú beszélgetések. Az előadások, amit a szenvedő palesztin népről végighallgatott. Yusef vallomása a forradásról, meg a borzalmak éjszakájáról a Shtilában. És ő mindvégig azt hitte, hogy ő irányítja a játékot, hogy ő a csaló és a manipulátor. Közben meg valójában Yusef volt az.

- Amikor úgy éreztük, a kapcsolatod már eléggé előrehaladt, utasítottuk Yusefet, hogy kérjen meg téged egy igen különleges szívességre: kérjen meg téged, hogy kísérs el egy palesztin előljárót titkos küldetésére. Igen meggyőzően ellenkeztél, de végül persze beleegyeztél, mert te nem Dominique Bonard vagy, hanem Sarah Halévy, aki egy izraeli titkosügynök. Ari Shamron és Gábrriel Állon igen helyesen arra következtettek, hogy ez a palesztin előljáró minden bizonnyal én leszek, mivel én vagyok arról híres, hogy gyanútlan nőket használok fel hadműveleteim során.

Belekeverték téged ebbe a határtalanul veszélyes játékba, mégpedig azért, mert engem akartak. De most ellenük fordítom a saját játékkukat. Téged használalak majd csaléteknek, hogy Gábrriel Állont hozzám csalogasd.

- Hagyd őt! Eleget szenvedett már így is miattad.

- Hogy Állon szenvedett? Állon meggyilkolta a bátyámat. Az ő szenvedése semmiség ahhoz a szenvedéshez képest, amit a családomnak okozott.

- A bátyád egy terrorista volt. Megérdemelte a halált.

- A bátyám a népéért harcolt. Nem azt érdemelte, hogy fektében lőjék le, mint egy kutyát.

- Régen volt. Most már annak vége! Érd be velem Gábrriel helyett!

Hidegvérrel

353

- Ez igen nemes gesztus részedről, Sarah, de Gábrriel barátod ezennel nem fog miattam még egy nőt elveszíteni, anélkül hogy harcolna érte. Hunyd le a szemed és aludj! Hosszú út vár még ránk ma éjszaka.

Már hajnalodott, amikor Tariq áthajtott a Whitestone Bridge-en és behajtott a Queens-be. A forgalom megsűrűsödött, ahogy elhagyta a La Guardia repteret. Kelet felől az eget világosszürkébe öltöztette a közelgő hajnal. Bekapcsolta a rádiót, meghallgatta a forgalomjelentést, aztán levette a hangerőt, és a vezetésre összpontosított. Néhány perc múlva feltűnt az East River. Jaqueline látta, amint a nap első sugarai visszaverődnek Alsó-Manhattan felhőkarcolóiról.

Tariq lefordult az autópályáról és elindult Brooklyn utcáin. Most, hogy már világos lett, Jaqueline először vehette őt szemügyre az előző délután óta. Meglátszott rajta a hosszú éjszakai vezetés nyoma. Sápadt volt, szeme véres és dagadt. Jobb kezével vezetett. Bal keze az ölében a Maka-rovot markolta.

Jaqueline megnézte az utcajelzéseket: Coney Island Avenue. A környék lakossága hangsúlyosan közel-keletire és ázsiaira váltott. Színes pakisztáni piacok gyümölcsstandjai folytak rá a járdára, libanoni meg afgán éttermek, közel-keleti utazási irodák mindenfele. Szőnyeg- és csempeboltok. Zöld-fehér márvány a hajdan ipari épületből átalakult mecset téglahomlokzatán. Befordultak egy csendes utcába, a Parkville Avenue-ra, és lassan mentek még egy tömbnyit, aztán megálltak egy háromemeletes téglapépületnél az East Eighth Street sarkán. A földszinten fűszeres. Tariq leállította a motort és dudált két rövidet. A második emeleten röviden megvillant egy fény.

- Várj, amíg megkerülöm a kocsit. - Ha kinyitod az ajtót, megöllek. Amikor kiszállunk a kocsiból, menj egyenesen be és fel a lépcsőn. Ha egy hangot is kiadsz vagy ha megpróbálsz elfutni, megöllek. Megértetted?

Bólintott. Tariq becsúszta a Makarovot a kabátja zsebébe és kiszállt. Megkerülte hátulról a kocsit, kinyitotta az

354

Dániel Silva

ajtót, és kezénél fogva kihúzta Jaqueline-t. Becsukta a kocsiajtót, és gyorsan átmentek az utca másik oldalára. A földszinti ajtó enyhén ki volt nyitva. Beléptek, és átmentek egy apró kis lépcsőházon, ami tele volt szeméttel. A kor-hadozó faburkolatnak támasztva bicikliváz rozsdásodott a sarokban.

Tariq felment a lépcsőn még mindig markolva a kezét. Forró és nyirkos volt a bőre. A lépcsőházban curry- és

DaNIEL SILVA hidegvérrel

ter-pentinszag terjengett. Kinyílt egy ajtó, és a sötétben megjelent egy fehérköpenyes férfi. Ránézett Tariqra, aztán visszament, és halkán becsukta maga mögött az ajtót.

Odaértek a 2/B felíratú ajtóhoz. Tariq halkán koppantott az ajtóra kettőt.

Leila kinyitotta az ajtót, és behúzta Jaqueline-t.

Negyvenharmadik fejezet

New York City

Egy óra múlva Ari Shamron megérkezett az ENSZ izraeli küldöttségéhez a Second Avenue-ra. Enyhén előrehajtott fejjel keresztülhaladt egy tüntetőcsoporton, és belépett az épületbe. Egy biztonsági ember a küldöttségtől már várt rá az előcsarnokban, ahonnan felvezette őt a biztosított szobába. A miniszterelnök már ott volt néhány ideges tekintetű segéddel körülvéve. Ujjai az asztalon doboltak. Shamron leült, ránézett a miniszterelnök kíséretének főnökére, és azt mondta neki:

- Adjon egy programot és hagyja el a helyiséget. Amint a segédek kimentek a szobából, a miniszterelnök egyből kérdezni kezdett.

- Mit történt Montrealban?

Shamron részletesen beszámolt neki. Amikor befejezte, a miniszterelnök lehunyta a szemét, és ujjait az ornyergére szorította.

- Azért hívtalak vissza a nyugdíjállományból, hogy visszaállítsd a Hivatal hírnevét, Ari. Nem azért, hogy megint összehozz egy botrányt. Van bármi okunk feltételezni, hogy a kanadaiak tudtak montreali ottlétünkről?

- Nem, miniszterelnök úr.

- Mit gondolsz, életben van még az ügynököd?

- Nehéz lenne ezt megmondani, de a helyzet elég borúsnak tűnik. A nők, akik az utóbbi időben összefutottak Tariq-kal, nem végezték valami jól.

- A média csámcsogni fog majd ezen. Már látom is a címlapokat: „Szépséges francia fotómodell titokban izraeli hírszerző” Baszd meg, Ari!

356

Dániel Silva

— Nincs adatuk, hogy kapcsolatba hozzák a Hivatallal.

— Valaki ki fogja deríteni, Ari! Valaki mindig kideríti.

— Ha úgy történik, majd felhasználjuk a Benjámin Stone-féle barátainkat, hogy eltussoljuk. Biztosítlak, hogy a jelen ügy minden vonatkozásában tagadható.

— Nem tagadhatóságot akarok! Tariq fejét ígérted nekem! Tálcán, baszakodás és ujjlenyomatok nélkül. Még mindig akarom Tariq fejét, Jaqueline Delacroix-t meg életben akarom viszontlátni!

— Mi is ugyanazt akarjuk, miniszterelnök úr. De ebben a pillanatban a te biztonságod elsőbbséget élvez. Shamron felvett egy programot és olvasni kezdte.

— Az ENSZ-nél lefolyt ünnepség után találkozás a befektetőkkel az üzleti negyedben, aztán jelenés a New York-i tőzsdén, utána ebéd a Waldorfban a cionisták meghívására, ebéd után Brooklyn, ahol meglátogatom a zsidó közösségi központot és megbeszélem a békefolyamatot, aztán vissza Manhattanbe egy sor koktélpartira meg fogadásra.

Shamron leeresztette a programot, és a miniszterelnökre nézett. — Biztonság szempontjából ez egy rémálom. Szeretném Allont kijelölni a személyes testőrödnök mára.

— Miért Allont?

— Mert ő jól látta Tariqot Montrealban. Ha Tariq ott lesz, Gábiel meglátja.

— Mondd meg neki, hogy öltönyt kell viselnie!

— Nem hiszem, hogy lenne neki.

— Hát akkor szerezz neki egyet!

Aprócska lakás volt: alig bebútorozott nappalival, egy kétégős gáztűzhellyel, repedt porcelánkagylóval, egy egyágyas hálószobával meg egy poshadt szagú fürdőszobával. Az ablakok elé vastag gyapjútakarók voltak akasztva, teljesen kirekesztve mindenféle fényt. Tariq kinyitotta a falba épített szekrényt. Nagy keményfedelű bőröndöt húzott elő. Bevitte a nappaliba, letette a padlóra és kinyitotta. Fe-

HIDEGVÉRREL

357

kete gabardinnadrág volt benne szépen kivasalva és összefogva, fehér zakó, fehér ing és csokornyakkendő. A cip-záras részből Tariq egy tárcát vett elő. Kinyitotta és megvizsgálta a tartalmát: New York-i jogosítvány Emilio Gon-zales névre, egy Visa hitelkártya, egy videokölcsönző kártya, egy halom recept, egy felcsíptethető személyazonossági cédula. Kernel jó munkát végzett.

Megnézte a fényképet. Emilio Gonzales egy kopaszodó, semmihajú, vastagbajszú férfi volt. Az arca teltebb volt, mint a Tariqé, de azt majd egy-két pamacs vattával könnyen meg lehet oldani. Elővette a ruhát, és óvatosan a szék hátára terítette. Aztán elővette az utolsó tárgyat is, egy kis bőr neszesszert, és bevonult a fürdőszobába.

A neszesszert a kagyló szélére tette, Emilio Gonzales fényképét meg feltámasztotta a polcra a tükör alá. Ránézett saját

DaNIEL SILVA hidegvérrel

tükörképére. Alig ismert rá saját arcára. Szemei alatt mély, fekete karikák voltak, arca beesett, bőre sápadt, ajkai vértelenek. Ez egyrészt a kialvatlanság miatt volt (már nem is emlékezett, mikor aludt utoljára), de a nagyobb részéért betegsége volt a felelős. A tumor lassan előbbre somfordált a rejtékelyéről. Zsibbadások, fülszengések, elviselhetetlen fejfájások, kábultság. Nem volt már sok hátra az életéből. Történelmi időpontban volt történelmi szintéren. Nem volt már veszítenivaló ideje. Kinyitotta a neszesszert, elővett egy ollót és elkezdte levágni a haját. Szinte egy órába telt, mire végzett vele.

Az átalakulás igen látványos volt. Ezüstre festett hajával, vastag bajuszával és megvastagított arcával a megtévesztésig hasonlított a fényképen levő férfira. Tariq tudta, hogy a finom kis mozdulatok ugyanolyan fontosak, mint maga a megjelenés. Ha úgy viselkedik, mint egy Emilio Gonzales, sem a biztonsági őrök, sem a rendőrök nem fogja őt kérdőre vonni. Ha úgy viselkedik, mint egy terrorista, aki éppen öngyilkos hadműveletre készül, akkor egy amerikai börtönben élheti le utolsó napjait.

Bement a nappaliba, levetkőzött és felvette a pincéregyenruhát. Aztán visszament a fürdőbe, hogy egy utolsó

358

Dániel Silva

pillantás vessen magára a tükörben. Haját a közepén leborotvált részre fésülte. Kissé nyomasztotta a gondolat, hogy idegen földön fog meghalni, idegen néven, egy idegen ember arcával. Úgy gondolta, ez a logikus végkimenetele az eddigi életének. Most csak egy dolog volt fontos: végképp megbizonyosodni arról, hogy életét nem egy elveszett ügy érdekében pocskolta el.

Bement a hálószobába. Amikor belépett, Leila rémült arccal tartotta maga elé a pisztolyt.

- Csak én vagyok az. - Tedd le azt a pisztolyt, mielőtt még elsül és megsebesítesz vele valakit.

A lány azt tette, amit mondott, aztán csodálkozva megrázta a fejét.

- Ez elképesztő. Sosem ismertelek volna fel.

- Ez a lényeg.

- Egyértelmű, hogy pályát tévesztettél. Színésznek kellett volna menned.

- Minden a helyén van most már. Csak Gábiel Állon hiányzik.

Tariq Jaqueline-ra nézett. Ott feküdt az ágyon, keze-lába két-két bilincsel összekötözve, erős, fémszínű ragasztószalaggal a száján.

- Érdekesnek találtam, hogy percekkel azután, hogy Montrealban bejelentkeztünk a szállodába, te leellenőrizted az üzeneteidet a londoni lakásodon. Amikor még a PFSZ-nél dolgoztam, rájöttünk, hogy az izraeliek voltaképpen a világ bármelyik telefonjára rá tudnak kapcsolódni, és oda tudják irányítani egy biztosított vonalon Tel Avivba. Nem kétséges, hogy a te londoni telefonoddal is ez történt. Amikor felhívtad azt a számot, gondolom, riasztottad a főhadiszállást, hogy ott vagy Montrealban a Queen Elizabeth szállóban.

Tariq leült az ágy szélére, és gyengéden kivette Jaqueline haját az arcából. Jaqueline lehunyta a szemét, és megpróbált elhúzódnival az érintés elől.

- Ezt az alkalmatosságot fogom most felhasználni, hogy átverjem Shamront és Gábiel Allont. Leila is konyít egy

Hidegvérrel

359

keveset a színészkedéshez. Amikor készen állok, hogy szembeszálljak a célponttal, Leila majd felhívja a londoni számomat, és szól majd egy pár szót a te nevedben. Majd megmondja a főhadiszállásoknak, hol vagyok és mit készülök tenni. A főhadiszállás persze rögtön leadja a drótot Shamronnak, Shamron meg azonnal a helyszínre küldi Gábiel Allont. Természetesen, mivel én tudni fogom, hogy jön, igen jelentős lépéselőnyben leszek vele szemben. Előhúzza a Makarovot, és Jaqueline áll alá tette. - Ha jó kislány leszel és jól viselkedsz, lehet, hogy életben hagyunk. Miután Leila elintézi a telefonhívást, elhagyja ezt a helyet. Ő dönti majd el, hogy Ari Shamron egy élő testet talál majd itt az ágyhoz láncolva vagy egy holtat. Érted, amit mondom?

Jaqueline hideg arcátlansággal nézett a szemébe. Tariq a pisztolyt a gégéjénél levő lágy résznek nyomta, amíg már fuldokolni kezdett.

- Érted, amit mondom? Bólintott.

Felállt, becsúsztatta a Makarovot a nadrágszíjába. Aztán bement a nappaliba, kabátot vett, kesztyűt húzott a kezére, és kiment az ajtón.

Tiszta, hideg délután volt, a nap fényesen sütött. Tariq feltett egy napszemüveget, és felhajtotta a kabátja gallérját.

Elgyalogolt a Coney Island Avenue-ra, elsétált egy sor bolt előtt, és keresett egy közel-keleti árukra szakosodott fűszerest. Csengettyű csilingelt az ajtó fölött, ahogy belépett a rozoga boltba. Azonnal elárasztották az otthoni illatok.

Kávét, fűszerek, sült bárány, méz és dohány.

A pult mögött egy tizenéves fiú üldögélt. Yankees-pólót viselt és mobilján arabul beszélgetett valakivel gyors marokkói akcentussal.

- Datolya. - Száritott datolyát keresek. A fiú megállt egy pillanatra. - Hátsó sor balra. Tariq végigment a szűk sorokon, míg nem a bolt hátuljához ért. A datolyák a felső polcon voltak. Ahogy Tariq felnyúlt értük, érezte, ahogy a Makarov beleág a vékony-

360

Dániel Silva

ba. Levette a datolyát és megnézte a címkét. Tunézia. Tökéletes. Fizetett és kiment. A Coney Island Avenue-ről kelet felé gyalogolt a csendesebb lakónegyed felé, apró kis apartmanok mellett haladt el, apró kis téglaothronok előtt, mígnem elérte a Newkirk Avenue metrómegállót. Vett egy jegyet, aztán lesétált a lépcsőn a kis szabadtéri pályaudvarra. Két perccel később felszállt egy vonatra, és elindult Manhattan felé.

Gábiel már kezdte azt gondolni, hogy sosem fogja megtalálni Tariqot. Ebben a pillanatban éppen a Park Avenue-n hajtott felfele egy fekete mikrobusz első ülésén, a miniszterelnök biztonsági emberei között. Néhány méterrel előttük haladt a miniszterelnök limuzinja. Jobbra egy motoros kísérő. Gábiel szürke öltönyt viselt, amit az egyik testőr adott neki kölcsön. A zakó túl nagy volt, a nadrág meg túl rövid. Úgy érezte magát, mint egy átkozott bohóc, mint aki nem a megfelelő öltözetben érkezik egy drága étterembe, és kénytelen ott kölcsönözni egy blézert. De ez most nem számított. Most fontosabb dolgokkal kellett, hogy törődjön.

Eddig még problémamentesen zajlott le a nap. A miniszterelnök egy csapat nagyhatalmú befektető bankárral kávézott, és az izraeli üzleti lehetőségekről beszélgettek. Aztán tettek egy fordulót a New York-i tőzsdén. Gábiel végig mellette volt. Nem bízott semmit a véletlenre. Minden arcot megbámult, lett légyen az bankár, üzletember, portás vagy utcai lézengő. Tariqot kereste. Emlékezett Tariq arcára Montrealból, a rue St. Denis-ről. Emlékezett a gúnyos mosolyára, ahogy Jaqueline-t a kocsiba tuszkolta és elhajtott. Arra gondolt, vajon Jaqueline egyáltalán életben van-e még? Az a sor halott nő jutott eszébe, akiket Tariq maga után hagyott: az amerikai Párizsban, a prosti Amszterdamban, az eladólány Bécsben.

Elkérte az egyik testőr mobilját, és felhívta Shamront a küldöttségénél. Shamron nem tudott meg semmit. Gábiel megszakitotta a hívást, és halkán káromkodott. Kezdett re-

HIDEGVÉRREL

361

ménytelené válni a dolog. Úgy tűnt, Tariq megint rájuk vert.

Az autókonvoj befordult a Hotel Waldorf Astoria parkolóházába. A miniszterelnök kipattant a limuzinból, és megrázott még néhány kezét, mielőtt a bálterembe vezették. Gábiel néhány lépés távolságra követte. Amint a miniszterelnök belépett a bálterembe, vagy ezer ember állt fel és kezdett tapsolni. A zaj mennydörgésszerű volt. Könnyedén elnyomta volna egy pisztolylövés zaját. A miniszterelnök az emelvényhez lépett sütkérezve a meleg fogadtatásbán. Gábiel lassan elkezdte körbejárni a báltermet, tekintetével Tariq után kutatva.

Tariq a Broadway-Lafayette Streetnél kiszállt a Q vonatból, és felszállt a külváros felé tartó 5. számú vonatra. Az East Eihgthy-sixth Streetnél kiszállt, és átsétált a Lexing-ton Avenuetól a Fifth Avenueig, áthaladva a nagy régi társasházak és villák között. Egy parkra néző társasház előtt megállt. Az Eighty-eighth Steeten egy ELITÉ CATE-RING feliratú kamion parkolt. A személyzeti bejáraton fe-hérzakós pincérek hordták befele az étellel és itallal megrakott tálcákat. Az órájára nézett. Mindjárt itt az idő. Átment a Fifth Avenue-n, leült egy napsütötte padra és várt.

Jaqueline lehunyta a szemét, és gondolkodni próbált. Tariq fel fogja használni a Hivatal eszközeit és technológiáját, hogy csapdába csalja Gábielt. Felidézte Tariq új álruháját. Még ő is alig ismerte fel, pedig az elmúlt tizennyolc órában majdhogynem minden percet együtt töltöttek. Nehéz lesz Gábielnek kiszűrni őt. Vagy teljességgel lehetetlen. Tariqnak igaza volt! Minden előny az ő oldalán lesz. Gabtiel sosem fogja őt észrevenni.

A lány bejött a szobába. Kezében egy bögre tea gőzölgött, pisztolyát elől a nadrágjába dugta. Lassan lépdelt a szobában, és Jaqueline-ra nézett, miközben a teáját szürcsölgette. Aztán leült az ágy szélére.

- Mondd csak, Dornituque. Szeretkeztél Tariqkal, mikor Montrealban voltatok?

362

Dániel Silva

Jaqueline a lányra bámult, és azon gondolkozott, vajon ebben a pillanatban milyen jelentősége lehet ennek a kérdésnek. A lány felemelte Jaqueline blúzáat lemeztelenítve Jaqueline hasát, és bőrére öntötte a forró teát. A szájpecek eltompította Jaqueline sikolyát. A lány gyengéden megfújta az égés helyét, és visszahúzta rá a blúzt. Még a puha pamut is fájdalmat okozott, ahogy húsához ért. Érezte, hogy forró könnyek buggyannak ki a szeméből, és végigfutnak az arcán.

- Na még egyszer! !— mondta Leila. - Szeretkeztél valaha is Tariqkal?

Jaqueline még mindig csukott szemmel megrázta a fejét.

- Sajnálhatod - mondta a lány. - Úgy hallottam remek szerető. A párizsi lány elmondott nekem mindent a legapróbb részletekig. Bizonyos értelemben szerencsésnek mondható, amiért Tariq a végén megölte. Egy férfi sem szeretkezett volna vele úgy többé soha, mint ahogy Tariq tette. Szerelmi élete csupa kudarcélmény lett volna további élete során.

Jaqueline rádöbrent, hogy soha nem fogja élve elhagyni ezt a szobát. Leila egy pszichopata volt. Esze ágában sem volt őt életben hagyni. Valószínűleg még élvezni is fogja, amikor megöli őt. Nem, gondolta Jaqueline. Ha már úgyis meghal, majd legalább ő fogja megszabni a feltételeket. Majd úgy hal meg, hogy legalább megpróbálja megmenteni Gábielt. De hogyan?

Olyan körülményt kell teremtsen magának, ami lehetővé teszi számára a szökést. Ehhez pedig rá kell vennie Leilát, hogy kiengedje őt az ágyból.

A szájtapaszon keresztül sikerült átmammognia:

- Vécére kell mennem.

- Mit mondasz?

Jaqueline elismételte a szavakat még egyszer.

- Ha menned kell, hát menj - mondta Leila.

- Kérlek! - mondta Jaqueline.

Leila letette az üres bögrét a földre, és előhúzta nad-

HIDEGVÉRREL

363

ragjából a pisztolyt. — Ne felejtse el, hogy már nincs rád szükségünk. Ha megpróbálsz megszökni, szétlövöm azt a csinos is arcodat. Értesz engem?

Jaqueline bólintott.

Leila kinyitotta a bilincset. Először a kezét, majd a lábát.

— Állj fel - mondta. - Csak lassan. És menj lassan a fürdőbe. .. kezed a tarkón!

Jaqueline követte az utasításokat. Bement a fürdőbe, megfordult, elkezdte becsukni az ajtót. Leila rátette a kezét, a pisztolyt meg Jaqueline arcába nyomta.

— Mégis hova gondolsz?

— Kérlek! — mondta Jaqueline.

Leila körülnézett. A fürdőben nem volt ablak. Semmi kijárat nem volt az ajtón kívül. — Kopogj majd, ha készen vagy, Dominique. Bennmaradsz, amíg azt nem mondom, hogy kijöhetsz.

Jaqueline letolta a nadrágját, és ráült a vécére. És most mi legyen? Ha esélyt akar a szökésre, szüksége volt valamiféle fegyverre. Talán a vécéetövel fejbe verhetné. Nem. Túl nagy, túl nehéz. Körülnézett a fürdőben: samponos flakon, szappan, borotválkozó krém, eldobható borotva, körömrészelő.

Körömrészelő.

Ott hevert a polcon a kagyló felett, a tükör előtt. Egy fém körömrészelő. Egyik fele kerek, a másik hegyes. Jaqueline nem felejtette el az akadémiai önvédelemkurzust. A legegyszerűbb eszközből is halálos fegyver válhat, ha a támadó a megfelelő helyen alkalmazza: szem, fül, torok. Vigyázva kezébe vette a körömrészelőt, tenyerébe fektette. Körülbelül egy hüvelyknyi penge állt ki a tenyere alatt.

De meg tudom vajon tenni!

Arra gondolt, amit Tariq tenni készült Gábiellel. Arra gondolt, amit Leila tenni készül vele. Felemelte a blúzát és megnézte a hasán a leforrázott bőrt.

Felállt és megkopogtatta az ajtót.

- Lassan nyisd ki az ajtót, és tedd a kezed a tarkódra!

Jaqueline a körömrészelőt a jobb tenyerébe rejtette, és a

364

Daniel Silva

feje mögé tette. Aztán kilépdelt a nappaliba. Leila ott állt, mellének szegezte a pisztolyt. — Vissza a hálószobába! — mondta, és meglóbálta pisztolyát.

Jaqueline megfordult, és a háló felé ment. Leila egy lépésre követte, előre nyújtott pisztollyal. Jaqueline megállt az ágy szélénél.

- Feküdj le, és csatold fel a bilincset a jobbcsuklódra! Jaqueline tétovázott.

Leila rákiáltott:

- Mozgás!

Jaqueline megpördült. Fordulás közben hüvelykujjával kinyomta tenyeréből a körömrészelőt. Leila teljesen meglepődött. Ahelyett, hogy lőtt volna, ösztönösen felemelte a kezét. Jaqueline a fülcsatornát célozta, de Leilának sikerült annyira elmozdulni, hogy a körömrészelő hegye az arccsontja melletti húsba fúródott.

Mély seb volt, azonnal spriccelni kezdett belőle a vér. Leila felülvoltott fájdalomában, a pisztoly kiesett a kezéből.

Jaqueline ellenállt az ösztönös késztetésnek, hogy a pisztoly után kapjon, és még egyszer beledöfött a lányba. Karját hátralendítve, nagy ívű mozdulattal szúrt. Ezúttal a penge Leila nyakában állt meg. Meleg vér fröccsent Jaqueline kezére.

Elengedte a Leila nyakából kiálló részelőt. Leila Jaque-line-ra nézett, tekintetében fájdalom, rémület és meglepettség keveredett, kezével a nyakából kiálló fémtárgyhoz kapott.

Jaqueline lehajolt, és felvette az elejtett pisztolyt.

Leila kihúzta nyakából a részelőt, és szemében gyilkos dühvel Jaqueline-ra vetette magát.

Jaqueline felemelte a pisztolyt, és szíven lőtte.

Negyvennegyedik fejezet

New York City

Tariq felállt és átment a Fifth Avenue-n. Odasétált a személyzeti bejáratához, és elvett egy tálca, a bejárat mellé odakészített pezsgőt. Egy kötényes férfi, erősen olajos hajjal rászólt: — Hé, mi a fenét csinálsz te ott?

Tariq megvonta a vállát. — Nevem Emilio Gonzales.

- És akkor?

DaNIEL SILVA hidegvérrel

— Azt mondták, jöjtek ide. Az Elité Cateringnek dolgozok.

— Akkor miért nem ismerlek?

— Most dolgozom először nekik. Ma reggel hívtak fel. Hapsi aszonta, vonszoljam ide a seggem azonnal, nagy a buli, kell a segítség. Hát itt vagyok.

— Hát nagy bulinak tényleg nagy buli, és tényleg elfér egy-két segítség pluszban. Valami nagy kutya lehet odafönn, minden tele van biztonságiakkal.

- Szóval?

- Szóval mi a faszt álldogálsz itt? Vidd fej azt a tálcát, aztán nyomás vissza!

A kis lakásban a pisztoly ágyúlövésnek hangzott. Biztosan meghallotta valaki. Jaqueline-nek gyorsan el kellett tűnnie. De még előtte volt egy dolga. Figyelmeztetnie kell Gábritelt. Átlépett Leila testén, felvette a telefont, és a londoni lakását tárcsázta. Amikor meghallotta saját hangját, beütött még három számot. Egy sor kattogás, aztán egy zúgó hang, aztán egy fiatal nő hangja.

- Igen.

— Ari Shamronnal akarok beszélni. Első fokú sürgősség!

- Jelszó?

366

Dániel Silva

— Jerikó, kérem siessen!

- Tartsa kérem!

A nő hangjának nyugodtsága örjítő volt. Még egy sor kattogás és bizzegés, aztán ezúttal Ari Shamron szólt bele a telefonban a másik oldalra.

— Jaqueline? Tényleg te vagy az? Hol vagy?

— Nem tudom biztosan. Valahol Brooklynban, azt hiszem.

- Tartsd, mindjárt megkérdem a pontos helyet a főhadiszállásról.

- Ne hagyj itt!

- Nem hagylak, itt vagyok. Jaqueline sírni kezdett.

- Mi történt?

— Tariq valahol ott van. Pincérnek öltözött. Teljesen másképp néz ki, mint Montrealban. Fel akarta használni a biztosított vonalat, hogy törbe csalja Gábritelt, de én megöltem Leilát egy körömrészelővel és a pisztolyával.

Észrevette, hogy hisztérikusnak tűnhet a beszéde.

— Most is ott van a lány?

- Igen, itt van mellettem a padlón. Jaj, Ari, ez borzasztó!

- El kell onnan tűnnöd. Egy dolgot mondj meg! Tudod, hogy hova ment Tariq?

- Nem.

Jaqueline ebben a pillanatban nehéz léptekeket hallott a lépcsőház felől.

Bassza meg.

— Valaki jön! - suttogta.

— Tűnj el onnan!

— Csak egy kijárat van!

Kopogtak. Két reccsenős koppanás volt, mintha az egész épület belerázkódott volna.

— Ari! Nem tudom, mit tegyek!

- Maradj csendben és várj!

Még három kopogás, még erősebben. A léptek megszűntek. Bárki volt is odakünn, nem ment még el.

Hidegvérrel

367

A következő hangra nem volt felkészülve. Egy erőszakos ütés, aztán az eltörő fa szilánkjainak reccsenése. Olyan nagy volt a zaj, hogy Jaqueline egy kisebb rohamosztagot várt a szobába. Egyetlen ember volt. A férfi ugyanaz volt, mint akit akkor látott, amikor Tariq behozta őt az épületbe. Egy baseballütőt szorongatott a kezében. Jaqueline eldobta a telefont. A férfi Leila testére nézett, aztán Jaque-line-ra. Aztán felemelte a baseballütőt, és elkezdett futni feléje. Jaqueline felemelte a pisztolyt, és kisajtolta belőle két lövést. Az első vállon kapta a férfit és megpördítette, a második hátba találta kettészakítva a gerincét. Jaqueline előrébb lépett, és belelőtt még kétszer.

A szoba tele lett löporfüsttel, a falak és a padló vérrel volt telefröcskölve. Jaqueline lehajolt és felvette a telefont.

-Ari?

— Hála a jó Istennek! Jól figyelj Jaqueline! Azonnal el kell onnan tűnnöd!

— Ez nem piskóta, Ari! És hova menjek?

— A jelek szerint Brooklynban vagy a Parkville Avenue és az East Eighth street sarkán.

— Kurva sokat mond ez nekem, Ari!

— Hagyd el az épületet és menj a Parkville Avenue-ra! Fordulj be balra, és menj el a Coney Island Avenue-ra! A Coney

DaNIEL SILVA hidegvérrel

Island Avenue-n fordulj jobbra! Nem menj át a Coney Island Avenue-n! Maradj az utcának azon az oldalán! Gyalogolj! Valaki érted megy.

-Ki?

— Te csak tedd, amit mondtam, és most tűnj el onnan!

Ledobta a kagylót a földre és felvette az ágy mellet heverő kabátját a földről. Felvette a kabátot, a pisztolyt becsúsztatta az első zsebébe, és gyorsan kiment a lakásból. Követte Shamron utasításait, és egy pillanat múlva már a Coney Island Avenue-n sétált a boltok előtt.

Egy mérfölddel odébb, egy zsidó közösségi központ dísztermében Gábiel ott állt néhány lépésre a miniszterelnöktől, aki egy csapat iskolásgyerekeknek olvasta a Masada

368

Dániel Silva

történetét. Egy másik biztonsági ember a miniszterelnök testőrségéből megkopogtatta Gábiel vállát.

— Telefonhívásod van. Sürgősnek hangzik.

Gábiel kiment az előcsarnokba. Egy másik testőr mobiltelefont nyújtott át neki.

— Igen?

— Életben van - mondta Shamron.

— Mi van? Hol van most?

— Feléd tart a Coney Island Avenue-n. Az utca nyugati felén sétálgat. Egyedül van. Menj és hozd el! Ő majd elmondja a többit.

Gábiel kikapcsolta a telefont és felnézett.

— Szükségem van egy kocsi. Most!

Két perccel később Gábiel már észak felé hajtott a Coney Island Avenue-n. Szemei folyamatosan a gyalogosokat pásztázták, Jaqueline-ra utaló jelek után kutatva. Shamron ugyan mondta, hogy a nyugati oldalon lesz, de Gábiel azért a másik oldalt is nézte, ha netalán Jaqueline összekeverte volna az oldalakat, vagy megijedt volna valamitől és átment volna a másik oldalra. Az utcák neveit olvasta, ahogy elhaladt mellettük: Avenue L, Avenue K, Avenue J ...

A franca! Hol a fenében van?

A Coney Island és az Avenue H kereszteződésénél látta meg. Haja kócos, arca bedagadt. Egy üzött vad hangulatát árasztotta maga körül. Ennek ellenére összeszedett volt és nyugodt. Gábiel látta, ahogy szeme le-fel pásztázza a járdát. Gábiel gyorsan megfordult, és odafarolt Jaqueline mellé a szegletkőhöz, gyorsan átnyúlva a ülés fölé, hogy kinyissa neki az ajtót. A lány ösztönösen hátralépett, és a zsebéhez kapott. Aztán meglátta, hogy ő az és magatartása megenyhült.

— Hála Istennek!

— Szállj be! mondta nyugodtan.

Hidegvérrel

369

Beszállt és becsukta az ajtót.

Gábiel erősen gyorsulva behajtott a forgalomba.

Néhány tömb múlva Jaqueline megszólalt. — Húzz félre!

Gábiel befordult egy mellékutcára és megállt. A motort nem állította le. —Jól vagy, Jaqueline?

A lány elkezdett sírni. Először halkán, aztán egész testét rázni kezdte a görcsös zokogás. Gábiel magához húzta, és szorosan átölelte. - Vége van - mondta lágyan. - Vége van már.

- Kérlek, Gábiel, ne hagyj el soha többé! Légy velem, Gábiel! Kérlek, Gábiel! Légy velem!

Negyvenötödik fejezet

New York City

Tariq ott körözött a pompázatos termekben, miközben a vendégek ovális alakú tálcáját hanyagul telepakolták mindenféle üres poharakkal, félig megevett ételekkel, összegyűrt szalvétákkal meg cigarettacsikkokkal. Az órájára pillantott. Leila most már lerendezte a telefonhívást. Állon már valószínűleg úton van. Hamarosan vége lesz.

Átsétált a könyvtáron. Üvegajtó vezetett a teraszra. A hideg ellenére néhány vendég kinn volt, és a kilátásban gyönyörködött. Ahogy Tariq kilépett a teraszra, szirénák hangja hallatszott a távolból. Odament a korláthoz, és lenézett a Fifth Avenue-ra: egy autókonvoj teljes rendőrségi védelemmel és motoros kísérettel.

A díszvendég hamarosan megérkezik.

De hol a fenében van Állon?

- Elnézést? Hahó?

Tariq felnézett. Egy szőrmebundás nő integetett neki. Annyira belemerült a konvoj vizsgálatába, hogy teljesen elfeledkezett arról, hogy ő voltaképpen egy kihordófiú. A nő egy fél pohár vörösborot adott neki.

- Elvinné ezt, kérem?

- Természetesen, asszonyom.

Tariq átment a teraszon, és megállt a nő mellett, aki éppen egy barátjával csevegett. Oda se nézett, amikor Tariq tálcájára próbálta helyezni a poharat. A pohár azonban megbillent, a vörösbor meg ráömlött Tariq fehér zakójára.

- Ó, egek - mondta a nő! - Annyira sajnálom! - Aztán visszafordult, és tovább csevegett, mintha mi sem történt volna.
372

Dániel Silva

Tariq visszavitte a tálcat a konyhába.

— Hát veled meg mi a fasz történt? - A kötényes ember volt az, az olajozott hajú: Rodney, a főnök.

— Egy nő leöntött borral.

Tariq a tele tálcat letette a kagyló mellé. Ebben a pillanatban hatalmas tapsvihár hallatszott a bálterem felől. A díszvendég most lépett be a terembe. Tariq felvett egy üres tálcat, és megfordult, hogy visszamenjen.

— Hát te meg hova mész? - kérdezte Rodney.

— Vissza a dolgomra.

— Nem, ilyen zakóval nem mész sehova. A konyhában vagy mostantól. Menj, és segíts a mosogatásnál!

— Ki tudom tisztítani a zakót.

— Ez vörösbőr, haver! Annak a zakónak annyi. -De...

— Menj csak oda azokhoz az edényekhez! Nem harapnak.

— Arafát elnök - mondta Douglas Cannon — örömmel tölt el, hogy újra láthatom.

— Én ugyanezt mondhatom el, szenátor - mosolygott Arafát —, vagy nevezzem inkább Cannon nagykövet úrnak?

— A Douglas tökéletesen megteszi.

Cannon medveszerű mancsával megragadta Arafát apró kis kezét, és melegen megrázta. Cannon magas ember volt, széles vállakkal és rakoncátlanul álló vörös sörénnyel a fején. Derékban már szélesedett egy kicsit, de azt a kis úszógumit jól elrejtette kifogástalan szabású sötétkék zakója. A The New Yorker magazin egyszer a modern kor Periklészének nevezte őt. Zseniális tudós és emberbarát volt, aki az akadémia világából emelkedett a szenátus egyik legerősebb demokratájává. Két évvel ezelőtt visszahívták nyugdíjából, hogy töltsen be az amerikai nagykövetségi tisztséget Londonban a St. James-palotában. Követségi tiszte időnap előtt ért véget, amikor is egy terroristatámadásban sü-

HIDEGVÉRREL

373

lyosan megsebesült. Ennek azonban most semmi jele nem látszott, amint kézen fogta Arafatot, és bevezette az ünnepségre.

- Nagyon elszomorított, Douglas, mikor meghallottam, hogy az életedre törtek. Jó újra ilyen jó erőben látni téged.

Megkaptad a virágot, amit Suhla meg én küldtünk neked?

- Hát persze, hogy megkaptam. A legszebb virágok voltak az egész kórházban. Köszönöm! De eleget beszéltünk rólam. Gyere. Erre. Egy csomó ember szeretne veled találkozni.

- Ezt nem kétlem - mondta mosolyogva Arafát. — Hát vezess!

Gábrriel áthajtott a Brooklyn Bridge-en Manhattanbe. Jaqueline visszanyerte önuralmát és részletesen beszámolt az elmúlt negyvennyolc óra eseményeiről - kezdve a Heathrow melletti bérháztól, befejezve a Brooklynban történt gyászos eseményekkel. Gábrriel erőt vett magán, és megpróbálta objektíven hallgatni az egészet. Megpróbálta félretenni most azt a dühöt, amit Tariq iránt érzett Jaqueline miatt. Hideg fejre volt szüksége, ha rá akart jönni Tariq szándékaira.

Egy apró kis részlet megragadta a figyelmét. Miért érezte Tariq szükségét annak, hogy Leila felhívja őt Jaqueline nevében a biztosított vonalon és szóljon neki?

A válasz valószínűleg igen egyszerű: mert nem gondolta, hogy Gábrriel ott lesz majd, ahol lesújtani készül. De miért nem? Ha azért jött volna New Yorkba, hogy az izraeli miniszterelnököt, a nagy békeharcost eltegye láb alól, akkor gondolhatta, hogy Gábrriel a miniszterelnök mellett lesz. Végére éppen nemrég látta őt Montrealban.

Gábrrielnek eszébe jutott a Van Dyck-festmény: felszínen egy vallásos jelenet, alatta pedig egy meglehetősen ronda hölgyemély. Egy festmény, két valóság. Az egész hadművelet olyan volt, mint az a festmény, és Tariq eddig minden menetet megnyert.

374 _____ Daniéi. Silva _____

A fenébe Gábrriel! Ne félj az ösztöneidre hallgatni!

Felkapta a mobilját és felhívta Shamront a küldöttségénél. Mikor Shamron belépett a vonalba, Gábrriel tömören csak ennyit kért:

— Hol van most Arafát?

Hallgatott egy darabig, aztán elkáromkodta magát.

— Bassza meg! Azt hiszem Tariq ott van, és pincérnek álcázza magát. Mondjátok meg az embereinek, hogy jöve!

Letette és Jaqueline-ra nézett. - Nálad van még a lány pisztolya? Bólintott.

- Maradt még benne valami?

Jaqueline kivette a tárat, és megszámolta a megmaradt töltényeket.

- Őt - mondta.

Gábrriel északnak fordult a Franklin Delano Roosevelt úton, és padlóig nyomta a gázt.

Tariq odament a konyha bejáratához, és kipillantott a társaságra a folyosón keresztül. Vakuk villantak, ahogy a vendégek Arafattal fényképeztették magukat. Tariq a fejét rázta. Tíz évvel ezelőtt ugyanezek az emberek még „kegyetlen terroristázták” Arafatot. Most meg úgy bántak vele, mint valami leples fejű rock-sztárral.

DaNIEL SILVA hidegvérrel

Tariq körbenézett. Allont kereste. Lehet, hogy Állon valamiféle játékot játszik? Lehet, hogy valami félresikerült? Lehet, hogy Leila nem tudott telefonálni? Bármilyen történet is, Tariq tudta, hogy nem várhat sokáig. Jobban ismerte Arafatot bárkinél. Az öregember hajlamos volt az utolsó pillanatban megváltoztatni a terveit. Ez segített neki ennyi éven keresztül életben maradni. Bármelyik pillanatban otthagynak az ünnepséget, és odaszal az alkalom, hogy megölje. Egyszerre akarta megölni mindkettőjüket. Allont meg Arafatot. Egy utolsó bosszú. Most azonban nem úgy nézett ki, hogy ez sikerül. Ha lelövi Arafatot, a testőrök biztosan rávetik majd magukat. Majd rájuk is löni fog. Kénytelenek lesznek lelőni őt. Bármilyen halál jobb, mint ha a daganat

Hidegvérrel

375

végez velem. Állon majd lekésik mindenről, így ő életben marad. Arafát, az a gyáva áruló viszont nem lesz ilyen szerencsés.

Rodney megkopogtatta Tariq vállát.

- Indulj már edényt mosni haver, ha nem akarod, hogy ez legyen az utolsó buli, ahol valaha is dolgozol!

Rodney elment. Tariq bement az éléstárba és felkapcsolta a lámpát. Felnyúlt a felső polcra, levette a tunéziai datolyát, amit egy órával azelőtt odarejtett. Bevitte a datolyát a konyhába és egy fehér porcelántányérra tette, aztán nekivágott a tömegnek.

Arafát a társalgó közepén állt feltucatnyi testőr, segítő és gratuláló között. Cannon nagykövet mellette állt. Tariq előrébb ment. A Makarov belevágott a hasába. Arafát most olyan ötméternyire lehetett, de apró termete miatt alig látszott ki az őt körülvevő tömegből, ráadásul egy testőr is eltakarta a hozzá vezető utat. Arafatnak csak a feketete-fehér kaffiyeh-je látszott ki. Ha most előhúzza a Maka-rovot, egyik testőre biztosan észreveszi, és tüzet nyit. Közelebb kell kerülnie, mielőtt előhúzza a pisztolyt! Végig kell vinnie a datolyás trükköt.

De volt Tariqnak még egy gondja. A tömeg olyan szorosan állt Arafát körül, hogy nem tudott közelebb menni hozzá. Közvetlenül előtte egy magas szürke öltönyös ember volt. Amikor Tariq megveregette a vállát, hátrafordult, ránézett — nem kérek, köszönöm — mondta, és visszafordult.

- Arafát elnöknek lesz - mondta Tariq.

A férfi vonakodva félrelépett. A következő, akivel szembe került, egy nő volt. Az ő vállát is megkopogtatta, megvárta, míg félrelép. De most Arafát egyik testőre mellett volt. Éppen az ő vállát is meg akarta kopogtatni, amikor a testőr zsebében megcsörrent a telefon. A testőr elővette a mobilt zakója belső zsebéből, és füléhez emelte. Feszülten végighallgatott valami, aztán visszatette a telefont a zsebébe, odahajolt Arafathoz és valamit súgott a fülébe. Ezt követően Arafát odafordult Cannon-höz és azt mondta:

- Attól tartok, halaszthatatlan kötelesség szólít el.

376

Dániel Silva

A kurva életbe! gondolta Tariq. Ez az ember az ördöggel cimborál).

— Egy telefonbeszélgetést kell lebonyolítanom — mondta Arafát.

- Remélem, a dolgozószobám megfelel önnek. Kérem, erre jöjjön. Arafát elszakadt a tömegtől, és Cannonnal meg a testőreivel végigment a folyosón a lakosztály végébe. Egy pillanattal később eltűntek a szobában. Arafát egyik testőre rögtön elfoglalta őrhelyét az ajtóban. Egy pár másodperc múlva Cannon és a testőrök kijöttek, és visszamentek a társasághoz.

Tariq tudta, hogy most kell lesújtania, ha nem akarja, hogy elússzon a lehetőség. Áthámozta magát a zsúfolt szalonon, végigment a folyosón és megállt a testőr előtt. Tariq látta, hogy a testőr Arafát személyes osztagához tartozik, és biztosan tudja, hogy a palesztin vezető semmit nem eszik szívesebben a tunéziai fűgénél.

— Mr. Arafát egyik aszisztense kért meg, hogy ezt átadjam neki.

A testőr ránézett a fűgére, majd Tariqra emelte a tekintetét. Kétféleképpen is elintézhetik a dolgot, gondolta Tariq. Beengedsz önszántadból vagy szétlőhetem a te fejed is, mielőtt bemegyek.

A testőr kivett egy fűgét és bekapta. Aztán kinyitotta az ajtót - Tedd le a tányért, és egyből gyere ki!

Tariq bólintott és belépett a szobába.

Gábiel leparkolta a mikrobuszt. Kiszállt, nem törődve a portás kiabálásával, és a a Fifth Avenue-i épület bejáratához rohant. Jaqueline néhány lépéssel utána. Amikor beléptek az előcsarnokba, három ember várta már őket: egy Arafát biztonsági osztagából, egy ügynök az Amerikai Diplomatabiztonságtól és egy New York-i rendőr. Egyik portás tartotta a liftet. Amint az öt ember bezsúfolódott, megnyomta a tizenhetedik emeleti gombot.

Az ügynök megszólalt.

- Remélem, barátom, nem ugrat.

Hidegvérrel

377

Gábiel előhúzta a Berettáját, csőre töltötte, aztán visszacsúsztotta a kabátja alá.

— Jesszusom — mondta a portás.

Egy kisebb dolgozószoba volt: faragott antik íróasztal bőrberakással, rejtett lámpa a kazettás plafonban, a könyvespolcokon történelemkönyvek és életrajzok sorakoztak, a márványkandallóban csendesen égett a tűz.

— Béke veled, Arafát elnök - szólalt meg Tariq arabul, -egyik segéded szólt, hogy hozzam ezt be neked.

DaNIEL SILVA hidegvérrel

Arafát kivett egy datolyát, mélyrehatóan megvizsgálta, aztán beleharapott. — Ez a datolya tunéziai. Egészen biztos vagyok benne.

— Azt hiszem, igazad van, Arafát elnök.

— Palesztin az akcentusod.

— Ez azért van, mert palesztinai vagyok.

— Palesztina melyik részéből?

— A családom felső Galileában élt az al-Nakba előtt. Én a libanoni táborokban nőttem fel.

Tariq letette a datolyát az asztalra, és kigombolta a zakóját, hogy hozzáférjen a Makarovhoz. Arafát enyhén félrebiccentette a fejét.

— Nem érzed jól magad, testvérem?

— Csak fáradt vagyok egy kicsit. Nagyon sokat dolgoztam az utóbbi időben.

— Tudom én, mi az a kimerültség, testvérem. Saját bőrömről tapasztaltam, mit tesz az emberrel az álmatlanság. De te nem csak a kimerültségtől szenvedsz. Te beteg vagy, testvérem. Látom rajtad. Nagyon erős érzékem van az ilyesmihez.

— Helyesen látod, Arafát elnök. Nem érzem jól magam az utóbbi időben.

— Miféle betegség gyötör, testvérem?

— Kérem, Arafát elnök, te túlságosan elfoglalt ember vagy, túlságosan fontos, hogy egy ilyen hétköznapi ember bajaival törődj, mint amilyen én vagyok.

— Ebben nagyon tévedsz, testvérem. Én mindig is úgy

378

Dániel Silva

gondoltam magamra, mint az egész palesztin nép atyjára. Ha egy is szenved közülük, én is szenvedek.

— A te gondviselésed a világot jelenti nekem, Arafát elnök úr!

— Daganat az, testvérem? Valamiféle rákbetegség? Tariq nem szólt semmit. Arafát gyorsan megváltoztatta a beszélgetés irányát.

— Mondd, barátom, melyik segéd mondta neked, hogy idehozd nekem ezt a datolyát?

Szávai a túlélési ösztönöd még mindig olyan erős, mint hajdan, gondolta Tariq. Eszébe jutott egy éjszaka Tuniszban. Régen volt. Végetérhetetlen gyűlés volt, egy tipikusan ara-fati tárgyalás, ami éjjelkor kezdődött és hajnalig húzódott.

Egyszer csak egy csomag érkezett Arafátnak egy iraki diplomatától Ammanból. Egy ideig ott hevert az asztalán felbontatlanul. Arafát egyszer csak felállt és megszólalt: — Bomba van abban a csomagban, Tariq. Érzem a szagát.

-Tariq elvitette a csomagot, és megvizsgáltatta egy Fatah-mérnökkel. Az öregnek igaza volt. Az izraelieknek sikerült becsempészniük egy bombát a PFSZ vezetőségi ülésére. Ha Arafát felbontja azt a csomagot, az egész vezetőség odavész.

— Nem mondta a nevét — mondta Tariq. — Csak annyit mondott, hogy hozzam ide ezeket a datolyákat.

Arafát kinyúlt, és elvett még egy datolyát a tálcáról.

— Furcsa, de mintha láttalak volna már. Találkoztunk már valahol?

— Sajnos, nem.

— Biztos vagy benne? Tudod, én sosem felejttem el az arcokat.

— Biztos vagyok benne, Arafát elnök.

— Az egyik bajtársamra emlékeztetsz. Egy emberre, aki hajdan jóban, rosszban mellettem volt.

— Attól tartok, én csak egy kiszolgáló vagyok.

— Az életemet köszönhetem ennek az embernek. Megvédett engem az ellenségeim elől. Többször megmentette az életemet, mint ahányat észben tudok tartani. — Arafát

Hidegvérrel

379

felnézett a plafonra, és lehunyta a szemét egy pillanatra. — Egyik estét különösképpen az emlékezetembe véstem.

Damaszkuszba hívtak, hogy találkozzam Ássad elnök testvérével. Ez a bizonyos barátom könyörgött, hogy ne menjek.

Ez még akkor volt, amikor Ássad és a titkosrendőrsége a halálatot akarta. A találkozó jól sikerült, de amint éppen be

akartam szállni az autókonzvojba, hogy visszamenjek Bejrútba, ez a barátom azt mondta, nem biztonságos. Tudja,

valahonnan megneszelte, hogy a szíriaiak el akarják torlaszolni az utat, és végezni akarnak velem. Megtévesztésképpen

elküldtük a konvojt nélkülem, ez az ember meg elbújtatott engem Damaszkuszban, pontosan a szíriaiak orra előtt. Aznap

este érkezett hír, hogy amint a konvoj elhagyta Damaszkuszt, a szír különös alakulatok megtámadták, és több emberemet is megölték. Nagyon szomorú este volt, de én, ennek az embernek köszönhetően, túléltem azt az estét.

- Érdekes történet, Arafát elnök.

- Elmesélhetek még egyet?

- Azt hiszem, nekem mennem kell - mondta Tariq, és a Makarov után nyúlt.

- Kérem, csak egy perc az egész.

- Hát persze, Arafát elnök. Szívesen meghallgatnám -mondta rövid tétozás után.

- Úlj le barátom, fáradt lehetsz!

- Nem hiszem, hogy illő lenne.

- Ahogy gondolod - mondta Arafát. - Bejrút ostroma közben történt. Az izraeliek megpróbáltak leszámolni a PFSZ-szel

DaNIEL SILVA hidegvérrel

egyszer s mindenkorra. Engem is meg akartak ölni. Ahova mentem, mindenüvé izraeli rakéták meg bombák kezdtek záporozni. Mintha csak tudták volna, merre járok. Szóval, ez a barátom szaglászni kezdett. Rájött, hogy az izraeliek beszerveztek egy jó pár embert körülöttem. Felfedezte, hogy ezek az emberek rádiójeleket adtak le, és innen tudta az ellenség folyton, hogy hol tartózkodom éppen. Lefogta a kémeket, és bevallatta velük bűneiket. Üzenni akart minden potenciális kémnek, hogy az ilyen

380 _____Dániel Silva

magatartás tűrhetetlen. Arra kért, írjam alá ezeknek az embereknek a halálos ítéletét, hogy kivégezhesse őket.

— És aláírtad?

— Nem írtam alá. Azt mondtam ennek az embernek, hogy ha kivégzem az árulókat, a testvéreik és az unokatestvéreik az ellenségeim lesznek. Azt mondtam ennek az embernek, hogy másféle büntetést szánok ezeknek az árulóknak. Kizárom őket a forradalomból. Kitiltom, száműzöm őket. Számomra az ilyen büntetés rosszabb lenne, mint a halál. De mondtam neki még valamit. Bármilyen súlyos bűnt követtek is el, mi palesztinok nem öldöshetjük egymást. Van elég ellenségünk, aki megtegye.

— És mit válaszolt ez az ember?

— Dühös volt rám. Azt mondta, elment az eszem. O volt az egyetlen ember, aki így merészelt velem beszélni. Egy oroszlán szíve lakozott abban az emberben. -Arafát tartott egy kis szünetet. — Sok éve nem láttam már. Hallottam, hogy nagyon beteg. Hallottam, hogy már nem sok van neki hátra.

— Ezt igazán sajnálom.

— Ha meglesz a saját államunk vissza fogom neki fizetni azt a sok jót, amit tett a mozgalomért. Ha meglesz a saját államunk, saját iskolákkal, Palesztina gyermekei majd tanulni fogják hőstetteit. A falvakban majd történeteket mesélnek erről az emberről a tűz körül. A palesztin nép nagy hőseként fog rá mindenki emlékezni. - Arafát leeresztette a hangját.

— De akkor nem, ha most valami esztelenséget követ el. Akkor csak úgy fognak rá emlékezni, mint egy fanatikusra a sok közül.

Arafát belenézett Tariq szemébe és nyugodtan azt mondta neki:

— Testvérem, ha meg kell tenned ezt a dolgot, hát tedd meg, ne tétovázz! Ha nem bírja a gyomrod, akkor azt tanácsolom, menj el innen gyorsan, és találj valami méltóságteljesebb módot a halálra.

Arafát enyhén felemelte az állát. Tariq lesütötte a szemét, elmosolyodott és lassan begombolta a zakóját.

Hidegvérrel

381

- Attól tartok, összetévesztettél valakivel. Béke veled, testvérem!

Tariq megfordult és kiment a szobából. Arafát ránézett a testőrré:

- Gyere be és csukd be az ajtót te idióta! - Aztán hátaid masat sóhajtott és megpróbálta megnyugtatni remegő kezét.

Bementek az épületbe. Gábiel és Jaqueline egymás mellett, egy csoport biztonságival körülvéve. Az őt nagyon ideges ember hirtelen megjelenése sokkolta a vendégeket. A társaságban hirtelen síri csend lett. Gábiel keze a zakója alatt a Beretta nyelét markolta. Gyorsan körülnézett a teremben. Legalább fél tucat fehér zakós pincér mozgott a tömegben. Jaqueline-ra nézett, aki megrázta a fejét.

Douglas Cannon csatlakozott a csoporthoz, ahogy a termen keresztül a nagy nappaliba mentek, ami a Fifth Ave-nue-ra meg a parkra nézett. Három pincér adogatta körbe a vendégek között az előételeket meg a pezsgőt. Kettő közülük nő volt. Jaqueline a férfit nézett. Nem ő az.

Abban a pillanatban kiszúrt egy fehér zakós férfit, aki éppen eltűnt a konyhában. Csak egy pillanatig látta, de biztos volt benne.

- Gábiel! Ott van! Gábiel Cannon-re nézett.

— Hol van Arafát?

— A dolgozószobámban, éppen telefonál.

— Hol van a dolgozószoba?

— A folyosó végén.

Gábiel átfurakodott a vendégseregen és végigfutott a folyosón. Mikor berobbant az ajtón, egy testőrrel találta magát szembe, aki pisztolyt szögezett neki. Arafát az íróasztal mellett ült nagy lelki nyugalommal.

- Attól tartok, már eljött és el is ment - mondta Arafát. - Mindazonáltal én még itt vagyok, persze ezt nem önöknek köszönhetem.

Tariq gyorsan keresztülment a konyhán. Volt ott egy hátsó ajtó, ami a személyzeti lépcsőhöz vezetett. Kilépett

382 _____Dániel Silva

az ajtón és gyorsan becsukta. Egy jó pár láda pezsgő volt feltornyozva az ajtó mellett. Odatolta őket az ajtó elé. Ahhoz nem voltak a ládák elég nehezek, hogy teljesen eltorlaszolják az ajtót, de ahhoz igen, hogy lelassítsák azt, aki ki akar jönni. Odasétált a lépcsőfordulóhoz, előhúzta a Ma-karovot és várt.

Gábiel előretartott Berettával rontott be a konyhába. Az ajtó éppen akkor csukódott be. Átrohant a konyhán és megpróbálta kinyitni. A kilincsgomb forgott, de az ajtó maga nem akart kinyílni.

Jaqueline érkezett futva a konyhába. Gábiel hátralépett, és nekifeszítette vállát az ajtónak. Kinyílt néhány hüvelyknyire. A túloldalon üvegsörömpölés hallatszott.

DaNIEL SILVA hidegvérrel

Megint megnyomta az ajtót. Most már engedett, igaz, még mindig nem könnyen.

Megnyomta még egyszer, és kitárult az ajtó. Gábiel odalépett a lépcsőfordulóhoz és lenézett. Ott állt Tariq a következő lépcsőfordulóban szétvetett lábbal, kinyújtott kezében a Makarowal.

Gábiel látta, ahogy felvillan a torkolattűz, érezte, ahogy az első golyó átüti a mellkasát. Arra gondolt, milyen találó, hogy így lesz vége az egésznek. Első áldozatát egy lakosztály lépcsőházában ölte meg, most meg ő is ugyanúgy fog meghalni. Körkörös szerkesztésű, mint egy jó zenei darab. Arra gondolt, vajon Tariq így tervezte-e az egészet.

Hallotta, amint Tariq lerohan a lépcsőn. Aztán Jaqueline arcát látta, amint felé hajol, Jaqueline gyönyörűsége arcát. Aztán Jaqueline arca vízzé változott, és átalakult az elveszett Van Dyck-kép asszonyává. Aztán minden elsötétült.

Ahogy Gábiel elvesztette eszméletét, Jaqueline felsikoltott:

— Hívjanak orvost! - Aztán felállt és leiramodott a lépcsőn.

Hallotta, hogy a feje felett az amerikai biztonsági ügynök álljt kiabál. Ügyet sem vetett rá.

Hidegvérrel 383

Hallotta a lépcsőházban Tariq lépteinek visszhangzó csattogását, amint lefelé tartanak. Benyúlt a zsebébe, és elővette a pisztolyt, amit a Brooklyn-i lakásból hozott magával. Ma már kétszer megtettem, gondolta. Meg tudom tenni még egyszer.

Futott. A lépcsőknek mintha nem lett volna soha végük. Megpróbálta észben tartani, hogy hányadik emeleten volt a lakosztály. Tizenhét, igen, az volt az. Biztos volt benne. Egy nyolcadik emeleti ajtó mellett futott el.

Tovább, tovább, Jaqueline', mondta magában. Ne lassulj le! Beteg. Haldoklik! Utoléred! Mozgás!

Gábielre gondolt, hogy egy pár szinttel feljebb csörgedez ki belőle az élet. Még nagyobb iramot diktált magának. Olyan gyorsan vette a fokokat, hogy lábai alig tudtak a teste alatt maradni. Azt képzelte maga elé, hogy ha most utoléri Tariqot és megöli, ezzel Gábiel életét menti meg. Eszébe jutott az a nap, amikor érte jött Gábiel. Eszébe jutott a biciklitúra előtte a valbonne-i dombokon. Az a tűz a combjaiban, amikor megdöntötte személyes csúcsát.

Tedd meg még egyszer!

Leért a lépcsőház aljára. Egy femajtó volt a végén. Az ajtó lassan becsukódott.

Tariq ott van pontosan előtte! Feltépte az ajtót és átsprintelt rajta. Egy körülbelül harminc méter hosszú folyosó húzódott előtte egy másik ajtóval a végén. A félúton, a folyosó közepén ott volt Tariq.

Látszott rajta, hogy kimerült. Lépte ingadoztak, rövidek voltak és bizonytalanok. Megfordult és szembenézett

Jaqueline-nal. Arca egy merő fájdalmas maszk volt a futástól. Jaqueline felemelte a pisztolyt és lött gyorsan kettőt. Az első ártalmatlanul elrepült a feje mellett, de a második eltalálta a bal vállánál és földre döntötte. Ahogy elesett, kiesett kezéből a pisztoly, végigcsúszott a folyosón és az ajtónál állt meg a folyosó másik végén. Jaqueline előrelépett és tüzek. Újra és újra, amíg a pisztolyban már nem volt több töltény, és már biztos volt benne, hogy Tariq al-Hourani halott.

384

Daniel Silva

A folyosó végén kinyílt az ajtó. Jaqueline a belépő férfira fogta a pisztolyt, de csak Ari Shamron volt az. Odalépett Jaqueline-hoz, lefejtette a kezét a pisztolyról, és becsúszta a fegyvert a kabátja zsebébe.

- Gábiel hol van?

- Fent.

- Súlyos?

- Azt hiszem.

- Vigyél hozzá!

Jaqueline Tariq testére nézett.

- És ő?

- Hadd feküdjön ott - mondta Shamron. - Hadd igyák fel a vérét a kutyák! Vigyél Gábielhez! Gábielt akarom látni!

Negyvenhatodik fejezet

Jeruzsálem, mArcius

Gábiel felébredt. Megnézte karórájának világító számlapját, negyed hat. Lehunyta a szemét. Feküdt az ágyán, és azt számolgatta, vajon mennyi ideig alhatott. Megpróbált visszaemlékezni, amikor emelkedett fel a heverőről, és vonszolta oda magát az ágyhoz. Mennyi idő is telt el mióta ismét tudattalan állapotba süllyedt? Vajon tényleg aludt? Tudatában még oly frissen éltek az álmok, mintha mindvégig ébren lett volna.

Teljesen mozdulatlanul feküdt, várta, hogy elnyomja megint az álom, de hasztalan. Aztán meghallotta a hangokat: egy műezsin ordítása hatolt át a Hinnom-völgyön Silwanból. Egy templom harangja kongott az örmény negyed felől. A hívők megébredtek. A hitetlenek nem nagyon tehettek mást, mint hogy őket követték.

Újja hegyével megtapogatta, fáj-e még a mellkasa. Nem fáj annyira, mint előző nap. Napról napra javult. Fürgén kipattant az ágyból, kiment a konyhába, kávéfőzőt, kenyeret pirított. Fogoly volt, és mint minden fogoly, kiélvezte a napi teendők szokványos rituáléját.

A cellája igazából nem cella volt, hanem egy kellemes biztosított ház a Sión Kapura néző ablakkal. Hűvös csempepadló, fehér futószőnyeg, fehér bútorok. Egy kórházra emlékeztették Gábielt, bizonyos értelemben az is volt. Felvett egy szvettert, egy sötét, elnyúlt nyakú pamutpulóvert, és az üvegajtón kivitte reggelijét a teraszra. Miközben a hajnalhasadást várta, orra a levegőből beszippantotta a különválasztható illatokat, amik együttesen adták meg

Jeruzsálem jellegzetes illatát: zsálya és jázmin, méz és kávé, bőr és dohány, ciprus és eukaliptusz. Aztán jött a haj-
386

Dániel Silva

nal. Amikor belefeledkezett a restaurálásba, a jeruzsálemi napkelték vezették Gábiel ecsetjét. Az utolsó csillagok elolvadtak, a nap átbukott a Jeruzsálemet és a Nyugati Part sivatagját különválasztó hegy gerincén. Az első fénynyalábok végigcsorogtak az Olajfák-hegyének krétaszínű lejtőin, aztán arany színű tüzet gyújtottak a Szikla dómjánál. Aztán a sugarak rásütöttek az Elhalálozás Templomára a keleti oldalt skarlátszínűre festve, a többi oldalt meg árnyékba bontva.

Gábiel befejezte a reggelizést, bevitte az edényeket a konyhába, alaposan elmosogatta őket a kagylóban, és a kagyló szélére tette őket száradni. És most? Néha bennmaradt reggelente, és olvasott. Az utóbbi időben rákapott a sétálásra. Minden nap messzebb ment egy kicsit. Tegnap egész végig felment a Scopus-hegy lejtőjén. A séta segített gondolkodni, segített elrendezgetni az ügy romjait.

Lezuhanyozott, felöltözött és lement a lépcsőn. Ahogy a társasházból az utcára lépett, mindenféle hangok ütöttek meg a fülét: hangos színpadi suttogás, kocsiját csukódása, beforduló motorbicikli. Shamron emberei. Gábiel ügyet sem vetett rájuk. Felhúzta a cipzárt a reggeli hűvös ellen és elindult sétálni.

Végigment a Khativat Yerushalayimon, bement az Óvárosba a Jaffa kapun keresztül. Bóklászott az El Bazaar piacának összevisszaságában: csicseriborsó és lencsehalomok, pászkakupacok fűszerekkel, pörkölt kávéval tele zsákok. Kisfiúk kínálgatták ezüstszerű csecsebecségeket és karvalyorrú kávéskannáikat. Egy arab gyerek olajfából faragott Jézus-szobrot nyomott Gábiel kezébe, és mondott egy égbekiáltó összeget. Éles, fekete szemei voltak, mint Tariqnak. Gábiel visszaadta a szobrot a kisfiúnak, és hibátlan arabsággal elmagyarázta neki, hogy túl drága.

Ahogy elszabadult a piac zajától, keresztülment a csendes, kacskaringós sikátorokon, kelet felé tartva a Templom-hágó felé. A levegő lassan felmelegedett. Köszönetet már a tavasz. Fent az égen egy felhő sem figyelt, de a nap még túl alacsonyan volt, hogy melege áthatoljon az Óváros

Hidegvérrel

387

labirintusán. Gábiel árnyékok közt lebegett. Egy kételkedő volt a hely hívői közt, ahol összecsapott a gyűlölet és a vallásosság. En is válaszokat keresek, mint mindenki más, gondolta. Másfajta válaszokat ugyan, de válaszokat.

Sokáig sétált, és gondolkodott. Követte a sötét, szűk utcákat, ment, ahova vezették. Olykor egy zárt kapu vagy egy kökerítés állta útját. Máskor napsütötte kert akadt útjába. Egy-egy pillanatra mintha mindent tisztán látott volna. Aztán megint, egy sötét kanyargó utca jött, az árnyak összeértek a feje fölött, és rájött, hogy még mindig nem került közelebb az igazsághoz.

Egy, a Via Dolorosára vezető átjáróhoz ért. Néhány lépéssel előtte egy fénynyaláb világította meg a köösvényt. Nézte, amint két férfi összetalálkozik: egy fekete shtreimel-es hasid és egy fehér kaffiyeh-zs arab. Vakon mentek el egymás mellett, nem bólintottak. Nem pillantottak egymásra, csak elmentek egymás mellett és folytatták külön útjukat. Gábiel átsétált a Beit ha-Bad-on, és a Damaszkuszi kapun keresztül elhagyta az Óvárost.

Shamron aznap este vacsorára magához idézte Gábielt Tiberiasba. Ott ettek a teraszon két sziszegő gázégő között. Gábielnek semmi kedve nem volt ott lenni, de azért eljátszotta a hálás vendég szerepét. Hallgatta az öreg történeteit, mesélt egy párat ő is.

- Lev ma beadta a lemondását. Azt mondta, nem tud egy olyan szervezetben dolgozni, ahol az operatív vezető előtt eltitkolnak egy fontos hadműveletet.

— Igaza van. Elfogadtad?

- Nem volt más választásom — mosolygott Shamron. -Szegény kis Lev pozíciója eléggé megingott. Eltapostuk a kígyót. Lefejeztük Tariq szervezetét, és bekerítettük a gyalogosait. Lev meg teljesen kimaradt mindenből. Elmagyaráztam neki, miért a mellékelt ábra szerint bonyolítottam a hadműveletet. Elmagyaráztam neki, hogy a miniszterelnöknek bombabiztos tagadhatóságra volt szüksége, ami, sajnos, együtt járt saját részlegem félrevezetésével.

— És mi van a többi problémás gyerekeddel?

388

Dániel Silva

— Hamarosan elmennek. - Shamron letette a kanalát és Gábielre nézett. - Jó néhány üresedés lesz a végrehajtási osztagnál a Saul király sugárúton. Visszacsbíthatnának valahogy? Az operációs vezetői tiszt hogy hangzik?

— Nem érdekel. Meg aztán sosem voltam egy hivatalban ülő típus.

— Erre számítottam. De nem bocsátottam volna meg magamnak, ha legalább meg nem próbálom.

— És az amerikaiak? Hogyan sikerült visszaférközni a kegyeikbe?

— Lassan, de biztosan. Úgy néz ki, elfogadták a mi verzióinkat. Vagyis, hogy beépítettünk egy ügynököt Tariq szervezetében, és az ügynök lelepleződött. Ezért nem volt más választásunk, mint megtenni a megfelelő lépéseket az ügynök életének megmentése érdekében. Azért még mindig dühösek, amiért őket nem avattuk be a dologba.

— Ez elég érthető, főleg annak fényében, ahogy az egész véget ért. Mit mondtál nekik?

— Azt mondtam nekik, fogalmunk sem volt, hogy Tariq New Yorkban van, amíg Jaqueline ki nem szabadult, és nem riasztott minket.

— És elhitték?

— Most már én is hiszem.

— Az én nevem nem bukkant elő?

— Néha. Carter szeretne még egyszer neked menni.

— Te jó ég!

— Ne aggódj! Nem fogom engedni, hogy még egyszer beszéljen veled.

Mielőtt Gábrrielnek engedélyezték volna, hogy elhagyja az Egyesült Államokat, nyolc órán keresztül vallatták. A CIA az FBI, aztán a New York-i rendőrség. Shamron, mint egy jó védőügyvéd, végig mellette volt. Folyamatosan tiltakozott, terelt, megnehezített minden lépést. A végén a kihallgatások mindig ordibálásba fulladtak. Tariq szervezetéről részletes beszámoló jelent meg két nap múlva a New York Times-ban, egy bizonyos „nyugati és közel-keleti

Hidegvérrel

389

informátor jóvoltából". Gábrriel neve eladta a cikket. Meg Jaqueline-é.

— Meg vagyok győződve róla, hogy Carter szívärogtatott ki mindent a Times-nak. — Gábrriel mintha rejtett csodálatot vélt volna felfedezni az öreg hangjában. O is felhasználta már egyszer-kétszer a sajtó hatalmát, hogy befeketítse ellenségeit. - Mondjuk, azt hiszem, jogosan dühös rám. Amikor azt kérdezte, mit tudok Tariq szerepéről a párizsi eseményekben, a szemébe hazudtam.

— Lev is biztosan kotyogott.

— Naná, hogy kotyogott! Carter kívül esik a hatáskörömön. Lev viszont drágán fog még ezért fizetni. — Shamron pár centivel odébb tolta a tányérját, bütykös könyökét feltette az asztalra, öklét a szája elé tette. -Legalább a hírnevünket visszaszereztük. A világ megint tudja, hogy nem lacafacázunk sokat, ha arról van szó. Végére is elkaptuk Tariqot Manhattan közepén, és megmentettük Arafát életét.

— Amit persze nem nekem köszönhet.

— Miről beszélsz?

— Tariq majdnem megölt. És megölhette volna Arafatot is, ha inába nem száll a bátorsága az utolsó pillanatban. Miért hagyta vajon életben?

— Arafát nagyon szűkszavú azzal kapcsolatban, ami akkor, ott, abban a szobában történt. Nem kétséges, hogy mondott valamit Tariqnak, amitől az elállt a szándékától.

— Valami hír Yusefről? Shamron megrázta a fejét.

— Természetesen tovább keressük, de kétkem, hogy valaha is a nyomara bukkanunk. Mostanra már biztosan valahol az afganisztáni hegyekben van.

— És Benjámín Stone-nal mi van?

— A Karib-tengeren lazul a jachtja fedélzetén, gondolom. - Shamron hirtelen témát váltott. - A minap benéztem Jaqueline-hoz.

— Hogy van?

390

Dániel Silva

- Miért nem kérdezed meg tőle te? Találkozni akar veled.

- Vissza kell mennem Jeruzsálembe.

- Minek, Gábrriel? Hogy tovább téblábolj az Óvárosban a hülyék között? Menj, látogasd meg a lányt! Tölts vele egy kis időt! Ki tudja? Talán még jól és érezheted magad!

- Mikor mehetek el?

- Az én szakmai véleményem az, hogy számodra sosem lesz biztonságos elhagyni Izraelt.

- Haza akarok menni.

- Ez az otthonod, Gábrriel! Gábrriel lassan megrázta a fejét.

- Mit vétettem, Gábrriel? Miért gyűlölsz ennyire az országodat és a népedet?

- Nem gyűlölök senkit. Csak nem lelem itt a békém.

- Szóval vissza akarsz menekülni Európába? Vissza a festményeidhez? Tégy meg nekem egy szívességet! Hagyd itt Jeruzsálemet egy pár napra! Ül be egy kocsiba, és utazgass az országban egy kicsit! Ismerd meg újra! Lehet, hogy tetszeni fog, amit látsz.

- Nem áll szándékomban. Inkább Jeruzsálemben maradnék, amíg szabadon engedsz.

- A fene essen beléd, Gábrriel! — csapott Shamron ököllal az asztalra, hogy összecsörrentek rajta az edények. - Az utóbbi években minden festményt megjavítottál, mindenkit helyrehozottál, csak magadat nem. Helyrehozod a Hivatalt. Megjavítod a festményedet meg a vitorlásodat. Helyrebillentted Julián Isherwoodot és Jaqueline-t. Bizonyos értelemben még Tariqot is megsegítetted. Gondoskodtál róla, hogy Felső-Galileában legyen eltemetve. Most már ideje volna magadat is rendbe szedned! Mozdulj ki abból a lakásból! Él egy kicsit, mielőtt egy napon felébredsz, és azt veszed észre, hogy megöregedtél! Mint én.

- És a figyelőid?

- Saját érdekedben állítottam rád őket.

- Küldd őket el,

Shamron előre tolta az álkapcsát.

Hidegvérrel

391

- Jól van, magadra hagylak.

Miközben Gábiel visszafele tartott Jeruzsálembe, arra gondolt, milyen jól fordult a kocka az öreg szempontjából. Lev meg a többiek elmentek, Tariq meghalt és a Hivatal hírneve újra a régi.

Gábiel először délnek ment, keresztül a Negev sivár szakadékain és kráterein, át az Eilathoz és a Vörös-tengerhez. Egy napig napoztatta magát a parton, de hamarosan elfogta a mehetnék, és elindult északnak, fel a nyugati Negev gyors útján Beersheba, aztán jött az autópálya fekete szalagja Júdea vadonján és a nyugati parton keresztül.

Valami arra készítette, hogy végighajtsa a nyaktörő Kígyó-ösvényen, fel egészen Masada keleti oldaláig, és kószáljon egy kicsit az ősi vár romjai között. A Holt-tenger turistáknak való giccsét kihagyta, egy délutánt az arab piacokon töltött Hebronban és Jeninben. Szerette volna látni Shamron arcát, amikor meglátja őt, hogy az intifada veteránjainak sötét tekintetétől kísérve alkudozik a fehér leplek kereskedőkkel.

Átkocsikázott a Jezreel-völgyön, és megállt egy kicsit a földművelő telepések kapujánál, közvetlen Afula mellett a Názáret felé vezető úton. Názáretben töltötte gyermekéveit. Gondolkodott rajta, bemenjen-e a kapun. Mit keresnek ott? Mit akarnék én ott látni? A szülei már régen meghaltak. Ha valami csoda folytán összefutna valami ismerőssel, kénytelen volna hazudozni nekik.

Tovább vezetett, tovább északnak. Vadvirágok izzottak, ahogy Galilea felé tartott. Megkerülte a tó partját, aztán felment Safed ősi dombvárosába. Onnan meg be a Go-lánra. Leparkolt egy drúz juhász mellett, aki nyáját teregette, nézte a napnyugtát Galilea felett. Sok év óta most először érzett valami olyat, hogy elégedettség. Valami olyat, ami talán hasonlított a békéhez.

Visszaült a kocsiba, és lehajtott a Golánon egy Qiriat Shemona melletti kibucig. Péntek este volt. Bement az étkezőbe szabbat-ételén, leült egy csoport kibuc lakó közé. Földművelők voltak, akiknek arcát kicserizte a nap, ke-

392

Dániel Silva

zeiket megkérgesítette a munka. Egy ideig nem vettek róla tudomást. Aztán egy öregebb megkérdezte a nevét, és hogy honnan jött. Mondta, hogy Gábiel. Mondta, hogy a Jezreel-völgyben született, de már régen nem járt erre.

Reggel átvágott a termékeny parti síkságon, és lehajtott dél felé Akkón, Haifán, Caesareán és Netanyán keresztül a Földközi-tenger mentén, míg végül a herziya-i parton találta magát.

A lány a korlátnak támaszkodott, összefont karral nézte a tengert és a lemenő napot. A szél néha eljátszozott arcán a haj tincsekkel. Bő, fehér blúzt viselt és nagy napszemüveget, mint aki nem akarja, hogy felismerjék.

Gábiel várta, hogy a lány észrevegye. Tudta, hogy előbb-utóbb észreveszi. A nagy Ari Shamron képezte ki, a nagy Shamronnak pedig egyetlen tanítványa sem siklott el egy férfi fölött, aki a terasz alól bámul rá. Amikor végre észrevette, elmosolyodott, aztán lehervadt a mosolya. A lány úgy emelte fel a kezét, mint aki nemrégien megégette magát, és nehezeire esik az integetés. Gábiel lehajtotta fejét és elindult.

Jéghideg fehérbort ittak a lány teraszán, és felszínesen csevegtek - elkerülve a hadművelet, vagy Shamron, vagy Gábiel sebeinek témáját. Gábiel az útról mesélt. Jaqueline mondta, hogy ő is szívesen ott lett volna. Aztán bocsánatot kért, amiért ilyesmiket beszél. Nincs joga hozzá, mondta.

- És ide most miért jöttél el ennyi hét után, Gábiel? Te soha semmit nem teszel cél nélkül.

Gábiel hallani akarta még egyszer a történet Tariq-féle változatát. Ahogy azon az éjszakán elmondta Jaqueline-nak, amíg a határtól New York felé tartottak. Miközben a lány beszélt, Gábiel elnézett a tenger felé és nézte, amint a szél a homokkal játszik a holdfényben, de azért közben feszülten figyelt. Mikor a lány befejezte, Gábiel még mindig nem tudott minden darabot a helyére tenni. Olyan volt ez, mint egy befejezetlen festmény, vagy egy zenei da-

HIDEGVÉRREL.

393

rab záróakkordok nélkül. Jaqueline kérte, maradjon ott vacsorára. Hazudott neki, és azt mondta, sürgős dolga van Jeruzsálemben.

- Ari azt mondja, el akarsz menni. Mik a terveid?

- Egy Vecellio nevű férfi vár rám Angliában.

- Biztos vagy benne, hogy biztonságos oda visszamenni?

- Megleszek majd valahogy. És te?

- A sztori az egész világon ellepte az újságokat és a tévéképernyőket. A régi életemhez már nem térhetek vissza. Nincs más választásom. Itt maradok.

- Sajnálom, hogy belekevertelek ebbe a dologba, Jaqueline. Remélem, meg tudsz nekem bocsátani.

- Megbocsátani? Nem, Gábiel. Ellenkezőleg. Inkább megköszönném. Pontosan azt kaptam, amit szerettem volna. - Egy pillanatig megállt. - Vagyis majdnem.

Lekísérte Gábielt a partra. A férfi lágyan megcsókolta, és megcirógatta a haját. Aztán megfordult, és odament a kocsijához. Megállt, visszafordult, hogy megnézzék még egyszer a lányt a vállá fölött, de ő akkora már eltűnt.

Éhes volt, ezért ahelyett, hogy egyenesen Jeruzsálembe ment volna, megállt Tel Avivban vacsorázni. Leparkolt a

DaNIEL SILVA hidegvérrel

Balfour utcán, elsétált Sheinkinig, divatos kávézók és avantgárd üzletek között vitt az útja, A rue St. Denis-t juttatta eszébe Montrealban. Az volt az érzése, követik. Semmi különös. Csak mintha ugyanaz az arc vagy egy kalap, vagy egy kabát színe már túl sokszor bukkant volna fel körülötte. Újságot vett egy utcai árustól, és leült egy étterem járdára kitett kerek asztalához. Meleg este volt, a járda emberekkel volt tele. Falafelt és sört rendelt, aztán kinyitotta az újságot a vezércikkhez. **ELTŰNT BENJÁMIN STONE, A MAGÁNYOS KIADÓ ÉS VÁLLALKOZÓ. FÉLŐ, HOGY A TENGEBE FULLADT ST. MARTIN PARTJAINÁL A KARIB-TENGEBEN. A HATÓSÁGOK AZT GYANÍTJÁK, STONE VALAMIKOR ÉJJEL ÁTESHETETT LUXUSJACHTJA KORLÁTJÁN.**

394

Dániel Sii.va

Gábiel összecsukta az újságját. „— Es Benjámin Stone-nal, mi van?

— A Karib-tengeren lazul a jachtja fedélzetén, gondolom. " Amikor az ételt kihozták, összefogta az újságot és ledobta a szabad székre. Felnézett, kiszúrt egy férfit a járdán: vékony testalkat, göndör, fekete haj, szőke izraeli lánnyal. Gábiel letette a villáját és szembenézett vele - félredobva mindenféle szakmai cselet és óvatosságot.

Semmi kétség! Yusef al Tawfiki volt az.

Gábiel pénzt hagyott az asztalon és elment. Harminc percig követte. Végig a Sheinkinen, aztán az Allenby-n le a parti sétányra. Egy arc sokszor megtévesztő tud lenni, de egy férfi járása oly jellegzetes, mint az ujjlenyomata. Gábiel hetekig figyelte Yusefet Londonban. Járása beleégett Gábiel memóriájába. A hát vonala. Ahogy mindig azt a benyomást keltette, mintha folyamatosan lábujjhegyen járna, ugrásra készen.

Gábiel megpróbált visszaemlékezni, hogy Yusef jobbvagy balkezes. Felidézte, amikor ott állt az ablakban, csupán egy alsó volt rajta meg egy karóra a bal karján. Jobbkezes. Ha a Hivatal képezte ki, fegyverét a bal csípője fölött fogja hordani.

Gábiel meggyorsította lépteit, egyre csökkentve a távolságot kettejük között, és előhúzta Berettáját. A csövet Yusef hátába nyomta, aztán egy gyors mozdulattal benyúlt a kabátja alá, és kivette a pisztolyt a tartóból.

Yusef meg akart fordulni tengelye körül.

Gábiel még jobban hátába nyomta a pisztolyt. — Ne moccanj, ha nem akarsz golyót kapni a gerincédbe! Menj csak tovább! — Gábiel héberül beszélt. Yusef mozdulatlanul állt. - Mondd meg a barátnődnek, hogy sétáljon egy kicsit!

Yusef bólintott, a lány gyorsan elment.

- Mozgás! - mondta Gábiel.

— Hová?

- Le a partra.

Hidegvérrel

395

Átvágtak a parti sétányon — Yusef elől, Gábiel mögötte, pisztolyát Yusef veséjébe nyomva. Lementek egy sor lépcsőn, és addig mentek a parton, míg a sétány fényei már halványodni kezdtek mögöttük.

— Ki vagy?

— Baszd meg! Mégis kinek képezed magad, hogy csak így elragadsz?

— Szerencséd van, hogy nem öltelek meg. Amennyire én tudom, te Tariq szervezetének vagy a tagja. Lehet, hogy azért jöttél Izraelbe, hogy elhelyezz valahol egy bombát vagy lelőj valakit a piacon. Még mindig lehet, hogy megöllek, ha el nem mondd, ki vagy.

— Nincs jogod így beszélni velem!

— Ki futtatott?

— Na, mit gondolsz?

— Shamron?

— Nagyon jó! Mindig mondták, hogy okos vagy.

— Miért?

— Ha tudni akarod, Shamronnal beszélj. Én csak azt tettem, amit nekem mondtak. De hadd mondjak még valamit. Ha még egyszer a közelembe jössz, megöllek. Nem érdekel, hogy ki voltál valaha.

Tenyérrel felfelé kitarotta a kezét. Gábiel odaadta neki a pisztolyt. Yusef visszatette a tartóba. Aztán megfordult, és visszaindult a sötét parton a sétány csillogó fényei felé.

Villámok cikáztak Felső-Galilea egén, ahogy Gábiel végighajtott a tóparton Shamron villája felé. Rami a kapunál várta. Amikor Gábiel leengedte az ablakot, Rami bedugta a fejét, és gyorsan körülnézett a kocsiban.

— Ott van a teraszon. Állj meg itt! Menj a házhoz gyalog! Rami kinyújtotta a kezét.

— Csak nem gondolod, hogy lelövöm a gazembert?

— Te csak add ide azt a kibaszott pisztolyt, egyébként nem mész fel a házhoz.

Gábiel átadta a Berettáját, és felment a felhaj tón. Villám cikázott végig a domb fölött megvilágítva a gomolygó

396

Dániel Silva

felhőket és a tó szélről tarajló hullámait. A levegő vízimadarak rikoltozásától volt hangos. Felnézett a terasz felé, és meglátta Shamront, amint ott ül a gázlámpa pisllákoló fényében.

DaNIEL SILVA hidegvérrel

Amikor Gábiel elérte a teraszt, Shamront ugyanabban a testhelyzetben találta, csak most nem a felhajtót nézte, hanem a hegyek fölött tomboló vihart. Amint felért, a villámlásnak hirtelen vége szakadt, a szél elült, a madarak elhallgattak. Egy hang sem hallatszott. Csak Shamron gázlámpájának halk sziszegése.

- Igen - mondta Shamron. - Volt egy igazi Yusef al Tawfiki, de a falangista mészárláskor ő is meghalt a Sha-tilában a család többi tagjával együtt. Az öldöklés után az egyik ügynököm bement a házba, és eltisztította a család papírjait. Az al Tawfikiknek nem volt több rokonuk Libanonban. Csak egy nagybácsi Londonban. Egy anyai nagybácsi, aki soha nem látta fiatal unokaöccsét. Néhány napra rá egy sérült kisfiút hoznak Nyugat Bejrútban a kórházba. Súlyosan sérült, személyazonosság meg nincs. Az orvosok a nevét kérdezik. Azt mondja, a neve Yusef al Tawfiki.

— Honnan került a hátára a sebhely? - málázott Gábiel.

- Egy orvos tette oda, aki kapcsolatban állt a Hivatallal. A fiút a nyugat-bejrúti kórházban kezelték, az ENSZ meg keresni kezdte a titokzatos londoni nagybácsit. Egy hét alatt meg is találták. Elmesélték neki, mi történt a fiúval. A nagybácsi elintézte, hogy a fiút kivigye magához Angliába.

De hát még gyerek volt akkor, gondolta Gábiel. Tizenhárom, tizennégy éves. Hol találta őt Shamron? Hogyan képezte ki? Túlságosan szörnyűséges volt ez ahhoz, hogy gondolkodni kezdjen rajta.

Shamron akkorát pattintott erős ujjával, hogy lenn a kapunál Rami felkapta a fejét.

— Csak úgy! Van egy ügynökünk az ellenség táborában, akinek az életét elképzelhetetlen brutalitások árnyékolják be.

Egy fiú, akinek tűz ég a gyomrában, aki gyűlöli az

Hidegvérrel

397

izraelieket. Egy fiú, aki egy szép napon felnő, és bosszút áll majd a családjáért.

- Látványos! - mondta Gábiel.

- Mikor elég idős lett, Yusef London radikális palesztinjainak körében kezdett forgolódni. Tariq szervezetének egyik tehetségkutatója felfigyelt rá. Leellenőrizték. Tiszta volt, legalábbis azt hitték. Munkát adtak neki a szervezet hírszerző és előkészítő részlegén. A Hivatalnak beépített ügynöke lett a világ egyik legveszélyesebb terrorszervezetében. Annyira értékes ember volt, hogy anyagát az egész Hivatalban csupán egy ember vehette kezébe: én.

Shamron kezével az üres székre mutatott. Gábiel nem ült le.

- Néhány hónappal ezelőtt Yusef egy lenyűgöző jelentést küldött. A szervezetben az a hír járta, hogy Tariqnak agyadaganata van. Tariq haldoklott. Az örökösödési harc már elkezdődött. Tariq ezredesei nyeregbe akartak kerülni. És volt még egy dolog: Tariq nem szándékozott csendben távozni. Még szerette volna kicsit pokollá változtatni a földet, mielőtt ellibben a mennyország felé. Megölni egy-két nagykövetet. Felrobbantani néhány repülőtéri irodát. Talán felrobbantani egy lökhajtásos utasszállítót.

- Ezért te utánam jössz Párizsba, és beadod nekem a szomorú mesét, hogy a Hivatal dolgozói már nem tudnak tiszta munkát végezni. Hogy a Hivatal már a Hivatalt sem találja meg térkép nélkül. Én hülye, beveszem. Ezzel egy-időben te odasúgod Tariq fülébe, hogy visszatértem, és a fejére pályázom. És kezdetét veszi a játék!

- A szervezete igen mereven volt felosztva. Tudtam, hogy még úgy is nehéz lesz elkapnunk, hogy van egy belső emberünk. Segítenem kellett neki, hogy elkövessen egy hibát. Gondoltam, ha meglobogtatom előtte Gábiel Al-lont, talán felfingerelhetem. Gondoltam, így majd arra készíthetem, hogy támadásba lendüljön, és védtelenül hagyja magát egy kis időre, amikor szívébe döfhetem a kardot.

398

Dániel Silva

— Ezért ráállítasz Yusefre, a saját ügynöködre. Azt mondd, a nők a gyenge oldala. Benne volt az anyagában! Figyelem őt két napig, és valóban, két különböző nővel látom. Ok is a Hivatalból voltak?

— Nem, ők Yusef saját női voltak. Soha nem esett nehezére saját nőket szerezni magának.

— Megkérem Jaqueline-t, hogy segítsen. Előreláthatóan gyors munka lesz. De Yusefnek megtetszik. Yusef szeretne még találkozni vele. Én azt mondom, hozd ki! De te arra kényszerítesz, hogy bennhagyjam.

Shamron összfonta az karját, és összeszorította állkapcsát. Látszott rajta, hogy látni akarja, mennyi mindenre jön rá Gábiel magától.

— Yusef szól az embereinek, hogy azt hiszi, figyelik. Azt is elmondja, hogy újabban egy francia lánnyal jár. Elmondja nekik, hogy lehet, hogy a lány izraeli ügynök. Ta-riq ugrál örömeiben. Tariq éppen erre várt. Utasítja Yu-sefet, hogy szervezze be a lányt egy küldetésre. Tudja, hogy Jaqueline majd ráharap, mert a hivatal ügynöke.

— Bravó, Gábiel!

— O tudta?

— Jaqueline?

— Igen, Jaqueline! Ő tudta az igazat?

— Dehogyan tudta! Ő szerelmes beléd, Gábiel! Soha nem ment volna bele, hogy félrevezessen téged.

— Miért nem mondtad el nekem egyszerűen az igazat?

— Mondd csak, Gábiel, ha úgy megyek oda hozzád Cornwallba, hogy gyere vissza a Hivatalhoz, és légy csali Tariq számára, megtett volna? Hát persze, hogy nem!

— Ezért hát inkább kockára tetted az életemet. Meg Jaqueline-ét is!

— Sajnálom, ami New Yorkban történt. Tovább bonyolódott a dolog, mint ahogyan azt valaha is számítottam.

DaNIEL SILVA hidegvérrel

— De hát már haldoklott! Miért nem hagytad, hogy a daganat végezzen Tariq-kal?

— Mert akkor a szervezete tovább működött volna nélküle. Még veszélyesebbé és kiszámíthatatlanabbá váltak Hidegvérrel

399

volna, mint előtte. És mert az én szerveztem romokban hevert. Szüksége volt a Hivatalnak egy csínyre, amivel visszanyeri a kormány és az izraeli nép bizalmát.

— És mi van akkor, ha a kormány meg a nép megtudja, hogyan is vitted végbe ezt a kis csínnyt?

— A miniszterelnök mindenről tud.

— És a nép?

— Meg ne forduljon a fejedbe, hogy a sajtóhoz rohanj!

— Miért? Mert esetleg úgy végzem, mint Benjámín Stone?

Shamron nem szólt semmit. Gábiel a fejét rázta.

— Megtennéd, mi? Engem is megölnél, ha az utadba kerülnék, ugye? És még csodálkozol, hogy éjszakánként nem tudsz aludni!

— Valakinek meg kell tennie ezeket a dolgokat, Gábiel! Ha én nem, akkor ki? Ha az ellenség úgy érzi, hogy a Hivatal meggyengült, próbára tesz. Megölnek majd néhány zsidót, ha kedvük szottyan. Megjelennek a szíriaiak, le-özönlének a domboldalon, és megpróbálnak minket a tengerbe szorítani. Újabb Hitler jelenhet meg, aki azt hiszi, kivégezheti a népem, miközben a világ csak ül és semmit nem tesz. Lehet, hogy néha zavaró dolgokat teszek. Lehet, hogy néha olyan módszerekhez folyamodok, amiket te undorítóknak tartasz. De valahol legbelül örülsz, hogy létezem. Mert segíték neked, hogy legalább te tudj aludni éjszakánként.

— Miért? - kérdezte Gábiel. — Miért kellett nekem ennyi év után is hazudni? Miért nem lehetett egyenesen beszélni velem? Minek ez a gondos félrevezetés?

Shamron megeresztett egy gyenge mosolyt. - Meséltem már azt az estét, amikor elraboltuk Eichmant?

— Már legalább százszor hallottam azt a történetet.

— De nem a teljes történetet. - Shamron lehunyta a szemét, és enyhén hunyorított, mintha fájdalmas lenne a felidézett emlék. — Tudtuk, hogy a gazember ugyanazzal a busszal megy haza minden nap. Csak annyi dolgunk volt,

400

Daniul Silva

hogy elkapjuk, amikor leszáll. Vagy százszor elgyakoroltuk. A próba alatt tizenkét másodperc alatt le tudtam bonyolítani az egészet. De aznap éjjel, amikor kiszálltam a kocsiból, megbotlottam. Eichmann majdnem elmenekült, mert én megbotlottam. Tudod miért botlottam meg, Gábiel? Mert elfelejtettem megkötni a cipőfüzőm! Persze elkaptam. De aznap este valami nagyon fontosat tanultam. Semmit, de semmit nem szabad a véletlenre bízni!

- Szóval Yusef nem véletlenül sétált el az asztalom mellett Tel Avivban? - kérdezte Gábiel. - Te küldted oda, mert azt akartad, hogy észrevegyem? Azt akartad, hogy megtudjam az igazat?

Shamron egy milliméternyire megbiccentette a fejét.

— Ügy van.

Hajnali négy óra volt, mire Gábiel visszaért jeruzsálemi lakásába. Nagy boríték fogadta az asztalán a Hivataltól. A borítékban három kisebb csomag volt: egyikben egy londoni repülőjegy, egy másikban három, különböző nemzetiségű útlevél, a harmadik pedig brit fonttal és amerikai dollárral volt teletömve. Gábiel betette a kisebb borítékokat a nagyobbba, és bevitte a hálószobába, ahol maradék ingóságait bepakolta egy hátizsákba. Még öt óra volt a felszállásig. Tudta, hogy nem tudna aludni. Gondolta, átmehetne Herzliya-ba. Jaqueline. Az egészben semmi nem volt igazi. Csak Jaqueline. Bement a konyhába, és főzött egy kávé. Aztán kilépett a teraszra, és várta, hogy felkeljen a nap.